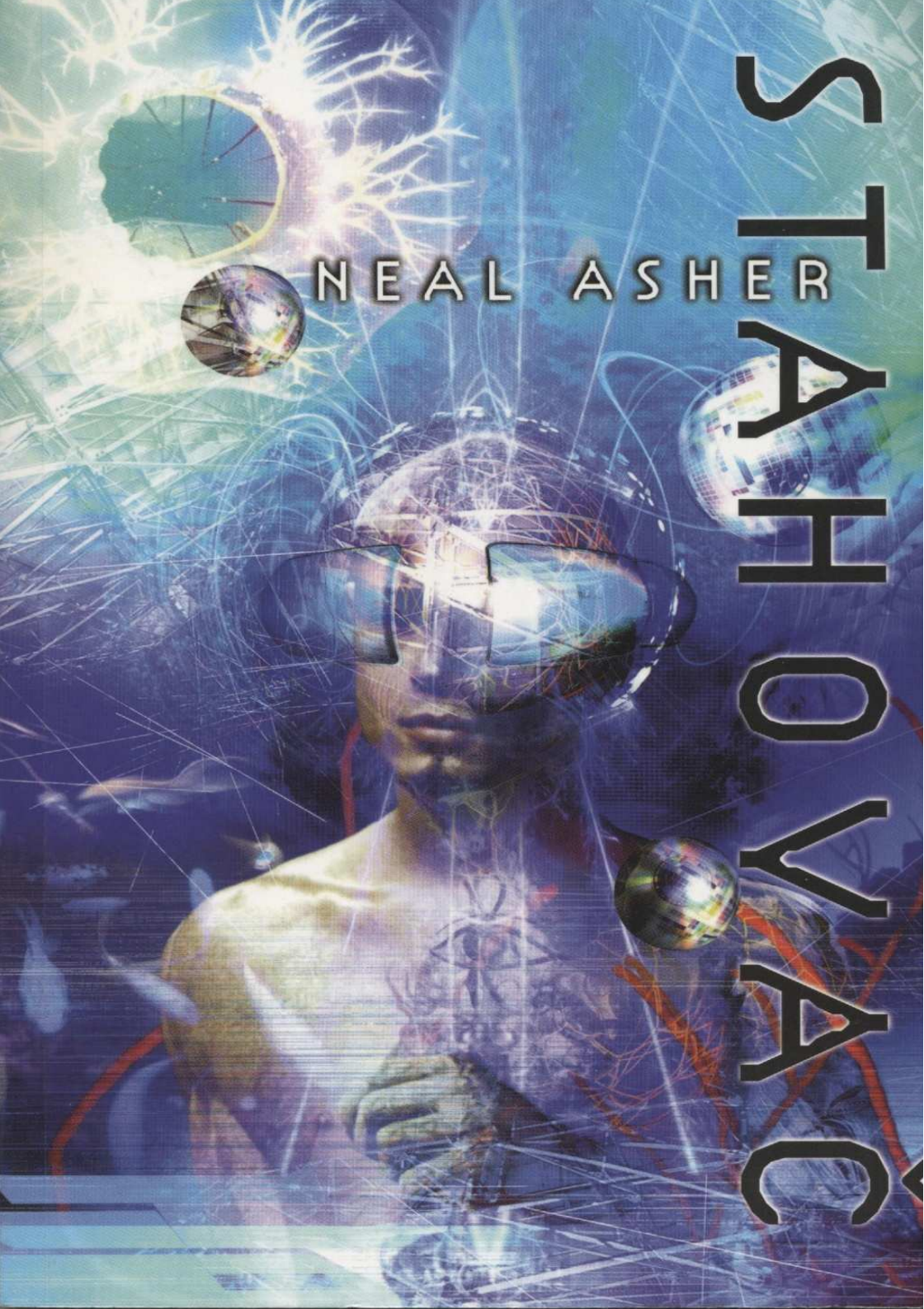
Vítejte na Spatterjayi...
kde náhlá smrt
je normálním způsobem života

Na odlehlou planetu Spatterjay přijíždějí tři pasažéři s velice rozdílnými úkoly. Janera tam posílá kolektivní mysl inteligentních sršňů; Erlin přijíždí hledat námořního kapitána, který by ji naučil žít; a Keech - sedm set let mrtvý - má nevyřízené účty s jedním notorickým zločincem. Spatterjay je vodní planeta, kde lidská populace žije v bezpečí Dómu. Pouze Hoopeři, napůl nesmrtelní, se mohou pohybovat mezi hrůznými, nenasytnými formami místního života. Tam někde venku je i samotný Jay ‚Spatter' Hoop. Kontrolor Keech ví, že nedojde pokoje, dokud tohoto legendárního renegáta nepožene ke spravedlnosti za kruté zločiny spáchané před několika stoletími při Pradorských válkách.

Keech netuší, že Hoopovo tělo pobíhá kdesi po opuštěném ostrově, zatímco živá hlava se vozí zavřená v truhle na lodi jednoho starého kapitána. Neví ani to, že nejkrutější Prador ze všech se chystá planetu navštívit a zahladit důkazy svých válečných zvěrstev. To všechno znamená, že v tomto hektickém vodním světě brzy propukne opravdové peklo.

ISBN 80-7332-048-7
9 788073 320485

NEAL ASHER
STAHOVAC

„Slyšel jste legendu o Stahovači?“

Keech si vzpomněl na objekt, který viděl v Tayině muzeu, a pomalu přikývl.

„Stahovač je tvor, který žije na ostrově a chytá všechny lodní Hoopery, kteří tam přistanou. Zdá se, že jediným životním cílem tohoto tvora je stáhnout Hoopery z kůže a nechat je měsíce trpět v agónii. Vypráví se, že jeden osamělý kapitán a nějaký cizinec se na ten ostrov vypravili a sťali tomu tvorovi hlavu. Ten kapitán prý teď vozí Stahovačovu živou hlavu v truhle na palubě své lodi. Stahovač se tak nikdy nemůže dát dohromady natolik, aby působil bolest jako kdysi. Samotné jeho živé tělo by bylo jen tělo zvířete. To všechno se stalo na Segreských ostrovech, kterým se už nějakou dobu říká Stahovačovy ostrovy.“

„A tenhle tvor, ten Stahovač, má být Hoop?“

„Údajně ano. Nejlépe uděláte, když si promluvíte s některými Starými kapitány. Řekněte jim, kdo doopravdy jste. Budou to respektovat.“

Keech vstal a podíval se ke dveřím. Potom se zahleděl na datový krystal, který mu Tay vyrobila. „S vaším dovolením bych se rád po něčem podíval ve vašich databankách,“ řekl.

Tay se usmála skoro až hladově a pokynula mu ke konzoli. „Můžete zůstat, jak dlouho chcete. Určitě se od vás budu moci dozvědět mnohem víc podrobností.“

Vstala, došla k němu a postavila se za něho. „Teď mi přesně popište, jak to bylo, když vás Alphed Rimsc zabil.“

Knihy Neala Ashera
ve vydavatelství Polaris

Vyšlo:
STAHOVAČ

Neal Asher

STAHOVAČ

POLARIS

Neal Asher

Stahovač

(The Skinner)

Copyright © 2002 by Neal Asher
All rights reserved

Translation © 2004 by Petr Kotrle
Cover art © by Steve Rawlings/Debut Art

ISBN 80-7332-048-7

Caroline – teď už v opravdové knize

PODĚKOVÁNÍ

Dík patří všem těm úžasným lidem, jejichž jména se táhnou v abecedě od Aldisse po Zelaznyho a kteří mne očarovávali po většinu života. Těch jmen je dohromady příliš, než abych je tady vypočítával, ale jejich nositelé mi trvale přinášeli radost a nesmírně ovlivnili to, co najdete v této knize. Také bych chtěl poděkovat skvělým lidem z Pan Macmillanu za jejich tvrdou a přepečlivou práci.

1

V každém živém moři na každé planetě se vždy vyskytují tvorové, jejichž osud je nerozlučně spjat s gastronomickým požitkem jiných… tvorů. Svačinky nedostaly své jméno náhodně, protože přesně tomu účelu v moři sloužily – a ony to věděly. Svačinky, které se živily příležitostnými hejny dravého planktonu – z plaváni v něm by měl člověk zhruba podobný zážitek, jako kdyby se koupal v drceném skle – a likvidovaly zbytky mnoha ostatních tvorů, kteří v určitém okamžiku posloužili jako první chod, plavaly velkou rychlostí a s určitým pevným odhodláním. Jen takovým pohybem mohly snížit četnost útoků pijavic na své vnější tělo, jež bylo bez nervů. Pouze rychlý pohyb je chránil před srpovitými končetinami krunátů, zubatými klepety lesklounů nebo tlamami větších pijavic, které by je spolkly celé. Avšak to, co fungovalo jako úspěšná strategie pro přežití druhu, nemělo vždy takový úspěch pro všechny jednotlivce; hejno svačinek se rozrůstalo pokaždé, když k němu přibyl potěr vylíhlý z vajíček nakladených na stonky mořské třtiny, a zmenšovalo po každém útoku hladového predátora, a proto v něm sešlost věkem nebyla častou příčinou smrti.

Materák upil skleněnou slámkou ze svého čirého drinku a naoko zaměřil pozornost mimo svého společníka, někam doprostřed protější stěny. Erlin usoudila, že určitě pije některou z mnoha chemických konzervačních látek, které potřeboval, aby mu maso neopadalo z kostí. Muž, který si k němu právě přisedl, byl k Erlin otočen zády, a ona si až teď všimla, že má něco na rameni. Když se to něco vzneslo do vzduchu, aby to oblétlo prostor kolem dokola, ohromeně vytřeštila oči. Byl to hmyz o velikosti uříznutého palce a bzukot jeho křídel se tlumenou atmosférou lodního salónku hlasitě rozléhal. Ten muž byl evidentně vazalem Úlové mysli, neboť létající tvor musel být sršeň ze Země – oči Úlové mysli. Proboha, co mohlo přivést materáka a takového člověka sem, a ještě k tomu pohromadě? Erlin si vzala kávu a vykročila směrem k nim, dokud ji zhoustnutí vzduchu a neurčitý pocit dezorientace nepřinutily, aby se zastavila.

Erlin si mezi dvěma kroky uvědomila, že se spustilo ochranné pole. Tvrdý vstup do atmosféry. Ze zkušenosti však věděla, že od této chvíle to bude jenom horší. Pohlédla k oknům ve vnější stěně salónku, zešikmeným pod úhlem pětačtyřiceti stupňů. Raketoplán kroužil nad plástvovitou strukturou, která představovala základnu Řádu na ostrově Chel, a ona si všimla, že moře obklopuje ostrov soustřednými kruhy v různých odstínech zelené, jako na rozštípnutém achátu. Moře pod nimi bylo klidné, takže podnětem k zapnutí ochranného pole musela být některá z mnoha bouří, jež zuřily v hustých horních vrstvách oblačnosti. Konečně došla ke stolku a upřela veškerou pozornost na sedící dvojici.

„Mohu si k vám přisednout?“ zeptala se.

Na materákovi nebyla znát žádná reakce, ale muž jí věnoval široký úsměv a pokynul k prázdnému místu. Erlin v duchu konstatovala, že nevypadá špatně a má příjemné vystupování, nebyl to však *on*. Její muž byl někde na moři pod nimi. Položila kávu na stolek, vytáhla židličku, otočila ji a sedla si na ni obkročmo, s rukama na opěradle.

„Zajímá mě, co tady může chtít materializovanec a proč by sem měl přiletět někdo, kdo je vazalem Úlové mysli.“ Erlin si všimla, že muž se zamračil. Se zájmem si po jednom prohlédla každého z nich a potom věnovala pohled ostatním pasažérům v salónku přistávacího modulu. Bylo vidět, že strach nebo odpor vyčistily kolem materáka široký prostor a rozpaky vrhly stín na konverzaci jako takovou. Mnozí se teď velice usilovně snažili vypadat, že neposlouchají. Erlin přenesla pozornost na materáka a zakroutila hlavou. Nebyl důvod, aby budil odpor. Na rozdíl od široce rozšířené představy nepáchl a nešel z něho ani strach – někteří z přítomných, kteří měli superprotézy, by z něj dokázali utrhat jednu končetinu po druhé. Ale pro Erlin byl zdrojem skoro až trýznivého zájmu. Co hnalo tohoto muže, že chtěl fungovat i po smrti?

„Já *nejsem* vazal,“ prohlásil materákův společník, vzal ze stolku před sebou svůj drink a napil se.

Erlin se k němu otočila, aby si ho prohlédla. „Co prosím?“ zeptala se.

„Já *nejsem* vazal,“ zopakoval odměřeně a položil sklenku zpátky.

„Jistě,“ řekla Erlin a zkoumavě si ho změřila.

Na sobě měl džíny zastrčené do kvalitních holínek od ochranného skafandru a volnou látkovou košili, u krku rozepnutou, aby vynikl maorský amulet s tikim. Na první pohled na něm nebylo vidět žádnou superprotézu, ale to neznamenalo, že ji neměl. Pod rozcuchanými světlými vlasy měl hezkou, orlí tvář. Erlin považovala za pravděpodobné, že si někdy v minulosti nechal obličej přemodelovat, ale muselo to být už dávno, protože

z jeho tváře teď vyzařoval charakter, který zjemňoval sterilní krásu kosmetického zásahu. V levém uchu nosil osamocený diamantový cvoček – nejspíš transpondér pro spojení s Úlovou myslí.

„A *byl* jste?“ zeptala se ho.

„Dva roky,“ přiznal. „A ty vypršely zhruba před dvaceti lety.“

„Dva roky… to je obvyklý rozsudek za zabití sršně, ne?“ řekla Erlin.

Muž přikývl, usmál se a znovu sáhl pro pití. Erlin si ho prohlížela ještě chvíli, pak ale zvědavost přitáhla její pozornost zpět k jeho společníkovi.

Materializovanec byl oblečený do neutrálně šedé kombinézy z praktického monofilamentu. Na řetízku na krku mu visel hladký kovový přívěsek ve tvaru kosočtverce. Bylo na něm vidět, že dokud žil, pohyboval se na planetě s vysokou gravitací. Teď zbyly z jeho svalů šlachy na robustní kostře a z rukou kostnaté paťáty. To, co bylo vidět z jeho obličeje, částečně schovaného pod superprotézou ve tvaru poloviční přilby, připomínalo šedou mumii. Erlin se následně zaměřila na superku. Byla zlatá a v jejím povrchu byla zobrazena kartuš. Z její vnitřní strany vycházel irigátor ve tvaru kobry s roztaženou kápí a stáčel se pod jeho jediné viditelné oko. Oko bylo modré a zdálo se, že je jedinou součástí materáka, která je alespoň vzdáleně živá.

No ovšem, už chápala, co mohlo ty dva dát dohromady: strach a odpor ze strany ostatních. Většina lidí se ještě nezbavila atavistického strachu z velkého bodavého hmyzu a většina nevyhledávala společnost mrtvol, bez ohledu na to, že konverzace s nimi se mohla ukázat velice zajímavou. Erlin ze všeho nejvíc na světě chtěla něco, co udrží její zájem. Uvažovala, jaké příběhy by tihle dva mohli vyprávět.

Materák spustil skleněnou slámku zpět do svého nápoje a pomalým, precizním pohybem se opřel. Když k ní obrátil své modré oko, Erlin se zdálo, že slyší, jak mu zavrzal krk. Z hloubi jeho hrdla vyšlo mlaskavé polknutí, potom promluvil překvapivě příjemným barytonem. Slova byla mírně nesynchronizovaná s pohybem jeho úst, ale Erlin ani nepředpokládala, že by hlas skutečně tvořily jeho hlasivky.

„Mnozí sem přišli hledat nesmrtelnost,“ řekl a rozvážně naklonil hlavu, aby si lépe prohlédl kruhovou modrou jizvu na jejím předloktí. Byl to přirozený konverzační manévr s cílem odvést od sebe pozornost. Erlin se tvářila, že na jeho slova nijak nereaguje, ale najednou ji polila horkost a zmocnil se jí nepříjemný pocit. Tajemství Spatterjaye bylo prozrazeno už mnoho let a nesmrtelnost byla zbožím na trhu, kde nabídka převyšovala poptávku. Proč se tedy cítila provinile?

„Mnozí ji našli a pak je to mrzelo," odpověděla Erlin. V tom okamžiku přibzučel sršeň salónkem zpátky. Erlin si nemohla nevšimnout, jak před ním pasažéři uhýbají a pak se snaží vypadat jako by nic. Z častého smíchu, který za ním zůstával, byla slyšet nervozita. Poté, co znovu dosedl na rameno, se po něm muž jen letmo podíval, sáhl do horní kapsy na košili a vytáhl malou lahvičku. Odkapal z ní na desku stolu loužičku sirupu. Sršeň odstartoval z ramene směrem ke stolu, přistál na něm se slyšitelným zachrastěním a potom toporně došel k loužičce, aby se napil. Erlin si všimla, že tvorův hrudní článek je pomalován složitými svítícími čarami připomínajícími kruhový diagram. Někomu určitě něco říkaly – ale ten někdo nemusel být člověk. Na stole leželo také ramenní transportní pouzdro pro sršně. Uvnitř byl další sršeň, nehybný, jako by byl zalitý průzračným tekutým plastem.

Muž po krátkém mlčení řekl: „Na jedné planetě žijí lidé v tělech obrovských hlemýžďů, která plují oblohou zavěšená na ulitách naplněných plynem."

Erlin poznámku vstřebala skoro s pocitem radosti. Když se znovu ozvalo mlaskavé polknutí, otočila se zpátky k materializovanci.

Materák navázal: „Na Tomu 9 žijí lidé pod mořskou hladinou v obrovských mechanických humrech. Ve skutečnosti je to všechno jenom turistická atrakce. Každý humr má uvnitř vlastní hotel a restauraci. Několik je jich soukromých."

Muž se zasmál. Erlin přejížděla pohledem z jednoho na druhého. Přemýšlela, jestli by se materák usmál, kdyby mohl. Odpověděla: „Na zdejších lodích si musíte počkat, až vám přiletí hlavní plachta a usadí se na hlavním stěžni. Přes lodní mechanismy ovládá příďovou i záďovou plachtu, takže jediné, co musíte dělat, je krmit ji. Každá plachta se jmenuje stejně."

Materák konečně zvedl pohled svého jediného, vlhkého oka od její jizvy, na níž do té doby visel.

„A jak se jmenuje?" zeptal se.

„Větrolap."

„Vy už jste tady byla," prohlásil. Nebyla to otázka.

„Vy to přece víte."

„Já také, velice dávno."

Muž se omluvně usmál a řekl: „Já jsem tady ještě nebyl." Podal jí ruku. „Janer."

Erlin nabídnutou ruku stiskla.

„Erlin," řekla.

Janer přikývl, usmál se a se zjevnou neochotou její ruku pustil.

„Budete mne muset na chvíli omluvit. Chci to vidět.“ Vstal a přešel k šikmým oknům, aby se podíval, jak raketoplán konečně přistává. Erlin se otočila k materákovi a čekala, co bude.

Tentokrát se neozvalo žádné mlaskavé polknutí, než promluvil: „Keech,“ představil se. Ruku jí nepodal, což vzhledem k jeho stavu Erlin považovala za jedině zdvořilé.

Sršeň to sledoval a poslouchal.

„Půda je tady vzácná,“ řekla Erlin, když později všichni tři sešli po vyloďovací rampě na zakřivenou lávku, která běžela rovnoběžně s odstavnou zónou po okraji přistávací plochy. Připadala si lehká, ale pravděpodobně to bylo zásluhou vyššího obsahu kyslíku v ovzduší a nižší gravitace, kterou pocítila okamžitě, když opustila gravidesky přistávacího modulu. Rozhlédla se po vzdáleně povědomém okolí. Moře pod obrovskou plovoucí konstrukcí, na niž matně modrošedé křídlo raketoplánu dosedlo, soustavně, cucavě syčelo a vzduch byl prostoupený pachy chladnoucího kovu, hnijících mořských řas a agresivního vodního života.

„Jen ostrovy a atoly, žádné kontinenty, a žádný ostrov není větší než, řekněme, Galapágy na Zemi,“ řekl Janer.

„Ano,“ potvrdila Erlin, „a jsou tu i jiné podobnosti, ale jak zjistíte, zdejší divoká zvířena je poněkud… divočejší.“

„Divočejší?“ zopakoval Janer.

Erlin se vesele ušklíbla. „Vlastně, na ostrovech to tak hrozné není,“ připustila.

„Ale v moři je?“

„Podívejte se na to takhle: většina Hooperů jsou námořníci, ale jen málokterý z nich umí plavat.“

„Fajn,“ řekl Janer.

Podél okraje parkovaly aerotaxíky, jedna řada za druhou. Moře za nimi se vzdouvalo, ale nebouřilo a Erlin věděla, že ve vodě pod hladinou se to bude hemžit pijavicemi, surmovkami kladivovými, trnoky, lesklouny a krunáty. A všichni budou mít hlad. Zvedla oči k mlhavě zelené obloze a podivila se, jak může být tak hloupá, že se sem vrací. Pak vykročila po lávkách za svými dvěma společníky, poslušně následována vznášecím zavazadlem.

Keech měl v úmyslu chytit první taxík, než se z raketoplánu vyrojí ostatní pasažéři. Když se ozvalo syčivé třesknutí následované koktáním startovaného kompresoru, Erlin si všimla, že materák prudce škubl hlavou a

sjel rukou na jednu z mnoha kapes své kombinézy. Janer klesl do polodřepu. Ještě chvíli se dívala, jak se ostražitě rozhlížejí po okolí, než se pomalu uvolnili.

„Tady," řekla a dovedla je k zábradlí kolem té strany parkovací zóny, která byla obrácená k moři. Pod zábradlím spadal okraj plovoucí stavby z pěnového plastbetonu prudce do moře. Erlin ukázala na něco, co se podobalo metrovému chromovanému komárovi a kráčelo to po plastbetonu těsně nad čárou ponoru. Potom ukázala na nějaký rozruch ve vodě. Tmavé, nezřetelně viditelné, hadovité tvary ve vodě něčím škubaly a zuřivě vytrhávaly kusy ulity a masa.

„Autodělo," vysvětlil Keech. „Co asi zasáhlo?"

„Tam nejspíš krunáta nebo lesklouna. Většina zdejších smrtících měkkýšů nejsou dobří plavci," odvětila Erlin.

„Kouzelné," poznamenal Janer.

Keech sledoval vřavu ve vodě nekonečně dlouho, ale už ji nijak nekomentoval. Místo toho se otočil a pokračoval v chůzi k nejbližšímu aerotaxíku.

Byl to starý Skyrover Macrojet, k němuž bylo připevněno komické a zbytečné křídlo. Jeho pilot byl přístupem a vzhledem ukázkový Hooper.

„Všecky tři?" zeptal se. Zůstal v taxíku a dál si čistil nehty dlouhým úzkým nožem, v němž Erlin poznala stahovací nůž. Snažila se nezkoumat příliš podrobně vzpomínky, které v ní ta věc vyvolávala.

Hooper měl bledou kůži. Kruhové jizvy na jeho rukou a po stranách obličeje téměř nebylo vidět. Erlin předpokládala, že jako všichni Hoopeři na základně Řádu bere nějaký lék ze skupiny Intertox, který brání rozšíření vláken spatterjayského viru. Infekci obvykle vyvolávalo kousnutí pijavicí, ale třebaže virus nedokázal mimo tělo přežít dlouho, nikdo nechtěl riskovat. Řádoví vědci se dosud nezbavili obav, že navzdory prozatím známým obrovským výhodám by se přece jen mohlo jednat o nějaký typ trojského viru. Ona sama se nenakazila kousnutím na předloktí. Podobně jako mnoho jiných virů, i spatterjayský byl přenosný tělními tekutinami a ona přesně věděla, kdy k němu přišla.

„Ano, všechny tři," odpověděl Hooperovi Keech.

Hooper se po něm podíval úkosem a zabodl nůž do přístrojové desky svého stroje. Po chvíli přenesl pozornost na Janera a potom na sršně v průhledném pouzdře na jeho rameni.

„Nemůžou ulítnout?" zeptal se.

„Pouze když budou chtít," řekl Janer.

„Vypadaj jako hnusný bestie."

Erlin potlačila výbuch smíchu. *To* sedělo, od Hoopera na planetě, kde prakticky každý tvor byl hnusná bestie, která se snaží urvat kus žvance.

„Ujišťuji vás, že nikomu neublíží, pokud nejsou nuceni se bránit," řekl Janer.

Hooper si prohlédl sršně důkladněji. „Fakticky maj mozek?"

Jak mu asi vysvětlí úlovou inteligenci? blesklo hlavou Erlin.

„Jsou to oči úlu," řekl Janer.

„To sou… sršni, co?"

„Ano."

„Tak fajn. Hoďte si věci dozadu a nastupte si. Kam to bude? Do Dómu?"

„Ano, prosím," řekla Erlin a ustoupila, aby Keech mohl dopravit svůj vznášecí kufr kolem taxíku dozadu. Když ji míjel, ucítila slabý závan hniloby. Možná si to jen představovala, ale zdálo se jí, že když se po ní ohlédl, vyčetla z nepatrného pohybu v obličeji, který se mu podařilo udělat, omluvný výraz. Janer hodil svůj batoh na Keechův kufr, přešel dopředu a rychle si sedl na přední sedadlo vedle řidiče. Erlin se rozhlédla, než naložila své vznášecí zavazadlo. Byla tady, odhodlaná uskutečnit svůj záměr, ale občas se jí jednoduše chtělo… vycouvat.

„Erlin Tazerová 3 Indomial," řekl Keech, když se aerotaxi vzneslo a rozlétlo se přes pontony a plovoucí plošiny kosmoportu.

Janer se ohlédl přes rameno. „Zdálo se mi, že jste mi povědomá. To jste vy, kdo otevřel tu bednu… pijavic." Pokrčil nad svým vtípkem rameny.

Erlin si všimla, že sršni pobíhají po přepravním pouzdru. Pohybovali se zadečky k sobě, aby jim neunikl žádný pohled.

Janer se na ně mrzutě podíval a pak se rozhlédl oknem po křídlovitých tvarech, které klouzaly oparem nad ostrovem jako doutnající uhlíky v jadeitovém dýmu. „Poté, co jste tu svou práci publikovala, se strhl slušný poprask," pokračoval. „Jestli si dobře vzpomínám, zdejší Strážce musel omezit runsiblový provoz. Každý chtěl přijet a získat věčný život."

„Každý chtěl získat snazší variantu, jenže nic takového neexistuje," řekla Erlin. „Naše technika dokáže prodloužit život neomezeně, ale stále to má… své stinné stránky. Lidé, co se přihrnuli sem, byli ti, kteří hledali něco víc než prodloužení života. Hledali zázraky." Všimla si, jak Keech při slově ‚zázraky' zvedl ruku a dotkl se kostnatými prsty kosočtverce, který mu ležel na hrudi. Možná měl nějaký náboženský význam.

„A jak to tady vlastně funguje?" zeptal se Janer.

„Holá fakta?“ otázala se Erlin. Cítila, že Janera k tématu přitahuje víc než intelektuální zájem.

Přikývl a ona pokračovala: „Virová vlákna prostupují každou zdejší formu života… Pro pijavice je to prostředek k tomu, aby si udržely zásobu potravy. Jsou velice úspěšní parazité, byť se dá namítnout, že to, co se tady děje, je dokonalá ukázka mutualismu. Nic nezemře, pokud to neutrpí vážné zranění, a myslím tím *opravdu* vážné.“

„To je… logické,“ ozval se Keech.

Erlin musela souhlasit.

„Smrt kořisti je určitě výhodnější, ne?“ podivil se nechápavě Janer.

„Ne,“ řekla mu Erlin. „Není snad pro pijavice výhodnější, když si mohou vzít maso a nechat kořist naživu, aby se z ní mohly nakrmit znovu? Pijavice sice nesají krev, ale to jméno je výstižné.“

„Proč jste se vrátila?“ zeptal se Janer.

„Někoho hledám, jednoho kapitána, kterého jsem kdysi znala. Máme spolu nějaké nevyřízené účty.“

Hooper se otočil a věnoval jí zvláštní pohled. Kapitáni byli nejvýstřednější Hoopeři ze všech.

„Proč jste sem přijel *vy*?“ obrátila se Erlin ke Keechovi. Materák chvíli nereagoval. Potom pomalu zavrtěl hlavou. Erlin počkala ještě o chvilku déle a pak přenesla pozornost zpátky na Janera, který se otočil, aby si ji na zadním sedadle mohl prohlédnout. Znala ten pohled.

„A co vy?“ zeptala se.

„Jezdím tam, kam mě pošle mysl. Věčný turista.“ Vesele se ušklíbl.

„Nikdy se nebráníte?“ zeptala se.

„Jednou – ale to bylo na začátku.“

Erlin přikývla. „Říkal jste, že jste si vazalství odsloužil před dvaceti lety?“ Byla zvědavá; lidé, kteří se stali vazaly Úlové mysli, byli po odsloužení trestu zpravidla rádi, že se svých malých společníků zbavili, obzvlášť proto, že ti, kteří udělali tu chybu, že sršně zabili, měli obvykle nějakou hluboce zakořeněnou averzi vůči hmyzu. Kromě toho se o Úlových myslích říkalo, že své lidské sluhy posílají do opravdu nepříjemných situací.

„Proč to děláte dál?“

„Dobrodružství. Peníze. Za posledních dvacet let bych napočítal málo chvil, kdy jsem se nudil, Erlin.“

Prohlédla si ho pozorněji. Původně jí připadal poměrně naivní, jako by za sebou neměl možná ani první stovku. Rozhodla se přehodnotit svůj názor. Kdysi byly největšími zabijáky lidstva nemoci a úrazy; dnes byla

největším zabijákem nuda, která obvykle vyústila ve druhou z původních dvou příčin. Možná byl Janer mnohem starší, než v první chvíli usoudila; možná měl stejný problém jako ona.

„Erlin?“ promluvil najednou Hooper, kterému zřejmě až nyní došel obsah rozhovoru. „Napadlo mě to… To ta kůže.“

Erlin se pro sebe usmála, když si vybavila rozhovor na palubě hooperské plachetnice jménem *Treader*. Pecka, stoosmdesátiletého strojníka napadla pijavice a krouživým pohybem mu vykousla z nohy kus masa velký jako pěst – kus masa, který si poté, co pijavici roztloukl na kaši, našrouboval zpátky na místo. Rána se zahojila za několik minut.

„Vám to nepřijde trochu divné?“ zeptala se ho Erlin.

„Jak divný, to jako že sem divnej? Aspoň nemám kůži jak spálenej cukr. Ti zasraní Pozemšťani o nás pořád říkaj, že sme divní.“

Po jeho druhé… nehodě se z Pecka stal velice divný patron, ale Erlin ani teď neměla chuť příliš o tom přemýšlet – a nebyla si ani jistá, jestli věří, že se to doopravdy stalo.

„Vy znáte Ambela?“ zeptala se Hoopera.

„Kdo by ho neznal?“ dostala odpověď.

Taxikář navedl složitou manipulací s nosnými plochami aerotaxi na spirálovitý sestup. Trojice pasažérů se zadívala dolů na dlouhý, částečně umělý ostrov pod nimi. Kolem mnohem větší centrální kupole, která tvořila základnu Řádu, se mačkala spousta menších – jako by ostrov vyfukoval v moři bublinky. Několik jich bylo také uprostřed nejširšího místa ostrova: průhledných koulí spuštěných do hluboké džungle, která tam rostla. Když Erlin napnula zrak, rozeznala háje hruškovníků, z nichž tu a tam výrazně vyčníval vysoký jandem, a bezděky si začala mnout jizvu na předloktí. Pijavice, která se na ni spustila z hruškovníku, pro ni byla prvním bezprostředním setkáním s apetitem spatterjayských forem života. Později ji Ambel zachránil před vytrvalou pozorností tvora s nevinným názvem surmovka žabí. Bez jeho zásahu by ji připravil o ruku. Rozhlížela se po širém moři a vzpomínala na jiný ostrov, kde, pokud se Ambelovi dalo věřit, vedlo nezávislou existenci tělo něčeho, co kdysi bylo člověk. Zřejmě se mu nevedlo špatně, ale chyběla mu inteligence. Stahovačovu hlavu vozil Ambel zavřenou v truhle.

„Bránu tady na planetě zavřeli,“ prohlásil Keech.

„Tepelné znečištění,“ řekla mu Erlin. „Strážce ji nechal přestěhovat na Coram, když se v okolí hlubinných tepelných výpustí přemnožila populace surmovek kladivových.“ Vzpomněla si také na to, že Coramu, měsíci, z

něhož je krátce předtím odvezl raketoplán, dala jméno runsiblová UI – umělá inteligence, která zároveň plnila funkci planetárního Strážce.

‚Coram' byla ve skutečnosti zkratka pro ‚coram judice', což, jak se ukázalo, znamenalo v nějakém starém pozemském jazyce ‚v přítomnosti soudce'. Předpokládala, že je to příznačné jméno pro to, jak vidí Strážce sám sebe.

„Copak oni měli bránu tady?" zeptal se roztržitě Janer.

„Když sem přišel Řád, postavili ji na planetě. Byla tady asi padesát solstanových let, než ji přestěhovali. To bylo před dvěma sty solstanovými lety," odpověděla.

Ve střeše jedné z největších kopulí se objevil kruhový otvor a Hooper jím prolétl dovnitř. Vnitřek zalévalo pozemské světlo, které ostře kontrastovalo s měkkým zeleným svitem Spatterjaye. Lesy a zemědělské plodiny rostly v úhledných obrazcích kolem městečka zpracovatelských závodů a jediné rozlehlé aglomerace, která vypadala jako nějaká obrovská plastbetonová houba, připíchnutá k zemi blyštivými věžemi hotelů. Tomu, co produkovala zdejší pole, Hoopeři říkali ‚domová potrava'. Pokud neměli přístup k Intertoxu, právě ona jim bránila stát se něčím, co by připomínalo spíš Stahovače.

Hooper zapojil pomocné trysky a přistál s aerotaxíkem na úhledně posekaném trávníku nedaleko okraje aglomerace. Trojice vystoupila.

Erlin se sklonila k otevřenému okénku. „Kolik to bude?" zeptala se.

Hooper chvíli mlčel; zřejmě počítal, jaká částka by mu mohla projít. Erlin zalovila v kapse blůzy a vytáhla svazek novokartaginských šilinků. Hooper, viditelně spokojený, si rychle vzal dvě bankovky, které mu nabídla, a vystoupil z taxíku, aby jim pomohl vyložit zavazadla. Janer vypadal zmateně a Keech se samozřejmě netvářil vůbec nijak. Erlin pochopila, že oba netušili, že by mohli potřebovat tvrdou měnu. Cítila, že se o tomhle místě musejí ještě mnoho dozvědět. Právě se chystala poznamenat něco v tom smyslu, když ji Janer předběhl.

„Možná bychom potřebovali, aby nám někdo dělal průvodce," řekl a podíval se na materáka. Keech ani na tohle nijak viditelně nezareagoval. Erlin odpověděla pohotově; neměla co ztratit, když bude nápomocná.

„Musím tady udělat, kvůli čemu jsem přijela, ale můžete mě doprovázet, dokud se neaklimatizujete," řekla, otočila se a zahleděla se na ně.

Keech odpověděl úsečným přikývnutím a Janer se na ni zazubil. Neměla z toho úsměvu dobrý pocit a raději se odvrátila.

„Jistě víte, že mimo hlavní kopuli se zákony Řádu nedají aplikovat," řekla.

„To by měly," namítl Keech.

„Občas," dodal Janer.

Erlin pokračovala: „Zkuste definovat Hooperovi útok nebo vraždu. Jedině se všem vašim zásadám vysměje. Tady to funguje tak, že čím je Hooper starší, tím větší má autoritu. Na základě toho, že ví mnohem víc než vy a že by vám pravděpodobně dokázal utrhnout ruce, pokud byste s ním nesouhlasili. Ambel, to je ten muž, kterého jsem přišla hledat, je starý. Kdysi jsem ho viděla, jak vleče mořskou rybářskou loď obyčejnou veslicí. Jeho loďka byla speciálně zesílená a vesla byla z keramalové směsi."

„Jak je starý?" zeptal se Keech.

„Přinejmenším sedm století. Řekl, že sem přišel hned po válce, ale moc tomu nevěřím. Někteří z prvních Hooperů o své minulosti nemluví a v něm byla virová vlákna velice vyvinutá."

Janer se ušklíbl. „Jo. Slyšel jsem spoustu takových historek."

Erlin pokračovala, aniž se na něho podívala. „Kůži má flekatou jizvami po pijavicích; překrývají se jedna přes druhou. Vlákna jsou v něm namačkaná tak hustě, že se mu nedá odebrat vzorek krve. Upřímně pochybuji, že v sobě vůbec nějakou krev má. Když se někdy zraní, rány se prostě uzavřou." Zvedla ruku a prudce ji zaťala v pěst.

„Vy mu věříte?" zeptal se Janer.

„Nejdřív jsem nevěřila, ale byla jsem s ním několik let a nakonec jsem přestala pochybovat."

„Možná… Hoop ještě žije?" ozval se Keech.

Erlin pomyslela na hlavu zavřenou v truhlici na palubě *Treadera* a zdržela se komentáře.

„Tak tady to máte," přerušil je Hooper. Vedle sebe měl hromadu zavazadel.

„Děkuji," řekla Erlin. Když luskla prsty, její vznášecí kufr se vydělil z hromady zavazadel a poslušně připlul k ní. Původně ji překvapilo, že Janer má s sebou pouze batoh, ale teď pochopila, že nejspíš bude zkušený cestovatel, a proto si vozí jen několik nejnutnějších věcí. Keech by ovšem své zavazadlo neodnesl daleko, neboť mělo rozměry lodního kufru.

„Hodně štěstí," řekl Hooper a nastoupil zpátky do svého taxíku.

„Počkejte." Erlin se k němu otočila zpátky a on se ve dveřích zastavil. „Nevíte, kde bych našla Ambela?"

„Na *Treaderu*."

„A kde je *Treader*?"

Hooper pokrčil rameny. „V Severním moři a na Stahovačových ostrovech. Na jihu u atolů. Na východě v Sargasu nebo na západě nad Modrými studnami. Vážně nevím.“

Nebyla to odpověď, která by Erlin udělala radost, ale od Hoopera takovou čekala.

„Díky za pomoc,“ řekla chladně.

„Pokud jde o toho Ambela,“ začal Janer, když se taxík zvedl do vzduchu a zamířil k otvoru v Dómu „je za tím něco víc než věcný zájem?“

„Dalo by se to tak formulovat,“ odvětila Erlin. „Teď půjdeme tudy.“

Po dlážděných cestičkách je odvedla elegantně rozvrženými růžovými zahradami od trávníků k hrozivě vysoké kovové stěně aglomerace. Automatické sekačky se prokousávaly trávou jako nějací železní brouci a ladně se vyhýbaly trsům kvetoucích narcisů. Některé z nich byly starozemsky žluté, ale ostatní byly modré a fialové. Před nimi se do zdi aglomerace zařezávaly široké arkády a bulváry. Zde byly další zahrady a trávníky, z nichž vyrůstaly kokosové palmy a karyoty, keře fuchsií a sem tam nějaký ananas – bohatství života, geneticky upraveného, jak Erlin dobře věděla, aby přežil v neobvyklých podmínkách uvnitř Dómu.

„Neříkala jste, že půda je tady vzácná?“ zeptal se Janer, když se rozhlédl kolem sebe.

„Však také je,“ odpověděla Erlin. „Toto všechno,“ ukázala před ně, „spočívá na deseti metrech pěnového plastbetonu, který zase spočívá na tisíci metrech mořské vody.“

„Aha,“ řekl Janer, „to mají pěkný vor.“

Zahradami se procházeli nejrůznější lidé: zkušení cestovatelé, kteří žili jen tím, že používali runsibly a krátce navštěvovali nové světy; modifikovaní lidé – kočkodapti, ofidé a další; a Hoopeři, nervózní v zahradním prostředí, s kolébavým krokem těch, kteří jsou zvyklejší mít pod nohama palubu.

Erlin řekla: „Mnozí lidé, kteří si jezdí prohlédnout tento svět, se vůbec nedostanou dál než sem. Mnozí sem přijedou a netuší, že zákony Řádu nesahají za Dóm jako takový. Přijedou sem pro nesmrtelnost, o které jste se zmínil, a zjistí, že jakmile vkročí do hooperského světa, cítí se velice smrtelní.“

„*Vy* jste to udělala,“ připomněl jí Keech.

„Mám ráda nové světy a nové zážitky. Ten, kdo občas něco neriskuje, nic nezíská.“

„Fráze,“ řekl Keech. „Zákon by měl platit vždycky.“

Došli mezitím na jeden z bulvárů. Erlin se na materáka podívala a pak ukázala na vstup do pyramidového metrotelu, který se nacházel v blízkosti jeho konce.

„Já zůstanu dnes na noc tady. Pokud nemáte jiné plány, můžete tu přespat také. Jestli budete chtít, zítra si můžeme opatřit vybavení. Nebylo by špatné, kdybyste si nakoupili nějakou tvrdou měnu, protože bez ní se tady daleko nedostanete."

„Která je nejlepší?" zeptal se Keech.

„Novokartaginské šilinky nebo nové jeny. Spatterjayskými skindy se nezatěžujte – jejich směnný kurz den ode dne klesá."

„Jak kuriózní," prohlásil Janer.

Když přišli do pyramidového metrotelu, Janer trval na tom, že zaplatí v automatické recepci čipovou kartou pokoje pro všechny. Erlin se sklonila ke svému vznášecímu kufru a k jeho ovládacímu minipanelu a zadala jeden z pokojových kódů, které jim obrazovka ukázala – podřídila kufr hotelové UI. Chviličku se dívala, jak odplouvá, a potom pohlédla na hodinky.

„Ráno tady, tak kolem deváté, solstanové?" navrhla.

„Určitě," řekl Janer. Keech odpověděl svým typickým úsečným přikývnutím.

Erlin bez dalšího zdržování zamířila do pokoje, který jí hotelová UI přidělila.

„Nezapomeňte na ty peníze," ohlédla se ještě přes rameno. Když pak nastoupila do výtahu, podivila se, co ji to napadlo, že se těch dvou ujala. Že by osamělost? Když došla ke dveřím svého pokoje, kufr už tam na ni čekal. Prošla dovnitř za ním a svalila se na velikou postel, která tam byla. Dala si ruce za hlavu, upřela zrak do stropu a řekla: „UI, chtěla bych nějaké informace o materializovancích."

„Můžete být o něco konkrétnější?" zeptala se jí hotelová UI.

„Totiž… nemá ta metoda původ u nějaké náboženské sekty?"

„Pochází od kultu Znovuzrozeného Anubise. Jeho členové hlásali, že duše neexistuje a že nic není svatější než tělo. Když zemřeli, drželi se života, dokud to aspoň trochu šlo. Nechávali se nakonzervovat a rozpohybovat s využitím soudobé kybernetické techniky."

Erlin si vybavila nápadně egyptský design Keechovy superky a očního irigátoru. „Jenže ti měli mrtvý mozek. Keech normálně myslí."

Žádnou odpověď od UI nedostala, zasáhly její zábrany týkající se soukromí. Nemohla se s ní bavit o ostatních hostech.

„Dnešní materáci často dokážou vnímat – jsou prakticky živí," nedala se.

„Kult Znovuzrozeného Anubise stále existuje a má teď přístup k psychozáznamovým a mimetickým počítačům. Některé z těch, kteří byli technicky mrtví, je možné dát do pořádku a oživit s pomocí některých novějších nanotechnologií.“

„A s těmi psychozáznamy a mimetikou… jsou živí?“

„Většina tvrdí, že se stali UI. Hranice se rozmazávají a spory vyostřují, když přijde řeč na materializovance s částečným využitím organického mozku. Celkově vzato jsou materáci vzácní. Většina poškození, která může člověk utrpět, se dá opravit, a většina lidí s psychozáznamovou technikou volí memplantaci do šasi androida.“

„Jak tedy vysvětlíš Keeche?“

UI neodpověděla.

Jakmile Keech zůstal sám ve svém pokoji, otevřel kufr, vyndal z něj čistou monofilamentovou kombinézu a položil ji na postel. Téměř uctivě si sundal kosočtvercový přívěsek a položil jej na ni. Potom si velice opatrně svlékl použitou kombinézu, nechal ji spadnout na podlahu a otočil se k zrcadlu na nedaleké stěně, aby si prohlédl svůj šedozlatý odraz. Podobně jako půlpřilbová superka zakrývala obličej, také oblast od jeho podpaží k pasu a pak do slabin pokrýval zlatý kov. Hluboko do něho byly vyryty egyptské hieroglyfy. Když si je prohlížel, stál naprosto nehybně, dokud mu irigátor nesvlažil pravé oko. Nemrkl, ale otočil se zpátky ke kufru. Nyní z něj vytáhl zlatou skříňku ve tvaru malého sarkofágu, zaklapl víko kufru a skříňku postavil na ně. V povrchu této skříňky byla prohlubeň, která přesně odpovídala kosočtvercovému přívěsku, jenž předtím položil na postel. On to však ignoroval. Místo toho uvolnil dvě hubice, za nimiž se vytáhly spirálovité průzračné hadičky. Tyto hubice zastrčil do dvou otvorů v kovovém krytu svého boku. Prostřednictvím superky vyslal aktivační signál přístroji, který fakticky bránil tomu, aby shnil: své čisticí jednotce.

Jedna ze stočených hadiček dostala špinavě modrou barvu. Jednotka nasála konzervační tekutinu z jeho cévního systému, odfiltrovala kal z odumřelých bakterií a vířníků, opravila určité chemické nerovnováhy a pak napumpovala tekutinu zpátky do něho. Tekutina ve vratné hadičce byla jako tekutý safír. Po několika minutách začala řada červeně svítících hieroglyfů na skříňce po jednom měnit barvu na zelenou. Když se změnil poslední hieroglyf, tekutina přestala hadičkami kolovat. Keech je odpojil a vrátil do vlastní jednotky. Potom otočil kotoučkem na jednotce a vytáhl válcovou nádobu vyplněnou toutéž modrou tekutinou. Znovu se obrátil k

zrcadlu a s pomocí hadříku, který vytáhl z uzávěru nádoby, se otřel od hlavy k patě. Alespoň částečně při tom sundal superku, aby se dostal na kůži schovanou pod ní. Levá polovina obličeje, kterou tak odhalil, byla zničená, sežraná až na kost, do níž byl zasazen kroužek trojúhelníkových kontaktů v barvě mědi.

Keech se chvíli díval na ránu, která ho zabila, pak s vlhkým mlasknutím zasadil superku zpět na místo, sáhl dolů a stiskl několik plošek na kovovém krytu svých bočních partií. Kryt se s tichým zasyčením nadzvedl a on jej uvolnil úplně a položil na víko kufru. Bok svého těla, který tak obnažil, tvořila převážně průhledná umělá kůže, pod níž bylo vidět orgány opravené syntetiky, soustavu modrých hadiček rozbíhajících se od otvorů pro hubice a dočerna ohořelé žeberní kosti. Po krátké vizuální kontrole otřel hadříkem také tuto oblast. Když skončil, dal kovový kryt na místo a vrátil se k posteli, aby si oblékl čistou kombinézu a znovu si pověsil na krk kosočtvercový přívěsek. Ještě jednou se prohlédl v zrcadle, potom se z jeho hrdla ozvalo suché mlasknutí a promluvil.

„Hotelová UI, chci si vybrat ze svého účtu částku tisíc novokartaginských šilinků, v hotovosti. Je to zde možné?“

„Je to možné,“ odpověděl hotel. „Bankomat je ve stěně nalevo od vás. Jistě je vám známo, že tisíc šilinků může být víc, než kolik tady budete potřebovat. Směnný kurz vůči spatterjayskému skindu je velice vysoký.“

„Vím o tom,“ odvětil Keech, „ale je možné, že se zde nějaký čas zdržím.“ Vytáhl z kapsy čipovou kartu a zasunul ji do štěrbiny ve stěně. Hned nato se otevřelo okénko a bankomat mu vystrčil kartu zpět. V okénku ležel svazek sto, padesáti a desetišilinkových bankovek. Byl tam rovněž plátěný pytlík s mincemi. Otevřel jej, vytáhl jednu průhlednou osmiúhelníkovou minci a zvedl si ji k oku. Když pak povytáhl obočí, podobalo se to překvapení. Jednošilinkovou minci neviděl už velice dlouho – vlastně několik století.

Janer ležel na posteli s rukama pohodlně složenýma za hlavou. Myslel na Erlin a měl neurčitě příjemný pocit při představě, že se s ní lépe pozná. S bílými vlasy, černou pletí a modrýma očima byla klasicky a zvláštně krásná, ale on byl přesto přesvědčen, že za svůj vzhled nevděčí kosmetickým úpravám. Tato kombinace rysů byla příliš rozporná, než aby si ji někdo přirozeně zvolil. Zkušenost mu říkala, že kosmetické úpravy spadají do dvou táborů: extrémů, kdy lidé prodělali kompletní proměnu jako v případě kočkodapce nebo ofidapce, nebo drobných úprav, kdy

stačila malá změna, aby jejich vzhled působil příjemněji. Tušil, že její vzhled bude spíš výsledkem dřívějších genetických úprav v jejím rodokmenu, a stejně tomu nepochybně bude s její inteligencí. Dnes to tak měla většina lidí. Zavřel oči a představil si ji, aby o ní mohl přemýšlet. Ale netrvalo dlouho a jeho myšlenky začaly odbíhat.

Spojením nepřicházelo nic – což znamenalo, že Úlová mysl je zaměstnána jinde. To bylo dobře, neměl příliš chuť s ní mluvit. Poslední zprávu od ní dostal před několika hodinami, ale na tom nebylo nic zvláštního. Mysl řídila obrovský spojený úl, který čítal kolem miliardy jedinců, takže soustředila pozornost na spoustu jiných úkolů. Janer uvažoval, jak se všechno změnilo od doby papírových hnízd a možná jen několika set sršňů.

Byl to tenkrát jeden šok z mnoha, když arogantní lidstvo zjistilo, že není jediným inteligentním druhem na Zemi. Bylo pouze tím nejhlasitějším a nejničivějším. Delfíni a velryby byli kandidáty odjakživa, zásluhou své estetické působivosti a krásných historek o zachráněných plavcích. Výzkum však brzy odhalil, jak se věci mají: delfíni nepoznali rozdíl mezi lidským plavcem a nemocným delfínem a byli tudíž hloupější než hospodářská zvířata, z nichž si lidé pravidelně dělali slaninu. Pokud šlo o velryby, měly stejnou inteligenci jako průměrná kráva. Když si sršeň poprvé postavil hnízdo v obleku pro VR a poslal protest na internetu, trvalo dlouho, než někdo uvěřil, co se děje. Byli to přece bodaví mrňousové, hmyz, jak by mohli být inteligentní? Ve věku deseti tisíc let jim to nejmladší Úlová mysl nakonec dokázala. Následné zkoumání prokázalo mimo veškerou pochybnost, že skupiny hnízd uvažují jako jediná mysl nikoli rychlostí synapsí, ale rychlostí pomalého feromonového přenosu. Hnízdo v obleku pro VR bylo touto rychlostí spojeno s mnoha jinými hnízdy. Komunikovalo prostřednictvím anosmických čidel v obleku a trvalo mu to mnoho měsíců. Nyní měl každý sršeň mikrovysílačku a rychlost uvažování Úlové mysli se samozřejmě velmi zrychlila.

Ihned po tomto odhalení se pochopitelně strhl závod o to, kdo najde něco dalšího podobného, a byly intenzivně studovány všechny ostatní druhy společenského hmyzu. Jedno zklamání za druhým nakonec ukázala, že sršni jsou, podobně jako lidé, tak trochu kuriozita. Jediným společenským hmyzem, který se jim přiblížil, byly vosy, ale rozdíl byl asi stejný jako mezi šimpanzi a lidmi. Vyšlo najevo, že včely sice mají Úlovou mysl, ale jsou tak cizí, že jim nedokážou porozumět ani nejsilnější počítače; jejich komunikace se omezuje na ‚teď' – pojem minulosti a budoucnosti jim nic neříká. Mravenci nemají Úlovou mysl vůbec.

Janer se zamyslel nad tím, jak on sám do tohoto světa spadl: svou náhradou – službou této mysli – za smrt sršně, který se mu pokusil sednout na rameno na přeplněném ringbalovém stadionu. Sršeň byl unavený, hledal místečko, kde by přistál a odpočinul si, a zlákal ho pohár koly, kterou Janer pil. Jeho reakce byla instinktivní. V návalu fobické hrůzy z hmyzu, který se v něm vzedmul, srazil sršně na zem a dupl na něho. Odsouzen byl hned další den, a jelikož neměl peníze na zaplacení pokuty, zavázal se ke dvouleté službě. Zabít sršně nebyla tak úplně vražda, neboť každý tvor byl jen velice malou součástí mysli. Tresty ale byly tvrdé.

Janer se posadil, sundal nohy z postele, vstal a došel k oknu svého pokoje. Výhled byl vcelku zajímavý, mezi věžové domy a přes pole a hydroponie ke stěně Dómu. Ale nebyl to výhled, o který stál. Chtěl vidět *ven* z Dómu, chtěl něco zajímavějšího. Za dva roky svého vazalství o to neměl nouzi, a to byl také hlavní důvod, proč přešel od vazalství přímo k placené službě pro tuto konkrétní Úlovou mysl.

„Co je venku?“ zeptal se.

Když nedostal od svého úlového spojení žádnou odpověď, pokrčil rameny a vrátil se do postele. Věděl něco málo o tom, co se nachází za Dómem jako takovým, a všechno ostatní se velmi brzy dozví.

2

Ostatní, namačkané na ostrůvku jako ovce, se krmily tak, že skákaly do moře a klesaly proplouvajícími hejny svačinek, přičemž během sestupu jednu nebo dvě ukořistily, ale této konkrétní surmovce to nestačilo. Možná byla o něco chytřejší a dobrodružnější než její kolegyně, a tak objevila skvělé loviště kousek od ostrůvku. Proti sobě stojící skalní stěny zde vytvářely uličku skrze podmořský hřeben a surmovka zjistila, že v určitých chvílích se tato ulička hemží hejny svačinek. Neměla ani ponětí o cyklu přílivu a odlivu nebo o tom, čím to je, že v době, kdy měsíc není na obloze, se vrcholek hřebene vynořuje nad hladinu a tvoří překážku věčnému tahu těch zvláštních rybek. Nechápala ani to, že ulička je jedinou cestou přes hřeben. Věděla pouze to, že když počká na jedné skalní stěně dost dlouho, najde hojnost pohyblivých obědů právě ve chvíli, kdy začne pociťovat hlad. Také zjistila, že když bude proplouvajícím hejnem skákat od jedné stěny k druhé, stačí před dopadem na dno zhltnout svačinek mnohem víc, než když hejnem jednoduše propadává. Žádný oběd samozřejmě není zadarmo – vždy někdo hlídá účet. Surmovka rostla rychleji než její lastura, a tak se její měkké růžové tělo brzy začalo vydouvat přes štít, který fungoval jako víko a obvykle ji chránil. Jednou se stalo, že malá pijavice, která rovněž objevila bohatství proplouvajících hejn svačinek, narazila na špatně trávící surmovku, ovinula se kolem její lastury, vysunula čelisti jako hlavici skalního vrtáku, zarazila je do měkké tkáně a začala se krmit.

Ambela strašily sny o moři hemžícím se pijavicemi. Také se mu zdálo o tisíci letech lepších dní. Vítr od Hlubokého moře nadouval plachtu a plachta byla spokojená s kusy červorožce, které spořádala k večeři. Zelené světlo nového dne ukázalo siluety těchto kusů v místech, kde v průsvitných útrobách probíhalo jejich trávení, a přivedlo Pecka k Ambelovým dveřím.

Zabušil na ně.

„Trnoci pod lodí! Trnoci pod lodí!“

Ambel se posadil a rozeznal zřetelné tupé nárazy, které se rozléhaly trupem, jak pod ním proplouvalo hejno trnoků, od obvyklého řehtání a

klapání lodních mechanismů. Lehce omámeně se rozhlédl po kajutě a zkontroloval skrovné potřeby své existence. V jednom koutě byla připevněna koženými řemínky jeho mušketa, hned vedle skříňky s prachem, střelivem a bohatou soupravou pro údržbu zbraně. Chudý šatník se skládal z elastonových košilí, kalhot a zpevněných holínek – což byla jediná výstroj, která splňovala jeho nároky na trvanlivost. Pod oválným okénkem v mosazném rámu byla police, na níž si přilepil škeblovým lepidlem několik dekorací: starý kus atmosférického štítu vyleštěného jako drahokam, miniaturní lidskou lebku z opracovaného pazourku a rozříznutý otročí obojek. Přejel pohledem po stole pokrytém mapami, na nichž leželo jako těžítko satelitní navigační zařízení ve tvaru předrunsiblového kalkulátoru, a spočinul jím na své lodní truhle. Bylo tak snadné nahromadit za dlouhý život tolik věcí. Dlouze a upřeně se zahleděl na truhlici, pak mírně pokrčil rameny a odhodil ze sebe přikrývky.

„Trnoci!“ vykřikl znovu Peck. „Trnoci!“

„Hned jsem tam,“ odpověděl Ambel.

Vystrčil nohy přes okraj lůžka, postavil se, došel k šatníku a vytáhl z něj úhledně poskládané oblečení. Vrátil se k posteli, oblékl se, potom si sedl a opatrně si nazul a zavázal boty. Znovu se postavil, došel ke dveřím a opatrně je otevřel. Ambel musel dělat všechno opatrně. Stačila chvilková nepozornost, aby někomu nechtě utrhl ruku nebo loktem prorazil lodní trup.

Peck přeskakoval z nohy na nohu, jak se nemohl dočkat, až se vrátí k udicím. V jedné ruce držel kus červorožce a ve druhé sekáček na návnadu. Z masa crčela nachová krev, která rozrušenému Pecková třísnila dlouhý kožený plášť a plátěné kalhoty a rozstřikovala se po dřevě kolem. Ambel mu pokynul, aby šel napřed. Peck měl v očích výraz šílence. Nadšeně přikývl svou holou hlavou a obrátil se zpátky k ostatním členům posádky na palubě. Vzduchem létaly výkřiky a kletby a na palubě sebou zmítalo mnoho těžkých mokrých tvorů. Ambel uviděl přes Pecka, jak Pland vytáhl z vody trnoka, který byl veliký jako kánoe, a skočil na něho, aby zmítající se úlovek nepřepadl přes bok zpátky. Trnok připomínal kánoi dokonce i tvarem. Hlavu měl jako kajman a po celém těle měl roztroušené jasně modré ploutve, zdánlivě nahodile. Ocas tvořilo bičové zakončení ploutve, která připomínala sekeru.

„Zvíře!“ zařval Pland, když se trnok pod ním prudce zazmítal a pokusil se ho shodit. Potom: „Lež, ani se nehni, hajzle!“ Vůbec si nevšímal široké rány, kterou mu trnok udělal na zádech, jak švihal ocasem. Ambel k němu došel, jednou rukou chytil trnokovy cvakající čelisti, pak zvedl druhou ruku a pevně ho bodl ukazováčkem mezi oči. Ozvala se tupá rána, jako když

železná tyč narazí na kládu. Pohled trnokových očí zmatněl a jeho tělo znehybnělo.

Pland ze zvířete slezl. „Díky, kapitáne. Myslím, že byste ho moh svlíknout. Na mě je trochu velkej."

Ambel pokrčil rameny, pravou rukou uchopil trnokovy čelisti ještě pevněji a levou rukou chytil tělo za hlavou. Když zatáhl, ozval se trhavý zvuk a hlava se vyškubla z lůžka, následována páteří. Jak táhl dál, ocas a ploutve zajížděly do trnokova těla, až zmizely úplně. Když pak Ambel přehmátl pravou rukou do poloviny páteře a naposledy zabral, tvorovo maso se svléklo jako stará ponožka a jemu zůstala v ruce vytažená masa hlavy, páteře, vaku s vnitřními orgány a ploutví s ocasem – to vše stále drželo pohromadě. Chvíli to držel ve vzduchu před sebou a potom tím několikrát zatřásl. Oči ožily a páteř, ploutve a ocas se začaly kroutit. Konec ocasu sekl Ambelovi po obličeji, ale on jej snadno chytil.

„Ty mizero," řekl a hodil trnoka přes bok. Kostnatý tvor ve vodě chvíli plaval kolem, potom vystrčil hlavu nad hladinu a hlasitě, frkavě zařičel. Nato se potopil a vyrazil dál se zbytkem hejna.

„Nezapomeňte, chlapi, že potřebujeme jenom padesát sudů láku!" křikl Ambel na ostatní členy své posádky, kteří vytahovali z vody menší trnoky a svlékali je podobným způsobem. Jeden svlečený trnok za druhým odplavával za doprovodu rozhořčených frkavých zvuků. Zanedlouho byla paluba pokrytá kluzkými rukávy masa, které po ní klouzaly ve štiplavé trnočí trávenině. Když pak Ambel navlékal návnadu na blyštivý hák, problesklo mu hlavou, jak strašně pomalu proniká technika Řádu do jejich života. Keramalové háky, které se snad nikdy neotupí, když on si pamatoval dny, kdy je vyřezávali z kostí. Alespoň že plováky z měchýřů byly pořád stejné. Maličko couvl, aby získal místo na nahození svého provazu, a málem přitom zakopl o klouzající tělo trnoka.

„Anne! Sudy a ocet!" zařval, ne však příliš mrzutě. Věděl, že jeho posádka v takových chvílích snadno přestane vnímat okolí.

Anne se po něm vztekle podívala, ale svinula provaz a pověsila jej na hák připevněný k zábradlí. Pak zavolala na několik mladších členů posádky, aby šli s ní. Cestou museli přeskakovat těla trnoků. Anne je dovedla k průlezu, který vedl do záďové komory, odsunula jej stranou a hbitě slezla dolů. Dva další sestoupili do komory za ní, dva zůstali nahoře, aby manipulovali s ramenem navijáku a spouštěli lano dolů.

„Tak to bysme měli, řek' bych," prohlásil Pland a zvedl svůj poslední úlovek. Tento trnok byl dlouhý a hubený, s tělem posetým dírami od pijavic. Nárazy do trupu lodi postupně ubývaly a daly se čím dál hůř odlišit

od řinčení stěžňových řetězů. Ambel vytáhl svůj poslední úlovek, chvíli se ho prohlížel, potom ho sundal z háku a hodil ho zpátky do vody.

„Hlavní hejno končí," prohlásil. „Zbývají jenom ti pokousaní od pijavic."

Peck zdráhavě přitáhl svůj provaz a smotal jej. Potom vytáhl z truhly pod zábradlím, v níž byla uložena většina lodního loveckého náčiní, dlouhou a nebezpečně ostrou mačetu. Ambel přešel k mladším členům posádky, aby jim pomohl vytahovat sudy, které Anne a ostatní nakládali do sítě. Jakmile vytáhli síť na palubu, odkutáleli prázdné sudy na jednu stranu. Ambel pak jeden zapečetěný sud otevřel. Ven vyvanula pronikavá vůně kořeněného octa, v níž téměř zanikl i štiplavý pach trnoků. Peck zatím začal porcovat trubicová těla trnoků na úhledné kroužky masa.

„Dobrej tah," řekl nadšeně mezi řezy.

„Dobrej," přisvědčil Ambel. Potom vzal nakrájené kousky řízku z červorožce, které jim jako jediné zůstaly z návnady, a zamířil do své kajuty. Peck se díval, jak odchází, a klouby mu kolem rukojeti mačety zbělely. Když pak obrátil pozornost zpět k trnočímu masu, divoce do něj sekl.

Hranice byla v tomto případě glasitový pásek, napříč zasazený do země pod zaklenutým východem z Dómu. Janer měl ve tváři zmatený výraz, když stál a upřeně na tento pásek zíral. V ruce volně držel svou identifikační kartu.

„Žádná fyzická bariéra tady není, ani žádná celnice. To všechno bylo v runsiblové stanici na Coramu," řekl Keech.

„Ale co ta druhá – spatterjayská – strana?"

„Hoopeři na takové věci zvysoka kašlou," prohlásila Erlin. Na řádové straně hranice vedla mezi poli obří kukuřice a plantážemi marhaníků úhledně vydlážděná cestička. Janer se rozhlédl po stromech a potom se vrátil pohledem k hranici. Na spatterjayské straně ležely na černé hlíně spálené slupky toho, co bylo na této planetě obdobou škodlivé havěti: páchnoucí pozůstatky nějakého ptáka, spirálová ulita o velikosti lidské hlavy a jakési placaté, rozkládající se zbytky o velikosti lidské nohy, které musely patřit některé z proslulých pijavic. Janer to všechno obsáhl pohledem. Zvedl oči k malému laseru zasazenému do vrcholu oblouku a pak jimi zalétl k sršňům v přepravním pouzdře, které měl na rameni.

„Je pod kontrolou," řekla Erlin. „Nepředpokládám, že by nějaká UI chtěla skončit jako vazal Úlové mysli, vy snad ano?"

„Úlová mysl nikdy neviděla tuto planetu," odpověděl Janer. „Nedělala si starosti proto, že její jednotky překročí hranici teď se mnou, ale o návrat přes ni, pokud by se mysl rozhodla poslat některou zpátky samotnou."

„Myslím, že automatika by to dokázala rozlišit, ale můžete se zeptat v bráně. Některá Strážcova podmysl určitě bude přítomna." Když přišli blíž, Erlin pokynula k jedné straně oblouku. Ve vlastní bráně Janer vzhlédl do vzduchu nad sebou, jak to většina lidí instinktivně dělala, když mluvila s neviditelnou UI.

„Strážce, má Úlová mysl vyjádřila jisté výhrady ohledně tvého automatického likvidátora hmyzu. Bude schopen rozeznat sršně od spatterjayských forem života?" zeptal se.

„Ovšem že bude," odpověděl poněkud podrážděný hlas. „Takovou chybu dělají pouze lidé."

Janer utrousil něco neslušného a vyšel ze zóny Řádu. Erlin ho se stěží skrývaným pobavením následovala. Keech neměl v poloviční tváři žádný výraz, ani když se laser a připojené oko otočily, aby sledovaly jeho postup. Za bránou začínala široká ulice lemovaná dřevěnými budovami se špičatými střechami, z nichž mnohé byly obchody a nevábné bary. Tržiště se rozkládalo na hliněné cestě a Hoopeři nadšeně nabízeli své zboží jiným Hooperům a občanům Řádu, kteří se odvážili překročit hranici. Erlin ukázala na stánek, kde se v teráriích za silným zeleným sklem svíjely blyštivé pijavice.

„Můžete si tam koupit kousnutí pijavicí za pár šilinků. Řekli byste si, že je to levná nesmrtelnost, ale i tak je to trochu zlodějna, když stačí dojít do džungle a na chvilku se postavit pod nějaký hruškovník." Podívala se na Keeche. „Ale na vás by to asi nefungovalo."

Keech chvíli suše mlaskal, než promluvil. „To je diskutabilní," řekl nakonec.

„Vy byste to zkusil?" zeptal se Janer. Nedůvěřivě si stánek prohlížel.

„Abych se mohl stát nesmrtelným, musel bych nejdřív být živý," odpověděl Keech.

Janer se na něho znovu podíval a uvažoval, co tím myslí, ale materákova tvář samozřejmě zůstala nečitelná. Erlin je vedla dál.

„Sem jdeme," řekla a ukázala na zrcadlové okno obchodu zasazeného mezi bar a bednářskou dílnu, kterou nebylo za vyrovnanými sudy skoro vidět. Nad oknem prostředního obchodu byla upevněna dlouhá zubatá harpuna.

„Asi tady mají velké ryby," poznamenal Janer.

„To tedy mají," řekla Erlin a před vstupem do obchodu se zastavila. Když otevřela dveře, zacinkal nevýrazný zvonek. Dva Hoopeři, kteří si prohlíželi něco ve skleněné vitríně, krátce vzhlédli, potom se znovu otočili k sobě a pokračovali v rozhovoru.

„Můžeš zaplatit ve splátkách, Armele," řekl jeden. „Budu ti věřit, když mi budeš přísahat na svou loď."

„Rozmyslím si to," odpověděl Armel, naposledy se toužebně zahleděl do vitríny a spěšným krokem prošel kolem tří nových zákazníků ven z obchodu. Obchodník si nejdřív utřel ruce do náprsenky a potom přišel k nim. Vykouzlil na tváři široký úsměv.

„Z Řádu?" zeptal se.

„Ano," odpověděla opatrně Erlin, „ale jsme tu už nějaký čas."

Mužův úsměv po těchto slovech ztratil něco ze své přehnanosti.

„Jak vám mohu pomoci?" zeptal se.

Janer se rozhlédl po zboží. Ve skleněné vitríně byl slušný výběr střelných zbraní, jaké doposud viděl pouze v muzeu. Podél stěn byly také nejrůznější chladné zbraně. Bylo tam dost zbroje na vystrojení malého středověkého vojska.

„Paralyzační pušky a lasery," řekla Erlin.

Obchodník znovu roztáhl úsměv a pokynul jim do zadní části obchodu.

„Víte jistě, že to potřebujeme?" zeptal se Janer.

„Viděl jste tu ulitu u brány?" obrátila se k němu Erlin.

„Ano…"

„Byla to ulita surmovky žabí. Když vás některá z nich uvidí, pokusí se kousek si z vás vzít. Jediným kousnutím by vás dokázala připravit o ruku. Hoopeři se na ně dívají jako na zábavné potvůrky. A jsou tu mnohem horší věci."

Obchodník vytáhl ze zamčené skříňky tři ruční zbraně s opasky a pouzdry.

„Můžete mít lasery a paralyzéry odděleně, ale mám tohle," řekl.

Erlin vzala jednu zbraň do ruky a pochybovačně si ji prohlédla. Keech přistoupil k ní a vzal si druhou. Prudce odsunul nastavovací jezdec, otevřel spodek pažby, nahlédl dovnitř a znovu ho zaklapl.

„KK laser s malým výkonem, širokým rozptylem… a tak dále." Podíval se na Erlin. „Tyhle zvládnou všechno, co potřebujete."

„Co je to KK?" zeptal se Janer.

„Kvantová kaskáda; standardní pevný stav," odpověděl Keech.

„A co paralyzace?"

Keech poklepal na krátkou hlaveň zasazenou pod nejsilnější zrcadlovou hlavní – a excentricky vůči ní. „Iontový proud – dobrý tak do vzdálenosti pěti metrů," řekl. „A," podíval se na trojici zbraní, „já nebudu chtít žádnou z nich."

Erlin si ho chvíli zamyšleně prohlížela a potom se otočila zpátky k obchodníkovi.

„Za kolik?"

„Dvě stě šilinků jedna."

Janer myslel, že se musel přeslechnout; určitě chtěl říct dva tisíce šilinků, ne?

„Jste zloděj a podvodník," řekla Erlin. „Dám vám dvě stě za dvě."

„*Já jsem* zloděj! *Já jsem* zloděj! Sto pětasedmdesát za jednu, s opasky a pouzdry."

„Pětasedmdesát za jednu a nikomu neřeknu, jak jste nás okradl."

„Sto padesát za jednu a nebudu na tom mít vůbec žádný zisk."

„Sto, a kéž vám Staří kapitáni odpustí."

„Mám rodinu! Musím krmit hladové krky!"

„Sto –"

Obchodník se tvářil rozhořčeně, ale tento výraz rychle zmizel, když se Erlin obrátila k odchodu. Chytil ji za ruku a ona se k němu otočila zpátky.

„Sto pětadvacet a nesmíte nikomu říct, jak jste okradli vy mě," navrhl.

„Dohodnuto," řekla s úsměvem Erlin.

Janer otevřel peněženku, ale než stačil vytáhnout peníze, Keech na ni položil kostnatou ruku. „Zapomněl jsem se zmínit o nutných bateriích. Jsou v té vaší ceně zahrnuty?"

„Všichni jste zloději!" vykřikl obchodník.

Keech couvl a přenechal smlouvání na Erlin.

Když za sebou pevně zavřel dveře své kajuty, Ambel se posadil na lůžko a zahleděl se na lodní truhlu. Maso z návnady držel v pravé ruce jako nějaký krvavý kapesník. Naklonil hlavu, jako by něco poslouchal, potom jí mrzutě zavrtěl, prudce vstal, přešel přes kajutu a zastavil se až před samotnou truhlou. Volnou rukou otevřel víko a vytáhl podlouhlé pouzdro, metr dlouhé a třetinu metru vysoké a široké. Položil je na stůl a potom vytáhl z horní kapsy klíček od zámku. Poté, co pouzdro odemkl, vrátil klíček do kapsy a maličko ustoupil, než víko odklopil. Věc uvnitř nevyskočila, třebaže bylo vidět známky pohybu.

Byla modrá a vyplňovala pouzdro. Byla to hlava. Kdysi to byla lidská hlava, ale teď byla tak děsivě zvětšená, protažená a deformovaná, že bylo těžké v ní lidskou hlavu poznat. Připomínalo to spíš hlavu nějakého křížence paviána a prasete bradavičnatého. Ambel stál a mrzutě se díval, jak se v pouzdře převaluje. Potom se jedno šílené černé oko otevřelo a jeho pohled opětovalo. Hlava stále žila a on sám se ptal, co ho přimělo k tomu, že ji živou nechal. Fakt, že mu za ni historička Olian Tay nabídla jmění, byl vedlejší, to už pochopil – neschovával ji pro ni. Možná si ji nechával ze sadismu. Nikdo nezasluhoval trest víc než toto… individuum. Ambel upustil kus návnady do pouzdra a zabouchl víko. Věděl, že až se podívá příště, maso bude pryč; Stahovač lpěl na životě houževnatě. Ambel si otřel ruku, zamkl pouzdro a uložil je zpátky do truhly. Pak zabouchl a zamkl také její víko. Kajutu opustil spěšně jako někdo, kdo je rád, že má za sebou nějaký nepříjemný, ale nezbytný úkol. Peck stál venku před jeho kajutou a zvláštně se na něho podíval, když vyšel. V pravé ruce držel mačetu a byl potřísněný nachovou krví a kousíčky trnočího masa. Dokonce i pro Ambela to byl znepokojivý pohled.

„Všichni trnoci jsou naporcovaní, Pecku?“ zeptal se Ambel.

Námořníkovi chvíli trvalo, než odpověděl. „Jak se má… ten hajzl?“ zeptal se.

„Žije,“ odpověděl Ambel. „Pořád žije.“

Peck pomalu přikývl. „Pořád slyším jeho šepot,“ zabručel.

„Toho se nezbavíme nikdy,“ řekl Ambel, zvedl ruku a opatrně poplácal Pecka po rameni. „Pojďme naložit a uklidit ty trnoky.“

Ambel prošel kolem Pecka, ale námořník se ještě chvíli díval na dveře kajuty, s tváří pokřivenou výrazem, který mohl být vzpomínkou na bolest, ale mohl být i touhou.

„Kolik sudů?“ zeptal se Ambel Anne, když spustila plnou síť do hemžícího se úlu v podpalubí. „Dohromady dvanáct. A ještě zbylo dost, aby nám to stačilo na týden. Dobrej tah,“ dodala.

Ambel se jí zahleděl do obličeje. Jizvy od pijavic, které tam měla, jí nijak neubíraly na drsné přitažlivosti a v černých vlasech nebyl navzdory jejímu věku ani náznak šedin. Virus působil na různé lidi různě. Z některých se staly vrásčité švestky s prošedivělými vlasy, jiné jako Anne zůstaly v nejlepším rozpuku, dalším vypadaly vlasy a někdy i zuby. I Ambel byl v dávné minulosti jako Anne. Za léta, která od té doby uplynula, mu podobně jako mnoha Starým kapitánům postupně narostla svalová hmota. Měl teď krátce zastřižené bílé vlasy, mladě vypadající, ale široký

obličej a celkový vzhled někoho, kdo by dokázal lámat palubní prkna mezi prsty – a nebyl to klamný vzhled.

„Půjdeme na další hejno?“ zeptal se zdola Boris.

„Ne, chlapče,“ odpověděl Ambel. „Je noční měsíc a ještě máme čas, než pojedeme na písky. Nechci naplnit všechny sudy trnoky. Jedině to srazí cenu o několik skindů a trh se zaplaví.“ Zvedl hlavu. „Poplujeme na východ,“ promluvil nahlas, aby ho plachta slyšela.

„Jantarovky?“ zeptal se Pland. Stahovacím nožem si vydloubával maso z návnad, které mu zůstalo pod nehty.

„Jantarovky,“ potvrdil Ambel.

„To se mi ulevilo,“ řekl. „Myslel jsem, že uvažuješ o štvanici.“

Ambel se na něho zazubil a potom slezl dolů, aby pomohl Borisovi a mladším členům posádky uložit sudy.

V hlasu jeho úlového spojení bylo slyšet náznak bzučení, ale Janer soudil, že je to jenom pro dramatický efekt. Sršni se nedorozumívali bzučením a Úlové mysli už vůbec ne. Měl podezření, že to umělé bzučení vyjadřuje představu myslí o vtipu.

„Chtěla bych, abys cestoval s Erlin. Připadá mi zajímavá,“ oznámila mu mysl.

Už to nebyl příkaz. Mysl mu přestala dávat příkazy, už když mu před dvěma desítkami let vypršelo vazalství. Žádost však byla podpořena příslibem neomezených prostředků na účtu, cestování a absence nudy, a nuda mohla být pro Janera problém, tak jako teď byla problém pro mnoho občanů Řádu.

„Myslel jsem, že chceš, abych se držel materáka,“ zašeptal, vědom si lidí všude kolem sebe.

„Domnívám se, že materializovanec půjde s ní. Pokud ne, v budoucnu se s ni shledá. Jeho a její příběh se setkávají.“

„Jeho příběh jsi mi ještě nevyprávěla.“

„V pravý čas, v pravý čas. Teď pojďme sledovat tento souboj.“

Dva Hoopeři, kteří stáli v hliněném ringu proti sobě, se svlékli do naha a naolejovali se od hlavy k patě. Dav volal po krvi, ale zdálo se, že v pokřiku lidí je nejistota.

„Všimni si, že se nejdřív svléknou,“ řekla mysl.

„No a?“ zeptal se Janer.

„Jejich těla se spraví sama. Oblečení musí někdo spravit.“

Janer tuto informaci vstřebal a sám pro sebe přikývl. Sázkař, který šel kolem, si myslel, že kývá na něho, a otočil se k němu.

„Na Dombyho nebo na Forlama? Šilinky, jeny, dolary – nebo skindy, když to jinak nejde. Kolik vsadíš?“

Muž byl malý, ale robustní. Nebylo na něm vidět žádné nápadné stopy po pijavicích, jaké měli Hoopeři. Janer poznal, že má cizí přízvuk.

„Jaké jsou kurzy?“

„Domby má tři padesát a Forlam jedna padesát, s úctyhodným seznamem vítězství z poslední doby. Třináct ku jedný na Dombyho, že mu udělá véčko, a deset ku jedný na Forlama, že mu dá špunt. Když někdo z nich padne na vázo, prohráls’. Souboj je omezený na dvě hodiny.“

„Vsadím si deset šilinků na Dombyho, že mu udělá véčko,“ řekl Janer.

„Výborně, pane.“ Sázkař mu vypsal lístek a vzal si od něho desetišilikovou bankovku, tvářil se ale ustaraně. Ostatní v davu si Janera spekulativně prohlíželi.

„To byla na místní poměry vysoká sázka,“ prohlásila mysl. „Průměrný Hooper by na takovou sumu musel vydělávat půl roku.“

„Podívejme. Když toho víš tolik, třeba mi prozradíš, co jsou ty véčka, špunty a váza,“ řekl Janer.

„Véčko je vykuchání a špunt je vyražené oko. Vázo je, když jeden nebo oba soupeři zkolabuji v důsledku ztráty krve,“ odpověděla stručně mysl.

„Moc hezké. Jakou mám šanci, že vyhraju?“

„Slyšel jsi kurzy.“

Janer se zamračil na sršně v pouzdře a pak přenesl pozornost zpátky k souboji. Domby, za něhož Janer považoval toho, na kterém bylo vidět nejvíc jizev po pijavicích, vstoupil do ringu s dlouhou, zahnutou dýkou v každé ruce. Pak proti němu nastoupil Forlam. Jeho zbraněmi byly bodec a něco, co vypadalo jako sekáček na led. Jakmile se ocitli proti sobě, někdo zazvonil na zvon s temným zvukem. Hlasitost křiku se okamžitě znásobila. Soupeři kolem sebe začali kroužit a předstírat výpady. Domby zaznamenal zásah jako první a rozsekl Forlamovi ruku až na kost. Krev chvíli tryskala, ale pak rázem přestala vytékat. Forlam couvl, pak se vrhl vpřed a zarazil bodec Dombymu do břicha. Domby ho na oplátku sekl do ucha tak, že mu viselo na kousku kůže. Forlamovi se podařil spodní výpad, kterým rozsekl Dombymu šourek vejpůl. Následovalo pět nebo šest dalších zásahů, než se oba soupeři od sebe odtrhli a začali znovu kroužit. Janer zíral s ústy dokořán a nepříjemným pocitem v útrobách, jak Forlam podrážděně zavrtěl hlavou a předloktím si přitlačil ucho zpátky na místo. Když pak dal Hooper ruku pryč, ucho zůstalo na místě, i když trochu nakřivo. Na druhé straně

prašné arény se dav rozestoupil kolem nějakého cizince, který zvracel do prachu. Janer měl o něco větší výdrž. Viděl v životě pár hrozných věcí, ale tohle…

Domby a Forlam se na sebe znovu vrhli. Krev byla na zemi po celé aréně. Nikdy jí však nebylo mnoho, protože všechny rány krvácely jenom krátce. Janer si všiml, že rána na Forlamově ruce se skoro už uzavřela a Domby má šourek znovu vcelku.

„Poučné, co?“ řekl hlas u jeho ramene. V první chvíli čekal, že to byla Úlová mysl, ale pak se otočil a uviděl, že vedle něho stojí Keech. S radostí také zaznamenal, že ty, kteří o něho předtím projevovali zájem, když otevřel peněženku, už není nikde vidět. Dav se kolem Keeche rozestoupil stejně jako kolem muže, který zvracel.

„I tak se to dá popsat,“ odpověděl Janer. „Našla už Erlin toho svého kapitána?“

„Není tady, ale ona se ještě snaží zjistit, kam odjel,“ řekl materák. Kývl hlavou směrem k souboji, kde došlo k dalšímu ohavnému zranění – ignorovanému stejně jako předchozí. „Člověk nemusí mít nijak bujnou fantazii, aby si představil, jakou hrůzu by tihle lidé mohli napáchat na jiných planetách, kdyby chtěli.“

„Ale oni nechtějí,“ řekl Janer.

„Ne, *většina* z nich ne.“

Trvalo hodinu, než souboj dospěl k vyvrcholení. Tou dobou už byly kaluže krve všude v prachu a Forlam byl na nejlepší cestě k vázu. Akci, která souboj ukončila, Janer neviděl. Forlam k němu stál zády, takže Domby byl schovaný za ním. Řev davu ho varoval ještě předtím, než se Forlam otočil a upustil své zbraně, jak se snažil zabránit vnitřnostem, aby mu vypadly ven.

„Myslím, že jsem něco vyhrál,“ prohlásil Janer. Ve stejnou chvíli začal dav skandovat: „Plnou! Plnou!“

„Co to znamená?“ zeptal se Janer.

Odpověděla mu Úlová mysl: „*Znamená to úplně vykuchání, ale zřejmě se jedná o nesprávné pojmenování. Podle pravidel tohoto zápasu stačí jedna zřetelná klička střev.*“

„Cože?“ Janer nějak nechápal, co slyší.

Domby na Forlama dál útočil a Janer brzy přesně zjistil, o čem mysl mluvila. Nechybělo mu mnoho, aby přišel o pivo a sendviče, které před několika hodinami snědl. Nemohl za to ani tak pohled na to, co se stalo, jako puch. Když si byl konečně jist, že má nevolnost pod kontrolou, dav se rozcházel a honil různé sázkaře. Keech si ho nezúčastněně prohlížel.

„Měl byste sebou hodit, jestli si chcete vybrat výhru," upozornil ho materák.

Janer přikývl, rozhlédl se po sázkaři a uviděl ho obklopeného skupinkou výherců. Pevně stiskl svůj lístek a vydal se pro výhru. Když přišel blíž, najednou se mu do cesty postavili dva šerední Hoopeři. Oba měli stejné nože jako Domby.

Janer se zastavil a pak couvl. „Fajn. Fajn. Mně to nevadí," řekl. Sto čtyřicet šilinků nestálo za riziko, že dopadne stejně jako Forlam. Ale dvojice hrdlořezů mu nedala pokoj. Janer půl sekundy zvažoval, jestli má vzít nohy na ramena, a pak se po nejbližším hrdlořezovi ohnal pěstí. Rána byla tak prudká, že se muži otočila hlava, ale jinak to vypadalo, že se mu nic nestalo. Zazubil se na Janera, jako by chtěl ukázat, že rána ho zbavuje jakýchkoli zábran.

„Do hajzlu," uklouzlo Janerovi. Cítil, že to nedopadne dobře. Maličko ustoupil, otočil se na patě a prudkým kopem zasáhl muže do břicha. Účinek to mělo asi tak stejný, jako kdyby kopl do stromu. Pomalu couval a snažil se příliš nezatěžovat koleno, které ho už začínalo bolet. Hrdlořez se zubil stejně jako předtím. Jeho kumpán nedělal nic, stál za ním s rukama založenýma na prsou a ve tváři měl úsměv zvráceného očekávání.

„Nemůžeme si o tom promluvit?" navrhl Janer.

Hrdlořez pomalu zavrtěl hlavou a pak prudce postoupil k němu. Janer se připravil na boj o život. Najednou se zablesklo a ozvala se tupá rána. První útočník se zapotácel a sedl si. Chvíli nechápavě civěl na kouřící otvor ve svém břiše a potom zalétl zlostným pohledem za Janera. Janer se otočil právě ve chvíli, kdy Keech vyšel zpoza jeho zad a postavil se vedle něho. V kostnaté ruce držel chromovanou pistoli, která vypadala jako luger, byla jen těžší a měla delší hlaveň. Vzápětí vystřelil po druhém hrdlořezovi a také ho dostal na zem.

„Jestli se některý z vás pokusí vstát, udělám vám díru do hlavy," varoval je materák. První hrdlořez, který o tom uvažoval, znovu dosedl zpátky.

„Jděte si pro výhru," řekl Keech. „Nesnáším lidi, kteří podvádějí při sázení."

Janer chvíli zíral na Keeche a potom na zbraň, kterou držel. Proto nechtěl některý z KK laserů; to, co měl v ruce, byla vojenská pulzní pistole typu JMCC. Janer obrátil zrak k útočníkům. Jeden si strkal prst do díry v těle, aby zjistil, jak je hluboká. Janer rychle začínal chápat spatterjayskou realitu. To, že předtím zakoupenou zbraň schoval do batohu, možná nebyl tak dobrý nápad.

Vytáhl svůj lístek a přistoupil k sázkaři, který na něho chvíli zíral a potom začal sahat do kabátu. Náhle se vynořila ruka pokrytá mnoha jizvami od pijavic, sklouzla a chytila sázkaře za zápěstí.

„Teď ne," řekl příjemný hlas.

Janer vytřeštil oči na majitele ruky. Tenhle Hooper byl mohutný a celý modrý jizvami od pijavic. Hlavu měl oholenou. Na sobě měl kožené kalhoty a tenkou košili. Dokonce jeho svaly měly svaly. Janera napadlo, jestli by si rány od nějakého cizince vůbec všiml. Vypadal, že se mu kulky odrazí od kůže a nože se o něj zohnou a zlomí. Vyzařovala z něho pevnost balvanu a apatická sebejistota.

„Kapitán Ron," řekl někdo z davu. V tom hlase byla skoro nábožná úcta.

„Myslím, že bys tomu muži měl zaplatit," řekl kapitán Ron.

„Jistě, jistě." Sázkař tak spěchal, aby vytáhl peníze, že mu váček s nimi spadl na zem. Shýbl se a rychle jej zvedl. Pak roztřesenýma rukama odpočítal bankovky a mince. Janer si peníze vzal, jedním okem ale stále visel na kapitánovi, který se s těžkopádnou bezstarostností obrátil zpátky k ringu.

„Zvládneš to, Forlame?" zaburácel náhle kapitán.

Ze směru, kterým zařval, se ozvalo zasténání.

„Chci tě mít brzy zase pohromadě." Rozhlédl se po davu kolem. „Našel už někdo jeho prsty?"

„Mám je, kapitáne," vykřikl někdo.

„Tak ho dopravte zpátky na loď a řekněte Roachovi, aby ho sešil."

Janer nedokázal pochopit, co slyší. Věděl, že Hoopeři mají velice tuhý kořínek, ale tohle bylo absurdní. Když se rozhlédl, všiml si, že se k němu blíží Keech. Oba Hoopeři, které předtím postřelil, se zatím stáhli do pozadí. Zdálo se, že zranění, která by cizince odjinud stála život, je nijak nevyvedla z míry, ale na kapitána Rona pohlíželi ustaraně. Janer tušil, že doufají, že si je sázkař nezavolá. Nepotřeboval mnoho fantazie, aby uhodl, jak by takové střetnutí dopadlo.

„Rád bych vás pozval na sklenku," řekl náhle Janer.

Kapitán Ron se s neurčitým úsměvem otočil zpátky k němu.

„Ale to by mohlo být drahé," prohlásil.

Z davu ostatních Hooperů se ozval smích.

„Měl jsem dnes trochu štěstí," řekl Janer.

„Tak dobrá," odvětil kapitán Ron. „Sejdeme se u Návnadáře." Zlověstným pohledem si změřil sázkaře a pak jeho gorily, které klopily

hlavy a snažily se vypadat, že se jich to netýká. „A doporučuju, aby se mu cestou tam nic nestalo," řekl nahlas. Potom procházkovým krokem odešel.

Teď, když měl vedle sebe Keeche, se Janer rozhlédl po lidech okolo. Jediné, co našel, byly přátelské výrazy. Oba hrdlořezové už zmizeli. Sázkař se kradl pryč, jako by doufal, že si ho nikdo nevšimne.

„Nejspíš někdo, s kým je lepší si nezahrávat," poznamenal Janer.

„Nevzpomínáte si, co řekla Erlin?" zeptal se Keech.

„Připomeňte mi to."

„Hádal bych, že to bude Starý kapitán, a autoritu má na základě prostého faktu, že by člověku dokázat utrhnout ruce."

„Ano, už si vzpomínám."

Návnadář byla krčma lodních Hooperů, a když vešli Janer a Keech, uvnitř žádný jiný cizinec nebyl. Než se rozhovory znovu rozproudily, stali se terčem neurčitě zvědavých pohledů. Keech a Janer došli k baru, za nímž seděl Hooper s bílými kudrnatými vlasy, který vypadal, že je jenom kost a kůže. Skláněl se k hrací desce, na níž byly rozmístěny šachové figurky a maličké modely lodí. Janerovi neuniklo, že od chvíle, kdy vešli, se tváří, jako by se na šachovnici soustředil ještě úporněji. Zaklepal kotníky prstů na barový pult. Barman k nim zvedl albínsky růžové oči.

„Tohle je podnik pro Hoopery z lodí," řekl a obrátil pozornost zpátky k šachovnici.

Janer chvíli nevěděl, co má dělat. Pak začal dostávat vztek. Než ale stačil něco říct, promluvil Keech.

„V tom případě jsme na správném místě, abychom se sešli na sklenku s kapitánem Ronem," řekl materák.

Barman se napřímil a Janer si teprve teď uvědomil, jak je vysoký.

„Ron vás pozval?" Pozorně si je prohlížel.

„Já jsem ho pozval a on navrhl tento podnik," vysvětlil Janer.

Barmanův pohled přelétl od Janerova obličeje ke dvěma sršňům v pouzdře na jeho rameni a potom k materákovi. Dlouho si ho s nechápavým výrazem prohlížel a pak evidentně usoudil, že bude lepší se neptat. Postavil na pult dva cínové džbánky, odzátkoval konvici a oba je naplnil. Potom sundal z police za barem dvoulitrový korbel a naplnil jej toutéž tekutinou. Do nádoby bylo vyryto ‚Ronův korbel'. Janer vzal džbánek před sebou a napil se.

„K takovým věcem je lepší přistupovat opatrně," řekl Keech, vytáhl z horní kapsy skleněnou slámku a shýbl se, aby ze svého džbánku obezřetně usrkl.

Janer ze sebe vyrazil neartikulovaný zvuk.

„Rum z mořské třtiny," dodal Keech.

„Vy ho můžete pít?" zeptal se Janer, když znovu popadl dech.

„Můj žaludek je atrofovaný, ale mám filtrační systém, který dokáže z nápojů s vysokým obsahem alkoholu odstranit nečistoty. To, co koluje v mých žilách, je na alkoholu založeno," odpověděl Keech.

„Proč vždycky používáte slámku?"

Keech si ukázal na ústa. „Mé rty jsou sice dost pružné, aby napodobovaly řeč, ale ne tolik, aby dokázaly fungovat jako těsnění."

„Takže byste se pobryndal," řekl Janer.

Keech odměřeně přikývl.

„Jak tedy mluvíte?" pokračoval Janer, v němž se probudila zvědavost.

Keech poklepal na polopřilbovou superprotézu. „Zvuk vychází odsud. To málo pohybu, jehož jsou moje ústa schopna, k dokonalé iluzi stačí," prohlásil.

Janer přikývl a pak znovu usrkl ze svého džbánku, tentokrát už opatrněji. Všiml si, že barman od chvíle, kdy se spolu začali bavit, neudělal na šachovnici ani tah. Bylo to pochopitelné, musel to pro něho být fascinující rozhovor.

„A jak jste na tom s chutí?"

„Chuťovod, který mám zasazený do patra, předává informace o chuti mimetickému počítači v mé superce a tomu, co zbývá z mého organického mozku."

„Ale opít se nemůžete, ne?" zeptal se Janer.

„Ne, to nemůžu, ale nepociťuji to jako nevýhodu. Ve většině situací mi připadá žádoucí mít čistou hlavu."

Keech tyto informace sděloval s klinickou nezúčastněností. Janer o materákově vysvětlení pozorně přemýšlel a prohlížel si ho. Keech byl částečně živý, protože měl *nějaký* fungující organický mozek. Tu část, která nefungovala, vynahrazoval záznam jeho dřívější živé mysli, který běžel jako program v jeho superprotéze. Výsledkem byl fakt, že Keech byl mrtvola, která se mohla pohybovat především zásluhou kybernetických systémů řízených umělou inteligencí.

„Proč jste se nenechal implantovat do šasi golema?" zeptal se Janer.

„Toto je *moje* tělo," řekl Keech, jako by to byla dostatečná odpověď, a znovu se soustředil na svůj nápoj. Ve chvíli, kdy se na něho Janer díval, Úlová mysl využila příležitost a prohodila: „*Kult Znovuzrozeného Anubise věří, že fyzický život je svatosvatý a že život těla je jediný život. Keech tomu možná věří také, i když o tom pochybuji.*"

Janer nedostal příležitost požádat mysl, aby mu tuto poznámku vysvětlila, neboť do Návnadáře právě vpadl jako nějaký zbloudilý buldozer kapitán Ron.

„Přeju šťastnou plavbu!“ zahalasil kapitán, dusavě došel k baru, chopil se svého korbele a vypil jej na ex. Pak třískl korbelem o pult tak prudce, že police poskočily. Barman počkal, až se usadí prach, a naplnil mu korbel znovu. Janer si během dolévání všiml, že jeho kovový povrch má stejný závoj, jaký zůstane na keramalu po vytvrzení. Obyčejný cín by evidentně nebyl dost trvanlivý.

„To jsem potřeboval,“ řekl kapitán.

Janer se na to díval s ochromující bázní. Než znovu opatrně upil ze svého džbánku, blesklo mu hlavou, jak na tom asi budou s trvanlivostí vnitřnosti tohoto muže.

„Musím vám poděkovat, že jste se mne tak zastal,“ řekl a zamrkal, aby dostal z očí vodu.

„Nemám rád podvodníky.“

Janer ukázal na Keeche. „Vám a jemu, oběma.“

Ron pohlédl na Keeche a přikývl, jeho výraz však byl lehce nechápavý. Janer tušil, že Keech by byl záhada pro většinu obyvatel Řádu, natož pro obyvatele světa mimo Řád, jako byl tento.

Ron tentokrát vypil jenom půlku korbele a Janer hodil na pult desetišilinkovou bankovku.

„Nic menšího nemáte?“ zeptal se barman.

„Nalévejte prostě dál,“ řekl Janer. Cítil se už opilý, ale opatrně postavil svůj džbánek zpátky na pult. „A vůbec, platím za všechny.“

„Chtěl jsi, abych tě upozornila, jestli to ještě někdy uděláš,“ pošeptala mu Úlová mysl.

„Sklapni,“ řekl Janer a kapitán Ron se na něho překvapeně podíval. „Promiňte, to nebylo na vás.“ Ukázal na sršně na rameni. „Na ně.“

„Sršni,“ poznamenal Ron. „Hmyzu to tady moc nesvědčí.“

„Proč?“

„Vlákna jim ucpávají vzdušnice.“

Někdo se tomu zasmál. Janer se rozhlédl a zjistil, že ostatní hosté podniku se nahrnuli za nimi a barman nalévá další drinky. Upil ještě trochu ze svého džbánku a podprahově zaznamenal, že Keech se stáhl do pozadí. Právě si opatrně sedal k jednomu stolu. Materák v této společnosti možná vypadal křehce, ale Janer už věděl, jak klamné je to zdání.

„Určitě ne tolik ucpané jako tvoje, ty starý mizero.“

Janer otočil hlavu na stranu a uviděl, že mu u ramene stojí Erlin.

„Erlin!“ zařval Ron. Protáhl ruku kolem Janera a zvedl ji, ale opatrně. Janer si všiml, že na Hooperovi nebyl vidět ani náznak námahy. Vypadalo to stejně, jako by zvedal sochu z papíru.

„Dej pozor, Rone,“ řekla Erlin. „Jsem Hooper jenom devadesát let.“

Ron ji stále držel ve vzduchu. „Vrátila ses pro Ambela?“ zeptal se. Po chvíli si uvědomil, co dělá, a opatrně ji postavil na zem.

„Ano. Máme spolu nějaké nevyřízené účty. Nevíš náhodou, kde bych ho našla?“

„Když jsem o něm slyšel naposledy, byl v Sargasu.“

„Kdo jede tím směrem?“

Ron se na ni vesele zazubil. „Trnoci jsou tam touhle dobou dobří.“

Většinu zbytku večera vnímal Janer nezřetelně. Pamatoval si, že Keech se připojil k rozhovoru o Jayi Hoopovi, starém pirátském zakladateli Spatterjaye, po kterém planeta dostala jméno, a pamatoval si, že on se později ocitl pod stolem. Zůstala mu také mlhavá vzpomínka na to, jak si ho Ron hodil přes rameno. Následovala dlouhá chůze tmou a pak zvracení přes dřevěné zábradlí do olejově klidného moře. Potom tma.

3

Jak bolestivě lezla ve smaragdových hlubinách po kamenitém dně, houštinami mořské třtiny a vodami plnými krunátů, surmovka žabí zmrzačená pijavicí, která se jí provrtala do ulity, aby se nažrala, ztratila veškeré sebezáchovné pudy. Jelikož řečené pudy byly v tomto krutém moři minimálním požadavkem pro holou existenci, samozřejmě nepřežila dlouho. Když dolezla do hejna, které považovala za hejno příslušníků stejného druhu, klesla jako unavený důchodce a rozvinula oční stopky. Teprve když si všimla vzorování na ulitách a ucítila vibrace, které rozechvívaly mořské dno, uvědomila si svou osudovou chybu: surmovky kolem ní byly surmovky kladivově. V panice vymrštila nohu a pokusila se odskočit, ale pijavice ji poranila tak, že se pouze převrátila. Surmovky kladivové se na tento nečekaný dar sesypaly a vytáhly nohy jako palice, aby své oběti roztloukly ulitu. Voda se brzy zakalila tráveninou, kousíčky masa a perleťovými úlomky ulity. Vodou se jako odhozená zápalka pomalu otáčela jedna oční stopka, než ji uchvátil trnok, který plul kolem.

Keech zaplatil svůj hotelový účet, opustil Dóm a došel do hooperského města, následován svým vznášecím kufrem. Jak šel, uviděl před sebou Erlin. Také za sebou měla zavazadlo, na kterém se vezl Janer. Než aby ji dohonil, raději zahnul do boční uličky a vydal se po cestě, která vedla z města do džungle. Hruškovníky po obou stranách cesty se chvěly hemžením malých pijavic. V loužičkách uprostřed přízemních listů, které byly velké jako prostěradla, cvrlikali a říhali žabokrtci. Skupina putrefalů ohlásila svou přítomnost dřív, než se objevila na dohled, a Keech vypnul čichová čidla v nose. Několik nafouklých plucnáků, které přilákaly červené vrcholky páchnoucích rostlin, poletovalo kolem a hlasitě kejhalo. Keechovi připadali, jako by měli každým okamžikem puknout, jako něco, co se nezkušenému stvořiteli nepovedlo. Měli na sobě řídký porost dlouhých mastných per, mezi nimiž bylo vidět nafialovělou, podebraně vypadající kůži. Jestli tito ptáci svým vzhledem něco připomínali, tak zpola oškubané vrány, které byly týden nebo déle mrtvé.

Keech šel dál. Pěšinou z rozdrceného křemene rozprostřeného po černé, udusané hlíně, sestoupil po svažujícím se ostrově až tam, kde končila džungle a začínal pruh zeleného písku, který tu a tam překrývaly náplavy barevných oblázků. Poručil kufru, aby dosedl na zem a otevřel se, a začal vybalovat jeho obsah.

Svaly mu nefungovaly, nefungovalo z něho prakticky nic kromě poloviny mozku a jednoho oka. Zbavená veškerého svalstva, UI jménem Keech mohla existovat dál – kostra s motorky v kloubech a dalšími mechanickými prvky připevněnými ke kostem a samozřejmě superprotéza. Věci, které Keech potřeboval k přežití, se tak skládaly z jeho čisticí jednotky a dvou náhradních energetických zdrojů pro kybermechanismy, které ho udržovaly v chodu. Spolu s nimi teď vybalil černý příruční kufřík, balíček s oblečením a malé dálkové ovládání. Zaplňovaly pouze malou část velkého kufru. Keech zavřel víko, ustoupil, namířil dálkové ovládání a stiskl tlačítko.

Kufr se zvedl půl metru od země a víko se podélně rozdělilo na dva kusy. Tyto dvě poloviny spolu s přilehlými boky se složily do zprohýbaných křídel. Předek se potom sklopil pod úhlem pětačtyřiceti stupňů dolů a z jeho horní části se vysunula prohnutá obrazovka. Zpod sedadla, které se nyní vynořilo uprostřed kufru, se zabzučením vyjel dopředu sloupek řízení s ovládacím panelem. Obojí zapadlo na své místo pod obrazovkou. Keech přistoupil k sedadlu, vlevo a vpravo z něj sundal válcové manévrovací motory – čímž odhalil antigravitační motor vespod – a připevnil je na konce křídel. Zadní část kufru se vyboulila směrem ven, takže vznikl zavazadlový prostor, kam Keech uložil své věci, než nasedl na aeroskútr, který tak vytvořil. Kdyby mohl, usmál by se. Stiskl dotekový senzor na ovládacím panelu a promluvil.

„Tady kontrolor Sable Keech. Chtěl bych zaregistrovat antigravitační dopravní prostředek na mimořádové planetě Spatterjay."

Z ovládacího panelu mu odpověděl příjemný hlas: „Podle mých záznamů jste mrtvý, kontrolore Keechi."

Keech se na okamžik odmlčel – to byla od Strážce velice pohotová reakce.

„Vaše informace je správná," odpověděl.

„Těší mě, že jsme si tento bod vyjasnili," řekla UI Strážce na vzdáleném měsíci Spatterjaye. „Nemohl byste mi poskytnout podrobnější vysvětlení?"

„Jestli tomu dobře rozumím, můj statut kontrolora zůstává nezměněn."

„Ano."

„V tom případě nemusím nic vysvětlovat.“

„Ne, nemusíte.“

„Jsem materializovanec,“ řekl Keech. „Čekal bych, že už to budete vědět, když ne od chvíle, kdy jsem prošel runsiblovou bránou, tak alespoň od překročení hranice cestou sem.“

„Ano, už to vidím. Nesleduji veškerý runsiblový provoz na příchodu, pokud k němu není připojena nějaká zpráva. Bránu Dómu ovládala v té době jedna z mých podmyslí, která nepovažovala za vhodné informovat mne o vašem příletu. Budu si s ní muset promluvit.“

Keech přešel bez povšimnutí nepravděpodobný fakt, že by prošel bez připojené zprávy.

„Mohu tedy používat antigravitační dopravní prostředek?“ zeptal se.

„Můžete, kontrolore Keechi.“

„Děkuji,“ řekl Keech.

Zkontroloval na ovládacím panelu technický stav, prudce posunul sloupek dopředu a vystřelil nad moře. Na pláži za ním zůstal oblak písku, který vyvrhl do vzduchu.

Strážce s jistým samolibým uspokojením pozoroval planetu tisícem párů umělých očí. Po krátké rekapitulaci zúžil tento zlomek své pozornosti na pouhý jeden pár očí a složitou malou mysl, která je ovládala. Na atolu na opačné straně planety, než se nacházely hlavní lidské osady, a kam žádný člověk nevkročil, vlny klidně omývaly pláž oblázků z jadeitu a růžového křemene. Kamenité dno pod průzračnými vodami této pláže žilo pohybem. Hejna malých surmovek kladivových, jejichž ulity se blyštěly jako perly stočené do spirál, postupovala pomalým a složitým tancem. Pijavice se lenivě protahovaly mezi nimi a hledaly nějakou snazší kořist. Prudký pohyb v místě, kde dno klesalo do smaragdových hlubin, přinutil surmovky přichytit se pevněji kamenitého dna a pijavice otočit se jako jedna, aby zjistily, co se děje.

Z divoce zvířené pěny se vynořilo barokní ztvárnění mořského koníka o délce lidského předloktí. Pijavice narážely na jeho kůži v barvě železa a odpadaly. Koník se vynořil z moře, pomalu se otočil, přičemž jako by svinutým ocasem balancoval na hladině, a rozhlédl se topasovýma očima po okolí. Pouze někdo, kdo by byl vybavený velice citlivým podprostorovým detektorem, by dokázal zaslechnout komunikaci, jež následovala, a i kdyby se mu to podařilo, potřeboval by výkonnější mysl, než byla Strážcova, aby ji dešifroval.

„PM13, dostala jsi za úkol přesunout se do Brány 1 v Dómu a držet hlídku. A já teď vidím, že jsi to neudělala," prohlásil Strážce.

„Tu hlídku za mne vzal Snajpr. Potřeboval něco udělat na místním serveru. A já musím dokončit velice důležité bádání," odpověděla Strážcova třináctá podmysl z těla starého robota.

„Proč jsem od Snajpra nedostal žádné hlášení?"

Odmlku, která následovala, Strážce využil k rozvinutí a zamítnutí úvahy, zda by neměl Třináctku subsumovat, znovu ji vstřebat do sebe, aby se dozvěděl pravdu. Z mnohaleté zkušenosti však věděl, že jistá míra individuality, jíž jeho podmysli disponují, jim umožňuje dospívat ke zjištěním, k nimž by on sám nikdy nedošel.

„Že by nebylo co důležitého hlásit?" nadhodila PM13.

Strážce cítil, že malá mysl je rozrušená, a ještě několik mikrosekund ji potrápil.

„Čekal bych, že příjezd mrtvého kontrolora, který jde za sedmisetletou vendetou, bude stát za zmínku," prohlásil.

„Moje chyba to není," ohradil se robot v podobě mořského koníka. „To si vyřiď se Snajprem. Já jsem se nerozhodla zaměstnat starého válečného robota, i když to byl kdysi hrdina."

Strážce na to neodpověděl. Přerušil spojení a krátce zapátral na lokálním serveru. To, že PM13 i válečný robot Snajpr měli účet v Norvabance, bylo trochu překvapivé, ale jen trochu. Zato třetí účet, který tam nalezl, když vystopoval dřívější převody, ho překvapil víc než trochu. Uvědomil si, že bude muset situaci sledovat velice pozorně; mohla vyústit v otázky o právu lidí existovat na Spatterjayi.

Janer se probudil s nevolností v žaludku a evidentním důkazem, že mu v ústech zemřelo nehezkou smrtí nějaké malé zvíře; nejspíš rozplácl na kaši podkováře, který mu v hlavě vyráběl podkovy. Strhl ze sebe zmuchlanou přikrývku, posadil se na okraj lůžka a pokusil se přijít na to, kde je. Dřevěný pokoj, v němž ležel, byl v pohybu a Hooper, který ležel na protější posteli, hlasitě chrápal. Janer vstal, chvíli se kymácel a potom si prudce sedl. Detoxikační tabletky – jedna z jeho nejdůležitějších potřeb pro přežití – měl v batohu, jenže kde mu byl konec? Nevolnost, která ho držela, náhle zesílila svůj stisk. Rychle vstal a dovrávoral ke dveřím. Hned za dveřmi byla krátká chodba, která končila žebříkem. Vykročil k němu, ale bez zjevného důvodu narazil do stěny a potom zacouval po dřevěné podlaze zpátky do dveří. Zavrtěl hlavou. Co to sakra bylo za zvuk? Odevšad kolem

něho vycházel rámus a klapání, skřípání a steny. Došel k žebříku a nejistě vylezl nahoru za nazelenalým světlem. Pak se odpotácel od palubního jícnu k dřevěnému zábradlí a vyzvracel se do moře pod sebou. Při tom si uvědomil, že to nedělá poprvé, a vzpomněl si, kde je: na palubě lodi.

„Dobré ráno!“ zavolala na něho vesele Erlin.

Janer dostal dávení pod kontrolu – stejně už z něj prakticky nemělo co vyjít – a vzhlédl od zábradlí k místu, kde stáli Erlin a kapitán Ron; za kormidelníkem, na horní palubě, která tvořila střechu přední kabiny. Odstrčil se od zábradlí, ztratil rovnováhu a pozpátku narazil do hlavního stěžně.

„Dávej pozor, kam šlapeš, pitomče!“

Hlas se ozval odněkud pod ním. Podíval se dolů a uviděl velkou placatou hlavu přímo na palubě, s ústy plnými srpovitých zubů a ďábelskýma rudýma očima, které si ho mrazivě prohlížely. Protřel si obličej a potom si všiml dlouhého žebrovaného krku, který se vinul po stěžni za ním k široké ploše žilkované růžové kůže roztažené na ráhnech středního stěžně, jež vyplňovala půlku oblohy. Tuto kůži vypínaly dlouhé, tenké vyztužovací kosti, které měly v kloubech pavoukovité spáry. Provazce svalů je kopírovaly, ale pokrývaly také dlouhé, těžké křídelní kosti a sbíhaly se do obrovské, kýlovité hrudi, nad níž docházelo v průhledných útrobách k trávení kusů něčeho nedefinovatelného. Tvor se natáčel do větru a visel při tom hlavou dolů jako netopýr.

„Do prdele,“ vyhrkl Janer a rychle odstoupil od stěžně zpátky k zábradlí. Z tohoto místa uviděl, že každý pohyb tvora napodobují stěžně na přídi a na zádi, které nesou plachty z běžnějšího materiálu. Uvědomil si, že původcem klapavých zvuků, které slyšel v podpalubí, je tento pohyb.

„Jmenuje se Větrolap,“ oznámila mu Úlová mysl. Janer se kalným zrakem zadíval na dvojici sršňů v přepravním pouzdře, jako by hledal nějaký náznak ironie.

„To mi už nikdy nedovol,“ řekl.

„Totéž jsi říkal, když se to stalo posledně. Bohužel už nemám žádnou moc nad tvými činy. Ne že by to bylo o mnoho lepší, dokud jsi byl vazal.“ Tentokrát v hlase jasná ironie zazněla.

Janer obrátil pozornost zpátky k Erlin a Ronovi, kteří ho s jistým pobavením pozorovali.

„Kde mám batoh?“ zavolal.

„Pod svým lůžkem,“ odpověděla Erlin.

Janer nejistě došel k jícnu a počkal, aby nechal vylézt nějakou ženu, která se na něho vesele ušklíbla, než se vzdálila. Nesla kbelík s něčím, co

vypadalo jako živočišný tuk a páchlo to jako něco, co mělo být už dávno pod zemí. Slezl po žebříku zpátky dolů a polkl příval slin. V kajutě se rychle vrhl k lůžku, vytáhl zpod něho svůj batoh, našel detoxikační tabletky, několik si jich hodil do úst a nasucho je polkl. Potom si sedl a čekal, až zaberou.

Hooper na sousední posteli chrápal a chrochtal. Potom zamumlal několik nadávek, převalil se a umožnil Janerovi, aby mu pohlédl do tváře. Byl to Forlam. Janer vstal a podíval se na Forlamovu pravou ruku, která ležela na přikrývce. Když ji viděl naposledy, byl to jenom pahýl, z něhož na jedné straně trčel zbytek palce. Teď byly prsty přišity hrubými stehy, které se rovněž táhly v přímce po Hooperově předloktí až po loket. Uzavíraly chirurgický řez, o němž se Janer domníval, že byl proveden k nalezení přeťatých šlach. Věděl totiž z osobní zkušenosti, že šlachy jsou jako napnutá guma a po přetnutí v takovém místě by se Forlamovi uvnitř ruky stáhly nahoru. Pod těmito stehy, stejně jako pod těmi kolem Forlamova reponovaného ucha, byly rudé čáry jizev, takže bylo jasné, že už není třeba, aby nitě držely tkáň pohromadě. Janerovi blesklo hlavou, jestli už Forlam může jíst. V dalším okamžiku mu náhle v plné míře došlo, kde je a v jaké situaci se ocitl.

Nevolnost během několika minut ustoupila natolik, aby si uvědomil, že má velice naléhavou potřebu vymočit se. Naštěstí si všiml, že pod jeho postelí je kbelík s víkem, a tak nemusel hledat úlevu daleko. Pak, s pocity o něco málo lepšími, se vrátil na palubu.

„Pitná voda je tamhle," zavolala na něho Erlin, když viděla, jak stojí a kalnýma očima se rozhlíží kolem sebe. Janer došel k sudu u stěny přední kabiny a vypil několik naběraček. Voda chutnala po mědi a urychlila účinek detoxikačních tablet v jeho žaludku. Najednou se cítil lehký a šťastný. Pochopil, že voda také mohla pomoci tomu, aby se zbytkový alkohol dostal z jeho břicha do krevního oběhu. Zvedl hlavu k Erlin, která se opírala o zábradlí a dívala se dolů na něho.

„Kam máme namířeno?" zeptal se, když měl konečně pocit, že je schopen mluvit.

„Do Sargasu," odpověděla. „Poslední známý cíl muže, kvůli kterému jsem sem přijela: kapitána Ambela."

„Aha." Janer se odmlčel, aby do sebe obrátil další naběračku vody, a potom se rozhlédl po palubě. „Kde je Keech?"

Erlin pokrčila rameny. „Jestli jsem to dobře pochopila, odešel svou cestou. Ráno v hotelu nebyl, ale nechal vzkaz, že musí vyřídit jisté

záležitosti a že se možná někdy ještě setkáme. Řekla bych, že jsme ho viděli naposledy.“

Janer si vzpomněl na něco, co mu řekla mysl. „Škoda, byl zajímavý,“ prohlásil. Pustil naběračku zpátky do sudu, znovu se rozhlédl a pokračoval: „Co je to sargas?“

„Místo, kde se shromažďují trnoci, když se chtějí rozmnožovat,“ vložil se do hovoru kapitán Ron, který stál za Erlin.

Erlin věnovala Janerovi účastný pohled. „Je to oblast moře, kde mořská třtina a mořské kopřivy rostou tak hustě, že z nich vznikají ostrovy. Trnoci jsou vodní tvorové, kteří kladou kukly na spodní stranu těchto ostrovů. Lodní Hoopeři je tam v tuto roční dobu vždycky jezdí sklízet,“ vysvětlila.

„Sklízet?“ zeptal se Janer. Mlhavě si vybavoval předchozí rozhovor.

Erlin se usmála a otočila se k Ronovi, aby mu něco řekla. Potom zamířila k žebříku přední kabiny a slezla po něm dolů, aby se dostala blíž k Janerovi. Změřila si ho s pobavenou účastí a potom ukázala k zádi lodě. „Roach nám chytá bez prutu svačinky na oběd. Pojďte se podívat, třeba to začnete chápat.“

Janer šel s ní, kam ho vedla, a cestou se širokým obloukem vyhnul hlavě plachty. Všiml si, že tvor nejenom ovládá pohyb příďového a záďového stěžně pomocí nějakých skrytých táhel, ale lanky, které svírá některými pavoukovitými pařáty, také reguluje plátěné plachty. Janer přejel pohledem po celé délce lodě a odhadl, že je nějakých padesát metrů dlouhá a patnáct široká. Nebylo vidět mnoho členů posádky, ale jelikož o plachetnicích nic nevěděl, netušil, kolik by jich mohlo být třeba k jejímu ovládání ani kolik je jich *zbytečných* zásluhou tohoto velice podivného plachtoví.

Roach byl malý, zanedbaný Hooper, z něhož na první pohled čišelo něco neupřímného. Seděl jako hromada špinavého prádla na kraji paluby, kde nebylo žádné zábradlí. Podíval se na Erlin s Janerem a pak přitáhl vlasec, který nechával táhnout za lodí. Na konci byla svačinka, kterou sundal z háčku a hodil do dřevěného vědra vedle sebe. Měla fialovobílé tělo krychlového tvaru, které mělo vpředu oči a vzadu z něho trčel ocas.

Erlin ukázala na svačinky, které už Roach ulovil, a zeptala se ho: „Můžu?“ Roach se na okamžik zatvářil záludně, jako by odhadoval, co by mohl za jednu rybu dostat. Potom pohlédl na kapitána, krátce se zamyslel a udělal nicneříkající gesto. Erlin si jednu rybu vzala.

Obrátila se k Janerovi a řekla: „Spatterjayské formy života se vyvinuly tak, aby přežily, že na nich parazitují pijavice – že sklízejí jejich maso.“ Zabořila prst svačince za oči a zatáhla. Oči v rozšířeném místě malé

trojúhelníkové hlavy, páteř, vak s vnitřnostmi a ocas tak vytáhla z obklopující je krychle masa, jako když z láhve vyjde zátka.

„Podívejte," řekla Erlin a hodila životně důležitou část svačinky zpátky do moře. Janer se díval, jak dopadla na hladinu a chvíli tam ležela. Právě když se chtěl zeptat, co to znamená, svačinka sebou zazmítala, potom znovu a zmizela ve smaragdových hlubinách. „Nezemřou," řekla mu a k jeho zděšení si kousla do krychle masa, kterou držela. „Tady máte, zkuste."

Janer si vzal ještě teplý kus masa a nevěřícně na něj zíral. Podíval se dolů na Roache, který ho pozoroval s úskočným úsměvem, potom si maličko ukousl, zatnutím zubů umlčel bouřící se žaludek, sousto rozžvýkal a polkl. Maso sklouzlo do žaludku a on měl pocit, jako by ze sebe vydalo nenadálé teplo, které rozehnalo jeho nevolnost. Užasl nad takovým účinkem a kousl si znovu. Když i druhé sousto spolkl, pokusil se identifikovat jeho chuť.

„Pikantní… jako kari… a banány," řekl.

„Je to napěchované vitaminy, bílkovinami a cukry – a samozřejmě virem, ale s tím si nemusíte dělat starosti. Virus nedokáže přežít lidské trávicí ústrojí, stejně jako nepřežije dlouhý pobyt na vzduchu. Obvykle jej člověk získá buď kousnutím pijavice, nebo pohlavním přenosem." Zdálo se, že Erlin není zmínka o této druhé metodě příjemná. „Berete Intertox?"

Janer pokrčil rameny. „Risknu to," řekl. Potom si vybavil část opileckého rozhovoru z předchozí noci a zeptal se: „Vysvětlete mi, když je tady takové jídlo tak snadno dostupné, proč sem vozí to, čemu říkají ‚dómové potraviny'?"

Erlin se uculila nějaké vlastní vzpomínce a Janer při tom pocítil skoro žárlivost. Pak řekla: „Dómové potraviny jsou pozemské potraviny a jejich odrůdy, které se pěstují tady obsahují mnoho přírodních bakteriocidních látek – dokonce toxinů – které brání růstu virových vláken. Hoopeři je dokázali pěstovat už od doby Jaye Hoopa, a to bylo jejich štěstí, protože jinak by nepřežili. Když konečně přišel Řád, získali pestřejší výběr. Obzvlášť dobrý je česnek. Hoopeři mají rádi česnek. Pěstují ho tady skoro už tisíc let."

„Člověk by čekal, že *nebudou* chtít růstu těch vláken bránit."

„Pomalý růst je lepší než rychlý – z člověka se tak nestane domorodec."

Janer čekal na vysvětlení, ale žádné nepřicházelo. Dojedl maso ze svačinky a chystal se, že se na to zeptá, ale uslyšel žalostný pištivý zvuk a podíval se pod sebe. Roach otevřel litinovou truhlici na návnady a snažil se napíchnout jednu z nich na háček. Tvor, který se mu v prstech kroutil, aby

se vyhnul nabodnutí, vypadal jako miniaturní trumpetka s nohama brodivého ptáka a plovacími blánami na chodidlech.

„Nechme to na něm," řekla Erlin. „Pro cizince může být nebezpečné stát poblíž Hoopera, který chytá ryby."

„Jak to myslíte?"

Erlin ukázala na truhlici s návnadou. „Jedna z těch potvůrek by se do vás dokázala prokousat jako vrták. Jak jednou začnou, těžko se dostávají ven."

Janer přikývl a ustoupil. Trumpetovití tvorečkové v truhlici poskakovali nahoru a dolů, a přestože jim chyběly oči, měl pocit, jako by ho pozorovali. Na Roachovi nebylo nijak znát, že by se před tvorem, jehož držel, měl nějak ve střehu, když ho konečně nabodl na blyštivý háček. Tvor bublavě kvikl a Janer si všiml, že ostatní v truhlici s návnadou přestali pištět a zmizeli z dohledu. Než odešel za Erlin, kývl námořníkovi na pozdrav, ale Roach byl tak zabraný do nahazování vlasce, že si toho nevšiml.

Erlin pokračovala: „Navíc jsou různé jiné věci, které by Roach mohl na vlasci vytáhnout. Dole jsou surmovky žabí a surmovky kladivové, o leskounech a krunátech ani nemluvě. A samozřejmě pijavice."

Janer neměl ponětí, co je většina těchto tvorů zač, a nebyl si jistý, jestli se to chce právě teď dovědět.

Když přišli ke stěžni, Erlin ukázala na opasek. „Nenosíte u sebe zbraň. Doporučuji, abyste to dělal," řekla.

Janer přikývl. Vzápětí upoutalo jeho pozornost hejno něčeho, co se přehnalo kolem lodi, těsně pod hladinou. V první chvíli ho napadlo, že by to mohli být delfíni, ale pak pochopil, že to byly obrovské pijavice.

„Co tady lidi drží?" podivil se. „Mně to připadá jako peklo."

Erlin se na chvíli zamyslela, než odpověděla. „Pro Hoopery je to něco, na co jsou zvyklí. Teprve v posledních letech zjistili, že mohou odjet pryč. Zůstávají kvůli výhodám, které vidí. Když se dožijí dost vysokého věku, dopadnou jako Staří kapitáni: prakticky nezničitelní, téměř uvyklí bolesti, zcela vyrovnaní sami se sebou."

„Vypadá to, že by museli přežít hodně dlouho, aby toho dosáhli," řekl Janer, aniž odtrhl pohled od pijavic.

„Jistě," uznala Erlin. „Pak je tu také ekonomická stránka – něco, na co my se svými jistotami často zapomínáme. Hooper musí pracovat velice dlouho, aby mohl zaplatit za cestu odsud."

Janer se k ní otočil. Slova ‚zaplatit za cestu' mu utkvěla v otupené mysli.

„Předpokládám, že tento náš malý výlet není zadarmo, že?“ řekl.

Erlin se usmála. „Ne. Měl byste brzy zajít za Ronem a dohodnout s ním cenu.“

Janer zvedl oči k širokým zádům mohutného kapitána. „Asi bych ho při tom dohadování neměl nazvat ‚zlodějem‘ a ‚podvodníkem‘, co? Raději si ani nepředstavuji, co by bylo, kdybych ho proti sobě popudil.“

„Staří kapitáni se málokdy přestanou ovládat – je to moc nebezpečné,“ řekla mu Erlin. „Můžete ho nazvat, jak chcete, hlavně když mu zaplatíte. Věřím, že nechcete vysednout zrovna tady.“

Janer se ještě jednou zadíval na proplouvající hejno pijavic. Pátral po něčem dalším, co by mohl říct, aby udržel konverzaci. „Řekněte mi,“ začal nakonec, „pijavice umírají?“

„Ano a ne. Také se stávají kořistí a zabít se dají stejně snadno jako všechno ostatní, co tady je, ale skutečnost je taková, že neumírají stářím. Při oplodnění se rozpadnou na části, které se potom zhroutí do velké cysty nebo vajíčka. Vajíčko se přichytí na spodní stranu sargasu a po čase se z něho vylíhnou tisíce maličkých pijaviček.“

„Roztomilé. A co samci?“

„Samci vlastně nejsou. Pijavice jsou hermafroditi… svým způsobem.“

„Stejně nesmrtelné jako všechen život.“

„Ano, je to tak,“ přikývla Erlin, ztracená ve vlastních úvahách. Janer viděl, že jde pryč, a jelikož ho nenapadlo nic dalšího, na co by se zeptal, vrátil se do své kajuty pro zbraň. Rozhodl se, že tady bude velice opatrný. Bylo mu jasné, že se ocitl na místě, kde může nedbalost stát člověka rychle život.

Na velkém kamenném monolitu obklopeném prázdným oceánem natáhl Snajpr jednu paži se třemi klouby, uchopil klepetem pro jemnou práci střelce a přesunul ho přes půlku šachovnice. Jedním makadlovým okem dál sledoval hru a druhé obrátil ke třem předmětům, které ležely na lehce zapáchající kůži rozprostřené na skále vedle šachovnice. Byl mezi nimi výbušný otročí obojek, do jehož matného šedého povrchu byly vyryty pradorské znaky. Krátká ultrazvuková prohlídka ukázala, že tenká vrstva plošné výbušniny uvnitř je i po té době stále aktivní. To znamenalo, že na coramské burze starožitností by tento předmět vynesl víc než tisíc novokartaginských šilinků. Dva zbývající předměty byly ještě zajímavější a měly ještě větší hodnotu, neboť otročích obojků se na Stahovačových ostrovech našly už stovky. Snajpr dokázal identifikovat jeden z úplně

prvních nervových induktorů, přestože většinu jeho keramalového pouzdra už zničila koroze. Další předmět byl masou rzi, v níž válečný robot po dlouhém zkoumání rozpoznal střelnou zbraň. Tato poslední věc mohla hodit majlant, i přesto že byla v hrozném stavu, neboť bylo pravděpodobné, že se jedná o zbraň, kterou nosil buď přímo Hoop, nebo některý z jeho společníků. Snajpr si dřepl na svých šest korýšovitých noh a vrátil se oběma očima ke hře, protože jeho soupeř zatím táhl.

„Kolik za ně chceš?“ zeptal se válečný robot, zatímco zaznamenal možné ohrožení své královny v dalších osmi tazích.

Snajprův protihráč spustil ke kameni nožní pařát, použil jej k posunutí jezdce a zamrkal na Snajpra ďábelskýma rudýma očima. Plachta s křídly z růžové kůže složenými do složité spleti záhybů částečně připomínající mnišský hábit a částečně výstřední alžbětinský úbor a s dlouhým krkem prohnutým jako otazník, když pozorovala šachovnici, roztáhla tlamu do krokodýlího úsměvu a ukázala dobrý kilogram slonoviny.

„Dva tisíce a superprotézu mi nasadíš tady,“ řekla plachta.

Snajpr, který vypadal jako nějaký obří humr z nablýskaného hliníku, naklonil opancéřovanou hlavu na znamení souhlasu.

„Existuje převáděcí program – sám jsem ho napsal. A ten bude drahý, Větroplachu,“ řekl.

Větroplach otočil hlavu a podezíravě sledoval, jak válečný robot dělá další tah.

„O tom jsi mi neřekl,“ obvinila ho plachta.

Snajpr zvedl hlavu a zahleděl se na ni. Pod robotovými tykadly na šikmém hřbetě a shlukem senzorických brv se dvě zrcadlově lesklé hlavně natočily od sebe, takže teď mířily do stran, a matná čtvercová hlaveň se zaměřila na plachtu naproti. Robot nemohl udělat nic, co by se víc podobalo veselému šklebu: místo úst měl antifotonovou zbraň – a funkční konce probíječky a raketometu.

„Muselo mi to nějak vypadnout z hlavy,“ prohodil Snajpr.

„K čemu ten převáděcí program potřebuju?“ zeptal se Větroplach. Jeho drápy netrpělivě zarachotily po kameni a odštíply z něj drobné šupinky.

„O tvém mozku se zrovna nedá říct, že by měl stejný tvar jako lidský. Kdybych ti superku nasadil teď, nanonická vlákna by ti při hledání správných spojení udělala z hlavy kaši.“

„A čím se můj mozek liší?“ zeptal se Větroplach.

„Je vzhůru nohama a v polovině tvých dvou páteří. Tvůj velký mozek je v propojené triádě kolem prodloužené míchy a navíc tam máš jiné věci, které zatím ani nemají jméno.“

„*Lepší* než lidský?“

„Jenom v tvém případě. Pokud jde o tvoje přátele…“

Snajpr pokynul silovým klepetem směrem k ostatním plachtám shromážděným na druhé straně skály a chřestivě pokrčil rameny. Větroplach se zahleděl na své druhy.

„Řeknu to takhle,“ pokračoval Snajpr. „Žádná plachta, která si říká Větrolap, nevyhraje ani se superkou žádnou šachovou partii.“

Snajpr posunul doposud přehlíženého pěšce a spokojeně zabzučel.

Větroplach se zadíval na šachovnici a pomalu zavrtěl hlavou. Ve způsobu, jakým tentokrát ukázal zuby, se těžko dal identifikovat úsměv. „Toho jsem si nevšiml,“ poznamenal.

„Asi ne,“ odpověděl válečný robot a usadil se na zadních nohách pod úhlem pětačtyřiceti stupňů. Klepetem pro jemnou práci sáhl pod sebe a s kovovým cvaknutím sevřel chromovaný předmět ve tvaru široké fazole, tak pět centimetrů dlouhý. Uchopil ho silovým klepetem a podržel mezi dvěma břitovými hroty.

„Převáděcí program mám natažený a připravený ke spuštění. Bude trvat jen několik minut, než se připojí, a asi hodinu, než se načtou řídicí programy. Po hodině získáš přímý přístup ke svému účtu přes lokální server a budeš si moci stahovat informace prakticky o všem, co budeš chtít… všechny nezakázané technologie, výukové programy, budeš moci nakupovat věci a nechávat si je dodávat dálkově ovládaným automatem, budeš moci investovat a komunikovat prakticky s každým v Řádu.“

Větroplach měl tlamu dokořán a rozdvojeným jazykem si olizoval řady zubů. Jeden spár se zvedl z kamene, jako kdyby chtěl po superce chňapnout.

„Myslím, že je to víc než dost za těch několik zrezivělých krámů,“ dokončil Snajpr.

Větroplach s klapnutím zavřel tlamu a přimhouřil rudé oči. „Tisíc pět set,“ řekla plachta.

„Budu velkorysý, když ti nabídnu pět set,“ odpověděl Snajpr.

„Dvanáct set a nezapomeň, že na tom místě, kde jsem je vzal, je takových věcí víc.“

„Že jsi to ty, půjdu na šest set.“

Větroplach se na svých spárech zhoupl dozadu a znechuceně zasyčel. „Jsem si docela jistý, že jsem zahlédl zapečetěnou bednu s pěti pradorskými otročími aparáty,“ řekl.

„Kde?“ vyzvídal Snajpr.

„Na Stahovačově ostrově – to je to místo, jehož návštěvu ti Strážce výslovně zakázal.“

Tentokrát zasyčel Snajpr. „Tak dobrá, dám ti osm set a budu víc než velkorysý.“

„Řekl jsem dvanáct set.“

„Stačí nejmenší tlak a rozmáčknu tuhle superprotézu jako vařenou jantarovku.“

„Tak jedenáct set.“

„Asi nechceš, abych udělal chybu, až to budu zavádět, že?“ zeptal se Snajpr a ukázal svůj antifotonový úsměv.

„Pod tisíc nepůjdu. Vím, že tolik můžeš dostat jenom za ten obojek,“ řekl Větroplach.

„Dobrá, dostal jsi mě,“ řekl válečný robot.

Snajpr dal silové klepeto dolů, pustil z něho superku a klepetem pro jemnou práci ji chytil. Napřáhl klepeto a Větroplach se sklonil tak, že mu hlava zůstala nehybně viset nad šachovnicí. Snajpr přitiskl věčičku z boku k Větroplachově hlavě. Ozval se krátký chichotavý zvuk a Větroplach škubl hlavou na stranu.

„Připadá mi to –“

Plachta nedokončila, co se chystala říct. Zašilhala. Potom sebou škubla dozadu, spadla na zadek a zůstala sedět. Vydávala zvláštní syčivé a chroptivé zvuky a zatínala drápy na nohou. Zatímco Snajpr pozoroval toto zvláštní chování, jeho dvě tykadla se náhle prudce napřímila. „A sakra,“ vyhrkl válečný robot. Tak tak stačil přikrýt hnilobně páchnoucí kůží tři předměty, o které s plachtou smlouvali, než se Strážce připojil úplně a mohl se rozhlédnout robotovýma očima. Strážcova osobnost byla nesmírná a Snajpr horečně zpřístupnil přebytečný výpočetní prostor, aby nebyla tak agresivní. Naštěstí se Strážce zastavil před úplným ovládnutím mysli válečného robota.

„Vidím, že Větroplach svou superprotézu získal. Ve tvém vlastním zájmu doufám, že je pořádně vyregulovaná. Jestli jsi mu podělal mozek, ani tvá hrdinská minulost tě nezachrání před přeprogramováním, Snajpre,“ řekl Strážce.

„Vím, co dělám,“ odvětil válečný robot.

„Opravdu? Často o tom přemýšlím. Už pět století jsi svobodný robot. To je dlouhá doba.“

Snajpr sykl. „Pracuju pro tebe. Nehodlám se stát jednou z tvých podmyslí.“

„Nevracejme se ke starým diskusím. Podívejme se raději na *to*, jak pro mne pracuješ. Do toho, co děláš ve svém volném čase, mi nic není, pokud to neporušuje zákony Řádu – zákony jako ty, které upravují obchod s kulturními artefakty a pochybnými technologiemi. Ale když mi neohlásíš, že sem na Spatterjay přijel Sable Keech, opravdu mě to nutí zamyslet se, zda řádně plníš své povinnosti.“

„Sable Keech,“ zopakoval Snajpr. „A sakra.“

„Ovšem, a sakra. Jestli to dobře chápu, nebyl jsi fyzicky na bráně a nechal jsi tam hlídat pouze svou podmysl.“

„Ne, totiž… ano.“

„Pak bych ti rád navrhl, abys příště, až budeš něco takového dělat, naprogramoval podmysl rafinovaněji. Měla tě o Keechově příjezdu informovat.“

„Samozřejmě, Strážce.“

Strážce se krátce odmlčel, než pokračoval. Vždy cítil pokušení subsumovat mysl, s níž byl v kontaktu, protože tak by mu informace, jež obsahovala, byly okamžitě přístupné. Také měl neurčité podezření, že Snajpr není v lecčem úplně upřímný. Strážce přesto nemohl robota subsumovat bez jeho souhlasu, neboť to byl svobodný jedinec.

Strážce pokračoval: „Teď, když jsi tady skončil, bych ti důrazně doporučil, aby ses připojil k PM13, protože bude potřebovat pomoc se statistikou surmovek kladivových. Tak by ses aspoň nějaký čas nemusel dostat do dalšího průšvihu. Až se Větroplach připojí k serveru, propojím se přes jeho superku, abych si zkontroloval, jestli tomu, co je na druhé straně, zůstala trocha rozumu. Pochop, Snajpre, že už nejsme ve válce a ty nemůžeš beztrestně porušovat zákony.“

Snajprova tykadla klesla zpátky do polohy, kdy byla sklopená dozadu, a válečný robot vyloudil dlouhé kovové prdnutí. Větroplach přestal šilhat a povolil zaťaté drápy na nohou.

„Proč to děláš?“ zeptala se plachta. „Peníze přece nepotřebuješ, ne?“

„Jsem válečný robot a ne sčítač nějakých pitomých surmovek,“ ohradil se Snajpr a s hlubokým brumlavým zvukem se zvedl půl metru nad skálu.

„Stejně tomu pořád nerozumím.“

„Nudím se,“ řekl válečný robot a silovým klepetem pokynul směrem k přikrytým artefaktům. „Hlídej mi je. Vrátím se pro ně, až budu hotový s počítáním těch zasraných surmovek.“

Ze spodní a zadní části válečného robota vyšlehl fúzní plamen a robot vystřelil k obloze. Větroplach přikývl. Potom dovolil očím, aby začaly šilhat, a nožním drápům, aby se znovu zaťaly. Ostatní plachty, které

všechny slyšely na jméno *Větrolap*, se na to dívaly stejně nechápavě jako jindy.

Keech svěřil řízení skútru jednoduchému programu uloženému v jeho superce. Prudkým pohybem zvedl displej řídicího panelu a aktivoval jej. Program ze superky nechával vozidlo klouzat pět metrů nad mořem a mířit na jih a jako takový nevyžadoval velkou výpočetní kapacitu. Keech se přes jinou část své superky připojil k lokálnímu serveru, stáhl si mapovací program a přenesl jej do počítače skútru. Mohl bez problémů číst mapu ve své superce, ale občas dával přednost bezprostřednějšímu přístupu. Možná to bylo věkem… Displej zakrátko ukázal jeho momentální polohu na mapě s čtvercovou sítí zabírající 500 kilometrů čtverečních. Před sebou měl shluk ostrovů, kterým mapa dávala záhadné jméno ‚Pepřové mušle' a na východ od něho byl objekt označený ‚Velký pazourek'. Právě přemýšlel, jestli to znamená, že Spatterjay má křídové podloží – z něhož pazourek vyrůstá – když se náhle rozstříkla voda, ozvala se rána a skútr se ve vzduchu položil na bok.

Keech okamžitě převzal manuální řízení a vyrovnal skútr, aby se nepřevrátil. Cítil, že stroj rychle zpomaluje, a zalétl pohledem stranou. V prvním okamžiku ho napadlo, že má halucinace. Hlava růžového nosorožce na konci desetimetrového červovitého těla taženého vlnami svírala zobákovitou tlamou křídlo skútru hned za levou manévrovací tryskou. Jak se skútr naklonil, antigravitační agregáty začaly skučet a Keech zjistil, že se dívá do zlostných modrých oček. Rychle strhl sloupek řízení opačným směrem a zvýšil výkon pravého motoru. Ozvalo se temné zabručení a do vzduchu vystříkla další tříšť. Skútr se zvedl a naklonil se ještě víc. Celé tělo červorožce se vynořilo z vody. Potom se tvor nenadále pustil a spadl zpátky do moře. Keech přiškrtil motory, aby skútr znovu získal rovnováhu, a pak, když se tvorova hlava znovu zvedla z moře, je pustil na plný výkon. Pepřové mušle teď měl po levé ruce. Stočil skútr k nim, jeden z ostrůvků si vybral a co nejrychleji k němu zamířil. Teď si ale dával pozor, aby držel skútr víc než deset metrů nad hladinou moře.

Ostrovů bylo přinejmenším padesát, žádný neměl víc než padesát metrů v průměru. Keech zpomalil a klesl se skútrem do středu největšího z nich. Všiml si, že jeho přistávací oblast tvoří ohlazená skála, do níž jsou zasazeny krystaly křemene všech myslitelných odstínů. Po tomto povrchu se jako rozbitý porcelán povalovaly kusy ulit a úlomky růžového a bílého chitinu. Zakřupaly, jak na ně skútr dosedl. Keech seskočil dolů a hned se

pustil do obhlídky křídla; v kovu zůstaly rýhy, ale jinak bylo nepoškozené. Ale červorožec skútr málem převrátil, než se mu smekl zobák, a Keech ucítil z organické části svého mozku vlnu emocí, které měly velice blízko k strachu. Zahleděl se zpátky na moře a rozpoznal vlnovku blížícího se červa. Tvor byl vytrvalý, to se mu muselo nechat. Pak upoutal jeho pozornost nedaleký pohyb. Podíval se dolů na blízký břeh a uviděl masu postupujících zatočených ulit. Náhle se jedna z nich pomocí tlusté bílé nohy, která vypadala jako anemický jazyk, vymrštila do vzduchu a přistála jen několik metrů od něho. Z ulity se vysunuly dvě oční stopky. Jako by byly jediným tvorem, malý les podobných očních stopek vyrostl také ze všech ostatních ulit na pláži. Keech nikdy neviděl nic tak komického. Ale když se nejbližší ulita zaklonila a ukázala velká kruhová ústa, která měla víc pohyblivých částí než nejmodernější syntezátor potravy, rychle nasedl zpátky na skútr a odstartoval. Když prolétal nad ulitami na pláži, několik jich vyskočilo do vzduchu a odrazilo se od spodní strany jeho skútru. Zvedl jej ještě výš nad moře a zamířil ke svému cíli. Zdejší tvorové by sice brzy zjistili, že je nestravitelný, ale to by pro něho byla malá útěcha.

Když Keech nechal červorožce a tvory, kteří museli být surmovky žabí, několik kilometrů za sebou, pustil sloupek řízení a zastavil motory. Zatímco znovu studoval mapu, skútr se vznášel dvacet metrů nad vlnami. Zbývalo mu dvanáct kilometrů, pak bude muset znovu dolů. Sáhl za sebe pro svůj černý příruční kufřík a otevřel si jej na klíně. Z věcí uvnitř si vybral jako doplněk k pulzní pistoli JMCC na boku krátkou KK laserovou karabinu. Také vytáhl plochou misku, která měla na boku panel pro dotekové ovládání. V této misce ležely tři nevinně vyhlížející ocelové kuličky o průměru dvou centimetrů. Na panelu vybral program a aktivoval jej. Tři kuličky se vznesly z misky a rozmístily se kolem něho. Spokojeně se zadíval na rozloženou zbraň, která v kufříku zůstala.

Obchodník na Coramu, který mu ji dodal, hodně riskoval a nechal si za to štědře zaplatit, ale Keech přesto cítil, že takovou zbraň potřebovat nebude, pokud na Spatterjayi nepropukne válka ve velkém. Zavřel kufřík a vrátil jej do zavazadlového prostoru. Pak zlehka posunul sloupek řízení dopředu a vydal se znovu na cestu. Kuličky se stále držely ve stejné poloze kolem něho.

Z moře vyčnívaly velké kusy korálu. Vypadalo to jako gotické oblouky a obrovské požerky po dešťovkách, ale z kamene místo hlíny. Moře se syčivě a srkavě prodíralo mezi nimi a podél břehů z šedivého písku, jenž se

nahromadil dole. Ambel sledoval dalekohledem chuchvalec sargasových řas, který jeden takový průliv pomalu trhal a nasával. Nezdálo se, že by v pohybu chuchvalce bylo něco neobvyklého, ale bylo lepší se přesvědčit. Nechal dalekohled klesnout a zadíval se dolů na hlavní palubu.

„Pecku, budeš mít hlídku s Gollowem a Sildem," zavolal a pokynul směrem ke dvěma mladším členům posádky najatým teprve nedávno. Zároveň si připomněl, že by se měl naučit jména ostatních nových přírůstků. „Hrabat půjdeme já, Anne a Pland." Potom se otočil k Borisovi, který byl u kormidla, škrábal si knír a tvářil se, že je zklamaný. „Ty zůstaneš tady, Borisi, a postaráš se o to, aby tu na nás nečekalo něco nemilého, až se vrátíme."

„Jasně, kapitáne," odpověděl Boris, vyrovnal kormidlo a navedl *Treadera* do hlubokého kanálu mezi písčinami. Plachta, která teď měla krk prohnutý do písmene ‚S' a hlavu asi pět metrů nad palubou, se podívala na Borise, a když přikývl, odklonila tělo od větru a zároveň natočila také přední a zadní stěžeň. Zatáhla za lana, jimiž se svinovaly plátěné plachty, pak se sama pustila ráhen a přitáhla křídla k tělu. Jak se skládala, stín, který vrhala, z paluby rychle zmizel. Nakonec se plachta napřímila a usadila se na pevném hlavním stěžni. *Treader* zpomalil. Dva muži na přídi zvedli těžkou trojramennou kotvu a shodili ji přes bok. Naolejovaný řetěz se odvíjel z vrátku, dokud nedosáhl na dno a nezakalil vodu v průlivu. Loď řetězem škubala, a tak vrátek zajistili. Anne zatím otevřela jednu truhlici pod zábradlím a vytáhla z ní dvoje hrábě s dlouhou násadou, síto a několik kožených pytlů. Všechno to hodila dolů na písčitý břeh a sama seskočila za tím. Brzy se k ní přidal Pland, který se zavýsknutím také seskočil ze zábradlí.

„Počkej ještě dvě stě let, třeba vyroste," zamumlal Boris.

Ambel souhlasně přikývl a pak ukázal na palubní dělo přišroubované k záďovému zábradlí kabinové nástavby. „Je nabité?" zeptal se. Když Boris přikývl, pokračoval. „Kdybys viděl, že se blíží něco nepříjemného, vystřel. Pokud možno na to. My se co nejrychleji vrátíme." S těmito slovy slezl po žebříku na palubu a krátce nato následoval Anne přes zábradlí na písčinu. Peck přelezl zábradlí jako poslední, po Gollowovi a Sildovi, a dopadl do podřepu, z něhož se pomalu zvedl. Nabil patronu do komory své brokovnice, podezíravě se rozhlédl a pak kývl na dva mladší členy posádky, kteří vytáhli z pouzder na opasku mačety.

„Nejspíš tady budou jenom krunáti," poznamenal Ambel. Peck souhlasil, ale nevypadal, že by ho to nějak zvlášť uklidnilo. Ambel se shýbl

pro oboje hrábě a jedny podal Anne. Plandovi řekl: „Ty budeš sbírat a dávat do pytlů.“ S tím vyrazili.

Zanedlouho došli do prohlubně, kde se rovným pískem táhly žluté pruhy. Tato oblast byla rovněž posetá malými dolíky. Jen co Ambel šlápl těžkou botou na její okraj, z dolíků vytryskly tenké proudy vody a ozvalo se kejhavé zasyčení.

„Je jich tady dost,“ řekl. „Máš návnadu, Anne?“

Anne mu podala pytlík stažený zdrhovací šňůrkou. Otevřel jej daleko od obličeje, ale puch byl přesto silný tak, že mu do očí vhrkly slzy. Sáhl do pytlíku a rozhodil hrst jeho obsahu do vzduchu před sebou. Usušené kousky a vločky rybího masa se snášely na písek a svým dopadem vyvolávaly další pohyb; v písku se rychle objevily další prohlubně a v povrchu se místy otevřela oranžově lemovaná ústa. Ambel a Anne postoupili dopředu a začali energicky hrabat dlouhé bílé škeble, které se ukrývaly těsně pod povrchem, na hromady. Pland chodil za nimi, vybíral jen ty velké jako ruka a házel je do síťky. Když ji měl plnou, odnesl ji k nejbližšímu jezírku, aby měkkýše očistil od písku, než je vysype do pytle.

„Hele! Podívejte na toho fešáka!“ vykřikl Ambel a zahákl jednu větší škebli okrajem svých hrábí. Byla skoro dvakrát větší než ty, které Pland sbíral. Ambel pustil hrábě na zem a popadl měkkýše rukama, než se stačil znovu zahrabat. Chvíli s ním zápasil, pak se tvor mlaskavě pustil a zamával svou roztřepenou nohou ve vzduchu.

„Ten je můj,“ prohlásil Ambel, došel k nejbližšímu jezírku, trofej v něm omyl a zvedl ji do vzduchu, aby ji viděli všichni ostatní. Vytáhl z pouzdra nůž, zasunul čepel mezi lastury, zapáčil a otevřel škebli dokořán. Uvnitř bylo půl kila třesoucího se, průsvitného jantarového masa.

„Čerstvé jsou nejlepší, i když trochou octa a pepře bych nepohrdl,“ řekl.

Hbitě objel nožem kolem dokola, strčil si celou porci do úst a prázdné lastury zahodil. Chvíli sousto rozkousával, nevšímaje si oranžové šťávy, která mu stékala po bradě, potom polkl, protáhl obličej a sáhl si prsty do úst. Vytáhl cosi ven, pak polkl zbytek a utřel si bradu do rukávu.

„Kurva!“ řekl.

Pland a Anne se přišli podívat, co našel. Když pak Ambel zvedl malou stříbřitou kuličku, aby si ji mohli prohlédnout, doštrachal se i Peck, těsně následovaný oběma mladšími námořníky.

„Perla v první škebli sezóny. Štěstí nám přeje, mládenci!“

Anne a Pland souhlasně přikývli. Peck se podezíravě podíval nejdřív na perlu a potom na Ambela, načež si k sobě zavolal oba mladší námořníky a znovu s nimi odešel.

Ambel schoval perlu do kapsy a shýbl se pro hrábě. „Tak pohyb, ať jsou ty pytle plné. Něco mi říká, že to bude naše nejlepší plavba!“

„Tomu říkám klika,“ přisvědčil Gollow.

Peck zabručel a zamumlal něco hanlivého. Ambel po něm střelil mrzutým pohledem, ale pak se shýbl a začal znovu hrabat. Peck se s ním plavil velice dlouho a znal ho mnohem lépe než většina ostatních členů posádky.

4

Nečekaný dar v podobě zmrzačené surmovky žabí dopřál surmovkám kladivovým velké uspokojení a svedl je k tomu, že zapomněly základní pravidlo mořského dna: hlavy dolů a oči vzhůru. V rozrušení bušily do dna a dál vířily vodu zakalenou tělními tekutinami své oběti. Trnoka, který plul kolem a uchvátil plovoucí oční stopku, napadlo, jak chutné to bylo sousto, a otočil se, aby se podíval, jestli by nenašel něco dalšího. Spolu se svými druhy, kteří pohotové vycítili, že by se mohli snadno najíst, a připojili se k němu, se spustil do šířícího se oblaku. Surmovky, které v zakalené vodě neviděly dál než na několik metrů, stále bušily do dna, když oblakem projel s otevřenou tlamou první trnok. Za ním se jako šipky přihnali jeho druhové a zanedlouho vodu zakalilo ještě víc šťávy a déšť třpytivých úlomků rozlámaných ulit, nebo místy vysátá, neporušená ulita. Trnoci – jimž se málokdy naskytla příležitost zaskočit surmovky kladivové – zapomněli na základní pravidlo platící pro mořské vodní tvory: nakrm se a uteč. Ale blížící se lesklouni ne.

Ostrov lemovaly kolem dokola hřebeny útesu, tvarované jako vlny od kamene hozeného do vody. Tyto útesy byly splavné, takže bylo možné doplout lodí až k ostrovu, ale našlo se jen málo Hooperů, kterým to stálo za to, alespoň tak to Keech slyšel. Právě tato informace měla částečnou zásluhu na jeho rozhodnutí přivézt si na Spatterjay vlastní dopravní prostředek. Přeletěl útesy a zakroužil nad ostrovem. Nakonec zahlédl dřevěné molo a za ním pěšinu vysekanou v džungli. Shora se nedalo poznat, kam pěšina vede, a tak se skútrem slétl na kamenitou pláž mezi džunglí a molem. Pěšina byla pro skútr příliš úzká, a proto slezl. S karabinou vraženou pod paží a doprovodem tří obranných koulí vstoupil do stínů stromů. Po obou stranách okamžitě uslyšel v listoví pohyb a v jednu chvíli zahlédl, jak se kolem protáhlo lesknoucí se tělo pijavice o velikosti člověka. Nic však na něho nezaútočilo, a tak ho napadlo, jestli není přehnaně opatrný. Pěšina nakonec vyústila na mýtinu. Na zemi tady nerostlo vůbec nic. Vzhledem k tomu, jak bujná byla okolní vegetace, Keech usoudil, že půda je otrávená. Uprostřed mýtiny stála nízká kamenná

věž se satelitními anténami namontovanými na střešním stožáru. Kromě toho zahlédl na střeše okraj ágéčéčka, podle vzhledu velice starého. Ve stěnách budovy byla zrcadlová okna a z jedné strany byl skleník, uvnitř vybavený slunečními lampami. Zář pozemského světla působila ostře a křišťálově ve srovnání s přirozeným nazelenalým světlem spatterjayského slunce. V jedné stěně skleníku byly osamocené ocelové dveře a vedle nich domácí telefon. Keech zamířil přes otrávenou plochu ke dveřím. Až tady si všiml, že jeho pohyb sleduje ze střechy autopuška. Nevšímal si jí.

Z domácího telefonu se ozvalo zabzučení a mlaskavý zvuk. „Co chcete?“ zeptal se ženský hlas. „Co chcete?“

„Informace.“

„Důležité zboží, nicméně dá se získat ve velkém množství od UI, v knihovnách, a dokonce, když si je troufnu zmínit, v knihách,“ odpověděl hlas.

„Pokud se jedná o dějiny Spatterjaye, za největší autoritu jste považována vy.“

„Ano, ano, jistě, a já vím, co jsi zač, mrtvolko. Deaktivuj své koule a vejdi.“ Žena se uchechtla. Potom vážnějším hlasem pokračovala: „Můj dům vás nepustí dovnitř ozbrojeného, Sable Keechi, tak si dejte záležet, abyste u sebe žádnou zbraň neměl.“

Keech zvedl dlaň a vyslal ze své superky příkaz. Obranné koule mu dosedly na dlaň a on je položil na zem. Ostatní zbraně odložil vedle nich, a než se znovu postavil, dveře byly otevřené. Vstoupil do úzké chodby a na chvíli se zastavil, než mu po těle přejel snímací paprsek. Po dlouhé odmlce se znovu ozval ženin hlas.

„Můj dům je idiot!“ Další dlouhá odmlka. „Už můžete dál.“

Snímací paprsek zhasl a dveře na konci chodby se otevřely. Keech vstoupil do přepychově zařízené místnosti se stěnami plnými knih. Žena seděla u stolu proti jedné stěně a před sebou měla zapnutou počítačovou obrazovku. Otočila se v křesle a prohlédla si ho od hlavy k patě. On na oplátku zhodnotil ji.

Vypadala mladě, ale mohlo to být jen tím, že se tak rozhodla vypadat. Dlouhé černé vlasy měla spletené do copu, který jí sbíhal po zádech. Pod tógou měla plné tvary, možná už lehce obézní. Kůže nesla hooperské jizvy od pijavic a měla odstín o něco modřejší, než doposud viděl. Vytušil, že nekonzumuje dostatečné množství dómových potravin, aby zabránila mutaci, kterou může spatterjayský virus vyvolat. Hoopeři tomu říkali ‚stávat se domorodcem‘ a k výsledku se neradi vyjadřovali.

„Proč je váš dům idiot?“ zeptal se jí Keech.

Žena na něho pohlédla s neskrývaným zmatkem. Po chvíli jako by znovu nabyla rovnováhy. Zavrtěla hlavou a upřela zrak na podlahu z leštěného křemene. „Myslí si, že všechen kov, který máte na sobě, jsou zbraně. Nechápe, že ho nosíte jen proto, abyste se nerozpadl.“ Vesele se ušklíbla tomu, co řekla.

„Vy jste Olian Tay,“ prohlásil Keech.

„Ano, jsem!“ Prudce vyskočila. Najednou měla šílený výraz.

Keech ji chvíli mlčky pozoroval, než pomalu promluvil. Každé slovo pečlivě artikuloval. „Potřebujete dómovou stravu. Stává se z vás domorodec.“

Tay natáhla ruce před sebe a zadívala se na ně. „Hezky modré,“ řekla.

„Moc hezké,“ poznamenal Keech. Pak pokračoval: „Nepřipravím vás o mnoho času. Potřebuji jen informace.“

Tay se otočila a znovu klesla na sedátko. „Mám tady všechno, autoritativní historii Spatterjaye.“ Mávla rukou k displeji. „Ale budete muset zaplatit.“

„Jsem bohatý člověk,“ odvětil Keech. „Mám peníze investované velice dlouhou dobu.“

Tay zavrtěla hlavou. „Peníze peníze peníze.“

Znovu zavrtěla hlavou a potom zvedla oči do kouta stropu.

„Co chcete?“ zeptal se.

„Ech?“

„Ptal jsem se, co chcete.“

Tay na něho náhle upřela pohled a znovu vystřízlivěla. „Máte pravdu. Potřebuju doplňky.“

Vstala a rychlým krokem přešla přes místnost ke skříni. Otevřela ji a vytáhla láhev, odzátkovala ji a zhluboka se napila. Když ji dopila do dna, hodila ji na podlahu a pak, jako by zapomněla, že není sama, klesla na pohovku, lehla si na záda a zavřela oči.

Keech k ní došel a zastavil se nad ní. Otevřela oči a zpražila ho zlostným pohledem.

„Odejděte,“ zavrčela. „Vraťte se za hodinu.“

„Váš dům mě pustí dovnitř?“

„Pustí. Už ví, co jste zač.“

„A to je co?“

„Policajt, kterému ani smrt nezabrání zatknout posledního lumpa.“

Keech přikývl a ukázal něco, co se podobalo úsměvu. Otočil se a zamířil k východu. Než k němu došel, Tay už chrápala. Venku si posbíral zbraně, ověřil si v superce čas a rozhodl se, že se porozhlédne kolem. Jeho

trpělivost se počítala na staletí, a místy byla dokonce legendární. Nějaká další hodina na jeho poslání nic nezmění. Po deseti minutách došel k Tayinu muzeu bizarností.

Keech si v první chvíli myslel, že vidí nějakou zásobní nádrž zpola pohlcenou džunglí. Bylo to válcové, asi deset metrů vysoké a třikrát tak široké. Keech si nevšiml v matném povrchu do modra zakaleného kovu žádných viditelných otvorů, dokud jeden málem neminul. Pak jeho pohled padl na klenutý průchod, téměř ztracený v pletencích hnědých popínavých rostlin, z nichž vyrůstaly stříbrozelené, sekerám podobné listy. Zkontroloval, jestli ve vegetaci nečíhají žádné pijavice, rozsvítil přídavné světlo na laserové karabině, sklonil se a vlezl dovnitř. Trojice obranných koulí ho následovala jako nějaké mechanické masařky. Uvnitř zjistil, že světlo na karabině nepotřebuje, neboť jeho přítomnost aktivovala fluorescenční svítilny. Ale na okamžik se domníval, že by mohl potřebovat jiné funkce své karabiny.

Bylo to čtyři metry vysoké a vypadalo to jako člověk, kterého sto let natahovali na skřipec. Bylo to modré, zrůdné, pavoukovité a neskutečně vychrtlé. Ruce byly hmyzí a hlava jako z hrůzného snu. Tento model – byl to totiž model – vypadal jako něco z hindské démonologie. Keech šel dál, dokud nebyl přímo pod tím, a sklopil zrak k mosazné tabulce zasazené do podlahy. Stálo na ní jednoduše ‚Stahovač'. Keech prošel kolem tohoto podivného exponátu dál, aby si prohlédl první ze tří řad skleněných vitrín.

‚Celkový otročí aparát' sdělovala první tabulka, ale neposkytovala dost informací o tomto příkladu Tayiny evidentní záliby v groteskností. Ve vitríně byla sedící lidská kostra s lebkou nahnutou dopředu. Vršek lebky byl čistě odříznut, aby bylo vidět kovový válec zavedený do zadní části lebky. Kovové bodliny, které z tohoto válce vybíhaly jako rozpěry, propojovaly celý vnitřek lebky a z konce se kroutila do páteře skleněná trubice. Druhý exponát ukazoval jednu z těchto jednotek zcela odpojenou a umístěnou na dřevěný podstavec. Dál byla skloněná kostra, jíž se válec z šedého kovu držel spojenými nožičkami zezadu na šíjových obratlech. Zde popisovala tabulka zařízení jako ‚pavoučí otročí aparát'. Dotekový spínač zasazený do plastiskla změnil celou vitrínu v holoprojekční obrazovku. Keech poznal výjevy z Pradorské války, na nichž lidé zabíjeli nemyslící lidské ‚výmazy', ze kterých si Pradoři udělali otroky. Přešel k dalšímu exponátu a potom k dalšímu. Všechny je znal, protože v době války žil a účastnil se tenkrát policejních akcí. Měl podobnou zbraň, jako byla tato, pokusil se osvobodit lidi z otročích límců, jako byly tyto, a byl svědkem toho, jak lidé umírali přesně takto…

Další vitrína obsahovala exponáty tajemnější povahy. ‚Desetitýdenní virová mutace' bylo vyryto do tabulky před kostrou člověka, který byl v polovině proměny v monstrum, jaké viděl u vstupu. Jazyk pro příjem potravy byl růžový válcový objekt v nádobě s čirou tekutinou. Žádné další vysvětlení tam nebylo. Co ještě bylo v této vitríně, už nezjistil, protože hned nato strhlo jeho dychtivou pozornost něco ve třetí řadě vitrín.

‚Jay Hoop přezdívaný Spatter.'

Muž byl vysoký, pohledný a zlověstný. Pózoval ve starém ochranném skafandru a v ruce držel krátkou protiletadlovou pušku, kterou měl položenou na jednom rameni. Model byl vyvedený v dokonalých podrobnostech, včetně malé jizvy ve tvaru háku pod pravým okem a polodrahokamů všitých pod krční věnec skafandru. Keech si model dlouho a upřeně prohlížel, než přešel k další v řadě osmi vitrín. Byl na třetím okruhu vitrínami, když se z domácího telefonu ozval Tayin rozčilený hlas.

„Přijel jste se něco dozvědět, nebo okounět? Čekala bych, že budete znát jejich obličeje už dost dlouho."

Keech si pro sebe přikývl a vrátil se k východu z klenuté chodby. Když vyšel ven, skloněný, zůstal pohroužený do úvah, dokud mu něco nežuchlo na rameno. Pijavice zaútočila ve stejném okamžiku, kdy do ní praštil a odtrhl ji. Jedna z obranných koulí pijavicí ve vzduchu prolétla a rozřízla ji na dvě půlky, takže se jícha rozstříkla kolem. Keech vyšel z chodby, aktivoval karabinu a jedním zábleskem proměnil dvě kroutící se části v dýmající popel. Po chvíli zvedl ruku a sáhl si na krk. Na prstech mu ulpěla vlhkost balzámu, který mu koloval v žilách.

VNĚJŠÍ RÁNA – MINIMÁLNÍ: UZAVŘÍT, sdělila mu superka přes jeho zrakové centrum. Samozřejmě necítil žádnou bolest, pouze si uvědomoval škodu způsobenou jeho tělu.

Písčiny a korály vytvořené hustočervy zmizely v dálce, ale zdálo se, že loď má kolem sebe ostrovy stále. Usazený na židličce, kterou si vynesl na hlavní palubu, s mušketou naládovanou prachem a kulkou, Ambel upíral zrak na hrbolatou masu sargasových řas proplouvající v těsné blízkosti *Treadera*. Tato houština hnijících stonků a tykvovitých měchýřů se hemžila tvory podobnými obrovským kruhovým vším. Cvakání jejich tvrdých ostrých nožiček bylo přes vodu zřetelně slyšet. Právě kvůli nim si Ambel nabil mušketu. Krunáti byli nebezpečná stvoření; byly známy případy, kdy připravili Hoopera o život, což byla sama o sobě vzácná událost. Také posádka byla ve střehu. Peck vybalil ze zamaštěných hadrů opakovací

brokovnici a Anne držela v ruce automat. Pland měl jen velké kladivo a víko od kotle, které používal jako štít. Když museli naposledy bojovat s hejnem krunátů, puška mu explodovala a utrhla mu kus předloktí. Byl z toho silně rozmrzelý, protože ji měl rád. Boris byl samozřejmě u kormidla, ale byl připraven skočit k lodnímu dělu. A mladší námořníci, ti členové posádky, kteří přibyli na *Treadera* teprve nedávno a ještě se nevzmohli na nějakou účinnější výzbroj, čekali s mačetami a palicemi ze dřeva hruškovníku. Plachta se svinula na nejvyšší ráhno a s velkým, byť melancholickým zájmem sledovala, co se bude dít.

Jakmile k posádce dolétl pach sargasových řas, napětí se okamžitě uvolnilo. Puch hnijící vegetace byl silný, ale zdaleka ne tolik jako zápach rozkládajícího se masa. Krunáti, kteří se ještě nenasytili, hodovali na veliké mrtvole, jež ležela zamotaná do hnijících řas. Ambel se postavil, aby získal lepší výhled, a poznal tělo obrovského korýše, který trochu připomínal humra, ale měl víc ploutví a jiných přizpůsobení oceánskému životu. Jeho krunýř měl nádherný perleťový lesk.

„Leskloun," pojmenoval Peck, co všichni viděli.

„Ten krunýř by hodil nějaký skind," řekl Pland.

„Skoro jako perla." Peck se podíval na Ambela.

„Chceš si pro něj dojít?" zeptal se Ambel.

Všichni se rozesmáli.

„Tak fajn, chlapci, zpátky na svá místa," zavelel Ambel. Podíval se na plachtu. „Ty také." Plachta rozvinula křídla a chytila se ráhen. Lehký vítr ji nadmul. Plachta natočila plachtoví lodi v souladu s tím, jak Boris otočil kormidlem. Dole se rozcinkaly stěžňové řetězy a vačky. Ambel pokračoval: „Peck a Pland k harpunám a lanům. Ty obsaď koš, Anne. Počítám, že za pár hodin z toho budeme venku a zamíříme k pastvištím." Ambel opatrně spustil kladívko na mušketě a pažbu nechal klesnout na palubu. Zbraň, která vážila jako půl člověka, měla pravděpodobně větší palebnou sílu než Borisovo palubní dělo. Anne došla k hlavě plachty, která se mezitím spustila k palubě. Přistoupila k ní, pravou rukou se chytila tvorova krku a nechala se jím vyzvednout do strážního koše.

„Zkurvený pastviny," řekl Boris a dokonale při tom napodobil Peckův hlas. Anne se zasmála, když kolem něho stoupala, a pak zastrčila svůj automat do pouzdra.

„Podívejte se na to takhle," promluvil ke všem Ambel, když poznámku zaslechl. „Když uděláme dobrej úlovek, v ledový sezoně nebudeme muset vytáhnout paty. Budeme půl roku pít třtinovej rum a baštit dómový jídlo."

„To spíš stažený ryby vylezou na břeh," zamumlal Peck.

Ambel se na něho podíval. „Copak, Pecku, je ti snad kůže trochu volná?“ zeptal se.

Peck směrem k němu utrousil kletbu, ale ostatní starší členové posádky se znovu rozesmáli. Mladší námořníci sledovali rozhovor s nechápavým výrazem, z čehož Ambel usoudil, že Peckovu historku ještě neslyšeli. Usmál se pro sebe. Před lovem to vždycky bylo stejné. Potom mu chlapci poděkují. Copak se někdy stala nějaká hrůza, pokusil se zeptat sám sebe bez ironie.

Treader pokračoval ve svém kurzu, plachta se natáčela, aby chytala nejlepší vítr, a bručela něco o časech krmení. Žlutohnědé ostrovy sargasových řas pomalu ubíhaly dozadu.

Je ti snad kůže trochu volná, pomyslel si Peck, až ho z toho začalo svědit. Poškrábal se a zároveň se od zábradlí ohlédl po Ambelovi, který odešel do své kajuty schovat mušketu. *On* nevěděl, jaký to je pocit, vlastně nikdo z nich to nevěděl. Zadíval se na plátno příďové plachty a všiml si, že se při spouštění maličko zachytila.

„To se musí opravit,“ řekl plavčici, která mu pomáhala. Žena přikývla a zamířila ke stěžni. Cestou si vzala z jedné skříňky s nářadím kladivo. Rychle vylezla na stěžeň a bušila do spouštěcího mechanismu tak dlouho, až spodní ráhno zapadlo na místo a napnulo plachtu. Peck znovu sklouzl pohledem ke kajutě a ucítil ochromující touhu odhalit, co bylo skryto, něco, co se mu Stahovač chystal prozradit.

Pojď.

Cítil to volání v morku kostí a v srdci všeho, čím byl. Jaké by to bylo být… takový? Jaká tajemství zůstávala skryta?

„Ty harpuny se nenabrousí samy, Pecku,“ prohodil Pland, když prošel kolem při svinování harpunových lan. Peck se na svého námořnického kolegu zadíval a hlavou mu blesklo, jestli to cítí také. „Plande, ty –“

„Pecku! Ty harpuny se nenabrousí samy!“ zaburácel Ambel, který právě vyšel z přední kabinové nástavby.

Pland se na Pecka zazubil a odešel rozplétat další lano. Peck si dřepl k zábradlí, kde byly harpuny uloženy.

„Zkurvený lovení pijavic,“ zavrčel pro sebe. Nákladový prostor byl skoro plný sudů s naloženým masem trnoků. Kromě toho měli čtyři plné sudy jantarovek, které se zkazí, pokud se do týdne nevrátí do přístavu.

Jenže Ambel vždycky chtěl tenhle bonus, než začnou ze severu postupovat ledovce. Pravdou bylo, že se jim často dařilo a díky tomu mohli často vysedávat u Návnadáře. Jednou měli dokonce takové ‚štěstí‘, že si

mohli dovolit laser, jenže vzhledem ke kolísavému kurzu skindu si už do něho nemohli pořídit náhradní akumulátory, a tak ho vyměnili za palubní dělo. *Štěstí*. Peck si pohrdavě odfrkl – kolikrát viděl Ambela dělat ten trik s perlou? Anne a Pland byli s kapitánem jenom posledních třicet let, takže ho zatím neměli tak přečteného. Peck pořád ještě bručel, když sáhl do kapsy dlouhého kabátu a vytáhl brousek. Hroty harpun nebyly tolik tupé, takže nemělo smysl je odšroubovávat a brousit pořádně. Peck přejížděl hřbetem ruky po jednom ostří tak dlouho, až se zařízlo a z ruky krátce vystříkla krev. Vůbec nepotřebovaly nabrousit.

Pojď…

Tay stále ležela na pohovce, když Keech vstoupil a postavil se před ni. Zabloudil pohledem k jednomu z křesel proti ní, ale posadil se, až když na něho podrážděně mávla, aby to udělal.

„Jsou samočisticí," řekla.

Irigátor svlažil Keechovi oko a on zamrkal. Měl zkušenost, že lidé neměli rádi, když jim chodící mrtvola sedala na nábytek.

„Informace," řekla. „Prodávám jenom za informace." Zavřela oči.

„Nevím, co bych vám mohl dát," odvětil Keech.

„Vy víte, proč znám vaše jméno," zamumlala. „Řekněte mi něco, co není v záznamech. Řekněte mi o Osmě něco, co nevím."

Keech dlouho mlčel. Nakonec řekl: „Alphed Rimsc mě zabil a hodil mé tělo do kladerských stok. Trvalo týden, než mě našli, a dalších šest měsíců zabraly soudní průtahy, než vykonali mou vůli a předali mě kultu. Zajímá vás to?"

„To je důkladně zdokumentované. Členem kultu Znovuzrozeného Anubise jste se stal několik let předtím. Meze smrtelnosti, řekla bych. Proběhl soudní proces, který měl zabránit vaší materializaci, ale kult za vámi celou dobu stál. Vím také, že stejný proces vyvolal sám Rimsc," řekla Tay. Její kůže už neměla tak modrý odstín.

Keech navázal: „Rimsc zemřel, když mu při výstupu z kladerské kosmické stanice selhalo těsnění kosmického obleku. Jeho tělo se nepodařilo zachránit, protože únik plynů, k němuž došlo, ho odmrštil směrem ke Kladeni. Shořel v atmosféře dřív, než se k němu někdo mohl dostat." Tay otevřela oči a čekala. Keech pokračoval: „Neví se to, proč těsnění selhalo. Selhalo proto, že bylo rozežrané zevnitř, tak jako byl uvnitř téhož kosmického obleku rozežrán on sám. Někdo mu dal do kyslíkové láhve tlakem aktivovanou ampulku s dvojsytnou kyselinou. Když mu

zásoba kyslíku klesla pod určitou úroveň, ampulka se otevřela a vypustila mu do obleku kyselinové páry. Musela to být velice nepříjemná smrt, obzvlášť pro Hoopera.“

Tay se posadila. „Mluvilo se o tom, ale nic se nepotvrdilo. Tou dobou už jste byl materializovaný, že?“ zeptala se.

„Čtyři dny,“ potvrdil Keech.

Tay se usmála. „Co tedy chcete vědět?“ zeptala se.

Keech došel k jednomu křeslu a posadil se. Dal si kostnaté prsty před obličej a zadíval se na Tay jediným modrým okem, které mu irigátor svlažoval rozprašovanými kapičkami. Jeho obličej byl nehybný.

„Vím o Rimskovi, Corbelu Franeovi, dvojčatech Talskových, Gosku Balemovi a Davidu Grenantovi. Nevím, co se stalo s Rebeccou Friskovou nebo se samotným Hoopem. Dvě stě let se honím za pověstmi a mýty. Když z nich nakonec nic není, vedou zpátky sem. Řekněte mi, co víte *vy*.“

Tay zvedla oči ke stropu. „Domovní počítači, zkopíruj soubor Rebeccy Friskové do krystalu.“

Počítač na stole pípl a na dotekové konzoli vyskočil malý krystal. Keech se na něho přes místnost podíval. Obličejem mu zaškubalo a oční irigátor zdvojnásobil výkon.

„Vy víte, že jako první se dali dohromady ona a Hoop. Podle toho, co se mi podařilo shromáždit, začali jako zloději uměleckých děl na Zemi. A z takových maličkých žaludů…“ vysvětlila Tay.

Keech nemohl odtrhnout pohled od krystalu. „Vyprávějte mi o tom.“

„Frisková přišla do budovy ZBC v Ženevě a řekla jim, kdo je. Když se to potvrdilo, požádala o vymazání mozku, v čemž jí vyhověli. Potom jí dali základní krycí osobnost a poslali ji zpátky sem. V polovině cesty se jí zmocnili Cojanovi přátelé a strčili ji do zinkové tavicí pece.“

Keech se opřel. „Přátelé ještě existují? Pomohli mi najít Rimska.“

„Ne, už neexistují. To se stalo před třemi sty lety. ZBC to držela pod pokličkou, ale stejně mě překvapuje, že jste to nevěděl. Než vás zabili, dělal jste kontrolora pro ZBC. Musel jste mít kontakty, ne?“

„Nikdy jsem se o ni moc nestaral. Byla z nich ten poslední. Co se stalo s Hoopem?“

„Ne… Teď chci něco víc já od vás. Řekněte mi o Corbelu Franeovi.“

„Našel jsem ho na Viridianu, v hradu, ve kterém žil pět set let,“ řekl Keech. „Byl tam žijící legenda a dalo mi hodně práce dostat se k němu. Když se mi poprvé podařilo proniknout jeho ochranou, přestřihl jsem ho vejpůl průmyslovými nůžkami. Jeho lidi ho sešili dohromady a během jednoho solstanového roku znovu chodil. Podruhé jsem už stejnou chybu

neudělal. S pomocí jungerských žoldáků jsem zaútočil na jeho hrad, a když Frane unikl, pronásledoval jsem ho na vrchol hory Ember. Ani starý Hooper nedokáže přežít ponoření do magmatu.“

Tay přikývla. „To se mi líbí,“ řekla. „Jistě si uvědomujete, že toto setkání nahrávám.“

„Nic jiného by mne ani nenapadlo.“

„A vás to neznepokojuje?“

„Na to, co udělali, se nevztahují žádné promlčecí lhůty, a já jsem pořád oficiálně kontrolor Zemské bezpečnostní centrály. Všichni byli odsouzeni k smrti, ať fyzické či duševní. A teď mi řekněte, co víte o Hoopovi.“

Tay se prudce postavila a došla ke skříňce ve zdi. Vyndala další láhev s látkou, kterou pila předtím. Tentokrát si naplnila skleničku a vrátila se s ní k pohovce.

„Holodramata a VR je ukazují jako milé rošťáky a elegantní piráty. To udělá čas i s těmi nejodpornějšími zločinci,“ řekla Tay, když se znovu soustředila.

„To myslíte vážně? Hoop a jeho banda byli vrazi a zloději. Využívali tuto planetu jako základnu a nesmrtelnost, kterou jim propůjčil zdejší virus, jim umožnila terorizovat celý tento sektor po dobu dvou staletí. Kradli, zabíjeli a prodávali lidi Pradorům k vyvrtání,“ prohlásil Keech. Jeho slova byla jednotvárná, bez jakékoli modulace.

Tay se na něho pozorně zadívala. „Poslali vás sem na konci války, že?“ zeptala se.

„Ano. A věci, jichž jsem byl svědkem, ze mě udělaly to, čím jsem. Nenajdu klid, dokud nebudou *všichni* mrtví. Nezastavím se.“

„Takže vám zbývá dostat jedině Hoopa. Co se stane, až se vám to podaří – až ho zabijete?“

Keech sklopil zrak ke kovovému kosočtverci, který měl na řetízku kolem krku. „Možnost číslo jedna je ta, že zemřu úplně,“ odvětil. „Zvažuji další možnosti.“

Tay ukázala na kosočtverec. „To je nanoměnička?“

„Ano. Povězte mi o Hoopovi víc.“

„Akce, která vás sem přivedla, vyhnala Hoopa a jeho bandu odsud a rozbila ji. Vzhledem ke svému bohatství a zkušenostem získaným během několika století života si našli skulinky v celém sektoru. Dvojčata Talskova a Davida Grenanta uštvali a zabili Cojanovi přátelé. Předpokládá se, že je spustili nohama napřed do vařící vody.“ Tay zmlkla, když si všimla, že Keech přikývl.

„Část toho mohu potvrdit," řekl Keech. „Francise Cojana jsem znal docela dobře. Nechal si od toho holozáznam a ukázal mi ho. Ale viděl jsem na něm jenom dvojčata Talskova. Trvalo dlouho, než umřely, a nebyla to lehká smrt."

„Chápu… Gosk Balem se vrátil sem a zahynul v moři. Hoopeři, kteří byli přímými potomky otroků, které tady Osma držela, nebo sami k původním otrokům patřili, ho hodili do hejna pijavic v Severním moři. Je to dobře zdokumentované. Franea a Rimska jste vystopoval vy. Frisková a Hoop uprchli ze sektoru a žili padesát let na nějaké planetě v pradorském prostoru. To je od Friskové. Ona ho tam nechala, odjela a vydala se ZBC. Že by výčitky svědomí? Jiné vysvětlení se nenabízí."

„A Hoop? Co se stalo s Hoopem?"

Tay se na něho podívala velice zpříma.

„Hoop je tady," prohlásila.

Keech neřekl nic. Vůbec se nepohnul.

Tay pokračovala: „Před sto šedesáti třemi lety zachytil Strážce loď. Přešla na oběžnou dráhu a pokusila se o přistání v moři. Byla to velice stará loď. Bohužel se jí do cesty připletly Segreské ostrovy, takže havarovala. Podařilo se zjistit, že vrak patří pradorské výsadkové lodi, kterou si Hoop oblíbil – říkal jí *Bucefal*. V lodi se našla krev a byla to Hoopova krev. Po Hoopovi samotném tam nebylo ani památky."

„Takže není jisté, že je stále tady," konstatoval Keech.

„Je. Od té doby na Spatterjay nepřiletěla žádná loď. Jediná cesta ven vede přes runsiblovou bránu na Coramu a tu kontroluje Strážce. Lidé mohou na zločiny zapomenout, ale UI nezapomínají nic."

„Takže by mohl být mrtvý?"

„Mohl by utrpět dost vážné zranění, aby vykrvácel, což *je* u starého Hoopera neobvyklé, ale on *je* nejstarším existujícím Hooperem, může mít i tisíc let. Co si myslíte vy?"

„Nějaké pověsti?"

„Pár jsem jich slyšela. Podle jedněch dělá lodního kapitána. Jiné říkají, že zbarbaršt ěl a proměnil se v něco… strašlivého. Slyšel jste legendu o Stahovači?"

Keech si vzpomněl na objekt, který viděl v Tayině muzeu, a pomalu přikývl.

„Stahovač je tvor, který žije na ostrově a chytá všechny lodní Hoopery, kteří tam přistanou. Zdá se, že jediným životním cílem tohoto tvora je stáhnout Hoopery z kůže a nechat je měsíce trpět v agonii. Vypráví se, že jeden osamělý kapitán a nějaký cizinec se na ten ostrov vypravili a setnuli

tomu tvorovi hlavu. Ten kapitán prý teď vozí Stahovačovu živou hlavu v truhle na palubě své lodi. Stahovač se tak nikdy nemůže dát dohromady natolik, aby působil bolest jako kdysi. Samotné jeho živé tělo by bylo jen tělo zvířete. To všechno se stalo na Segreských ostrovech, kterým se už nějakou dobu říká Stahovačovy ostrovy.“

„A tenhle tvor, ten Stahovač, má být Hoop?“

„Údajně ano. Nejlépe uděláte, když si teď promluvíte s některými Starými kapitány. Řekněte jim, kdo doopravdy jste. Budou to respektovat.“

„Je jedním z těch, s nimiž bych si měl promluvit, kapitán Ron?“

„Ano, určitě.“

„A kapitán Ambel?“

„Jistě, on a kapitán Ron patří k nejstarším.“

„Původní otroci?“

„Říká se to.“

„Proč jich není víc?“

„Mnozí Spatterjay opustili. Je to zajímavá planeta, ale pro lidi, kteří vstupují do druhé poloviny tisíciletého života, má svá omezení. Mnozí zůstali a zemřeli. Tento svět je nebezpečný dokonce i pro Hoopery. Mnohem víc se jich zabilo samo. Existuje jed vyráběný ze zažívacího traktu některých větších pijavic. Neutralizuje virus a působí na tělo Hoopera hodně podobně jako váš oblíbenec: dvojsytná kyselina. Hooper, který si to vezme, se rozpadne během několika minut – a hodně efektně.“

Keech vstal a podíval se ke dveřím. Potom se zahleděl na datový krystal, který mu Tay vyrobila.

„S vaším dovolením bych se rád po něčem podíval ve vašich databankách,“ řekl.

Tay se usmála skoro až hladově a pokynula mu ke konzoli. „Můžete zůstat, jak dlouho chcete. Určitě se od vás budu moci dozvědět mnohem víc podrobností.“

Keech si ji chvíli prohlížel, pak přešel ke konzoli a posadil se k ní. Vtiskl datový krystal zpátky na místo a potom si jeho obsah prohlédl na obrazovce.

Tay vstala, došla k němu a postavila se za něho. „Teď mi přesně popište, jak to bylo, když vás Alphed Rimsc zabil.“

* * *

Žena se rozhlédla přes slané bažiny k místu, kde se přes kupy ze žlutého pískovce hnal vysoký oblak prachu. Tento oblak se zanedlouho roztáhl do přímky, která rázně skončila, když blížící se vozidlo zahnulo přímo k ní.

Jako většina pradorských dopravních prostředků jevilo i toto vozidlo, když se ukázalo, silnou podobnost s pasažérem nebo pasažéry, které vezlo. Byla to kapka zbrázděná hřbety jako krunýř krabpavouka. Vpředu měla antény a čidla, dole byla složená chytací klepeta. Tím však podobnosti končily. Vozidlo bylo jasně červené a z boků mu trčely zbraňové věžičky. Každou plochu zdobily hieroglyfy pradorského jazyka. A umělo to opravdu dobře rozpálit. Oblaka krystalů soli se za ním táhla do dálky a usazovala se. Když projelo kolem usedlosti, otřásl křišťálovými okny dvojitý sonický třesk, načež výhled zahalil oblak, který je následoval. Žena se odvrátila od okna a na okamžik se zahleděla na jeden obraz ze své sbírky. Toto plátno zachycovalo podobný výjev, jako byl ten, jehož byla právě svědkem, a namaloval je předchozí obyvatel tohoto domu, bytost, která byla stará skoro půldruhého století, pokud jí bylo známo. Vedle byl obraz muže a ženy, kteří stojí na monolitické skále a dívají se na moře, zatímco nad nimi krouží něco, co by mohli být racci. Zamračila se na tento obraz, pak došla k baru, nalila si sklenku a zamířila ven na balkon. Odtamtud se dívala, jak vozidlo zpomaluje a zatáčí. Na jazyku ji zaštípala ostrá chuť soli ve vzduchu, a tak upila dream cooler, aby ji spláchla. Ochranný štít mezi dvěma bezpečnostními sloupky zamihotal a zmizel. Vozidlo setrvačností doplachtilo přes modré trávníky a okrasná jezírka k domu. Pomocné raketové motory ještě jednou zaburácely a pak kvílivě ztichly. Vozidlo dosedlo na rampu pro pradorské hosty. Žena se vrátila dovnitř ke svému komunikátoru, aby zjistila, jestli už má nějakou zprávu.

„Radní Ebulan žádá o přijetí."

Žena se zadívala na tvář lidského výmaza na obrazovce a poznala v něm jednoho, kterého sama dodala. Nedokázala si vzpomenout, jak se ta žena jmenuje, ale co na tom záleželo, jaké jméno člověk dal lidské slupce? Pro Pradora měl takový výmaz pouze titul ‚mluvčí', stejně jako mnoho dalších.

„Radního vždycky ráda vidím," prohlásila. Bylo by nezdvořilé odmítnout ho přijmout. Přestože byla bohatá, v pradorském Třetím království byla stále považována za občana druhé kategorie. Dopila obsah sklenky a odešla do ložnice. Tam si svlékla župan a postavila se před velké zrcadlo na stěně. Pořád vypadala dobře, i po takové době. Toto tělo byla dobrá volba. Jeho majitelka byla krásná žena, která představovala ideální spojení atletičnosti a ženskosti. Před vyvrtáním zřejmě byla dcerou nějakého kontrolora ZBC, se kterým se znal ten mizera Keech. Překvapivým objevem bylo její panenství. Usmála se vzpomínce, která se jí vybavila, a odešla do šatníku, aby si zvolila patřičný úbor.

Po rampě vyšli tři lidští výmazové, než z vozidla vyplul radní. Ebulan byl starý Prador a všechny zakrnělé nohy měl pryč. Byl to jednoduše krunýř ve tvaru zploštělé hrušky se zubatým okrajem. V přední části se mačkala tykadla a přes věžovité čelo toho, co se dalo považovat za jeho hlavu, se táhl oblouk krvavě rudých pavoučích očí. Ve spodní části měl čtyři lesklé válce antigravitačních agregátů, trvale spojených s krunýřem. Pod pomalu přežvykujícími ústy měl zasazeny šestiúhelníkové ovládací kazety. Žena jich napočítala patnáct, což znamenalo, že ovládá patnáct lidských výmazů. Z pradorského pohledu to bylo znamení prestiže: Ebulan byl dost zámožný, aby mohl vlastnit patnáct vyvrtaných lidí, a měl dost duševních sil, aby je prostřednictvím otročích aparátů řídil všechny najednou.

Hlavní výmaz z trojice – mluvčí, kterou žena už někdy viděla, jasně identifikovaná hieroglyfy vytetovanými na těle – předstoupil před ostatní dva. Žena si všimla pancířů, které měli na sobě, a těžkých ručních zbraní, jež nesli. Nebylo těžké uhodnout, k čemu mají sloužit. Dospělí Pradoři si potrpěli na svou osobní bezpečnost. Většinou za ně bojovali nedospělí Pradoři, kteří byli otroky rodičovských feromonů, a lidští výmazové.

„Zdravím vás," řekla mluvčí.

„Já vás také, Ebulane," řekla žena. „Dlouho jsme se neviděli."

„Co je čas?" zeptal se Ebulan prostřednictvím mluvčí bez vlastního vědomí.

Žena se usmála a pohrála si prstem s blůzou z lidské kůže, kterou měla na sobě.

„Samozřejmě jsem touto návštěvou poctěna, ale jsem také zvědavá," řekla.

„Společenská návštěva," odvětil Ebulan, „a malá protislužba."

„V tom případě pojďte dál, prosím."

Žena se otočila a vyšla po rampě jako první. Trojice výmazů ji následovala. Potom šel Ebulan a za ním tři nedospělí Pradoři. Dva z nich měli dvacetinu Ebulanovy velikosti a pohybovali se po šesti dlouhých nohách. Pod sebou měl každý složené čtyři paže, které končily nesmírně složitýma manipulačníma rukama, a před sebou silná krabí klepeta. Tato bezpohlavní stvoření byla oddaná svým pánům pouze po dobu, kdy byla bezpohlavní. Většina Pradorů teď využívala raději lidi místo svých příbuzných, kteří byli nepředvídatelní a nemohli být tak loajální jako něco, co nemá vlastní mysl a je pod přímou kontrolou. Všichni vysoce postavení Pradoři jako Ebulan měli nějakou osobní stráž, neboť v pradorské politice nebyla smrt nikdy daleko. Všichni přítomní vyvrtaní lidé s výjimkou

mluvčí byli těžce ozbrojení. Třetí pradorský nedospělec byl mnohem větší než ostatní a jeho zbarvení bylo tmavě fialové a žluté. Žena si uvědomila, že tento nemá k dospělosti daleko, ale s největší pravděpodobností jí nedosáhne. Určitě se brzy dočká odstřižení noh a proražení krunýře, což byl osud většiny jeho vrstevníků.

Došli do pokoje, který byl speciálně vyhrazen pradorským hostům. Žena a Ebulan spolu vtipkovali, dokud Ebulanovi výmazové nezkontrolovali celou oblast a nezaujali svá místa. Jakmile se Ebulan ubezpečil, že žádný z jeho rivalů návštěvu nepředpověděl a nenastražil mu léčku, dosedl na své antigravitační agregáty.

„Stala se jistá věc," řekl prostřednictvím mluvčí.

„Povězte mi o tom," odvětila žena.

„Materializovanec se konečně vrátil na Spatterjay."

Tisíc vzpomínek se hlasitě dovolávalo pozornosti, ale žena zůstala sedět velice klidně. Pocítila krátkou nevolnost, jak se její nitro dostalo do nervového konfliktu s tělem, které ukradla.

„Vás to nezajímá, Rebecco?" otázal se radní.

Rebecca Frisková se otočila a zahleděla se přes křišťálová okna ke slaným bažinám. Keech – pořád ten parchant Keech. Dokonce ani poté, co poslala ZBC vlastní tělo vybavené mozkem a páteří ze svého současného těla, se nemohla cítit bezpečně, dokud Keech… existoval.

„Tak on pořád ještě žije," konstatovala.

„Nejsem si jistý, koho myslíte," odpověděl Ebulan.

Frisková ho zpražila pohledem. „Myslím Keeche."

„To je problém," řekl Ebulan. Poposedl na svých antigravitačních jednotkách, jako by se necítil pohodlně.

Frisková to ignorovala a znovu se zadívala z okna. „Osm zakázek, z nich sto subzakázek, a žádná neuspěla. Dvě z nich vzali batijští profesionální zabijáci. Když je ten hajzl dostal, málem se o mně dozvěděl," řekla. Otočila se k Ebulanovi. „Ví o Jayovi?"

„To se mi nepodařilo zjistit."

„Dozví se o něm."

5

Díky tomu, že dokázali zaznamenat chuť čerstvé jíchy ve vodě v poměru jedna ku milionu, a zároveň měli nejsilnější krunýř a nejúčinnější čelisti ze všech tamních mořských predátorů, byli lesklouni nenasytní dravci a neúnavní saprofágové. Švihajíce ocasy, ploché nohy roztažené jako stabilizátory, čtveřice lesklounů – samice a jeden až tři oplodňovací samci – se spustila ze svého slizkého domova pod chuchvalcem hnijících sargasových řas a zamířila za lahodnou chutí mrtvých a umírajících surmovek a lehkou hormonální stopou trnoků, kteří propadli bezhlavému krmení – stavu, kdy tyto velké ryby poněkud ztratily opatrnost. Oblak rozbitých ulit, kousíčků masa a tělních šťáv, který se šířil dál a dál, přilákal hejno svačinek, které se krmily s frenetickým odhodláním a zároveň pozorně sledovaly okolní hlubiny. Když lesklouni připlavali blíž, svačinky se rozprchly, jako když střelí, ale mohutní korýši neměli zájem je pronásledovat. Mleli a kmitali tlamami a prohlíželi si dlouhá, masitá těla trnoků, kteří se ve vodě převalovali a cpali se surmovkami, aniž vnímali, co se děje kolem nich. Blížily se také pijavice, aby se trnoků na okamžik přichytily a pak se s krvácející kořistí pomalu vytratily, a dokonce i krunáti klesali shora jako létající talíře s obzvlášť zlověstným přistávacím zařízením. Lesklouni věděli, že si budou muset pospíšit, než se potenciální hostina stane prořídlým oblakem jednohubek.

„Atol GCV 1232, zahajuji sčítání," oznámila PM13.

„Říkáš to jenom proto, abys mě rozčílila," ohradil se Snajpr. Vznášeli se nad atolem, který vypadal jako obrovský jádřinec z jablka vhozený do moře.

„Strážce má totiž pravdu," prohlásil robot v podobě železného mořského koníka. „Jak stárneš, začínáš blbnout."

„A podle tebe je počítání šneků přínosná zábava?"

„Ne, ale je úžasné, jaké zajímavé věci tady můžeš najít a kolik hodí na coramských burzách. A vždycky je to lepší než se nechat subsumovat," odpověděla Třináctka.

„Toho se nemusím bát. Jsem robot, který dostal svobodu. Svou výrobu a vyškolení jsem si odpracoval už před staletími. Kdybych se chtěl stát součástí Strážce, mohl bych. Zatím nechci.“

„Jestli si dobře vzpomínám, vyplatil ses tím, že jsi umisťoval skryté miny na pradorské kluzákové transportéry. Tomu říkáš přínosná zábava? Některé z nás to k vojenskému zaměstnání tolik netáhne. Možná bys měl subsumpci alespoň jednou vyzkoušet, napravilo by ti to pár tvých výstřelků.“

„Já nějaké mám?“ Snajpr se na okamžik odmlčel. „Jaké zajímavé věci jsi myslela?“

„Perly z jantarovek, fosilizované schránky lesklounů. Jednou jsem dokonce objevila žílu zeleného safíru,“ odpověděla Třináctka.

„Tím ses mi nikdy nepochlubila,“ řekl Snajpr.

„Po tom průšvihu, do kterého jsem se dostala, když jsem pro tebe ukradla otročí aparáty, jsem si říkala, že bude lepší chvíli mlčet.“

Po chvíli zamyšleného ticha řekl Snajpr bez vzedmutých emocí: „Tak budeme počítat ty šneky nebo ne?“

Maličký automat se otočil ke Snajprovi. V jantarových očích se mu zablesklo. Potom otočil nos a naklonil jej směrem k jedné straně atolu.

„Já půjdu tudy a ty druhou stranou. Na opačném konci se sejdeme. Tenhle je poslední v sektoru padesát dva, potom se můžeme přesunout do třiapadesátky, která by měla být zajímavější. Je tam mařena.“

„To je radosti,“ poznamenal Snajpr. „Víš, proč Strážce tohle sčítání chce?“

„Jak to chápu já, jde o ‚Studii pro zhodnocení dlouhodobého vlivu runsiblového tepelného znečištění a získání podkladů k případným budoucím plánům environmentální restrukturalizace.‘“

„Práce pro práci,“ prohlásil Snajpr. Snesl se k mořské hladině a spustil dvě zadní nohy do vody. Sledovací sondy v jeho nohách se aktivovaly a on začal pomalu objíždět kolem atolu. Podprogram, který spustil, počítal surmovky kladivové a třídil je podle velikosti a druhu. Pak zadal jednomu ze svých vojenských programů, aby vypočítal minimální nálož potřebnou k rozdrcení určitých ulit a zabití jejich obyvatel. S ověřením svých teorií počkal, až PM13 zmizí z dohledu. Stopa malých podvodních explozí, kterou za sebou robot zanechal, byla rovněž nezachytitelná. O pět hodin později se oba automaty setkaly na opačném konci atolu.

„Já vlastně nechápu, proč jsi sem přišel pracovat se Strážcem,“ promluvila Třináctka, když se pak přemisťovali do nových pastvin.

„To je jednoduché. Chtěl jsem strávit nějaký čas na hraničním světě, jako je tenhle; kde je větší šance, že se něco bude dít. Ve sféře Řádu se už dlouho nic nevymklo z ruky a všude je nudný mír. Těch několik separatistických akcí dokážou agenti ZBC normálně urovnat dřív, než vyvstane potřeba nasadit válečné roboty."

Voda pod nimi byla jako jadeit, tu a tam rozlámaný bílou brázdou nějakého křižujícího mořského leviatana. Obloha byla modrá až světle zelená a ocelově šedé mraky jako by držely slunce v rozbité cínové nádobě. Snajpr si vzpomněl na den, kdy se nad velice podobným mořem účastnil štvanice na dva podřadnější pradorské válečné roboty. Měli starou funkční konstrukci; pouze zploštělé koule pancíře obalující antigravitační agregát, mysl a zásobníky pro protipěchotní zbraně připevněné zespod. Tak to prostě bylo, když se technika dostala na hranici účinnosti a funkčnosti, dala se udělat tak, aby vypadala hezky. Létající brož vedle něho byla rozhodně jedním z nejnovějších dokladů. Ale ti pradorští váleční roboti takové fáze nedosáhli.

Pocit spokojenosti zůstal Snajprovi i poté, co si vybavil, jak objevil oba roboty u skalní stěny, kde se skrývali. Hodinu je trpělivě naháněl, až je mohl dostat oba jedinou vysoce průraznou raketou. Poezii toho okamžiku samozřejmě neocenil nikdo jiný než on. Lidé a hlavounské UI, které čistící operaci velely, v tom viděli další důkaz Snajprova do očí bijícího individualismu při organizovaném konfliktu. Snajpr se odjakživa držel stranou – od okamžiku, kdy jeho mysl vstřebala umírající válečná loď řízená UI, po volbu takového těla, které většinu lidí vyděsilo k smrti.

„Jsi odporný skrz naskrz," řekl mu muž, který donášel informace Pradorům, těsně předtím, než mu Snajpr ušmikl hlavu.

„Copak, vzpomínáš na staré dobré časy?" promluvila Třináctka.

„Jo," odpověděl Snajpr a začal si broukat nějakou melodii.

„Co to je?" zeptala se Třináctka.

„Ošklivé káčátko," řekl Snajpr. Potom pokynul těžkým klepetem před sebe a pokračoval: „Tenhle není na mapě."

Šedý atol obklopený bělavou vodou vyčuhoval z vody jako hlava člověka nakloněná na stranu.

„Do prdele," řekla Třináctka.

Snajpr se ze zvyku pozorně zadíval na robota, aby se pokusil odečíst jeho výraz, ale nebylo to k ničemu. Použití nadávky bylo pro podmysl velice netypické, ale Strážce už PM13 nějakou dobu nesubsumoval, naposledy když ji přistihl při pašování otročích aparátů z pobřeží jednoho

Segreského ostrova. Válečný robot o tom přemýšlel, a když Třináctka změnila kurz, aby atol obkroužila, následoval ji dolů.

„Korál z hustočervů," prohlásil robotek. „Musel se vynořit někdy loni."

Stavba vypadala jako něco na římse hinduistického chrámu, jen lehce deformované, takže se nedá poznat, jestli je to hotové, červí znázornění nedefinovatelného života: končetiny a těla chaoticky propletené v organickém kameni.

„To znamená další sčítání?" zeptal se Snajpr.

„Ano. Musíme spočítat surmovky kolem všeho, co vystupuje nad hladinu – tak to Strážce řekl."

„Skvělý. Na to se vážně těším."

Ze švů na krku Třináctky vyjel laser a promítl na oblast atolu mřížkovanou síť. „Tato struktura je samozřejmě nestabilní," řekla Třináctka. „Vidíš, jak je vratká a jak se moře dole prokousává tím okrajem?"

„Jo, už to vidím," řekl Snajpr.

„Nebude to dlouho trvat a zřítí se zpátky do moře."

Snajpr se ve vzduchu naklonil, usmál se a vyplivl ze čtvercových úst dva válce. Třesklo to a válce se rozletěly dolů. Ve vzduchu za nimi zůstávala černá čára. Válce dopadly do moře pod okrajem atolu. Pod hladinou osvítily moře dvě sytě červené detonace, které vzápětí vytryskly kulovým oblakem do vzduchu. Atol se naklonil na stranu a za doprovodu sílícího sykotu sklouzl do vln. Zbylou dutinu zaplavila voda a moře všude kolem se zakalilo zvířeným jemným bahnem.

„Tomu říkám environmentální restrukturalizace," prohlásila Třináctka.

„Roboti si musejí pomáhat," opáčil Snajpr. Letěli dál.

Erlin se opírala o zábradlí, clonila si oči před zeleným sluncem a pozorně si prohlížela vzdálené tvary v moři. Když za sebou uslyšela něčí kroky, čekala, že uvidí kapitána Rona – ale byl to Janer. Zkontrolovala, jestli má u sebe zbraň, protože za tu krátkou dobu, co byli na palubě, už stačila zjistit, že ji často zapomíná. Věnoval jí široký úsměv, vytáhl z opasku KK laser, zatočil jím na ukazováčku a vrátil jej do pouzdra. Zavrtěla hlavou a zahleděla se na moře.

„Zkuste tohle," řekl a podal jí optický zesilovač, který vytáhl z druhé strany svého opasku. Pozorně si přístroj prohlédla a všimla si, že má čočky pro automatické sledování a zvětšení, jaké snad ani nemohla potřebovat. Kývnutím mu poděkovala a zvedla si přístroj k očím.

Nejbližší tvar na moři Erlin letmým pohledem identifikovala jako veliký chuchvalec sargasových řas – nic než hnijící stonky, silné jako paže, průsvitné měchýře a zmuchlané žluté plochy listové hmoty. Zaměřila se na další tvar, vybrala jej pro automatické sledování a zaostřila na něj – zesilovač teď automaticky korigoval chvění rukou. Tento tvar byl další chuchvalec sargasových řas, ale byla k němu uvázána loď. Chvíli si ji prohlížela a pak nechala zesilovač klesnout. Z chameleonských čoček se ozvalo tiché zabzučení, jak se pokusily udržet vzdálené sargasové řasy v centru. Potom podala přístroj zpátky Janerovi. Janer ho vypnul a nechal si jej v pravé ruce, opřený lokty o zábradlí.

„Našla jste něco?“ zeptal se.

„Je tam nějaká loď, ale *Treader* to není. Má dva stěžně a je o něco menší. Ale třeba budou přesně vědět, kde je,“ odpověděla. Potom se otočila ke kapitánu Ronovi, jenž si je prohlížel z přední kabiny, a ukázala na vzdálenou loď.

Ron přikývl a vydal povely kormidelníkovi a plachtě. Z plachty vyšlo několik tlumených kleteb, jak zkroutila tělo na ráhnech, aby udržela krok s rychlým otáčením kormidla. Vypadalo to, jako by se mezi kormidelníkem a tím tvorem odehrávala nějaká soutěž. Zatímco loď prudce zatáčela, Janer se díval, jak plachta plní své povinnosti a pohyblivá ráhna a stěžně cinkají v promazaných lůžkách. Uvědomil si, že tvor využívá jak pevná, tak pohyblivá ráhna. Už dříve mu ukázali mechanismus, který pohybuje ostatními dvěma stěžni: dlouhé řetězy z tvrdého dřeva a zuby ze stejného materiálu, ozubená kola a hřídele točící se v bronzových ložiskách. Když se zeptal jednoho mladého mazače, proč jejich lodě nemají motory, muž se na něho podíval, jako kdyby úplně zešílel.

„Proč jsou tak technicky zaostalí?“ zeptal se Erlin. „Vždyť… neviděl jsem u nich jedinou superku, zápěstní počítač… nic. Všechno je ze dřeva, z odolných kovů, z kůže a organických vláken. Jsou snad odpůrci techniky, Noví luddité nebo co?“

Erlin se otočila a rozhlédla se po lodi, jako by ji viděla poprvé. „Peníze,“ vysvětlila. „Toto je svět mimo Řád, takže nemá nárok na žádnou jinou pomoc než bezplatnou lékařskou péči, ale tu tady většinou nikdo nepotřebuje, z důvodů, které nemusím rozebírat.“

Janer přikývl. Na souboj mezi Dombym a Forlamem nezapomene ještě dlouho.

Erlin pokračovala: „Také je tu velice málo průmyslu, protože není místo, kam by se dal umístit, a přírodní zdroje, které by mohl využívat, a

proto je tento svět chudý. Směnný kurz skindu už znáte. Na to, co my si můžeme koupit za pár drobných, musí Hooper pracovat měsíce.“

„Jistě,“ souhlasil Janer. „Předtím jste se zmínila o tom, jak je pro ně těžké dostat se odsud; musejí pracovat roky, aby si vydělali na cestu pryč.“

„A to je jediný důvod. Nemyslím si, že by pověsti o útlaku ze strany Řádu byly pravdivé.“

Janer se na ni tázavě podíval.

„Říkalo se, že Řád se Hooperů bojí,“ pokračovala Erlin. „Že tady ZBC brzdí technický rozvoj a úmyslně znesnadňuje Hooperům vycestování.“

„Ale možné to je. Keech mluvil o tom, jaké škody by mohli jinde napáchat, kdyby chtěli,“ řekl Janer.

Erlin přikývla. „To je pravda. Ale UI jako Zemská centrála by se na ně nedívala jako na nelidskou hrozbu. Rozhodně tak nepohlíží na golemy nebo posílené a vylepšené lidi. Obyčejně sahá k tomu, že se je snaží naverbovat.“

„Hooperští kontroloři; to je představa.“

„Určitě se o té možnosti uvažovalo. Ne, důvody jsou především finanční, a také bych řekla, že ZBC se to nepokusila změnit jednoduše proto, že nezasahování je nejbezpečnější volba. Snaha postrčit nějakou kulturu výš po technologickém žebříčku většinou vede ke společenské a ekologické katastrofě.“

„Takže jsou tady v pasti?“ zeptal se Janer.

„My si to můžeme myslet, ale řekla bych, že oni se na to tak nedívají. Když se sem Řád před dvě stě padesáti lety konečně dostal, okamžitě zřídil pozemní základnu, ale Hoopeři se nijak nehrnuli využívat nabízené technologie. Jsou chudí, ale vypadají vcelku spokojeně.“

Janer přikývl. To znal: typický pohled bohatých, s klapkami na očích. Rozhlédl se po několika členech posádky, kteří se věnovali svým úkolům.

„Na jaké peníze si přijdou *oni*?“

Erlin pokynula směrem k Roachovi. „Průměrný zkušený námořník jako tamhle Roach dostane jako podíl z tříměsíční plavby kolem dvou set skindů, a to jenom tehdy, když plavba vydělá. Takže si techniku koupit můžou.“

„To znamená,“ Janer začal počítat, „že něco jako zápěstní počítač, něco, co by si náš průměrný servisní technik mohl koupit za deset novokartaginských šilinků, možná hodinový výdělek, by Hoopera stálo tříměsíční plat.“

„Ne tak docela, dají se tady pořídit levněji, asi za sto skindů,“ řekla Erlin.

„I tak je to pro ně spousta peněz. A co kapitáni? Kolik si vydělají oni?“

„Jejich podíl je dvakrát až třikrát větší. Ale ani tak se nezdá, že by chtěli peníze utratit za řádovou techniku. Ambel by si něco takového mohl bez problémů dovolit.“ Erlin gestem ukázala na KK laser, který měl Janer v pouzdře na opasku. „Ale nestojí mu to za to. Raději zůstává u obrovské zbraně nabíjené přes hlaveň, která vypadá jako přenosné dělo. Přiznám se, že jsem nikdy nepochopila proč.“

Teď, když se rozhovor stočil k Ambelovi, se Janer zamyšleně zahleděl na Erlinin profil. „Proč toho Ambela tak zoufale hledáte?“ zeptal se.

„Nejsem zoufalá. Když na něho nenarazím na této plavbě, vrátím se do Dómu a počkám si, až se objeví. Prostě jsem se tak rozhodla,“ odpověděla upjatě Erlin.

Podívala se na něho. Janer pokrčil rameny a zvedl k očím zesilovač. Erlin evidentně nechtěla pokračovat v hovoru na toto téma.

„Všude po těch řasách pobíhá cosi, co vypadá jako krabi,“ poznamenal.

„Krunáti,“ odvětila. „Jestli na nás zaútočí, uděláte líp, když se schováte dolů.“

„To snad ne,“ řekl Janer. Jedna věc byla nebýt neopatrný, ale příčilo se mu být celou dobu zalezlý v kajutě. To nebyl život.

Erlin se dívala, jak pověsil zesilovač zpátky na opasek a pak zvedl ruku k tvarovanému průhlednému pouzdru na rameni. Zatáhl za ně a pouzdro se uvolnilo. Opatrně, aby dva sršně uvnitř neotloukl o stěny, dal pouzdro dolů na zábradlí a z boku po něm přejel prstem. Pouzdro se otevřelo. Erlin se neubránila husí kůži, když sršni vzlétli do vzduchu. Sledovala jejich let a doufala, že se nepokusí přistát na ní. Pak tázavě pohlédla na Janera.

„Mysl se chce porozhlédnout,“ vysvětlil.

Jeden sršeň vyrazil nad moře, zatímco druhý začal poletovat po lodi. Posádka si ho nevšímala, ale v plachtě se okamžitě probudila zvědavost; zvedla hlavu a sledovala pohyb sršně, který se držel u lodi.

„Zajímalo by mě, proč vás sem mysl poslala, když ví, že tady hmyz nepřežije dlouho,“ poznamenala.

„To je dobrá otázka,“ řekl Janer.

„Předpokládám, že jste si ji položil také.“

„Jistě. Ptám se mysli na nejrůznější věci a dostávám od ní nejrůznější odpovědi. Ale ne vždy jsou to odpovědi, které chci slyšet.“

„Mohli by tito sršni být… jiní?“ zeptala se Erlin.

Janer se díval za sršněm, který odletěl nad moře, a chvíli přemýšlel.

„Jako jednotlivci nežijí dlouho,“ začal pak. „Tihle dva jsou noví – vyměnění dřív, než měli být.“ Naklonil hlavu a něco poslouchal. Erlin

nerušila neslyšnou konverzaci, která evidentně probíhala. Po chvíli se Janer znovu otočil k ní.

„Jsou upravení," řekl.

Erlin přikývla. Úlová mysl si z takových věcí nedělala žádné výčitky. Za zabití sršně byly přísné tresty, které se však nevztahovaly na to, když mysl zabila *vlastní* sršně. Bylo by to koneckonců stejné jako trestat člověka za to, že zabil několik svých mozkových buněk. Zadívala se na sršně, který bzučivě poletoval po lodi, a všimla si, jakou pozornost mu věnuje plachta.

„Posádka sršně zná, ale plachta ne," řekla.

„Zvykne si," odpověděl lhostejně Janer. Znovu si sundal z opasku zesilovač a zvedl ho k očím.

Ale plachta si nezvykla a později po prolétajícím sršni chňapla. Vzápětí zaskučela a svinula se na vršek stěžně. Posádka strávila zbytek dne tím, že se ji snažila nalákat zpátky dolů.

Tentokrát nebyl hrbolatý útvar ve vodě plující masou sargasových řas, nýbrž živým tvorem pátrajícím po kořisti. Dlouhý byl deset metrů a podle toho, že měl obvod jen několik metrů, nenašel potravu už nějaký čas. Na jeho lesklých, žebrovaných zádech se vezli krunáti, kteří byli stejně hladoví jako on. Jejich vztah byl parazitický. Když se obří pijavice přichytila ke kořisti, krunáti se na ni nahrnuli také, aby si svýma srpovitýma nohama nasekali kusy masa. Když se pijavice nasytila a tudíž nebylo pravděpodobné, že bude usilovat o další kořist, krunáti se vydali hledat jiný dopravní prostředek. Ambel si tvora prohlížel s mušketou opřenou o rameno. Zbytek posádky se znovu vyzbrojil.

„Zatím si nás nevšimla, kurva," poznamenal Peck. Pijavice okamžitě změnila směr a zamířila k *Treaderu*.

„Kdybys tak dokázal držet tu svou pitomou hubu zavřenou," řekl Boris. Ještě chvíli si mnul jeden konec svého mrožího kníru mezi ukazováčkem a palcem a pak sevřel kormidlo pevněji.

„Vždyť je to jedno, jestli ulovíme tuhle nebo jinou," řekl Ambel. „Na pokoji nás nenechá."

Členové posádky se na něho pochybovačně zadívali, potom se Anne a Pland přikrčili, aby odvázali pětimetrové harpuny upevněné pod zábradlím. Peck přešel k opačnému zábradlí, kam předtím Pland pověsil úhledně smotané provazy, a několik jich přinesl. Jeden konec každého provazu přivázal ke kruhu zasazenému do paluby. Druhé konce Pland a Anne

připevnili k harpunám. Boris naklonil *Treadera* na bok a pijavice se přiblížila. Krunáti na hřbetě obludného tvora vzrušeně poskakovali.

„Plande, ke kormidlu!“ křikl Ambel. Pland upustil harpunu, kterou potěžkával, a odběhl splnit rozkaz. Boris mu přenechal kormidlo a rychle se přemístil k palubnímu dělu. Ambel se podíval ještě dál a zvolal: „Gollowe, pošli zelenáče dolů. Tady nahoře to může být trochu divoký!“ Díval se, jak mladší námořník odvádí nováčky, a pak se zamračil, když se spolu se Sildem vrátil na palubu. Podle smlouvy měli pracovat dvacet let na člunech, ze kterých se lovily svačinky, a jenom několik let na sklízecí lodi, jako byla ta jeho. Uvažoval, že by je poslal také do podpalubí, ale pak tu myšlenku zavrhl. Stejně brzy poznají drsnou realitu.

„Drž nás před ní, hezky v klidu,“ řekl Ambel, zvedl mušketu a namířil ji na hřbet pijavice. Výstřel byl překvapivě hlasitý a vychrlil obrovský oblak dýmu. Krunáti se rozprskli na kousíčky. Další spadli ze hřbetu pijavice a rychle začali plavat, aby ji dohonili.

„Borisi!“ zařval Ambel. Odpovědí mu bylo zaburácení palubního děla. Další krunáti se rozlétli na kusy, jiní popadali do moře. Ale na hřbetě pijavice, která vůbec nezpomalila, se jich drželo pořád dost. Ambel opatrně zapřel mušketu o zábradlí, slezl na nižší palubu a chopil se jedné harpuny. Podíval se nahoru na Planda a přikývl. Pland otočil loď pijavici do cesty. Plachta se na jeho znamení odvrátila od větru a přitáhnutím lan vykasala látkové plachty. *Treader* zpomalil. Pijavice několikrát švihla dlouhým, plochým ocasem a byla u lodi. Ozval se drásavý zvuk, jak se pokusila vykousnout kus trupu. Ambel věděl, že rychle ztratí zájem a buď se potopí, nebo odplave. Naklonil se přes bok a zabodl jí do těla polovinu pětimetrové harpuny. Napřáhl ruku pro druhou a pro třetí. Než některý krunát stačil vylézt na palubu, stihl do pijavice zabodat pět harpun, takže neměla šanci uniknout. Když se pokusila zvednout z vody, Peck a Ambel napnuli harpunová lana, aby se nedokázala vztyčit výš, než sahal lodní bok.

Pland přivázal kormidlo a sklopil zrak právě v okamžiku, kdy na palubě chřestivě přistál jeden krunát. Tvor byl velký jako talíř a zpod spodní strany mu vybíhalo deset srpovitých končetin. Oči svítící jako červené diody se schovaly pod okraj krunýře, jak se přikrčil k dalšímu skoku. Pland zasupěl a skočil dřív než on. Okované holínky dopadly přímo na krunýř a s čvachtavým křupnutím jej pod sebou rozdrtily. Když pak slezl a skopl si hmotu z podrážek, rozplácnuté nožičky se na dřevě ještě chvěly. Další krunát, který vyskočil na palubu, přistál přímo před ním. Kopl tvora směrem k Anne, která do něho jednou vystřelila. Kulka s dutou špičkou nadělala stejnou spoušť jako Plandovy holínky, ale tou dobou už námořník

holínky nepotřeboval, protože se chopil svého kladiva a víka od kotle a byl připraven rozsévat kolem sebe smrt. Peck odstřeloval krunáty u zábradlí opakovací brokovnicí. Ambel vystačil s pěstmi a chodidly a zanedlouho měl kaši z krunátích vnitřností a rozdrcených krunýřů všude kolem sebe. Koutkem oka si všiml, že Gollow a Sild stojí zády k sobě a sekají do krunátů mačetami. Vypadalo to, že si vedou celkem dobře. Plachta se namotala na nejvyšší místo hlavního stěžně a odtamtud ostražitě sledovala, co se děje. Všichni členové posádky hlídali, aby se žádný krunát ke stěžni nedostal, protože plachta by uletěla, kdyby ta strašlivá stvoření začala lézt nahoru k ní.

„Au, ty hajzle!“ bylo maximum, co ze sebe Pland dostal, když mu krunát zasekl jednu ze svých srpovitých noh do stehna. Srazil ho na palubu a než se tvor stačil vzpamatovat, odkopl ho do zábradlí, od něhož se odrazil k Ambelovi, který z něho dupnutím udělal kaši – načež se otočil k dalšímu, jenž balancoval na zábradlí, a úderem pěsti ho shodil z lodě. V tom okamžiku se Borisovi podařilo znovu nabít palubní dělo a vystřelit. Výstřel rozsekal další várku tvorů na zádech pijavice.

„Ááá!“ zařval Boris a začal do hlavně ládovat další dávku střelného prachu a hrsti kamenů.

„Vítězíme, chlapci!“ zaburácel Ambel, který právě dohonil na palubě dalšího tvora a skočil na něho.

„Borisi! Ty vypatlanej idiote!“ zařval Pland.

Ambel se odvrátil od další loužičky chvějící se kaše. „Co je?“ vykřikl.

„Přesekl dvě lana!“ zařval Pland.

Ambel se otočil k zábradlí právě ve chvíli, kdy se hlava pijavice, podobná dělové hlavni, zvedla do jeho zorného pole. Byla to vlastně jen dlouhá trubice, která měla na jednom konci metrová ústa. Uvnitř těchto úst bylo rudé peklo rotujících prstenců se zuby a bubnů s chitinovými řeznými kotoučky.

„A kurva,“ uklouzlo Ambelovi, když horní polovina pijavice přelezla přes zábradlí a vrhla se k Anne. Anne odskočila dozadu a pijavice ji zahnala ke stěně přední kabiny. Ve tváři měla opravdový strach. Něco takového nemohl žádný Hooper přežít. Z automatické pušky držené oběma rukama vyprázdnila pijavici do tlamy celý zásobník. Nábojnice řinčivě zasypávaly podlahu kolem jejích nohou. Krátce nato dopadl na palubu prázdný zásobník. Anne zašmátrala na opasku po druhém, i když byla přesvědčená, že znovu nabít už nestihne.

„Jdu tam!“ zařval Ambel. Anne ho uviděla za pijavicí s harpunou v rukou. Zbraň se obloukem snesla za tvorovu hlavu právě ve chvíli, kdy po

ní chňapl. Hrot prošel skrz. V okamžiku, kdy zacvakla druhý zásobník, viděla, jak hrot projel tou strašlivou tlamou, spodní stranou hlavy vyšel ven a prorazil tvrdá palubní prkna. Pijavice harpunou zalomcovala a dřevo zaskřípalo, ale to už měl Ambel druhou harpunu a pak třetí. Když skončil, ta část pijavice, která přelezla přes zábradlí, byla třemi harpunami připíchnuta k palubě. Anne roztřesenýma rukama znovu natáhla závěr své zbraně a rychle odstoupila od stěny kabiny.

„Díky," řekla Ambelovi.

„To byla samozřejmost," odvětil kapitán.

Poslední krunáti byli ti, kteří předtím spadli ze zad pijavice. Boris jich většinu potopil dřív, než se stačili dostat k *Treaderu*, a ostatní vyřídil Peck. Pland zmizel v podpalubí a vrátil se s půlmetrovým nožem, stejně dlouhou tyčí s plochými polštářky na obou koncích, sadou háků a horolezeckými mačkami. Za ním vyšli čtyři mladší námořníci, které kapitán předtím poslal do podpalubí. Prohlíželi si svinčík na palubě a obrovskou, znehybněnou pijavici, a rukama si nervózně pohrávali s palicemi a mačetami. Peck, který pokračoval v nabíjení brokovnice papírovými patronami, k nim zalétl pohledem a potom výkřikem a gestem nasměroval jejich pozornost ke skříni v zábradlí, kde byly schované mopy a košťata.

Pland a Ambel si upevnili na nohy mačky a s pomocí nich a háků začali slézat po kluzkém těle pijavice k místu, kde byla nejtlustší. Ambel jako pravý pirát držel nůž v zubech. Když oba dosáhli cíle, zbytek posádky se nahrnul k zábradlí, aby se díval. Peck hlídal vodu kolem mohutného těla pro případ, že nějaký krunát unikl.

Když byl Pland pevně zajištěný pomocí háků, Ambel se rozmáchl nožem a zarazil jej hluboko do blyštivého těla, na němž stál. Pijavice se vzpínala a svíjela, ale shodit ho nedokázala, protože svíral rukojeť pevně a nepřerušeným pohybem táhl nůž zpátky. V mžiku se mu podařilo otevřít třímetrovou ránu, která obnažila vnitřnosti pijavice. Pland se do ní rychle spustil a rozepřel ji tyčí. Ambel mu podal nůž a pak zvedl hlavu k divákům.

„Kde je lano, povaleči!" zařval.

Gollow opřel mop o zábradlí, doběhl pro lano a jeden konec jim spustil. Druhý potom přivázal k jednomu z kruhů na palubě. Anne stála nad ním, když to dělal, a potom, spokojená s uvázaným uzlem, přenesla pozornost zpátky na moře. Pland se zatím pilně oháněl nožem. Po chvíli vytáhl ruku z rány ven a Ambel mu do ní vtiskl konec lana. Pland jej uchopil a na další chvíli zmizel.

„Hoď sebou, frajere," řekl Ambel, který si právě v tu chvíli všiml opodál na moři lesklého pahorku, který změnil směr a zamířil k nim.

„Hotovo," oznámil Pland.

Ambel sáhl dolů a vytáhl Planda za zkrvavený kabát ven. Pak posbírali své nástroje a rychle vylezli zpátky na palubu. Ambel se bez dalšího otálení nahnul přes bok a vytrhl harpuny, které ještě vězely v těle pijavice. Zpětné hroty vyškubly velké kusy masa, ale vypadalo to, jako by Ambel jenom vytahoval ze země kukuřici. Potom uvolnil harpuny zaražené do paluby a pijavice, zbavená veškeré bojechtivosti, sklouzla přes bok do moře.

„Plachta!" křikl Ambel.

Plachta se rozvinula, roztáhla křídla a uchopila ráhna a lana. Pak za hlasitého řehtání a řinčení skasala látkové plachty a natočila plachtoví do větru. Loď se pomalu dala do pohybu. Lano, které Gollow upevnil, se napnulo a loď sebou škubla, jak se pijavice na druhém konci začala vzpírat. Najednou provaz povolil a zmrzačená pijavice zůstala za nimi. Druhá pijavice se k ní rychle blížila. Bylo vidět, jak krunáti na jejím hřbetě nedočkavě poskakují.

„Vytáhněte to!" zavelel Ambel a posádka pokračovala v tom, co by snadno zvládl sám. Na konci provazu bylo cosi objemného. Když to přitáhli k boku lodi, ukázalo se, že je to nazelenalý, roztřepený orgán, na konci podvázaný lanem. Žíly z něj visely jako provazy.

„Hezký kousek," řekl Ambel s úsměvem od ucha k uchu, když se žlučovod pijavice přehoupl přes zábradlí a pleskl o palubu. Potom se zamyšleně rozhlédl po moři. „Pro dnešek stačí. Ukliďte palubu a ráno to doděláme."

Odpověděl mu jednohlasný úlevný povzdech.

Ze slunce zbyla zelená kupole uhnízděná v tyrkysových mracích na obzoru a teplota začala rychle klesat. Janer si došel do kajuty pro vyhřívanou kombinézu. Cestou se díval kolem sebe, ale nezdálo se mu, že by si někdo jiný tohoto ochlazení všímal. Sršni byli v takovém chladu strnulí, ale spojení s úlem žilo spekulacemi a zájmem. Hlavní část úlu a tudíž i Úlová mysl byla mnoho světelných let daleko na planetě, která zůstávala trvale teplá a pro hmyz příjemná. Byl to svět, který sršni zabrali pro sebe a nazvali ho prostě Úl. Lidé občas vtipkovali, že by bylo lepší říkat mu Nový Izrael – a jiní lidé se jich často ptali, o čem to mluví.

„Myslím, že kdysi byli milenci a ona se vrátila, aby jejich vztah obnovila. Nic jiného mě nenapadá," odpověděl Janer na otázku mysli.

„Ale původ to má určitě v nespokojenosti, ne?"

„Ano, jistě."

„Ale Erlin až dosud vedla velice zajímavý a spokojený život,“ odpověděla mysl.

„Jak to můžeš vědět?“

„Prostudovala jsem záznamy o jejích cestách a místech, kde pobývala, a toto místo je jen jedním z mnoha. Víc než sto let stála v popředí xenologického výzkumu a učinila mnoho významných objevů.“

„Zatím jsi mi řekla jenom to, že vedla *zajímavý* život,“ namítl Janer.

Mysl naštěstí chvíli mlčela, a tak toho využil, aby si kombinézu oblékl.

Když mysl promluvila znovu, nebyla si tak jistá. *„Zájem není totéž co spokojenost?“* zeptala se.

„Pro tebe možná ano, ale u lidí to tak být nemusí. Myslím, že jsi trefila hřebík na hlavičku, když jsi řekla, že byla více než sto let v popředí. Nejspíš se nudí a hledá něco, o čem si myslí, že to kdysi měla, snaží se vrátit do šťastnějších časů.“

„*Rozumím*,“ řekla mysl. *„Říká se, že člověk potřebuje stále o něco usilovat. Toto je ten případ. Úspěch není totéž co spokojenost.“*

Od chvíle, kdy se stal vazalem mysli, Janer absolvoval tuto diskusi ze všech stran. Mysl znala všechny jeho odpovědi, ale on ještě neznal všechny její otázky. Neustále je kladla jiným způsobem, aby se pokusila získat další nuanci pochopení. Zaznamenal záměnu ‚zájmu‘ za ‚úspěch‘.

„Spokojenost má u nás velice krátké trvání. Člověk, který získá bohatství, nedosáhne okamžiku, kdy má dost. Úspěch je pro nás spíš jako zrychlení než rychlost. Zájem se nedá udržet na stále stejné úrovni.“

Ať si nad tím zamotá tykadla, pomyslel si Janer. Ale mysl odpověděla rychle.

„Takže vy nemůžete přestat?“ zeptala se.

„Ne,“ potvrdil Janer. „Jedině tak, že zemřeme.“ Vylezl po žebříku zpátky na palubu.

Na druhé lodi hořely lampy a pánve na žhavé uhlí a přes moře se nesla omamná vůně pečeného masa. Slunce konečně utonulo pod obzorem, za řídkým mrakem se pomalu ukázal bledý kotouč Coramu a všechno přešlo do odstínů zelené a stříbromodré.

„Připraven?“ zeptala se ho Erlin, když přišel k zábradlí a stoupl si mezi ni a kapitána Rona. Janer přikývl a podíval se na Rona, který frkal nosem a olizoval si rty.

„Cítím pečeného trnoka, vařenou surmovku kladivovou a jako vrchol toho všeho, čichám grilovaného lesklouna. Kapitán Drum chystá pro návštěvu bohatou hostinu.“ Ron se obrátil k Janerovi. „Vsadím se, že má na palubě také soudek rumu z mořské třtiny.“

Janer se vesele ušklíbl a snažil se nevnímat reptání, které mu doručilo úlové spojení.

Roach a další dva námořníci spustili na moře člun s vesly a rychle do něho po provazovém žebříku slezli. Ron se otočil k dalšímu členovi posádky, který vyšel na palubu.

„Dávej pozor, Forlame. Nechci, abychom se vrátili opilí na loď plnou krunátů."

„To ne, kapitáne," zaprotestoval Forlam.

Janer si ho pozorně prohlédl. Vypadalo to, že je v dokonalé kondici, přestože před několika dny měl ruku napůl useknutou a střeva venku z těla.

„Uděláš to ty, Forlame," řekl Ron. „Tentokrát jsi mě stál hodně peněz. Je možné, že budeme muset sehnat sprin, aby se mi to vrátilo."

Po této poznámce se rozhostilo náhlé ticho.

„Je to dobrý nápad?" zeptala se nakonec Erlin.

„Nejspíš ne," odvětil Ron, otočil se k provazovému žebříku a slezl po něm dolů.

„Co je to sprin?" zeptal se Janer Erlin, než začala sestupovat za Ronem do člunu.

Erlin pohotově odpověděla: „Na planetě je nejcennější to, co je nejvzácnější. Zamyslete se nad Forlamem a nad tím, co se mu stalo."

Janer zůstal chvíli stát na místě, než předal otázku Úlové mysli. Doufal, že od ní dostane přímou odpověď.

„Dobrá, co je nejvzácnější tady?" zašeptal.

„Čekala bych, že to bude jasné," odpověděla mysl.

„Mně tedy není. Co je to?"

„Smrt."

Janer slezl do člunu, sedl si a zahleděl se přes bok na olejově temnou vodu. K čertu s lesklouny a krunáty.

„Smrt," řekl Erlin.

Erlin se otočila a podívala se na něho. Pak řekla: „Sprin je jed, který může Hoopery velice rychle zabít. Díky tomu je pro ně nejcennější substancí na planetě."

Janer souhlasně přikývl. Byl dost starý, aby pochopil, jaká je v tom logika. Přemýšlel nad tím, proč se posádka zdráhá jít to hledat.

„Odkud se sprin získává?" zeptal se mysli, protože z nějakého důvodu se nechtěl zeptat nahlas, když kapitán Ron seděl tak blízko.

„Získává se ze žlučovodů obřích pijavic," odpověděla mysl.

„Obřích? Jako je ta, kterou jsem tuhle viděl?"

„Větších. V moři mohou dorůst až do délky třiceti metrů."

Janer se znovu zahleděl na moře a zavrtěl hlavou. Napadlo ho, že v některých situacích by mu zbraň na opasku nebyla vůbec k ničemu.

Pozoruhodná nepřátelskost forem života, se kterou se setkával všude, kde se mu podařilo se skútrem přistát, Keeche zpočátku ohromovala, ale nyní se stávala zdrojem extrémní podrážděnosti. Nešlo o to, že by měl fyzickou potřebu odpočívat nebo si uvařit něco k jídlu. Byla to psychická potřeba zastavit se a udělat inventuru, promyslet své další tahy z nehybného bodu. Připadalo mu to, že na Spatterjayi žádné takové body nejsou.

Potom uviděl skálu, která se ve svitu měsíce stříbřitě leskla. Ten kamenný útvar vypadal jako mrakodrap přemístěný z města do moře. Čněl sto metrů nad vlny; monolit z temného kamene s plochým vrcholkem a kolmými stěnami. Když se podíval na mapu na displeji, zjistil, že ikonka, která představuje jeho, se teď téměř kryje s ‚Velkým pazourkem'. Zatočil se skútrem k němu a vznesl se výš. Pak prostřednictvím superky aktivoval program pro zvýšení citlivosti na světlo. Mohl sice zvolit infračervený režim, ale ve světle Coramu to nebylo třeba. Kolem paty skály viděl obvyklé shluky surmovek žabích a na příkrých plážích z odloupnutých kamenů a ulit krunáty. V okolním moři se ve vodě ucpané chaluhami leskly pijavice. Když přiletěl blíž, zjistil, že kámen, z něhož tento útvar je, má skutečně sytě černý lesk, a skoro se až zděsil toho, co to znamená: aby z křídového podloží vznikl kus pazourku takové velikosti, bylo třeba nepředstavitelně dlouhého času. Na Zemi nic podobného nebylo.

Přes superku poslal velice specifickou otázku místnímu serveru: „O kolik je život na Spatterjayi starší než na Zemi?"

„Přibližně o jedna celá sedm miliardy solstanových let."

Keech kroužil kolem Velkého pazourku a přemýšlel o tom. Po dvou obletech zahájil se skútrem pomalý, obezřetný přistávací manévr.

Na plochém vrcholku monolitu se tísnily růžové útvary a k blížícímu se Keechovi se natočila stovka hlav na dlouhých krcích. Otálel s přistáním na volném prostranství po straně tohoto shromáždění, dokud nepřiletěl blíž. Potom v tvorech poznal zvláštní plachty využívané hooperskými loďmi. Pokud mu bylo známo, jednalo se o neškodné tvory, a tak přistál.

Ze tmy na něho upíralo pohled sto párů ďábelských očí, ale kromě toho, že ho pozorovaly, na něho plachty bezprostředně nijak nereagovaly. Zadíval se na ně pozorněji. Byli to obrovští tvorové. Když teď měli křídla složená kolem sebe a za sebou, jejich tělo mělo výšku dobře přes dva metry a pravděpodobně vážilo stejně jako přinejmenším tři lidé. A žebrovaný krk

a dlouhá plochá hlava sahaly o další tři metry výš. Pod tělem se roztahovaly velké, šestiprsté spáry, kterými se pevně drželi skály, aby je vítr neodfoukl. Krky se jim ve větru kolébaly jako stébla trávy a hlavy, kterými byly zakončeny, lehce připomínaly krokodýla, snad ještě s příměsí kudlanky nábožné. Keech předpokládal, že tito tvorové mají stejné problémy jako on, když přistanou někde níž, a proto si zabrali vrcholek této skály. Vysvětlovalo to rovněž jejich dohodu s Hoopery z lodí. Pustil je z hlavy a zamyslel se nad tím, co musí udělat dál.

Potřeboval si promluvit s některým ze Starých kapitánů a k tomu se musel buď vrátit do Dómu, nebo některého vyhledat tady. Tihle kapitáni se o svých stycích s Hoopem nebo s tvorem, jímž se stal, evidentně nevyjadřovali, jinak by Tay věděla víc, nebo by si alespoň byla svými fakty jistá. Potřeboval tedy nějakého přátelského kapitána a této charakteristice byl nejblíž kapitán Ron – nebo možná kapitán Ambel, až ho Erlin najde. Keech přetáhl ta čtyři jména ze superky do standardního vyhledávacího programu a poslal je na místní server. Okamžitě dostal dvě neznámé pro kapitány a dvě posledně známé polohy Janera a Erlin. Vyhodil tuto informaci, pak natáhl ruku k dotekové konzoli a připojil přímou satelitní linku. Spojení bylo až podezřele rychlé a potvrdilo mu, kdo se o jeho aktivity zajímá.

„Jak vám mohu pomoci, kontrolore Keechi?“ otázal se hlas Strážce.

Ještě než Keech stačil odpovědět, vyrušil ho šouravý pohyb mezi plachtami. Všechny hlavy se otočily směrem k jednomu z tvorů; jednomu, který se zdál být větší než ostatní. Zatímco odpovídal UI, sledoval plachty koutkem oka.

„Snažím se navázat kontakt S Erlin Tazerovou 3 Indomial. V současné době je patrně na moři na některé z hooperských lodí.“

„Erlin Tazerová 3 Indomial u sebe momentálně nenosí osobní transpondér a nenahlásila mi cíle, které hodlá navštívit,“ dostal odpověď.

„A co Janer Cord Anders? Je v tuto chvíli s ní.“

„Ani Janer Cord Anders u sebe nemá osobní transpondér a podobně mi ani on nenahlásil cíle, které hodlá navštívit.“

Keech se na okamžik odmlčel. Podle bezvýrazného tónu poznal, že není ve spojení přímo se Strážcem, ale že Strážce zřejmě nechal některou ze svých podmyslí sledovat jeho vysílání. Nebyl si jistý, zda je to důvod, aby se cítil klidněji.

„Janer Cord Anders je ve službách Úlové mysli. Nebylo by možné kontaktovat ho přes jeho úlové spojení?“ zeptal se.

„Úlová spojení jsou jen pro výhradní použití. Mohu vás spojit s dotyčným úlem, ale pak už bude záležet na této entitě, jak pořídíte dál.“

„Prosím, udělej to.“

Po krátké odmlce se z linky ozval zvláštní bzučivý zvuk. Keech během této pauzy sledoval, jak se větší plachta oddělila od skupiny a kolébavě vykročila k němu. Přihlížející hlavy ostatních se houpavě otáčely od ní k němu jako diváci na tenisovém zápase.

„Ano,“ řekl s ozvěnou bzučivý hlas.

„Jmenuji se Keech. Krátce jsem cestoval s jistým Janerem Cord Andersem a pak jsem s ním nedávno ztratil kontakt. Snažím se znovu se s ním spojit. Můžete mi sdělit jeho aktuální polohu?“

„Mohla bych,“ řekla Úlová mysl.

Keech na okamžik zaváhal. Snažil se vymyslet, co říct dál. Plachtový tvor byl od něho jen několik metrů. Vytáhl pulzní pistoli a položil si ji do klína, protože obranné koule krátce předtím vrátil do pouzdra, aby se dobily.

„Jaká je jeho aktuální poloha?“ zeptal se.

„Něco za to budu chtít,“ řekla mysl.

„A co to má být?“

„Další raketoplán přiveze Janerovi zásilku. Chci, abyste ji vyzvedl. Až tuto zásilku budete mít, oznámím vám jeho aktuální polohu.“

„Co je v té zásilce?“

„Do toho vám nic není.“ Spojení s myslí se s cvaknutím přerušilo a zároveň ustalo i bzučení.

„Jsi na naší skále,“ řekla plachta, která se teď hrozivě tyčila nad Keechem.

Keech se vzmohl jen na to, že na tvora nad sebou vytřeštil zrak. Něco málo o plachtách slyšel, ale netušil, že jsou inteligentní. Když tady byl naposledy, po mořích se neplavily žádné lodě a plachty byly jen vzdálené siluety na obloze. Když se tahle plachta ohlédla po svých druzích, všiml si, že má z boku na hlavě stříbřitou superku. Nevěděl, co si o tom má myslet.

„Jsi na naší skále,“ zopakovala plachta, tentokrát hlasitěji.

„Jestli tomu dobře rozumím, nechcete mě tady,“ řekl Keech.

„Přesně tak,“ odpověděla plachta a přikývla.

„Pak tedy odjedu,“ řekl Keech.

„Posledního člověka, který sem přišel, jsem shodil přes hranu,“ prohlásila plachta.

„Nepřipadá ti to trochu drastické?“

„Jemu to tak připadalo,“ odvětila plachta. „Vylezl zpátky nahoru a hodil po mně kamenem.“

Další důkaz nezničitelnosti Hooperů.

„Co se stalo pak?“ zeptal se Keech.

„Shodil jsem ho znovu a on zmizel,“ řekla přikyvující plachta. Potom se s tichým vzdechem přikrčila a naklonila hlavu na stranu. „Máš divný pach,“ řekla.

„To je tím, že jsem mrtvý.“

„Mrtvý?“ zeptala se plachta a pak dodala: „Ale mrtvý je… mrtvý.“

„Jsem materializovanec,“ vysvětlil Keech.

Plachta naklonila hlavu a oči jí lehce zašilhaly. „Aha,“ řekla poté, co si zřejmě vyhledala informace pomocí superky. Keeche něco napadlo.

„Můžu se tě zeptat, jak jsi starý?“

„Nevím,“ odpověděla plachta.

„Znal jsi člověka jménem Hoop?“

„Jo,“ řekla plachta. „Poskočil si.“

Keech na ni znovu jen zíral. Plachta zřejmě řekla, co chtěla říct, znovu se postavila, otočila se a kolébavě od něho odešla. Tato plachta tedy byla stará přinejmenším sedm set let, ale mohla být i desetkrát nebo tisíckrát starší. Keech schoval pistoli zpátky do pouzdra a nahodil antigravitační motor skútru. Zanedlouho byl znovu ve vzduchu a mířil k Dómu.

Kapitán Drum byl další robustní chlapík jako Ron, ale na rozdíl od něho měl na hlavě plno vlasů, které si svazoval do ohonu. Temperamentně je přivítal na palubě a řekl jim, aby se pustili do jídla, které je k dispozici. Janer zahlédl nad velkou pánví s uhlím nějakého velkého mořského tvora podobného humrovi, připevněného ke kovovému rámu. Hýbal se, jak ho opékali, a vydával tiché bublavé zvuky.

„To není jako se svačinkou,“ poznamenal k Erlin.

„Někteří tvorové získali evolucí obranu před pijavicemi. Pijavice se přes lesklounův krunýř nedostane. Lesklouni se dokonce pijavicemi živí,“ vysvětlila.

„Mají v sobě virus?“

„Ne, vyvinuli se tak, že se bez něho obejdou. Myslím, že to souvisí s faktem, že vlákna se do těla obvykle dostanou ranami a oni moc často zranění neutrpí. Mají velice silný krunýř, takže všechno, co ho prorazí, tvora zabije.“

„Proč ho nejdřív neusmrtí, než ho uvaří?“ zeptal se Janer. Ze zvuku, který leskloun vydával, se mu začalo dělat lehce nevolno. Vzal si džbánek, který mu nabídl jeden z Drumových námořníků, a napil se. Tentokrát mu nevhrkly slzy do očí. Upil ještě jednou.

„Lesklouni mají v ústech a v lebce psychoaktivní chemikálie. Kromě upečení se dají zabít jedině rozbitím lebky. Při tom se tyto chemikálie uvolní do těla. Hoopeři zabíjejí lesklouny takovým způsobem jen tehdy, když si chtějí udělat mejdan,“ vysvětlila Erlin.

„Myslím, že jsem ztratil chuť k jídlu,“ prohlásil Janer.

„A to ještě není to nejhorší,“ ukázala Erlin.

Nad širokou pánví plnou žhnoucího uhlí visel velký kotel. Z této nádoby vycházela pára, která byla cítit rybinou, a z páry vykukovala spousta očí na stopkách. Teprve když Janer uviděl tyto oči a všiml si, jak vibrují, uvědomil si bušení, které se z nádoby ozývalo.

„Co to…“ začal.

„Surmovky kladivové,“ řekla Erlin. „Pro žádného pomalého měkkýše nic příjemného. Mají ránu, která dokáže rozbít plastbeton. Také snadno přerazí lidskou kost, když si člověk v jejich blízkosti nedá pozor. *Musejí* používat litinový kotel, když je chtějí uvařit.“

O to tedy šlo: měkkýši se snažili prokopat ven z nádoby, ve které se vařili. Janer si znovu přihnul rumu, aby potlačil náhlou nevolnost, která se ho zmocnila. Erlin se strnulým úsměvem odešla.

„*Chtěl jsi, abych tě příště varovala,*“ připomněla mu Úlová mysl.

„To je sice pravda, ale tentokrát to vážně potřebuju,“ odpověděl.

Člen posádky, který mu předtím podal pití a teď prošel kolem s komínkem talířů, se na něho tázavě podíval. „Ehm, co to je?“

„Soukromý rozhovor,“ řekl Janer a poklepal si na pouzdro na rameni.

Muž něco zabručel a šel dál. Janer obrátil svou pozornost zpět k surmovkám kladivovým. První sady očí na stopkách už poklesly a zmizely z dohledu. Bušení mezitím sílilo. Janer se otočil, ale dosáhl jen toho, že uviděl, jak námořníci odklápějí rám s lesklounem z pánve s uhlím a vyrážejí kolíčky z pout. Jeden muž vzal velké kleště, kterými tvora stáhl z rámu a hodil ho na palubu. Jako další přistoupil Ron s těžkou paličkou a velkým plochým dlátem.

„První porci z ocasu si beru já,“ řekl mohutný muž.

„Můžeš ho mít celý,“ odvětil Drum.

Když pak Ron konečně lesklounův krunýř rozlomil, Janer trochu bílého, voňavého masa snědl. Ale když mu jeden námořník donesl talíř plný nafialovělého těla surmovky, z něhož se ještě kouřilo, zaváhal. Tento

masitý tvor měl velkou růžovou nohu, která končila kusem kosti. Ochablé oční stopky visely přes okraj talíře. Janer zůstal u třtinového rumu a snažil se nevidět, jak se Hoopeři cpou surmovkami, které předtím bohatě pokropili kořeněným octem, a nožní kosti házou přes zábradlí. Byl rád, když to všechno skončilo a přišel čas, aby se vrátili na Ronovu loď.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Erlin.

„Jde to,“ odpověděl Janer a nejistě se postavil.

Erlin a Ron mu pomohli dojít k zábradlí a slézt po žebříku do veslice. Jakmile seděl v člunu, znovu pocítil nevolnost a naklonil se přes bok, připravený zvracet. Zář z pánví s uhlím se odrážela od olejově temných vlnek. Janer potlačil nevolnost a strčil ruku do chladivé vody. Když pak chtěl ruku vytáhnout, zjistil, že to nejde.

„Janere!“ vykřikla Erlin.

S rukou se zvedlo z vody půlmetrové blyštivé tělo a Janer cítil, jak mu něco provrtává šlachy a kosti. Odněkud se ozval děsivý nářek a ruka začala prudce bolet. Ron ho popadl a Janer se najednou ocitl na dně člunu. Ta lesklá věc se svíjela vedle něho. Ronova těžká bota mu dupla na zápěstí a ruce stiskly pijavici jako čelisti svěráku. Odtrhla se i s cárem kůže a Janer stačil zahlédnout růžovou tkáň a obroušenou kost, než se vyvalila krev. Měl bych omdlít, blesklo mu hlavou, ale úleva přišla až poté, co se vrátili na loď a Erlin mu připlácla na krk náplast s narkotikem.

„Víš, co to znamená?“ zeptala se, když látka začínala působit.

Janer nechápal, o čem mluví. Věděl jen to, že bolest ustupuje a že má takový zvláštní pocit.

Když pak spal, přiletěl k jeho lůžku sršeň a pozoroval ho svýma fasetovýma očima.

Loď byla tmavá, páchla a hemžila se maličkými vešmi, které se živily zbytky, jež Pradorům upadly při krmení. Její kajuta měla světla navíc, ale jediný výsledek byl ten, že se vši schovávaly v jejím ložním prádle a mezi těmi několika věcmi, které si přivezla s sebou. Pach a všudypřítomná mořská vlhkost zůstávaly. Rebecca věděla, co může očekávat, a tak si oblékla celotělový ochranný oděv, a když už se jí vzácně podařilo usnout, spala s nasazenou přilbou. Krátce po startu vypátrala všechny vši, které byla schopná najít, a spálila je malým KK laserem, ale brzy se objevily nové a ji ta práce otrávila. Nyní byla vyloženě znuděná. Byl čas navštívit Ebulana.

Technické chodby lodě byly dost široké, aby se druhoděti a výmazové mohli minout, přesto si všimla, že někteří výmazové mají na těle hojící se rány, jak Ebulanovy děti prošly příliš blízko a pořezaly je hranou štítu nebo nějakou jinou smrtící částí krunýře. Když se potkala s Vrellem, prvodítětem a tudíž Pradorem větších rozměrů, Frisková se vmáčkla do výklenku ve zdi, než přešel. Nedospělec se k ní maličko natočil, když ji chřestivě míjel, s kusem páchnoucího lidského masa v jednom ze svých spárů. Zařadila se za něho a sledovala ho, protože maso bylo nepochybně pro Ebulana. Jedině Prador jeho věku a postavení mohl ochutnat takové lahůdky, protože zůstávalo jen málo lidí chovaných na maso, které tak vycházelo z módy. Nedospělí Pradoři jedli pouze hnijící maso obřích blátošlapů chovaných u pobřeží jejich rodné planety.

Vrell zanedlouho vešel do jedné z hlavních chodeb, které byly dost široké, aby jimi mohl projít samotný Ebulan. Jedno druhodítě, které uvidělo Vrella přicházet, uskočilo ke stěně a co nejvíc se rozpláclo, aby se prvodítě muselo natáhnout, pokud by mu chtělo vážněji ublížit. Vrell je uhodil do vršku krunýře, když procházel kolem, ale nezastavil se, aby mu odtrhl jednu nebo dvě nohy, zřejmě proto, že dělal poslíčka otci. Právě tuto společnost – absolutně rozvrstvenou a absolutně nemilosrdnou – Frisková obdivovala na Pradorech nejvíc. Sebemenší náznak slabosti byl bez milosti potrestán. Žádný člen společnosti si nezasloužil víc, než si mohl sám vzít. A neexistovalo právo na život. Měla pocit, že je v tom něco čistého, dokonalého a byl to pravý opak všeho, co nenáviděla na Řádu.

U obrovských vrat, která měla podobu šikmého oválu ve stěně pokryté řasami, se Vrell zastavil. Samotná vrata byla z jednoho druhu kaleného keramalu; přestože nebyla leštěná, zachovávala si duhovost, kterou získala při tepelné úpravě. Pukla po oblouku mimo střed oválu a odklopila se, přičemž se zasunula do výklenku nahoře a dole. Za vraty byl sál osvícený displeji a ovládacími panely, které v pradorském provedení trochu připomínaly světélkující houby nebo možná hmyz přisedlý ke skále. Se závanem teplého vzduchu se vyvalil pach mořského života, rozkladu a nasládlého pižma, jaké vydávali pouze dospělci jako Ebulan. Frisková rychle prošla vraty za Vrellem a ustoupila stranou. Dál si prohlížela sál.

Ebulan postával před baterií obrazovek, na většině z nichž běžely pradorské hieroglyfy a počítačové kódy. Několik obrazovek ukazovalo záběry z Třetího království, pravděpodobně podprostorové zprávy od Ebulanových tamních agentů. Dospělec se otočil. Vrell se vedle něho přikrčil a zvedl kus masa, v němž teď Frisková poznala lidskou nohu. Pak Ebulan postoupil dopředu, zastavil se a ukázal kusadla.

„Proč jsi přišla?“

Hlas vyšel z prostoru napravo od Friskové, kde stáli tři lidští výmazové, připraveni splnit Ebulanovy rozkazy. Promluvil prostřednictvím jednoho z nich. Bylo jedno kterého.

„Přišla jsem, protože potřebuji pomoc jednoho z tvých výmazů,“ odpověděla Frisková.

Ebulan popojel dopředu a ukázal kusadla Vrellovi. Dospělec do nich upustil maso a cupitavě ustoupil. Nedospělec věděl, proč je opatrný: dospělým Pradorům nebylo proti mysli sežrat vlastního potomka, dokonce to dělali velice rádi, protože tak vytřiďovali slabé jedince. Zatímco Ebulan se pustil do rozkousávání a rozžvýkávání masa, Frisková si všimla, že množství obrazovek za ním pohaslo. Že by Prador nechtěl, aby něco viděla? Obrátila pozornost k Vrellovi, který se pozpátku uklidil na bok sálu a drhnul štítem o stěnu.

„Jednoho z mých výmazů?“ promluvil výmaz napravo od ní.

Frisková se otočila zpět k Ebulanovi. Na nerovnou podlahu padaly kousky masa a vši se hrnuly, aby je spolykaly. Další vši se mu držely kolem úst.

„Mám tady s sebou databázovou konzoli a krystaly a potřebovala bych pomoct s jejich katalogizací,“ řekla.

„Kterou z těchto jednotek chceš?“ zeptal se výmaz.

Frisková si prohlédla čtveřici nemyslících lidí a pak přistoupila k podsaditému muži. Sklouzla rukou po jeho holé, silně potetované hrudi a zajela zepředu do elastických trenýrek, které měl na sobě. Výmaz, který byl víc napravo, takové trenýrky nepotřeboval, aby mu jisté partie neplandaly, neboť byl někdy v minulosti vykastrován, pravděpodobně proto, že se nehodil pro chov. Po chvíli ruku vytáhla a spokojeně přikývla.

„Tento bude vhodný,“ prohlásila.

„Je plně funkční,“ řekl Ebulan. „Můžeš si ho vzít, ale dej pozor, abys mi ho ve stejném stavu vrátila.“

„Pojď se mnou,“ poručila Frisková výmazovi a zamířila k oválným vratům. Výmaz vyšel za ní na chodbu jako psík. Ebulan se díval, jak odchází, pak se maličko natočil k Vrellovi a čekal. Nedospělec chvíli nervózně přešlapoval, střídavě zvedal nohy z podlahy, než našel kuráž promluvit.

„Proč potřebuje na katalogizaci výmaza?“ zeptal se bzučivým pradorským jazykem.

„Nepotřebuje. Nudí se a chce nějakého samčího výmaza za účelem rozptýlení.“

„Sexuálního rozptýlení?“ zeptal se váhavě Vrell.

„Ano.“

„Proč jí takové výsady dovoluješ?“

„Jestli dosáhneš dospělosti, Vrelle, zjistíš, že když někdo své nástroje nějaký čas používá, získá k nim jistou náklonnost. A pokud jde o potřebu rozptýlení, také jí porozumíš a najdeš pro ni… pochopení.“

„Ano, otče,“ řekl Vrell, třebaže nechápal vůbec nic.

6

Tři lesklouní samci uposlechli pokyn své partnerky, spustili se níž a nenápadně se přesunuli na druhý konec krmících se trnoků. Jakmile byli na místě, samice vtrhla do hejna trnoků, aby je nahnala směrem k nim. Byla to zbytečná námaha – trnoci propadli obžerství tak, že si jí prakticky nevšímali. Když viděli, že jejich partnerka chňapá po trnocích a ukusuje jim hlavy, samci se také vrhli do vřavy – přičemž jim nevadilo ohánět se také po brunátech a trhat pijavice. Netrvalo dlouho a všichni čtyři lesklouni byli v ráži: s nemilosrdnou efektivitou se pohybovali od jednoho trnoka k druhému. V žádném případě nemohli sežrat všechno, co zabili, ale instinkt jim velel zabít co nejvíc a potom se krmit, protože u stolu se vždycky objeví nezvaní hosté. Trnoci jako takoví byli stále příliš zaujatí chutí surmovek kladivových, než aby si všimli, že už žádná nezbývá, zato se míhají klepeta, cvakají čelisti a kolem plují jejich bezhlaví druhové. Lesklouni by si mohli libovat, kdyby se toto všechno neodehrálo na okraji oceánského příkopu.

Snajprovi občas vrtalo hlavou, jestli by z jeho strany nebylo nejlepší a nejrozumnější, kdyby se nechal Strážcem subsumovat. Třeba by pak měl nejenom strojový vzhled, ale i přístup. Bylo správné, aby robot jako on – jeden z vrcholů technologie UI, kterou měl Řád k dispozici – trpěl nudou, byl podrážděný a někdy vyloženě líný? Měla takové pocity i PM13? Otočil makadlové oko, aby se na podmysl podíval, ale létající brož byla stejně bezvýrazná a nečitelná jako vždycky.

„GCV 1236, pro naši potěchu a bohatou zkušenost," prohlásila Třináctka.

Snajpr rychle prověřil všechny výstupy a zjistil, že jedno z jeho paměťových rozhraní vysílá nekvalitní mumlání. Rychle je odpojil. Zatím zpomalili a zůstali viset nad ostrůvkem ve tvaru podkovy. Tento kus souše byl hodně starý a poskytoval dost místa, aby se na něm uchytila nějaká vegetace. PM13 se otočila a zaměřila na Snajpra své topasové oči.

„Tak je to lepší – míň kraválu," řekl robotek.

„Jak dlouho jsem to dělal?" zeptal se Snajpr.

„Od chvíle, co jsi sem přiletěl. Dobře víš, že by ti stačila důkladná diagnostika nebo paměťový upgrade. Jsi tak přezálohovaný, že cmrndáš.“

„Mně se to tak líbí,“ odvětil Snajpr. „Tak copak to tady máme?“

„Obvyklé sčítání surmovek, jsou nejlepšími indikátory životního prostředí. Pak zkontrolujeme mařeny. Zaujímají vrcholek potravního řetězce a hromadí v sobě všechny jedy. Ale nejdřív se na chvilku zastavíme v mé mořské jeskyni.“ S těmito slovy se robotek prudce spustil z oblohy k ostrovu. Zvědavý Snajpr se okamžitě pustil za ním.

Robot v podobě mořského koníka zpomalil nad skupinkou hruškovníků a pak se protáhl mezi řídkými modrozelenými listy a propletenci černých větviček. Snajpr ho následoval. Klepetem pro přesnou práci si sundával z kovové kůže pijavice a trhal je vejpůl, ne proto, že by mu mohly ublížit, ale proto, že ho určitým způsobem rozčilovalo, jak si ho mohou splést s něčím živým. Jakmile se protáhli větvemi, Třináctka znovu zrychlila směrem k místu, kde se hřeben starého korálu z hustočervů rozpadal na bílý prášek a třpytivé, perleťové vločky. Tato masa korálu ležela na čedičové desce, která šikmo vystupovala z černé hlíny. Pod deskou byl tmavý, podlouhlý otvor. Třináctka zahnula pod úhlem pětačtyřiceti stupňů, aby se do něho strefila, a rozzářila oči, aby osvětlila vnitřek.

Pro Snajpra nebyl otvor dost velký, a tak musel silovým klepetem rukou otlouct kusy korálu, aby se dostal za robotkem. Jakmile tam byl, také vyslal z projektorů po obou stranách úst kužely světla. Oba roboti teď byli v úzké jeskyni. V její zadní části byla do skály vytesána dutina ve tvaru krychle, v níž ležely tři ulity velkých surmovek kladivových. Třináctka postupovala dál, až se ocitla nad jednou z nich. Rozvinula článkovaný ocas, na konci rozvětvený, a chytila se okraje ulity.

„Já myslel, že máš jenom pozorovat,“ podivil se Snajpr.

„To mám,“ řekla Třináctka.

„Tak jak jsi to vyhloubila?“ zeptal se Snajpr a ukázal silovým klepetem na prohlubeň.

„Zesíleným geologickým laserem a trpělivostí.“

„A co tvůj ocas? Jestli si dobře vzpomínám, Strážce ti nedovolil žádné zásahy do prostředí… po těch otročích aparátech…“

Třináctka nad ulitami ze surmovek étericky pokrčila rameny.

„Když máš prostředky, můžeš si úpravy koupit. O něčem takovém už nějakou dobu nepochybně přesvědčuješ Větroplacha,“ odvětil robotek.

„To ano… ale ví Strážce o tvých… úpravách?“

„Neví,“ řekla Třináctka, „a neví ani o tomhle.“ S těmito slovy podmysl naklonila ulitu a ukázala, že je plná perel z jantarovek. Snajpr se ve

stísněném prostoru posunul dopředu a postupně nahlédl makadlovým okem do každé ulity. Druhá byla plná krátkých tyčinek z průsvitného růžového kamene, v němž Snajpr poznal fosilizovaného lesklouna. Ve třetí ulitě byly kousky nějaké nazelenalé horniny. Až laserová chromatografie odhalila radostnou novinu, že tato látka je čistý zelený safír.

„Slušná sbírka," poznamenal robot. „Co s tím chceš dělat?"

„Abych si koupila vylepšený laser, musela jsem si přilepit perlu na ocas klihem z jantarovky a odvézt ji čtyři tisíce kilometrů daleko. Zabralo mi to skoro celý solstanový rok a čtyři perly jsem při tom ztratila. Změna ocasu mi trvala pět let, stejnou metodou."

Snajpr jí věnoval vražedný úšklebek a vycouval z jeskyně ven. Třináctka pustila ulitu ze surmovky zpátky na místo a následovala ho ven do smaragdového dne.

„Takže máš pořád ten účet v Norvabance?" zeptal se Snajpr.

„Mám, ale právě teď na něm moc není."

Třináctka vystřelila přes stromy vzhůru, až se listí a větvičky rozlétly na všechny strany. Snajpr ji napodobil. Úmyslně si vybral nejsilnější větev, kterou našel, aby to stálo za to, a nadělal z ní třísky. Jakmile se vymanili z houští, oba roboti vylétli nad zátoku a zamířili k jejím klidným vodám.

„Tak o jakém podílu tady mluvíme?" zeptal se válečný robot.

„Z Coramu přijede jeden obchodník s drahokamy, aby nakoupil zboží od různých Hooperů. Před dvěma lety jsem dostala jeho adresu a čekala jsem na příležitost dopravit k němu své objevy. Takové množství nepřestěhuji bez rizika, že mě Strážce chytí, a jestli mě chytí, čeká mě okamžitá subsumpce a o všechno přijdu. Ty jsi svobodný robot. Máš větší šanci. Je sporné, jestli máš vůbec zakázáno obchodovat s přírodními drahokamy."

„Neodpověděla jsi mi na otázku."

„Dvacet procent z čistého zisku," řekla Třináctka.

„Padesát procent."

„Jsi zloděj a ničema!"

Snajpr se znovu ušklíbl. Zatím se snesli k hladině a on spustil zadní nohy do vody. Pak aktivoval podprogram pro sčítání surmovek v oblasti.

„Tak se mi zdá, že moc možností nemáš," řekl Snajpr, který se konečně nesmírně bavil.

„Dávej si bacha, Snajpre!" řekla Třináctka a udělala ve vzduchu obrat.

„Chceš mi vyhrožovat?" zeptal se Snajpr a také se otočil. Robotek musel zešílet. Až v posledním okamžiku si Snajpr uvědomil, jak to Třináctka myslela. Ten tvor vypadal jako nestvůrný kapr, který při plavání

vystrkuje horní polovinu těla z vody. Snajpr věděl, že pod vodou má tahle mařena tři řady plochých chapadel, kterými se chytá dna a přitahuje se. Špička její hlavy si teď rychle a bez odchylek razila cestu k cíli.

Snajpr nabil raketu.

„Ne! Chráněný druh! Strážce!“

Snajpr elektromagnetickým impulzem srazil raketu ze vzduchu, hned jak opustila jeho ústa, a pak, příliš pozdě, se pokusil vylétnout výš, aby se tvorovi vyhnul. Nemohl použít ani fúzní motor, protože i tím by ho mohl zabít. Obrovská ústa se otevřela a zavřela a mařena se spokojeným bubláním klesla pod hladinu.

PM13 chvíli létala v malém kroužku a potom se posadila, aby dostala senzory na zadečku do vody. Robotek okamžitě zachytil ultrazvukový signál vycházející zdola.

„Do prdele,“ říkal Snajpr.

Ranní linka měla odletět za hodinu. Keech seděl u Návnadáře a opatroval si čtvrtý džbánek rumu z mořské třtiny. Jeho vznášecí kufr ležel na podlaze vedle něho. Ostatní zákazníci baru se ho od příjezdu před čtyřmi hodinami – vypadalo to, že tady není zavřeno nikdy – stranili a barman po něm ostražitě pokukoval zpoza šachovnice. Keech si vychutnával každý doušek, ale jinak na něho silná kořalka neměla žádný účinek. Existovali androidi, golemové, kteří si mohli navolit nestřízlivost. On takovou možnost neměl, pokud si chtěl ponechat toto tělo. Často uvažoval o memplantaci do androidího šasi, jak o tom mluvil Janer, a stejně často tuto myšlenku zavrhoval. Když ho na domovské planetě Anubisova kultu materializovali, tenkrát o té možnosti uvažoval vážněji. Ale být chodící mrtvolou nakonec mělo své výhody, obzvlášť když jste chtěli, aby se vás někteří lidé báli. Vychutnával si okamžik, kdy ho Corbel Frane uviděl: atavistickou hrůzu, která se starého pirátského Hoopera zmocnila. Hrůza byla tenkrát nedílnou součástí Keechova úspěchu. Kdyby byl jenom člověk nebo golem, Frane by se v ten kritický okamžik nedal na útěk a s největší pravděpodobností by Keeche roztrhal na kusy. Takto Keech vyrazil za Franeovým antigravem přes Mount Ember a pak ho sestřelil. Franeův konec byl náležitě apokalyptický.

Keech upíjel skleněným brčkem alkohol a přemýšlel o Hoopovi. Za dva dny, které strávil s Olian Tay, získal jen o málo cenných informací víc, než kolik se jich dozvěděl v prvních několika hodinách, ale i tak byl s výsledkem spokojen. Po sedmi stech letech byl konec na dohled. Zločinec

bude pohnán k zodpovědnosti a mise, na niž se Keech sám vyslal, tak skončí. Co potom? Keech se zamyšleně zahleděl na kosočtverec, který mu visel na řetízku kolem krku. Otevírala se před ním široká škála možností, což o sobě většina mrtvých říct nemohla. Skoro, skoro se usmál, ale v obličeji mu nezůstalo dost pohyblivosti. Byl tak zabraný do svých myšlenek, že mu chvíli trvalo, než si uvědomil, že je objektem zvědavého pohledu individua, které do Návnadáře právě přišlo.

Byl to drobný muž, velice podsaditý, ale ani náhodou těstovitý. V jeho vzhledu bylo hodně z člověka a hodně z balvanu. Jako většina lodních Hooperů nosil volné kalhoty z plachtoviny a volnou plastilinkovou košili přepásanou širokým koženým opaskem. V poutku na opasku měl zastrčenou velkou bryerku, jako zbraň připravenou k vytažení. Měl široký, přátelský obličej, který vypadal zásluhou mohutných, hustých licousů, které trčely do stran pod jeho lesklou holou lebkou, ještě tlustší, než byl. Keechovi stačil jediný pohled na tohoto muže a jeho místy modravou kůži, aby poznal, že před ním stojí jeden ze Starých kapitánů.

„Neznáme se odněkud, chlapče?“ zeptal se muž.

Keeche lehce pobavilo, že mu někdo říká chlapče. Od tohoto muže se samozřejmě dalo zcela logicky čekat, že bude každého kromě jiného Starého kapitána považovat za mnohem mladšího, než je on sám.

„Je možné, že mě znáte – nebo jste o mně slyšel. Jmenuji se Sable Keech a jsem už sedm set let mrtvý.“

Tato věta si rozhodně uměla získat pozornost. Ale právě to potřeboval, aby v takovém muži probudil zájem a pak z něho dokázal vytáhnout informace. A kapitán na návnadu skočil. Pohlédl na barmana, ukázal na Keechův stůl a potom si naproti materákovi sedl.

„Sprage,“ řekl a podal mu ruku.

Keech se na ruku chvíli díval. Doufal, že Sprage si uvědomí, co dělá, a rychle ji dá zpět. Když nabídla zůstala, naklonil hlavu na stranu a natáhl svůj šedý spár. Sprage se tvářil nevzrušeně, když jej uchopil a potřásl si s ním. Potom jej pustil a opřel se. Vytáhl z poutka na opasku dýmku a namířil troubel na Keeche.

„Je to zvláštní vidět zas po takové době materáka,“ prohlásil.

„Kdy jste nějakého viděl naposledy?“ zeptal se Keech. Navzdory obavám, které ho trápily, byl zvědavý.

„To už je pěkně dávno,“ řekl Sprage, vytáhl z horní kapsy košile váček a pustil se do zdánlivě složitého procesu naplňování dýmky. „Jednoho programovanýho sem někdo poslal hledat svýho vraha, než Řád udělal takovým věcem přítrž.“

Přinejmenším před pěti stoletími, vypočítal si Keech.

Sprage pokračoval: „Ale *vy* nejste tak naprogramovaný. Máte úplnou UI?“

V tom okamžiku přišel ke stolu barman a postavil před Spragehо láhev a sklenku.

„Napiš mi to,“ řekl Sprage, když muž nejevil známky, že by chtěl odejít.

„Částečnou,“ odpověděl Keech poté, co se barman konečně odšoural.

Sprage už dýmku naplnil a strčil si troubel do úst. Starožitný zapalovač, který vytáhl, potřeboval přinejmenším pět pokusů, aby mu posloužil. „Šmejd – dneska nic nevydrží,“ zamumlal a pak se podíval na Keeche přes oblak tabákového dýmu. „A co tady vlastně děláte?“

„Hledám vraha, ale ne toho svého,“ odvětil Keech.

„Znám ho?“

„Skoro určitě. Hledám Jaye Hoopa, tady možná známějšího jako Stahovač. Hledám ho už hodně dlouho. Víte o něm něco?“

Bylo vidět, že Spragehо otázka rozhodně znepokojila. Silně zabafal z dýmky, čímž rozdmýchal zář, která se mu odrážela v očích. Keech se zamyslel nad tím, co takový efekt způsobuje, protože běžné lidské oči tak světlo neodrážely.

„Ten už musí bejt mrtvej, ne?“ poznamenal Sprage.

„Podle toho, co se mi podařilo zjistit, nebylo jednoduché rozhodnout se ho zabít, a když už to někdo udělal, zdráhal se to dotáhnout do konce. Nemáte náhodou v truhle na lodi něco, co s tím souvisí, že?“ zeptal se Keech.

„Určitě ne na…“ Sprage dostal záchvat kašle. „Ehm, obávám se, že vám nerozumím,“ dořekl, když mohl. Keech usoudil, že někdo, kdo je tak starý, by se měl umět vymlouvat lépe. Sprage si nalil sklenku rumu z mořské třtiny a napil se, aby uklidnil podrážděný krk.

„Víte, kdo jsem?“ otázal se Keech.

„Myslím, že si na to jméno vzpomínám,“ řekl kapitán. Chvíli měl na tváři zmatený výraz, který se pak rychle vyjasnil. Díval se na Keeche očima, které byly čím dál vytřeštěnější.

„Vy…“ bylo všechno, čeho se Keech od kapitána dočkal.

PŘEKROČENÍ PARAMETRŮ: NÁRŮST ZATÍŽENÍ BALZÁMOVÉ PUMPY O 30 %.

Varovné hlášení vyslané superkou prošlo zrakovým centrem a zobrazilo se v jeho levém zorném poli. Zároveň se vidění pravým okem rozmazalo a zvuky náhle začaly znít vzdáleně a rozostřeně. Okamžitě

požádal superku o kontrolu a od sond zapuštěných do jeho zachované tkáně dostal protichůdná hlášení. Někde byl problém, vážný problém. Nezřetelně slyšel, jak Sprage něco naléhavě říká. Pak viděl, jak vstal a odešel.

Keech tomu nevěnoval pozornost. Pokud by ho teď postihla opravdová smrt, bylo by všechno jedno.

PŘEKROČENÍ PARAMETRŮ: NÁRŮST ZATÍŽENÍ BALZÁMOVÉ PUMPY O 38%.

Keech natáhl ruku ke kufru a odklopil víko. Vytáhl čisticí jednotku, rozepnul si kombinézu a rychle se napojil, nehledě na zvědavé pohledy Hooperů v baru. Odsávací hadička se zalila zčernalou balzamovací tekutinou. Trvalo několik minut, než se druhou hadičkou vrátil balzám v barvě safírové.

SNÍŽIT TLAK PUMPY O 20 %, přikázal. Okamžitě se objevilo další varovné hlášení.

PŘEKROČENÍ PARAMETRŮ: KONČETINOVÁ SONDA B23 BALZÁM NULA.

Keech pohlédl na čisticí jednotku a uviděl řadu hieroglyfů jako rozmazanou červenou čáru. Čistička evidentně dělala, co bylo v jejích silách.

KONČETINOVÁ SONDA B23: STRUKTURÁLNÍ ANOMÁLIE.

Co se sakra dělo?

KONČETINOVÁ SONDA B23: STRUKTURÁLNÍ KOLAPS.

A bylo to. Vždycky existovala možnost, že se jeho tělo začne rozpadat; že konzervační látky přestanou být stejně účinné jako na začátku. Ale nikdy nepředpokládal, že to přijde tak rychle. Znovu se podíval na kontrolky na čističce a všiml si, že mezi nimi není ani stopa po zelené.

Další hlášení, které mu superka ukázala, viděl prozatím jenom dvakrát, a to ještě krátce po materializaci.

ZAZNAMENÁN AGRESIVNÍ ORGANISMUS.

IDENTIFIKUJ, řekl superce.

Podprogram okamžitě propojil superku s místním serverem a natáhl do vyhledávače segmenty genetického kódu.

SPATTERJAYSKÝ VIRUS TYPU AI.

Ta pijavice, která na něho spadla před Tayiným pitomým muzeem – tak to bylo ono. Spatterjayský virus byl v něm a ve snaze asimilovat mrtvolu páchal nevýslovné škody. Pohlédl na čisticí jednotku a uviděl, že dvě kontrolky teď svítí zeleně. Kdyby dýchal, vypustil by ze sebe úlevný vzdech, protože jednotka momentálně situaci zvládala. Opřel se. Jeho zrak

se začal rozjasňovat a on si všiml, že všichni v baru na něho civí. Barman se tvářil obzvlášť mrzutě, když se zastavil u jeho stolu.

„Nevím, co jste mu řekl, ale tak naštvaného jsem ho ještě neviděl," vyčetl mu.

Keechovi chvíli trvalo, než mu došlo, že barman mluví o Spragem. Po dlouhém, mlaskavém polykání se mu podařilo dostat ze sebe odpověď: „Řekl jsem mu jenom, kdo… jsem."

„Mně je jedno, co jste zač. Ale tady mají hlavní slovo kapitáni, a tak bych byl raději, kdybyste odešel." Barman sklouzl pohledem k čističce. „A chci, abyste odešel *hned*." Několik Hooperů vstalo a postavilo se za barmana. Keech věděl, že v takové situaci nemá šanci. Zvedl se, vzal čisticí jednotku, přidržel si ji u hrudi a nejistým krokem opustil Návnadáře. Jeho kufr se sám zavřel a věrně ho následoval.

Ulice před hooperským barem vypadala rušněji, než když přišel. Keech si všiml, že kolem se potuluje mnoho občanů Řádu. Kočkodapt, který ho těsně minul, hlasitě zavětřil, znechuceně se na něho podíval a šel dál. Keech přinutil kloubové motory k větší poslušnosti a toporně zamířil k aerotaxi, které viděl parkovat na konci ulice. Než k němu došel, další červená kontrolka na čističce zhasla. Hooper, který seděl uvnitř, kývl na znamení, že ho poznává. Byl to ten, který je vezl z kosmodromu.

„Nemůžu tě vzít, kámo, bohužel. Čekám na kunčafta."

„Dám vám deset šilinků, když mě velice pomalu odvezete na kosmodrom," řekl Keech.

„Proč jste to neřekl hned? Nastupte si!"

Keech pokynul ke svému zavazadlu. „Kdybyste mi s tím pomohl."

Hooper rychle vystoupil z taxíku a s pomocí ovládací páčky na kufru se mu brzy podařilo vmanévrovat jej do zavazadlového prostoru. Keech cítil jisté uspokojení, když viděl nějakého kočkodapta přibíhat k taxíku, který se zvedl a zamířil ke kosmodromu.

PARAMETRY V NORMĚ: KONČETINOVÁ SONDA B23 NOMINÁLNÍ.

Na čisticí jednotce zůstávala už jen dvě červená světélka.

„Jak pomalu mám letět?" zeptal se Hooper.

„Dejte mi dvacet minut. To by mělo stačit," odpověděl Keech.

PŘEKROČENÍ PARAMETRŮ: BALZÁMOVÁ PUMPA NA 80 %.

Na to zapomněl.

ZVÝŠIT TLAK PUMPY NA NORMÁLNÍ STAV.

Na čističce se změnila další kontrolka, ale zdálo se, že poslední červená je odhodlána vydržet. Dvacet minut, o něž požádal, potřeboval beze

zbytku: Hooper obletěl kosmodrom v širokých kruzích alespoň pětkrát, než se světélko konečně změnilo na zelené.

SYSTÉM NOMINÁLNÍ – DIAGNOSTICKOU ANALÝZU?

Keech to zvážil, ale připadalo mu to zbytečné.

BEZ ANALÝZY.

Odpojil hadičky od objímek a schoval je zpátky do čističky. Kontrolky zhasly krátce nato, když si znovu zapnul kombinézu.

„Už můžete přistát," řekl Hooperovi.

Muž přikývl a přistál s aerotaxi na jednom z mnoha vlnolamů. Keech stiskl šedivou rukou kosočtvercový přívěsek. To, co udělal, bylo v nejlepším případě dočasné opatření. Brzy bude muset učinit rozhodnutí, jež odkládal bezmála sto let. Zbývaly mu tři možnosti: mohl ztratit, co zbývalo z jeho organického mozku – a těla – a přejít úplně na UI; mohl zemřít; nebo mohl nastoupit kurz, který zatím byl možný, ale i po desetiletích úvah mu stále připadal neuvěřitelný.

Keech zaplatil spokojenému Hooperovi a díval se, jak se aerotaxi vzneslo a rychle nabralo rychlost směrem k hooperskému městu, nepochybně proto, aby se pokusilo naložit kočkodapta, který tam zůstal. Došel na okraj stavby kosmodromu a podíval se podél dlouhého svahu vlnolamu na vřetenovité automatické zbraně, které hlídkovaly nad vodní hladinou. Zahlédl měkkýše s perleťově modrou, spirálovou ulitou, který se zvedl z vody a začal se sunout po zdi nahoru. Nedostal se ani metr nad hladinu, když se nad ním zastavila jedna automatická zbraň. Rychle se ukázalo, že mihotavé červené světlo mezi zbraní a měkkýšem jsou laserové paprsky vykreslené dýmem valícím se z mnoha otvorů proražených v tvorově ulitě.

INFORMOVAT: ZATÍŽENÍ BALZÁMOVÉ PUMPY POD 20%, požádal.

PŘEKROČENÍ PARAMETRŮ: NÁRŮST ZATÍŽENÍ BALZÁMOVÉ PUMPY O 8 %.

INFORMOVAT: ZATÍŽENÍ BALZÁMOVÉ PUMPY POUZE NAD 20 %.

Zpráva vybledla. Nahradilo ji vyčkávací světlo blikající po straně.

INFORMOVAT: VŠECHNY KONČETINOVÉ SONDY MIMO NOMINÁLNÍ STAV.

Seznam, který se objevil, musel rolovat ze spodní části zorného pole jeho levého oka. Začínal u Bl a pokračoval pořád dál.

KONEC, zadal.

Potom se zeptal serveru na polohu nejbližší lékárny. V jeho zorném poli se vzápětí objevila mapa, která znázorňovala jeho současnou polohu i lékárnu nacházející se jen několik set metrů od místa, kde stál. Rozhlédl se a poznal, že je to nízká budova nad okrajem prázdné přistávací plochy. Za dlouhými okny z makroskla uviděl nekonečné regály zboží a zamyslel se nad tím, že na všech planetách, které navštívil, nezůstane nepovšimnuta žádná příležitost ke kšeftu. Zamířil ke kovovým schodům stoupajícím do budovy, poslušně následován svým zavazadlem. Tam stiskl na kufru tlačítka ‚zůstat' a ‚zabezpečit'. Kufr tvrdě dosedl na plastbeton a zámky na jeho víku zacvakly. Na horním konci schodiště ho automatické skleněné dveře vpustily do malé samoobslužné prodejny, v níž oko lákaly uličky se zbožím. Jakmile zamířil k první uličce, ihned se k němu přitočil automatický vozík. V zadní části tohoto vozíku byly displej a klávesnice. Zadal na klávesnici slova: ‚intertoxové inhibitory'.

Po chvíli vozík zabzučel a zacvakal a odvedl ho k jedné straně. Zanedlouho už stál před policemi, v nichž byla vyrovnána obrovská nabídka různých balení, která začínala u kartiček s mikroampulemi a končila pětilitrovými lahvemi a plechovkami. Police zářila firemními značkami a typy jako stěna posázená drahokamy. Šel podél ní, až se ocitl u nabídky válců, jako byl ten, který zasunul do své čisticí jednotky. Několik těchto válců hodil do vozíku. Na displeji okamžitě naskočila cena. U východu z obchodu nasypal několik průsvitných osmiúhelníkových šilinků do sběrné misky, sebral nákup a odešel. Když scházel ze schodů, v souladu se svým zvykem se zamyslel nad tím, jak je takový systém ošetřen pro případ krádeže. Obchod měl určitě nějakou UI, která sledovala situaci několika stovkami malých očí. Pravděpodobně byl identifikován hned v okamžiku, kdy prošel dveřmi. Tato teorie se mu vzápětí potvrdila.

„Zpráva pro Sabla Keeche," řekl hlas prostřednictvím zvukového vstupu z jeho superky.

„Poslouchám," řekl.

„Bylo mi hlášeno, že jste si zakoupil Intertox Virex 24. Měl byste vědět, že všechny prostředky Intertox mají v materializačních balzámech aktivní životnost sedm minut."

„Vím o tom."

„Děkuji za vaši pozornost," řekl hlas a zvukový vstup se odpojil.

Keech se rozhlížel po moři, dva válce přitisknuté na hruď. Je příjemné vědět, že někdo má starost, pomyslel si. Případná hořkost, která v té myšlence byla, byla utlumená – skoro ani nežila.

* * *

Ranní větřík vystřídalo naprosté bezvětří a slunce na měděnkové obloze získalo téměř zřetelný obrys. Plachta, která neměla co dělat – a viset na ráhnech ji nudilo – složila křídla. Teď seděla na jednom ráhnu a krmila se plátkem z červorožce. Posádka buď měla volno a spala, nebo se věnovala pracím, na které nebyl čas, když byla loď v pohybu. Anne zaměstnávala skupinu námořníků v podpalubí kontrolou těsnění a všeho ostatního, co mohlo mít vliv na pevnost lodi. Byla to práce pro práci, protože houževnaté jandemové dřevo nehnilo a jen málokdy se poškodilo. Boris promazával kormidelní lana a nijak s tím nespěchal. Pland dohlížel na několik nováčků, kteří z paluby kartáčem odstraňovali skvrny – o několik plaveb zpátky ještě držel rejžák on, a tak bylo vidět, že mu ta funkce dělá dobře. Peck si přepečlivě čistil brokovnici. Sloužila mu dobře už přes sto let, i když všechny součástky samozřejmě časem vyměnil, takže to ve skutečnosti nebyla stejná zbraň. Záměrně se nepouštěl do ničeho příliš namáhavého, protože věděl, co bude jeho dalším úkolem.

„Pecku, pojď sem," zavelel Ambel.

Peck zvedl hlavu. V této fázi operace si kapitán vždycky zavolal na pomoc jeho – a Peck si upřímně přál, aby si vybral někoho jiného. Podal brokovnici a čisticí soupravu Gollowovi, který drhnul zábradlí, a teprve pak zamířil za kapitánem.

„Tak fajn, Pecku, pojďme na to," řekl Ambel a poplácal ho po zádech. Pak sáhl dolů a uchopil druhý žlučovod, který zůstal přes noc ležet u stěny přední kabiny. Odtáhl ho přes palubu k zadnímu navijáku, čímž si vysloužil polohlasné stížnosti od Plandovy party s rejžáky, pak ho spolu s Peckem nasoukal do nákladní sítě, kterou následně zvedli z paluby. Zatímco tam visel, s podvázaným přívodem směřujícím dolů, Ambel přitáhl velký opletený demižon ze zeleného skla, který vynesl na palubu už dřív, a zastrčil do jeho hrdla velký trychtýř. Zbytek posádky přerušil práci a přišel se podívat, jak Ambel rozvázal uzel a nechal hustou zelenou žluč přelít do trychtýře a odtamtud do demižonu. Když byl demižon ze tří čtvrtin plný, přítok se zpomalil.

„Vodu," požádal Ambel, vytáhl z pouzdra dýku a zarazil ji do horní části žlučovodu. Pland podal Peckovi kbelík pitné vody. Ambel znovu podvázal žlučovod a potom přemístil trychtýř k otvoru, který do něj udělal. Peck mu podal kbelík a on nalil jeho obsah do žlučovodu. Nato vrátil trychtýř do demižonu a žlučovod pečlivě promačkal a prohnětl, aby do roztoku dostal zbytek žluči. Kbelík vody po průchodu žlučovodem naplnil

demižon po okraj. Ambel jej zazátkoval, zátku zalil pryskyřicí z chaluh a do pryskyřice otiskl svou kapitánskou pečeť.

„Počítám, že by z toho mohlo být nějakých deset gramů sprinu," prohlásil Peck. „Kolik to teď hodí?"

„Osmdesát dva šilinků za gram," řekl Boris.

„Kolik je to v pořádnejch penězích?" zeptal se Peck. Potom otočil rameno navijáku nad moře a uvolnil uzel na nákladní síti. Žlučovod s cáknutím spadl do vln, ale vzhledem k tomu, o co se jednalo, se na něj vodní tvorové nesesypali, aby si na něm pochutnali. Všichni se Peckovu vtípku zasmáli, ale vzápětí se rozhostilo uctivé ticho, když Ambel vzal naplněný demižon a opatrně jej odnesl k zadnímu jícnu do podpalubí. Peck otočil rameno navijáku zpátky a spustil síť vedle jícnu.

Ambel uložil demižon do sítě a zajistil jej. Potom otevřel poklop a slezl do záďového podpalubí. Peck navijákem zvedl demižon z paluby, natočil rameno nad průlez a za chřestivého doprovodu rohatek spustil vzácný náklad do podpalubí. Bylo Ambelovým úkolem upevnit demižon do polstrovaného lože – a také za to nesl odpovědnost. Byl to totiž vážný okamžik. Každý Hooper znal historku o návnadáři, který upustil demižon se žlučí z pijavice. Uvázali ho za kotník, shodili ho ze zádi lodi a celý den ho táhli vodami plnými pijavic, než mu zbytek posádky odpustil. Tak to alespoň vyprávěli zkušenější námořníci nováčkům.

Nakonec Ambel vylezl zpátky na palubu a promnul si ruce. Rozhlédl se po posádce a vesele se ušklíbl.

„A kurva," řekl Peck.

Boris vytřeštil oči nejdřív na něho a pak na Ambela. „Další?" zeptal se nevěřícně.

Ambel přikývl, aniž se přestal spokojeně zubit. Plachta naneštěstí pochopila, o co se v tomto rozhovoru jedná. Plátek masa, který žvýkala, přistál s vlhkým plesknutím na palubě a křídla se nad nimi se zaduněním rozevřela, neboť tvor si vybral právě tento okamžik, aby se ze stěžně vznesl. Byl dost chytrý, aby uletěl dřív, než se mu to někdo pokusí rozmluvit.

„Ostrov pět kiláků na sever!" křikl na ně za letu. Naštěstí měly plachty obvykle dost slušnosti, aby posádce řekly, kde se nachází nejbližší pevnina, než odletěly. Bylo to od nich jedině zdvořilé. V Ambelově úsměvu se objevil náznak nervozity.

„Veslici?" nadhodil Peck.

Boris, Pland a Anne se samolibě usmívali. Ambel si toho všiml, otočil se a dlouze, pomalu se rozhlédl po lodi.

„Ano, veslici," přisvědčil. „A než se vrátím, někdo ať zatím skasá tohle." Ukázal na plátěné plachty, které ochable visely z ráhen. „Řekl bych, že také stěžňový řetěz a vačky by potřebovaly promazat. Harpunám by neškodilo znovu nabrousit a paluba potřebuje *pořádně* vyčistit." Když se odmlčel, odpovědělo mu sborové „provedu", jak se posádka rozprchla plnit úkoly, než jim kapitán vymyslí další povinnosti. Ambel se v duchu ušklíbl a odešel hledat zesílená vesla.

Velké křídlo raketoplánu právě zatočilo na obloze nad přistávacími plošinami, když Keech znovu odpojil svou čisticí jednotku a sbalil ji zpátky do kufru. Rychlým dotazem přes superku si ověřil, že je to raketoplán, na který čeká. Připevnil kufr k vlnolamu – nastavil antigravitaci opačně, takže by na jeho zvednutí byl třeba zdvižný vozík – a zamířil k přilétajícímu raketoplánu. Oplocené chodníky mezi přistávacími plošinami ho nakonec dovedly až k té, na niž raketoplán dosedl. Vyhnul se výstupu pro cestující a oklikou se dostal k místu, kde automatické vykladače stěhovaly čerstvý náklad do skladiště. Na převoz nákladu dohlížel golemový android, který se podle visačky jmenoval Paul A2-18.

„Mohu vám nějak pomoci?" zeptal se Paul A2-18, když Keech přišel blíž.

Jednalo se evidentně o starého golema postaveného předtím, než Cybercorp zjistil, že fyzická dokonalost lidi znervózňuje. Paul byl Apollón, který sestoupil na Zem a vzal si na sebe modrou kombinézu.

„Já jsem Keech. Přišel jsem si vyzvednout balík."

„Ach tak," řekl golem a odmlčel se, nepochybně proto, aby vznesl dotaz a přijal instrukce. „Prosím, pojďte za mnou."

Paul odvedl Keeche do boční části hangáru a ukázal na kontejner, který stál na kovové desce před skenerem. Vlastní kontejner byl šestiúhelníkového průřezu a měl jedno držátko. Jediný viditelný způsob, jak se dal otevřít, představoval zakódovaný dotekový senzor, který byl do něho zasazen – nepochybně nastavený na Janerovu DNA.

„Co je uvnitř?" zeptal se Keech.

„Tuto informaci vám bohužel nemohu poskytnout," odvětil Paul A2-18. „Obal má protiskenovou ochranu."

Keech se nad tím zamyslel. Když zásilka prošla přes runsibl, z právního hlediska by s ní neměl být problém. Proč se ji potom tento android vůbec pokusil prosvítit? Právě když se ho chtěl zeptat, všiml si, že Paul vypadá trochu nervózně. To, co Keech viděl, bylo pouze napodobování, a s největší

pravděpodobností ještě k tomu vědomé napodobování, ale pochopil, co mu tím golem sděluje, a zůstal zticha – bylo příjemné vědět, že i taková apollónská dokonalost má své chyby. Vzal kontejner a obrátil se k odchodu, ale klopýtl a na okamžik se musel opřít o kovovou desku.

„Jste v pořádku?“ zeptal se android.

„To nic,“ řekl Keech, zazubil se a vyrušil varovná hlášení, která se mu rozsvěcovala v zorném poli. Intertox, který mnoha sondám pomohl vrátit se k nominálnímu výkonu, ale na víc nestačil, se teď v jeho balzamovací tekutině rozpadal. Čekal, že k tomu dojde, ale nepředpokládal tak náhlou nepříznivou reakci. Když pak znovu obcházel raketoplán kolem dokola, čím dál zúženějším zrakem uviděl, jak z něho vystupuje pět velice známých lidí.

Batijci. Příslušníci tohoto žoldáckého plemene se už velice dlouho snažili dokončit práci započatou před sedmi sty lety. Všichni členové Osmy v některou dobu využívali jejich služeb a Keech byl nucen zabít jich víc, než mu bylo příjemné vzpomínat. Jakmile je poznal, sklonil hlavu a přidal do kroku. Bohužel, když je někdo chodící mrtvola, je těžké tu skutečnost zamaskovat. Všiml si, že pětice spolu prohodila několik slov a pak jako jeden muž obrátila zrak směrem k němu. Poznal, že váhají, neboť tato oblast byla jistě pod trvalým a bedlivým dohledem některé ze Strážcových podmyslí.

V tomto okamžiku vytáhl z kapsy kombinézy dálkový ovladač a namířil jej na svůj lodní kufr. Kufr okamžitě zahájil zázračnou proměnu. Keech k němu dorazil právě včas, aby posbíral své rozházené věci a nacpal je do zavazadlového prostoru. Když pak upevňoval trysky aeroskútru, všiml si, že pětice se rozběhla k němu. Ve chvíli, kdy na skútr nasedl, doběhli k vlnolamové lávce jen nějakých deset metrů od něho. Viděl, že všichni mají ruce přichystané nad skrytými kapsami – a hledí na něho se špatně skrývanou nenávistí.

„Někdy… jindy,“ dostal ze sebe s mlaskavým polknutím, zasalutoval jim a odstartoval se svým skútrem k nebi.

„Sable Keechi, porušil jsi zákon,“ zazněl Strážcův hlas z komunikátoru na ovládacím panelu skútru.

„Znám letová omezení v okolí kosmodromů,“ odpověděl.

„To doufám. Jsi koneckonců kontrolor. Uvědomuješ si, že jsi byl automaticky pokutován?“

„Ano, uvědomuji si to, jenže kdybych se zdržel v oblasti, těch pět Batijců, kteří tam byli se mnou, by se mohlo ocitnout v pokušení, že mě

zkusí zabít, navzdory dohledu tvé PM – a pak bys musel tak či tak řešit závažnější zločin.“

„Ano… zaznamenal jsem příjezd těch pěti, o kterých mluvíš,“ přiznal Strážce.

„Ale nepovažoval jsi za vhodné varovat mě, i když jsi musel vědět, že tady jsem, a musel jsi vědět, že na mě mají spadeno.“

„Byli sice ozbrojení, ale nedělali nic nezákonného.“

„Jistě,“ odpověděl Keech, „a nedoufal jsi náhodou, že něco dělat začnou?“

Na to od UI žádnou další odpověď nedostal. Keech otočil skútr a zamířil na pláž, ze které odstartoval poprvé. Nechal skútr přistát automaticky, protože jeho oko ztrácelo i to málo hloubkového vnímání, které s pomocí superky mělo. Značně nejistě sesedl, strčil si pod paži čisticí jednotku, vrávoravě přešel hradbu z lesklých oblázků a klesl na kolena do zeleného písku za ní.

PŘEKROČENÍ PARAMETRŮ: NÁRŮST ZATÍŽENÍ BALZÁMOVÉ PUMPY O 28 %.

Dělo se to znovu, jenže tentokrát byla zdrojem problémů látka, kterou použil, aby se pokusil vyřešit předchozí problém.

KONTROLA NA AGRESIVNÍ ORGANISMY, přikázal a dostal okamžitou odpověď.

POZITIVNÍ.

Rychle mu docházely možnosti. Rukama, které mu připadaly bezvládné, si rozepnul kombinézu a znovu připojil čisticí jednotku. Balzám, který z něho vycházel, byl tentokrát hnědý, a trvalo dlouho, než se do těla vrátila safírová tekutina. Všímal si rozmazané čáry červených kontrolek a zároveň se snažil přemýšlet o tom, co musí udělat. Na to, aby se zbavil materializovaného těla a přešel plně na UI, by se musel vrátit do Dómu a potom na měsíc Coram. Jedině tam bylo k dispozici potřebné vybavení. Došel k závěru, že úplnou smrt za možnost nepovažuje. Zbývající možnost spočívala v kosočtverci, který mu visel na řetízku kolem krku. Jak to řekla ta žena ze Sabatu života, která mu jej prodala?

„*Přečte plány a pak vyšle své dělníčky stavebníčky.*“

Jenže i to by vyžadovalo, aby se vrátil do špičkově vybaveného zdravotnického zařízení.

„*Ano, musíš být v tanku, aby to fungovalo tak, jak má,*“ řekla ta žena.

Keech na ni kývl a ona couvla zpátky do houštiny na horním konci pláže. Nedokázal dost dobře pochopit, proč se tím tak trápí, ale pak se jeho pozornost rychle přesunula jinam.

„Proč bys zrovna *ty* měl mít víc života," řekl hlas vedle něho.

Podíval se tam a uviděl Corbela Franea.

„Kdo jsi, že se tak ptáš?" řekl.

Frane si uhladil knír. „Ve světě spravedlnosti a slušnosti se můžeme ptát všichni," odvětil.

„Ty nemůžeš, protože jsem tě před lety zabil."

Vypadalo to, že Frane se urazil a odplul z halucinace do paměti.

PŘEKROČENÍ PARAMETRŮ: CHYBA MOZKOVÉ SONDY.

Keech si přitiskl čističku na břicho a ztěžka se postavil. „Musím najít pomoc," dostal ze sebe.

„To nepatří k tvým oblíbeným kratochvílím," prohlásil Francis Cojan, který stál vedle něho.

Keech se na něho podíval a uviděl že je mladý, atletický a usměvavý. Vůbec se nepodobal Cojanovi, jak ho viděl naposledy.

„Ty potřebuješ přátele, aby ti někdo pomohl. Keech na přátele nevěří."

Keech se otočil a uviděl z druhé strany Alpheda Rimska. Poznal ho jen po hlase, tvář měl z větší části rozežranou dvojsytnou kyselinou, kterou mu Keech dal do kyslíkové lahve jeho kosmického obleku.

„To není doopravdy, vy všichni jste mrtví."

„A přesně to bys měl být i ty," řekl Corbel Frane a mávl na něho prstem. „No schválně, jak dlouho už se to táhne – sedm století? Copak jsi zešílel? Kolik životů stála tvá vendeta?"

Keech na něho ukázal šedým spárem. „Tak bys *ty* nepřemýšlel! To jsem já!"

Chystal se zakřičet to znovu, když si náhle uvědomil, že je na pláži úplně sám.

„Do hajzlu," řekl a podíval se dolů na dvě zelená světélka na čističce.

ZOPAKUJ CHYBOVÉ HLÁŠENÍ, požádal.

PŘEKROČENÍ PARAMETRŮ: CHYBA MOZKOVÉ SONDY.

Ve svém organickém mozku – propojeném s emocionální imitací na principu UI – se dostal tak blízko studenému potu, jak jen to šlo.

PODROBNOSTI.

Odpověď ten pocit nijak nezmírnila.

Kapilární blokáda organického velkého mozku / Balzámové shluky / Virová vlákna A1 / Kritický nedostatek Ox-3.

MOMENTÁLNÍ DETAILY.

NOMINÁLNÍ STAV.

Ale ani po tom se necítil líp. Aniž dal čisticí jednotku, která pokračovala v úsilí o pročištění jeho zkažené balzamovací tekutiny z ruky,

vrátil se ke skútru, prudce poklesl a opřel se o něho zády. Kdyby chodící mrtvolu mohla ranit mrtvice, v tu chvíli by mu k ní chyběl jenom krůček.

Pod nahromaděnými vrstvami času, perverzit a jednoho zrůdného činu za druhým se nacházelo její starší já. Frisková věděla, že by se zděsilo, kdyby vidělo, co se z ní stalo. Dokonce v tom nacházela jistou zvrácenou rozkoš – víc rozkoše než v tom, čemu se věnovala právě teď.

Starý Prador, jehož prvodítětem byl v dobách válek Pradorů s lidmi samotný Ebulan, tvrdil, že lidské maso získá při dlouhém utrpení zvláštní pikantnost. Proto začali být lidé, kteří byli nuceně pěstováni na maso, zabíjeni pomalými a mučivými průmyslovými postupy. Když ona a Jay uprchli do pradorského Třetího království, našli v tamních kotcích a jatkách ukojení svých zvrácených pudů, avšak pouze některých. Nuceně chovaní lidé totiž neměli dost času k získání takových životních zkušeností, aby mohli hrůzu své situace náležitě ocenit.

V pozdějších letech, po Jayově odchodu, tam Frisková nadále nacházela uspokojení, které však klesalo s tím, jak konzumace lidského masa mezi Pradory postupně vycházela z módy. S tím, jak bylo nuceně chovaných lidí míň a míň, se někdy stávalo, že mezi jejími sadosexuálními uvolněními uběhly roky. Lidské výmazy už zkoušela, ale vždycky jí to přineslo zklamání.

A stejné to bylo i teď. Výmaz byl samozřejmě zcela lhostejný k tomu, co s ním dělala. Chápala, že je to marná snaha, ale nedokázala se ubránit tomu, aby ji nedovedla do konce. Poslušný instrukcí svého otročího aparátu, nechal si ztopořit úd a bušil do ní, zatímco ona ho řezala a pálila. Ale jelikož byl zároveň starý Hooper, na popáleninách se udělaly strupy, které se vzápětí slouply, a kůže na ranách, které mu způsobila, se uzavřela jako vrstvička oleje na vodě. Zatímco ho takto zneužívala, nehnul ani brvou. Nakonec ji jeho pasivita znudila a znechutila, a tak ho od sebe odstrčila. Jak ji mrzelo, že všechno není jako kdysi.

„Ustup ke dveřím," poručila.

Výmaz se z ní zvedl a odešel zpátky, jak dostal přikázáno. Ona si znovu lehla a vzpomínala na hry, které s Jayem kdysi hráli: na výkřiky agonie a extáze, které se rozléhaly kotci, na nejčistší rozkoš z toho, když se mohli dívat, jak si něčí oblíbená hračka uvědomuje, že on nebo ona už nepožívá přízně a má před sebou pouze agonii, smrt a potom sežrání Pradorem. Vzpomínala, jak při použití správných narkotik a postupů uměli protahovat

život takového jedince o celé dny – dokonce i poté, co z něho stáhli celou kůži. Byly to opojné dny, ale to už bylo jednou provždy pryč.

„Odejdi," poručila výmazovi a otočila se na břicho, když se za ním zavřely dveře.

Jistě, nyní se vracela do prostoru obývaného lidmi, a tak bude mít nadbytek materiálu pro svou potěchu. Pravda, většinou to budou Hoopeři, ale budou to myslící Hoopeři, sice houževnatí, ale i tak schopní trpět – všechno to byla otázka techniky. Znala se dost dobře, aby věděla, že za blížícím se návratem do dějiště jejích nejhrůznějších zločinů ve skutečnosti nestojí Jay ani Keech, ale nuda a *potřeba*.

Frisková ucítila na noze nějaký pohyb. Překulila se a smetla ze sebe jednu z mnoha vší, jimiž byla loď zamořená. Když si pak oblékala ochranný oděv, zkusila si představit budoucnost, v níž by mohla nadále povolovat uzdu své zášti v plné míře, a přitom se na ni dočkala *reakcí*. Snažila se vychutnat si tu představu, ale její fantazie otupěla, vyčpěla. Našla v tom další zdroj zlosti.

Postavila se a řekla: „Budu na tom muset zapracovat." Ale slova jako by vsál chlad lodi kolem ní.

„*Zapracuju* na tom," řekla, dupla na veš nohou a zamáčkla ji do podlahy.

7

Oblak zvířeného bahna, rozbitých ulit, kousků masa a nažloutlé tráveniny se rozprostíral už na pěti kilometrech čtverečních mořského dna, a když jedním okrajem dosáhl oceánského příkopu, začal padat do blankytně modrých hlubin. Pokud by lesklouni měli štěstí, tento vodopád by tam dole zastihl jisté bytosti, které by vyprovokoval pouze k tomu, že by zamávaly nálevkami podobnými vykotlaným stromům, pohrdavě duply masitou nohou schopnou odvalit balvany, jestli se pod nimi neukrývá něco k snědku, a mrkly okem se štěrbinovou zřítelnicí, které mělo velikost talíře. Ale dnes měli špatný den. Obludná surmovka – jejíž miniaturními příbuznými byly kladivová i žabí odrůda, neboť do této podoby se proměnila, když přežila dost dlouho, aby konečně začala být pohlavně aktivní – sama neměla dobrý den a vlastně ani týden. Déle, než se zdálo být fér, ji po balvanových polích, která byla jejím přirozeným domovem, pronásledoval hlubinný, masožravý heirodont, a tak jí nezbylo než se uchýlit do hlubokých puklin, které se nacházely výš na stěně tohoto podvodního útesu. Kdyby narazila na něco takového ve vodě dole, jedině by to povzbudilo její chuť na obrovské filtrouše, kteří žili pod balvany. Červi ale byli momentálně daleko, zato tento zdroj byl velice blízko. Tvor, který se hemžil masou chapadel a kůži měl tak tlustou a vláknitou, že se jí ani pijavice nedokázaly provrtat, se vytáhl po stěně útesu výš a vydal se na oběd.

Byl na palubě a krunáti přelézali přes zábradlí. Nikdo jiný tam kromě něho nebyl, ale cosi přízračného a hmyzovitého řídilo loď uličkou, kterou ve vodě vytvořila zvednutá nálevkovitá ústa obřích pijavic. Couval před krunáty, ale víc se bál pijavic a toho, jak ho ta ústa pozorují. Příliš pozdě si uvědomil, že docouval až ke stěžni. Když na to přišel, strach mu zakroutil kudlou v břiše. Podíval se nahoru. Plachta pokrčila rameny, jako by chtěla říct, že to jinak nejde, a vrhla se na něho. Pokusil se utéct, ale nebyl dost rychlý. Rubáše růžově žilkované kůže ho obestřely a stáhly ho dolů. Teprve potom mu došlo, jak je celá ta situace absurdní a že je to sen. Probudil se s trýznivým strachem v útrobách, který se změnil v hryzavý hlad.

Janer otevřel oči a okamžitě se zpříma posadil. Podíval se na obvázanou ruku a zkusil ji ohnout. Byla tuhá a trochu bolela, zdaleka však ne tolik, jak čekal.

„Jak to bylo dlouho?“ zeptal se.

„Přišel jsi o jeden celý den a teď máme za sebou půlku druhého,“ odpověděla mysl.

„Mám v sobě virus.“

„Nakaženo je pět procent zdejších návštěvníků. Nenakažení jsou ti, kteří dbali na bezpečnostní opatření. Ty jsi na ně nedbal, přestože jsi byl na runsiblovém terminálu proškolen a vzal sis nabízený informační balíček. Prošel sis ho?“

„Ne,“ přiznal Janer.

„Chtěl jsi infekci dostat,“ prohlásila mysl.

„Možná. Ale vědomé to nebylo. Stalo se. Jaké to má nevýhody?“

„Několik se jich najde. Pokud během prvního století zůstaneš příliš dlouho bez nové nákazy, virus v tvém těle odumře a při svém rozkladu způsobí selhání většiny tvých důležitých orgánů. Budeš mít značně sníženou citlivost k bolesti, ale to by někteří možná za nevýhodu nepovažovali. Budeš náchylnější k některým houbovým infekcím. Existuji tři známé nemoci, které by tě dlouhým a bolestivým způsobem mohly zabít, zatímco předtím bys je přežil… Seznam je dlouhý a najdeš ho v informačním balíčku, který sis vzal.“

„A výhody?“

„Mimořádná odolnost vůči zranění. Postupný nárůst fyzické síly. Vyšší odolnost vůči ostatním virům – z nichž některé by tě zabily, kdybys tento virus neměl. A samozřejmě snížená citlivost k bolesti – jestli to považuješ za výhodu.“

Janer se zadíval na sršně, který seděl na stole u jeho lůžka. Mysli necítily bolest. Jak by něco rozptýlené do tisíce hnízd mohlo cítit bolest? Jak by mysl, která kdysi uvažovala pomalou rychlostí feromonového přenosu, mohla chápat fyzické zranění?

„Ty bys považovala bolest za výhodu?“

„Já považuji za výhodu všechno, co zvyšuje mou citlivost k okolnímu světu. Jednotka, která byla s tebou, zahynula někdy během noci a já jsem necítila víc než ztrátu smyslových vstupů z té planety.“

Janer si prohlédl sršně pozorněji. Předtím si toho nevšiml. Když do něj dloubl prstem, sršeň se převalil na záda a nohy mu zůstaly trčet do vzduchu jako jehelníček.

„Co ho zabilo?“ zeptal se.

„Totéž, co nakazilo tebe,“ odpověděla mysl.

„Neříkala jsi, že to jsou upravení sršni?“

„Měli dvě různě úpravy. U jedné jsem předpokládala malou šanci na úspěch.“

„Nerozumím tomu,“ řekl Janer. „Jak se nakazil? Sotva ho něco mohlo kousnout.“

„Hmyz se na rozdíl od lidí nemůže nákaze vyhnout. Virové spory, které se v člověku uchytí pouze po silné infuzi – jako při kousnutí pijavicí – mohou do příslušníků hmyzu proniknout jejich vzdušnicovými otvory,“ odpověděla mysl sžíravě.

„Já jsem myslel, že život mimo tělo nepřežije dlouho.“

„To je pravda. Spory se mohou dostat dovnitř, když hmyz pozře něco nakaženého. Může mu stačit, když na něčem nakaženém přistane, nebo kolem toho dokonce proletí. V případě hmyzu stačí několik životaschopných spor, aby se virus uchytil.“

„Proč? Proč je to tak jiné než u lidí?“

„Zřejmě jsme primitivnější formou života“ řekla mysl.

„Chudáčci,“ politoval ji Janer.

„Myslela jsem to samozřejmě fyzicky, nikoli intelektuálně.“

„Samozřejmě,“ řekl Janer. Vysunul nohy zpod přikrývky a sedl si na kraj postele. Sundal si z ruky obvaz a prohlédl si ošklivou ránu, která vypadala jako vytetovaný modrý kruh. Byl teď Hooper. Měl znamení.

„Co chceš udělat s tím… ztraceným smyslovým vstupem?“ zeptal se, když vracel obvaz na místo.

„Přivez ho zpátky,“ odvětila mysl. *„Zatím o tomto viru a jeho účinku na fyziologii blanokřídlých není známo zdaleka všechno.“*

Janer sáhl pod lůžko a vytáhl svůj batoh. Z něho vyndal sadu dvou poškrábaných hliníkových válců na jednom konci zaoblených a na druhém špičatých. Vytáhl jeden válec z plastového obalu a přitiskl prst na prohlubeň. V povrchu se otevřela malá dvířka. Pomocí plastového obalu mrtvého sršně vzal a vhodil ho do válce. Za roky vazalství a následná dvě desetiletí se naučil tolerovat přítomnost tohoto hmyzu, ale nezbavil se strachu, když se ho měl skutečně dotknout. Zaklapl víčko a vstal. Potom vyšel na palubu.

* * *

Komunikátor skútru vyzváněl, ale Keech to ignoroval. Čekal, až se poslední světélka na čisticí jednotce změní na zelená. Krátce poté, co

zvonění ustalo, přijal zprávu prostřednictvím zvukového vstupu ze své superky.

„Zpráva pro Sabla Keeche.“

„Co je to tentokrát?“ zeptal se.

„Žádost o spojení od úlového transpondéru.“

Keech se ohlédl po šestiúhelníkové krabici v zavazadlovém prostoru skútru. Skoro na ni zapomněl.

„Spojení povoleno,“ řekl.

Nejdřív bylo slyšet bzukot a potom se připojila Úlová mysl.

„Máte ten balíček?“

„Balíček mám, ale nedopravím ho Janerovi hned teď,“ odpověděl Keech.

Bzukot přešel do podrážděného tónu. „Měli jsme dohodu,“ připomněla mu mysl.

Keech se díval, jak se poslední červené světlo změnilo v zelené, potom odpojil čističku a opatrně zatlačil hadičky tam, kam patřily.

„Měli jsme dohodu,“ zopakovala Úlová mysl.

„Dohoda neplatí. Musím se vrátit na Coram a využít tamní zdravotnické zařízení.“

„Máte nějaký problém?“ otázala se mysl. Podařilo se jí vložit do hlasu umělou starost.

„Mám problém,“ řekl Keech.

„Jaký problém?“ zeptala se mysl.

„V krajním případě by se dal označit za zdravotní.“

„S Janerem je Erlin Tazerová 3 Indomial. Možná by vám mohla pomoci. Domnívám se, že necestuje nikam bez početné sbírky zdravotního a patologického vybavení.“

„Je od tebe moc hezké, že na mě tak myslíš,“ řekl Keech, opřel se rukou o skútr a postavil se.

„To byl sarkasmus nebo ironie?“ zeptala se mysl.

„Pravděpodobně obojí,“ odvětil Keech a vrátil čisticí jednotku do zadní části skútru.

„Nikdy si nejsem jistá, co je co,“ řekla mysl.

Keech se zadíval na skútr. Uvažoval, jestli by měl risknout cestu do Dómu. Stále trpěl tunelovým viděním a v zorném poli mu naskakovaly zvláštní čtverce, které mu posílala superka. Jeho rozhodování přerušila syčivá rána. Automaticky se sklonil, ale strčil hlavu přímo do oblaku dýmu, který se vyvalil z jeho kolenní čéšky.

„Nikam nepojedeš, materáku!“ křikl někdo.

Trvalo strašlivě dlouho, než se Keech rozhodl, jestli je to skutečnost, nebo ne. Dva Batijci, kteří vyšli z džungle na horním konci pláže, byli stejní jako mnoho jiných, které za ta léta viděl a zabil. Pak si zděšeně uvědomil, že úplně zapomněl na předchozí setkání s těmito lidmi na kosmodromu. Pokusil se zahnat znepokojení nad tím, co by tyto výpadky paměti mohly znamenat, protože měl naléhavější starosti: dva Batijce přímo tady – a zbývající tři určitě nebyli daleko.

„Hodně jsi nám usnadnil práci," vychrlila ze sebe mužská polovina dvojice.

Keech na to neřekl nic. Díval se na ženu, která ho držela na mušce laserové karabiny. Muž s ležérním pohrdáním zastrčil svou zbraň do pouzdra. Byla to chyba, kterou dělali vždycky. Tak moc byli přesvědčení o tom, jak umějí zabíjet. Nebyli snad skvělí střelci? Jenže ono to bylo jako s ohněm a popelem: oheň nespálí něco, co už shořelo.

„Kdo vás poslal?" zeptal se Keech, tak jako to udělal mnohokrát předtím.

Muž se zlověstně usmál a neodpověděl – jako předtím. Keech pokýval hlavou a vytáhl z pouzdra na opasku pulzní pistoli.

„Zahoď to!" vykřikla žena s karabinou.

Keech zvedl zbraň a pečlivě zamířil. Laserové dávky mu udělaly kouřící díry v hrudi a v břiše, ale nijak mu nepokazily mušku. Vystřelil jednou: v ženině čele se objevila černá díra a zadní část její hlavy se za ní změnila v rozkvétající oblak. Ve chvíli, kdy vrávoravě couvla a sklátila se k zemi, se Keech otočil a nasedl na skútr. Muž chvíli jen zíral, ochromený hrůzou, než ho napadlo znovu sáhnout pro zbraň.

„Zapomínáte, že už jsem mrtvý," řekl Keech, než svůj skútr zvedl k obloze.

* * *

Vítr hnal loď rychlostí slušného počtu uzlů a vodní tříšť stříkala přes příď. Erlin se dívala, jak Janer vyšel na palubu a překvapeně se rozhlédl kolem sebe.

„Tak už se z toho dostal," poznamenal kapitán Ron.

Erlin se otočila a zapátrala v Ronově výrazu po náznaku ironie, ale žádnou nenašla. Přenesla pozornost zpátky k Janerovi, který došel k zábradlí a hodil přes palubu něco stříbřitého. Stříbrný objekt se snášel obloukem, ale než dopadl do vln, vyrovnal let a vystřelil vlastním pohonem pryč. Kapitán Ron překvapeně zabručel a když se k němu Erlin otočila, zatvářil se rozpačitě.

„Nosič zpráv," pokynul směrem k vzdalujícímu se objektu. „Za války jsem je posílal."

„Za které války?" zeptala se Erlin.

„Pradorské," vysvětlil upjatě Ron.

„Aha."

Erlin se od něho odvrátila, aby si tu informaci zařadila. Ron byl skoro stejně starý jako Ambel a bylo dobré připomínat si tuto skutečnost. Bylo až příliš snadné dívat se na takové jako Ron a Ambel, jako by byli relativně normální. Jejich zdánlivá bezelstnost byla ošidná, protože Staří kapitáni měli staleté zkušenosti a pravděpodobně stačili zapomenout víc, než kolik se ona dozvěděla za svých dvě stě čtyřicet let. Skutečně pustila z hlavy, že většina Starých kapitánů spadá do věkové kategorie v horní polovině tisíce let. Ve spodní polovině byli starší námořníci. A ona? Mohla se vydávat za staršího, ale to bylo všechno. Bylo velice snadné zapomenout, jak to tady chodí. Ti členové posádky, kteří byli označováni za mladší a o nichž takoví jako Ambel mluvili jako o ‚chlapcích', měli za sebou často století. Zajímalo ji, jak se asi Ambel dívá na ni. Byla pro něho dítě? Viděl hněv, který pociťovala nad jeho zdánlivou samolibostí, jako záchvat dětinské uraženosti? Jak na ni zareaguje – pokud se jí ho podaří najít? *Hloupé dítě,* řekla si, když sledovala blížícího se Janera.

„Co to bylo za zprávu?" zeptal se Ron.

„Nebyla to zpráva," odpověděl Janer a vylezl na palubu na střeše kabiny. „To jenom mrtvý sršeň jede domů."

„Říkal jsem vám, že je vlákna ucpou," odvětil Ron.

„Vypadá to tak," připustil Janer. „Kam plujeme?"

Odpovědi se ujala Erlin. „Kapitán Drum zahlédl *Treadera*, když mířil do krmišť. Jedeme za ním."

„Co se tam krmí?"

„Pijavice – pořádné."

Janer přikývl, že to bere na vědomí, a ušklíbl se nad jizvou na své ruce.

Erlin se znovu otočila k Ronovi. „Ambel říkal, že sem přišel po válce. Za celou tu dobu, co jsem byla s ním, jsem o tom nikdy nepochybovala, ale teď vážně přemýšlím, jestli mluvil pravdu."

„To já nemůžu říct," odpověděl. „Když jsem přišel já, bylo už sto let po všem, a jeho jsem potkal až o dalších sto let později."

„Vy jste sem přišel sto let po válce?" vložil se do jejich hovoru Janer.

Ron se na něho podíval. „Stárnul jsem a Řád tenkrát neměl k dispozici tak dobré geriatrické postupy. Připadalo mi to tenkrát jako dobrý nápad."

Janer se podíval na Erlin, jak se na to tváří – ona se svou představou lidí hledajících ‚zázraky'. Její výraz mu neprozradil nic, a tak obrátil pozornost zpátky k Ronovi.

„Tak co jste ve válce *dělal*?" zeptal se Janer. Neohrabaností otázky parodoval sám sebe, a když pak uviděl Ronův výraz, mrzelo ho, že nedržel jazyk za zuby.

„Byl jsem v jednotce, která bojovala za hranicí cheyenských vnějších soustav. Váleční roboti a kyberneticky vylepšení vojáci. Podnikali jsme sabotážní akce v jejich loděnicích a v ubikacích, kde drželi lidské výmazy, které používali jako vojáky. Bylo to všechno dávno."

Janera to fascinovalo, ale viděl, že z Ronova pohledu to dost dávno nebylo. Zalétl pohledem k Erlin. Doufal, že by se mohla na něco zeptat, ale Erlin hleděla na moře s lehce ztraceným výrazem ve tváři.

„Vadilo by vám povědět mi o tom ještě něco?" zeptal se nakonec Janer.

„Vadilo," odpověděl Ron a rozhovor tím ukončil.

Shib se podíval dolů na Nolan a potom prudce zastrčil zbraň do pouzdra. Proč nezareagoval rychleji? A proč Nolaniny výstřely toho hajzla neodrovnaly? V tu chvíli s praskotem vyrazili z houští Svan, Tors a Dime a začali se rozhlížet, po kom by mohli vystřelit.

„Utekl vám," konstatovala Svan.

Shib ji zpražil pohledem a ukázal na Nolan.

„Zasáhla ho čtyřikrát. On jí jednoduše prostřelil hlavu a nasedl na skútr. Ten k zemi jen tak nepadne," řekl.

Svan se podívala na Torse, který pokrčil rameny. Odpověděla na to pomalým zakroucením hlavou a pak došla k místu, kde ležela obličejem k zemi Nolan. Shýbla se a zvedla laserovou karabinu. Chvíli si ji zkoumavě prohlížela, načež ji hodila Shibovi, který ji zachytil prudkým pohybem ruky. Svan se pak rozhlédla po ostatních.

„Čekala bych," řekla pomalu, „že opakování událostí za posledních sedm století bude stačit, abyste se o Sablu Keechovi poučili. Zřejmě to nestačí." Prohlédla si každého z nich. „Víte, kolik Batijců zemřelo, když se ho snažili na něčí objednávku zabít? Ne? Já také ne, ale vím, že dohromady to dělá víc než padesát – a velice pravděpodobně prakticky ze stejných důvodů." Ukázala na karabinu, kterou držel Shib. „Měla základní smrtící nastavení. Keech je materializovanec pro planety se silnou gravitací. Možná vypadá křehce, ale musíte mít na paměti, že má pevné kosti, které

jsou vnitřně zesílené, aby unesly kybermotory.“ Přistoupila k Shibovi, vytáhla mu z opasku malou černou krabičku a zvedla ji.

Pokračovala, jako by dělala přednášku pitomcům. „Podle toho jsme ho vysledovali, a přesně proto je tak nebezpečný. Kdysi byl člověk, ale to už teď hodně dlouho neplatí. Je to biorobot, necítí bolest a na to, abyste ho sejmuli, by vám nestačilo nic menšího než trhavé střelivo nebo laser na plný výkon. Vážně potřebujete, abych vám tyhle fakta vyryla do čela?“

Odpovědělo jí mlčení. Obzvlášť zahanbený se cítil Shib, protože celý proslov byl v podstatě určený jemu a Nolan. Podíval se dolů na mrtvolu ženy, se kterou se znal jenom několik dní. Tak už to chodilo.

„Tak,“ obrátila se Svan k Dimovi, „ty a Tors nafouknete člun a ty,“ bodla prstem směrem k Shibovi, „pohřbíš Nolan tam, kde je. Nechci, aby tady leželo něco, čeho by se Strážce mohl chytit.“

Shib se znovu zadíval na mrtvolu. Batijci neměli ve zvyku pohřbívat mrtvé. Když byl někdo mrtvý, tím to končilo, nemělo žádný smysl prokazovat úctu kusu masa. Jenže v tomto případě chápal, jaký to má smysl. Spatterjay nebyla planeta, která by plně patřila pod Řád, a jako taková byla jistě pod bedlivým dohledem svého Strážce. Někde kolem byly určitě podmysli a mohly mít jakýkoli tvar. Bylo dokonce možné, že je některá pozoruje právě teď. Zadíval se za Svan, která se vracela k okraji džungle, kde shodila svou výstroj. Díval se, jak vytáhla černý krabí pancíř a začala si ho navlékat. Potom se vydal hledat něco, čím by mohl vykopat díru.

Měl z toho všeho hodně špatný pocit.

Podle mapy na displeji se to jmenovalo Malý pazourek a jak už to v takových případech chodí, tento popis přesně odpovídal navzdory Keechovým nadějím, že by se mohlo jednat o skromné označení. Na tomto svažitém černém kousku pevniny, který vyčníval necelý metr nad mořskou hladinu, nebyly žádné plachty, což bylo štěstí, protože i kdyby tam byla jenom jedna, neměl by se svým skútrem kde přistát. Keechovo dosednutí doprovázela rána. Sesedl ve chvíli, kdy stroj ještě klouzal, než se zastavil o drolivý okraj skály. Zavrávoral a padl na obličej. Když se pak zvedl na kolena, na lesklém kameni zůstala mokrá šmouha od balzámu a jiných, zdraví méně prospěšných látek.

Všechny možnosti byly v háji. Přišel čas zaplatit převozníkovi.

Keech se rozhlédl po svém ostrůvku z černého kamene a usoudil, že by tady nemělo být místo pro Franea, Rimska a ostatní. Ignoroval jejich

kousavé postřehy, znovu se postavil a odvrávoral k zadní části svého skútru. Když se pak od něho vzdálil, s čističkou v náručí, jako by to bylo drahocenné dítě, znovu klesl na kolena na kámen. Jestli ho to, co chtěl udělat, mělo tady dorazit, připadalo mu to jako dostatečně dramatické místo pro smrt. Rozhrnul si popálenou, promočenou kombinézu, aby odhalil čtyři údajně smrtelné rány ve svém těle. Hlubokou spáleninu měl také na kovovém plášti na boku, ale obě čisticí objímky naštěstí nebyly poškozené. Připojil jednotku. Řada červených světel, která ho přivítala, ho vůbec nepřekvapila. Teď samozřejmě nebyla důležitá. Ledabyle se pomodlil ke Znovuzrozenému Anubisovi a stáhl z řetízku na krku kovový kosočtverec. Odepnul řetízek z konce kosočtverce a dlouho si ten kousek zlatého kovu prohlížel.

„Věřím na zázraky?“ zeptal se okolostojícího davu. V duchu se zatoulal k pohrdavým poznámkám, jež k takovým věcem měla Erlin.

Odpovědi byly nejrozmanitější, jaké si dovedl představit, a on věděl, že ani jiné být nemohou – jaké si dovedl představit *on* – protože měl pořád dost schopností, aby dokázal odlišit halucinace od reality. Teď musel jednat rychle, než ztratí to, co mu z organického mozku ještě zbývalo. Sáhl dolů a zasadil kosočtverec do prohlubně stejného tvaru, která byla na horní straně čisticí jednotky. Kosočtverec zacvakl. Vzápětí vyrostly všude po jeho okraji tenké kovové trubičky, které se zapojily do maličkých otvorů na čističce.

AKTIVUJ NANOTRANSFORMAČNÍ JEDNOTKU, přikázal prostřednictvím superky, potom se zaklonil dozadu a pozoroval hadičky. Z něho vycházel černý balzám a to, co se vracelo, bylo naprosto čiré. Ale prázdné to nebude, to rozhodně ne. Zavřel oko a čekal. Necítil nic. Čisticí jednotka zatím pumpovala do jeho cévního systému spolu s balzamovací tekutinou miliony mikroskopických továren. Představoval si, jak se v něm přichycují na stěny žil jako maličké vulkány; maličké vulkány, které zakrátko vychrlí miliony nanorobotů, mechanismů, které by mu v konečném důsledku mohly umožnit znovu žít.

Varovná hlášení přicházela stále, dokud neporučil superce, aby je vypnula. Systém, který monitoroval jeho tělo, byl systém pro monitorování stáze něčeho mrtvého. Ale nyní přebíral aktivitu transformační program.

Továrničky se ukotvovaly a dělaly svou práci. Spatterjayský virus tam byl a také dělal svou práci. Měl by teď být v tanku, pod dohledem nějakého dokonalejšího autodoktora – ne sedět tady na skále, sledovaný lidmi, které dávno v minulosti zabil. Otevřel oko a uviděl, že všechny hieroglyfické kontrolky na čističce přeblikávaji od jantarové k červené a modré. Modré je

ještě nikdy neviděl. Vyrazil ze sebe skřehotavý zvuk, který možná měl být smích. Když se potom rozhlédl po okolí, aby zjistil, jestli na to jeho obecenstvo nějak zareagovalo, zjistil, že je znovu sám. Zaskřehotal ještě jednou do ticha, pak prudce otočil hlavu a podíval se dolů na spálené koleno. Něco tam cítil. Ne, to nebylo možné – tak rychle ne. Muselo to být něco na způsob fantomové reakce, která přecházela z jeho organického mozku do superky. Ale ostrá bolest, která přišla vzápětí, se už popřít nedala. Zaklonil hlavu a vychutnával si ji. Věděl, že toho bude víc, jak budou nanoroboty opravovat jeho nefunkční nervovou soustavu. Ale také věděl, že jestli přežije, bude si tento okamžik *pamatovat*; tuto bolest, po sedmi stoletích první věc, co opravdu cítil.

Mařena třikrát obkroužila vysokou rychlostí zátoku a potom dosedla do hlubokého příkopu, kterým se zátoka otevírala do moře. PM13 to přičetla zažívacím potížím, na což Snajpr odpověděl návrhem, že by robotek možná chtěl mařeně posloužit jako čípek. PM13 se zmínila, že by měla jít dokončit sčítání surmovek a kontrolu populace mařen. Snajpr nadhodil, že by nebylo špatné, kdyby se populace mařen snížila alespoň o jeden kus.

„To nemůžeš udělat," namítla Třináctka. „Proviníš se zabitím inteligentního tvora třetí třídy a já to schytám za tebe."

Snajpr prozkoumal ultrazvukem vnitřek mařeny, našel tvorův mozek o velikosti hrášku a podivil se nad tím, kdo takovou klasifikaci vymyslel. Při průzkumu dalšího obsahu žaludku, v němž se nacházel, také zjistil, že mařena už má na svědomí zločin, který chtěl spáchat on.

„Tahle taky žere druhé," informoval Třináctku.

„To je přirozený běh věcí. My do toho zasahovat nesmíme."

„Jasně, ale jak se Strážce dozví, že tuhle někdo nesežral?" zeptal se Snajpr.

„Když se jí podíváš na temeno lebky, zjistíš proč."

Snajpr to udělal a nakonec se mu podařilo objevit mikrotranspondér, který byl přímo napojený na jednu z mařeniných hlavních nervových ganglií. Znovu zanadával, ukončil průzkum okolí a zaměřil se na diagnostiku sebe sama. Bylo to neuvěřitelné, ale zjistil, že mařeně se podařilo udělat mu v pancíři důlky. Odolal pokušení poslat do jejího hrášku střelu a zamyslel se nad tím, jestli by pohybem nemohl v tvorovi vyvolat nevolnost.

„Snajpre… Snajpre…"

„Ano, slyším tě."

„Budu muset kontaktovat Strážce. Musí se o tom dozvědět.“

„Neblázni.“

„Musím. Ta mařena má vysílačku, protože je to prvotřídní kus a je součástí jedné ze Strážcových studií. Když mu to neřeknu, mohl by pojmout podezření později. To nechceme.“

„No tak dobře, podlízavče, jen mu to řekni.“

„Nemusíš na mě být takový. Naše dohoda pořád platí?“

Snajpr se nad tím zamyslel a zkusil najít správný přístup. „Ty procenta jsme nakonec nějak nedořešili. Jak to bylo, padesát na padesát?“ Když válečný robot nedostal odpověď, chtěl pokračovat, ale vtom ucítil chvění v tykadlech a agresivní přítomnost Strážce na periferii své mysli, a tak se rychle zarazil. Chvíli to byla nezřetelná přítomnost, signál byl slabý, ale potom Strážce přešel na podprostorový přenos a přibral Třináctku do trojstranného propojení.

„Takže ty nedokážeš ani počítat surmovky, aniž by ses dostal do maléru,“ prohlásil Strážce.

„Jo, vypadá to tak,“ odvětil Snajpr.

„Ty, Třináctko, jsi Snajpra dostatečně nevarovala, jak si mařeny potrpí na velké korýše. To bylo od tebe nedbalé.“

„Omlouvám se,“ řekla Třináctka.

„Dobrá. Ty, podmysli, se teď přestěhuješ do dalšího sektoru a budeš pokračovat v průzkumu. Můžeš začít hned teď.“

Snajpr cítil, jak se spojení s Třináctkou přerušilo. Maličký robotek vyrazil východním směrem a v několika sekundách se ocitl mimo dosah Snajprova ultrazvukového skenování.

„Zato ty,“ pokračoval Strážce, „zůstaneš tam, kde jsi, dokud příroda neřekne své. Jestli svou neschopností této mařeně nějak ublížíš, zjistím si to.“

„Slyším a poslouchám,“ řekl Snajpr.

Konečně se Strážcova přítomnost vytratila, skoro až zdráhavě.

„Nic přece nebrání tomu, aby mařena lítala,“ zabručel válečný robot.

Mařena, jejíž tělo dělalo plovací pohyby a chapadla šmátrala po rychle se vzdalujícím dně, vyplula k mořské hladině. Potom se z ní vynořila a nakloněná nosem dolů se rozletěla na východ takovou rychlostí, jakou se ještě žádný příslušník jejího druhu nepohyboval. Možná věděla, jak malou moc má nad situací, a tak zavřela oči a zatáhla chapadla do uzlíků. Snajpr litoval, že nemůže použít i fúzní raketové motory, ale antigravitační plachtění muselo prozatím stačit. Po sto kilometrech znovu ponořil mařenu do moře, a než se kůže rehydrovala, prohledal její tělo. Peristaltické srdeční

tepny byly v pořádku a mikrotranspondér nevysílal žádný signál. Jinak působila jen lehce omámeně. Napodruhé s ní Snajpr překonal dvě stě kilometrů – a podstatně rychleji. I tentokrát se zdálo, že tvor je v pořádku. Když se Snajpr konečně začal přibližovat k hranici jeho výdrže, přemisťoval ho velice rychle a musel před ním smeknout. Tyhle mařeny měly tuhý kořínek. Snajpr odhadoval, že jim potrvá přibližně jeden solstanový den, než dosáhnou toho, čemu se na Spatterjayi komicky říkalo civilizace.

Schylovalo se k dalšímu večeru a Janer přemýšlel o stálém klokotání a poklidu života v tomto oceánu. Když předtím řekl něco v tomto duchu před Roachem, rozcuchaný mužík na něho vytřeštil oči, jako by se zbláznil. Na chvíli zavládlo trapné ticho a nakonec Roach řekl: „Kapitán vždycky říká: ‚Je to jako válka – dlouhá období nudy přerušená okamžiky absolutní hrůzy.‘ Proto bych neřek, že poklid je to pravý slovo.“ Nato Roach odešel chytat další svačinky. Opřený o zábradlí Janer otočil hlavu k Erlin, která stála vedle něj. Na rozdíl od něho neměla vyhřívaný oděv. Napadlo ho, jestli se bez něho obejde také, až se virus v jeho těle uchytí pevněji. Dlouho si prohlížel její profil, až ucítil pod hrudní kostí něco, co se podobalo touze. Ta žena byla strašně *zajímavá*, a možná právě proto mu připadala velice přitažlivá.

„Takové to bylo předtím?“ zeptal se.

Krátce se na něho podívala a pak přenesla pozornost zpátky k moři. „Většinou,“ odpověděla.

Janer se zatvářil zadumaně. „Víte, podle toho, co jste říkala a co jsem se dozvěděl od některých lidí z posádky, se tady toho za dlouhou dobu moc nezměnilo.“ Kývl hlavou směrem k Ronovi. „Člověk si až říká, jestli příčinou nejsou oni.“

„Jak to myslíte?“ zeptala se Erlin.

„Jsou tady ve všech směrech vládci, až na to, že se jim tak neříká, a tak třeba nechtějí, aby se něco změnilo. Nemusí to ani být vědomý úmysl.“

„Možná máte pravdu,“ připustila Erlin.

„Já myslím, že ano,“ řekl Janer. Rozhostilo se mezi nimi přirozené mlčení. Janer se cítil klidný a uvolněný. Prakticky přestal vnímat rachot a řinčení lodních mechanismů.

„Byla jste tady docela dlouho, ne?“ zeptal se po chvíli.

„Osmdesát let, plus minus. Moc si z těch let nepamatuji. Myslím, že to je normální, když se moc neděje.“

„Jaké to bylo, když jste sem přišla poprvé a objevila virus – to zdejší zvláštní uspořádání?“ zeptal se.

Erlin se ve tváři objevil znepokojený výraz. Odhadla ho pohledem.

„Stalo se tenkrát pár divných věcí, ale je to tak dávno, že si občas říkám, jestli si se mnou paměť nezahrává.“ Zachvěla se, jako by teď chlad ucítila i ona.

„Prosím, nezůstávejte u toho. Teď už mi to musíte říct.“

Podívala se na něho. Její výraz náhle zpřísněl. „Proč bych vám to *měla* říct?“

Janer se jí podíval do očí. „Protože jsme stejní. Oba se dostáváme do životního období, kdy přemýšlíme, proč bychom měli žít dál. Vy byste mi to *měla* říct proto, že vám to může pomoci získat na některé věci nový pohled a protože tím nic neztratíte, jedině získáte čas.“

Erlinin přísný výraz rozvrátil úsměv. „Máte nepřekonatelnou drzost, Janere Cord Andersi,“ prohlásila.

„Ano, proto žiju. A teď mi to řekněte.“

Erlininu tváři znovu ovládla nervozita. Otočila se, opřela se o zábradlí a zahleděla se na moře.

„Byla jsem mladá, když jsem sem přišla – mladá, nadšená, zvědavá a určitě jsem chtěla v životě dokázat velké věci.“

„A dokázala jste,“ řekl Janer.

„To je sporné,“ odpověděla Erlin a pak po chvíli pokračovala. „Vzpomínáte si, jak jste při souboji Dombyho s Forlamem pochopil, jak to na tomto světě ve skutečnosti chodí?“

„Jistě.“

„Víte, můj okamžik prozření byl poněkud… hrůznější. Byla jsem na palubě *Treadera* jenom několik dní. Dovezli mě na něj antigravem z Dómu – v té době byl runsibl ještě na planetě. Neviděla jsem tenkrát ještě žádnou plachtu, protože na palubě žádná nebyla, když jsem dorazila. Ale o to nejde. Ambel, Peck a Anne se vylodili na malém ostrůvku, aby sehnali nějaké čerstvé maso, na které chtěli nalákat novou plachtu. Na Pecka tam zaútočila pijavice a já jsem samozřejmě ohromeně zírala, jak Ambel bušil pijavicí o zem, dokud nepustila kus masa, který vyvrtala, a jak Peck ten kus jednoduše zašrouboval zpátky na místo.“

„To bylo všechno?“ zeptal se Janer.

Erlin se na něho podívala. „Rozdmýchalo to mou zvědavost. A tehdy jsem se pořádně pustila do bádání. Odebírala jsem vzorky moči, zaznamenávala výroky a pomalu jsem si začala skládat dohromady, kolem

čeho se zdejší ekologie točí především: pijavice. Pokusila jsem se odebrat vzorky Ambelovi… ale o tom jsem vám už říkala.“

„Neměl v sobě žádnou krev,“ řekl Janer, „jenom vlákna.“

„Přesně tak. Nepodařilo se mi odebrat vzorek ani tehdy, když jsem mu rozřízla ruku skalpelem. A tak jsme se plavili, ze stěžně visela plachta, na palubu skákaly surmovky žabí a zkoušely si ze mě kus urvat, a třebaže jsem tomu všemu pomalu začínala rozumět, nedokázala jsem si představit, do jakých extrémů to může zajít.“ Znovu se na Janera podívala. „Slyšel jste někdy o Stahovači?“

„Slyšel jsem o Stahovačových ostrovech. Předpokládal jsem, že dostaly jméno po někom, kdo je objevil,“ řekl.

„Ne. Je to jméno toho, kdo na nich bydlí, a toho, co dělá.“

Janer čekal, až bude Erlin pokračovat. Po dlouhé odmlce se k tomu odhodlala.

„Znovu jsme přišli o plachtu, protože v uloženém mase byli červi. I ti byli mimořádní a já jsem se musela schovat v kajutě, dokud nebyli všichni pryč z lodi. Ambel odtáhl *Treadera* k nedalekému ostrovu a spolu s Peckem a Annou znovu vyšel na břeh pro maso – červorožci žijí hlavně v pobřežních mělčinách. Anne a Ambel se vrátili na loď bez Pecka a začali se shánět po harpunách a dalších zbraních. I tehdy měla většina posádky mnohem modřejší zbarvení, protože nějakou dobu nejedla pozemskou stravu. Mělo mi dojít, co to znamená.“

„Blokuje to virus,“ řekl Janer.

„Jistě,“ pokračovala Erlin, „ale co se stane s člověkem, který se nedostane k vůbec žádné pozemské potravě? Od doby, kdy ZBC vyhnala Hoopa a jeho bandu, tady totiž byla pozemská strava k dispozici pořád. Hoopeři mohli pěstovat jenom několik přizpůsobených odrůd, které tady zavedl samotný Hoop, ale i tak to stačilo. Pokud by taková strava byla nedostupná, nebyli by tady už žádní lidé, když se Řád vrátil.“

„Zemřou bez ní?“ zeptal se Janer.

Erlin se smutně zasmála a zahleděla se do míst, kde slunce klesalo do příkrovu šedých mraků, které vypadaly skoro jako vznášející se blata.

„Bylo by lepší, kdyby zemřeli. Ale tak to není; pouze přestanou být lidmi. Víme to, protože někteří Hoopeři se ztratili a nedostali se k dómové stravě… Vypadalo to, že Pecka se zmocnil jeden z těchto tvorů, kteří kdysi byli lidmi – tvor, jemuž pro jeho nepříjemné zvyky říkali Stahovač. Já jsem to samozřejmě chtěla vidět na vlastní oči a dožadovala jsem se, abych mohla jít na břeh s nimi a zúčastnit se pokusu o Peckovu záchranu. Myslím, že nakonec je přesvědčil chirurgický laser, který jsem s sebou

měla. Podařilo se mi odstranit bezpečnostní pojistky a získat tak účinnou zbraň.“

„Takže… jste vyšli na břeh.“

„Ano, vyšli jsme na břeh a našli toho Stahovače.“ Erlin se zahleděla do vody pod sebou a pokračovala tvorovým klinickým popisem. Janer by jí pravděpodobně nevěřil, kdyby sám neviděl určité zvláštní a děsivé věci. Když popis skončila, na okamžik se odmlčela, než znovu promluvila. „Když se na nás vrhl, mával něčím v pravé ruce. Ambel do něho udělal díru mušketou a Anne a Pland ho zasáhli harpunou. Když jsem uviděla, co ta kreatura drží, zapojila jsem se do boje také. Pořezala jsem ho laserem – věřte mi, nebylo to vůbec jednoduché – a potom jsem se odplazila a vyzvracela jsem se z podoby. Ostatní tři to zatím mým laserem dorazili.“

„Co měl v té ruce?“ zeptal se Janer. Rozhodl se jít rovnou k věci, přestože možná už znal odpověď.

„Byla to celá kůže z Pecka.“

„Ježíši! Chudák.“

Když se na něho Erlin podívala teď, měla v očích lehce šílený pohled. „Ano, chudák. Až se s ním setkáte, budete se ho na to muset zeptat,“ řekla.

„Cože? On to přežil?“

„Ale ano. Ambel jeho kůži vzal a šel ho hledat. Když jsme ho našli, bez kůže, jak se svíjí v prohlubni ve skále ve tvaru mísy, chtěla jsem jeho trápení ukončit. Ambel mi vyrazil laser z ruky a potom spolu s Anne a Plandem oblékli Pecka zpět do jeho kůže.“

„Žertujete.“

„Myslíte? Víte, co mi utkvělo v paměti ze všeho nejvíc?“

„Co?“

„Jak prorazili do kůže díry, aby unikly vzduchové bubliny… aby mohli vzduch těmi otvory vymačkat. Donesli ho ke člunu a převezli ho k lodi, ale na palubu už dokázal vylézt sám. To jsou ty hrubé extrémy… to jsou věci, které jsem viděla.“

Janer ji pozoroval, jak upírá oči do přicházející noci. Možná byla trochu rozrušená. Nechtěl jí otevřeně říct, že je lhářka.

8

Trnoci byli buď mrtví, nebo uprchli, a lesklouni se teď horlivě cpali. Polykali těla trnoků jedno za druhým a svoje těla při tom nesmírně zvětšovali, aby se do nich všechno to žrádlo vešlo, ale na rozdíl od surmovek žabích, které celou tuto vřavu vyvolaly, měli spodní krunýře, které se vysunuly, aby ochránily nově obnaženou tkáň tlačící se ven mezi původními články krunýře. Byla to poměrně kvapná a frenetická hostina, protože leskloun, který se krmil na jenom konci trnočího těla, byl pod tlakem, že musí polovinu sežrat, než se čelně srazí s nezvanými hodovníky. Při každé takové příležitosti si leskloun mohl jídlo zpestřit a chňapnout po nějakém tom krunátovi nebo pijavici, než postoupil k dalšímu trnokovi – rybí maso bylo mnohem sladší a jemnější, a proto rozhodně dostávalo přednost.

Keech se třásl horečkou. Regenerace jeho nervů probíhala velice rychle, a když už bolest nemohl dál vydržet, odpojil některé dráhy do svého organického mozku – a z něj. Chtěl žít, ale také si chtěl zachovat zdravý rozum. I tak, s přerušenými spojeními, se cítil jako nemocná troska. Celé tělo mu sdělovalo, že je plný infekce a rozkladu a že se rozpadá. Fyzickým důkazem bylo jeho opuchnutí, plazma prosakující z kůže a smetanovitá tekutina, která mu kapala z nosu. Čisticí jednotka hučela námahou, aby s nanotransformačním programem udržela krok. Na skále u jeho kolenou se udělala loužička těkavého balzámu, který vytekl z děr propálených laserem do jeho trupu. Otvory teď vyplňovaly hrudky žilkované, nafialovělé tkáně a kontrolka hlášení se dožadovala jeho pozornosti. Rozhodl se, že se na hlášení podívá, a znovu systém zapnul.

NANO-TRAN. HLÁŠENÍ: BALZÁM VYČERPÁN. NUTNÁ VODA – 8 LITRŮ.

Program nanotransformace byl v plném běhu. Keech se nejistě postavil, vzal čisticí jednotku a sešel k okraji skaliska. Rozhlédl se po pomalé, temné mase neklidného moře a chvíli si myslel, že má nějaké další problémy s viděním, než si uvědomil, že nastává noc. Podíval se dolů a spatřil pod vodní hladinou surmovky obou druhů. Držely se skály a vypadalo to, jako

by jejich ulity byly ze spirálovitého zlata a žilkovaného jadeitu. Než si klekl a spustil jednotku do vody, vytáhl pulzní pistoli. Surmovky nijak nezareagovaly. Třeba potmě usínaly – nebo ho možná nepovažovaly za jedlého.

Jednotka okamžitě začala nabírat vodu. Cítil, jak zaplavuje jeho tělo a ochlazuje ho. Že by už jeho kostní morek produkoval červené krvinky? Co by se stalo jako první? Jakoby v odpověď ho začaly nesnesitelně svědit ruce. Když se na nich poškrábal, šedá kůže se začala odchlipovat. Naděje, že pod ní uvidí růžovou kůži, vzala za své, když se objevila tkáň, která byla bílá jako rybí maso. Přestal se škrábat a prohlédl si nehty. Dva z nich byly úplně vyvrácené. Když zatřepal rukou, nehty odpadly a z konců prstů se vyřinul hnis.

NANO-TRAN. HLÁŠENÍ: NEBEZPEČÍ – NEVHODNÝ AMNIOTICKÝ TANK. ELEKTROLYTICKÉ POŽADAVKY…

Keech zprávu vypnul. Nebyl v tanku. Nejbližší elektrolyt, do něhož se mohl ponořit, bylo toto moře, a to vypadalo jako sebevražedný nápad. Musel se modlit, aby mu Erlin byla schopná pomoci. Když mu irigátor automaticky zvlhčil živé oko, které měl už tak dost vlhké, zvedl ruku a odpojil ho. Zdálo se, že alespoň něco funguje. Jakmile jednotka přestala nasávat vodu, vstal, zvedl ji a nejistým krokem zamířil ke skútru. Nanotovárny mohly v jeho těle pracovat, i když byl ve vzduchu, takže nemělo smysl čekat na nic dalšího. Nasedl na skútr a jednotku si spustil mezi stehna. Jakmile zapojil komunikátor, ozvalo se z něho známé zvláštní bzučení.

„Prosím?“ řekla Úlová mysl.

„Váš balíček mám a doručím ho,“ prohlásil Keech. Tekutina v ústech a v hrdle deformovala jeho syntetizovaný hlas. Keech zvedl skútr ze skaliska. Na mapě na displeji naskakovaly pomalu se měnící souřadnice. Jakmile byl ve vzduchu, zapnul autopilota a opřel se. Nechtěl pilotovat manuálně, když cintá na řízení.

Strážce tisíci očima pozoroval lidi na coramské základně a dole na planetě. Když situace naznačovala důsledky, které by mohly zasáhnout do sféry jeho odpovědnosti, věnoval jí zvýšenou pozornost nebo jí přidělil nějaké podmysli, aby její vývoj sledovala. Když nebylo možné podmysl uvolnit z jejího nositele, ať už to byl mořský koník, plovoucí lastura nebo nějaký jiný, esoteričtější mořský tvar, Strážce nahrál kopii nebo nějakou vytvořil speciálně pro tento účel. Někdy pak tyto nové mysli nechal existovat dál.

Jindy je subsumoval zpět. Ostatně, byly to jen shluky informací – jako celý život.

Momentálně UI jedním ze svých očí se zájmem pozorovala příjezd amfidapta z runsiblu ve vnitřním oceánu Europy v soustavě Sol. V příloze, která tuto ženu doprovázela, figurovala jako separatistická teroristka, která by se mohla pokusit propašovat pijavice do zvláštních temných moří svého domova. Krátké pozorování Strážci stačilo, aby ztratil zájem a svěřil úkol PM24. Nechápal totiž, jak si amfidaptka představuje, že by mohla oklamat biologické filtry runsiblu. Neprošla jediná molekula, kterou by Strážce nebyl ochoten propustit. Teď zabloudil pozorností k souboji, který se odehrával hned za branou Dómu. Jen tak z recese si vsadil na véčko u podmysli, která měla na starost bezpečnost Dómu, a vyšel mu takový kurz, až se zamyslel, jestli by dotyčnou mysl neměl subsumovat – musela totiž vědět něco, co Strážce nevěděl. Krátce nato UI zachytila signál ze směru, odkud desítky let nic nepřišlo – konkrétně od jedněch očí v hlubokém kosmu. Věnovala nové záležitosti téměř čtvrtinu své pozornosti.

Loď vyšla z podprostoru a zanechala po sobě jiskřivou stopu, jak se antihmotové částice srážely s rozptýleným místním vodíkem. Dvě Strážcovy vesmírné oči vyřadila elektromagnetická nárazová vlna, takže mu nezbylo než pozorovat z dálky. Když zdánlivě neovladatelná loď vpadla do soustavy, hvězdy kolem ní se deformovaly, jako by byly vidět přes čočky. Zbavila se rychlosti tím, že zabrzdila vodíkosběrnými motory a odvrhla torus záření. To ji zpomalilo na polovinu rychlosti světla.

Strážce poznal, že pilot má potíže. „Prosím, identifikujte se," požádal. Vzápětí zahltil na dvě mikrosekundy všechny Strážcovy přijímače neuspořádaný théta blok obrázkového počítačového jazyka. UI trvalo další tři sekundy, než zjistila, že kromě formy má tato komunikace jen malou informační hodnotu. Tou dobou už Strážce věnoval lodi plnou pozornost.

„Pradorská lodi. Prosím, identifikujte se."

Loď chaoticky rotovala. Ve snaze zpomalit přerušovaně používala vodíkosběrné a iontové motory. Obloukem obíhala hvězdu a zanechávala za sebou dlouhou ohnivou stopu. Strážcovy přijímače zahltil další blok informací. O čtyři sekundy později UI pochopila jádro zprávy.

„Jaké povahy je závada na podprostorovém generátoru?"

Zkomolená odpověď trvala několik sekund. Uťalo ji, jak loď přešla do podprostoru.

Obyvatelé komplexu na Coramu se nestačili divit, když viděli, jak venkovní okna v mžiku zahalilo něco, co vypadalo jako vlnící se stěna vody, která se blyští na slunci. Byly to reflexní štíty, které je zakryly. Vnitřní průchody se uzavřely – dostatečně pomalu, aby lidé mohli uhnout. Hluboko uvnitř měsíce se energetické tlumiče připojily k síti, aby zachytily případný ráz ze supravodivých kabelů, silných jako ruka, které propojovaly všechny životně důležité systémy komplexu. Přes reflexní štíty bylo vidět, jak se ze síry a ledu vysunují šeredné zbraňové věže.

„Pokouším se přistát," bylo jádro další relace.

Strážce okamžitě navázal přímé spojení s runsiblem, který řídil, a připravil se odeslat sám sebe pryč, pokud by takový krok byl nutný. Věděl, že jestli se jedná o útok, bude hlavním cílem on. O několik sekund později se loď vynořila znovu v explozi antihmoty půl milionu kilometrů od Spatterjaye a na opačné straně planety, než byl měsíc.

Strážce prostřednictvím svých satelitních očí pozoroval, jak se plavidlu podařilo snížit rychlost na deset tisíc kilometrů za sekundu. Letmo zavadilo o atmosféru a potom se pokusilo o nějaké atmosférické brzdění. Na okamžik se objevila podprostorová charakteristika, po níž následovala exploze antihmoty ve stratosféře. Po úvodním záblesku a přetížení detektoru Strážce zaznamenal oblak trosek rozprostírající se po oběžné dráze kolem planety. Zachytil krátký, hvízdavý a bublavý zvuk, který s pomocí knihovny předběžně identifikoval jako zvuk Pradora smaženého mikrovlnným výbojem o vysoké intenzitě. Přemýšlel o události celých šest sekund, než kontaktoval jednu ze svých podmyslí.

„PM12, viděla jsi to?"

„Viděla. Nevěděla jsem, že čekáme nějaké hosty."

„Také jsme žádné nečekali. Bylo to nějaké pradorské plavidlo, ale nepodařilo se mi přiblížit se natolik, abych je identifikoval. Prověř to smetí na oběžné dráze a podej mi zprávu."

„Fajn, šéfe," odpověděla PM12.

Jedním ze svých satelitních očí se Strážce díval, jak malá tečka zrychluje nadzvukovou rychlostí od planety, a pak přenesl svou pozornost jinam.

„PM13, chci, aby ses okamžitě vrátila do svého posledního sektoru. Platí pro tebe nejvyšší krizová pohotovost."

Pak Strážce s určitou mrzutostí navázal další spojení.

„Snajpre, já vím, že mařena není schopna pohybovat se rychlostí sedmi set kilometrů za hodinu. Jestli zemře, počítáš s tím, že tě čeká obvinění ze zabití inteligentního tvora třetí třídy?"

„Počítám. Mařena je v pohodě. Co se děje tam nahoře?“ Strážce odeslal válečnému robotovi kondenzovaný balík informací. Snajpr byl občas otravný, ale měl svoje využití, obzvlášť v situacích, které mohly obnášet výbuchy a náhlá úmrtí. Strážce pak obrátil pozornost od robota k jinému ohnisku. Využil místní server a spojil se s jednou velice specifickou superkou na planetě. Kroky, které podnikal, vycházely z jeho vnitřního programu, který nesl označení ‚riskantní/podezřelé‘. Schéma tohoto programu původně nepocházelo od nikoho jiného než od Snajpra.

Snajpr propátral vnitřnosti mařeny, jestli nemá nějaká zranění. Nechat ji spadnout do moře z výšky pěti metrů, když Strážce zavolal, nebyl nejchytřejší nápad. Mařena byla kupodivu nezraněná, jen sebou trochu cukala. Vzdal se kontroly nad ní a prošel si balík informací.

Pradoři…

Ve Snajprovi se aktivovalo několik velice starých a dlouho nepoužívaných programů. V důsledku toho se dostal do stavu, který měl v jeho podmínkách nejblíž ke vzrušení. Okamžitě začal kontrolovat své systémy a prověřovat inventář: 121 inteligentních raket se svinutými rovinnými náložemi, kolekce min, dostatek karbidové munice do jeho probíječky a samozřejmě AFZ. Vyzbrojený byl dobře, ale jeho velkým problémem bylo zásobování energií. Tím, že antigravitací vláčel mařenu na takovou dálku, si vybil baterie, takže jeho alotropický uranový generátor dělal všechno pro to, aby je znovu dobil, a jeho mikrotok se snažil udržet generátor v běhu. V robotím žargonu byl v hajzlu. Usoudil, že v tuto chvíli pro něho bude nejlepší v klidu sedět, dokud se všechno nedobije.

Ultrazvukem letmo prozkoumal prostor mimo masité plavidlo, v němž se nacházel, a zjistil, že v dosahu se právě objevila plachetnice. Nemělo to pro něho žádný význam, pokud by se posádka nerozhodla, že tutu mařenu uloví a otevře, a tak se usadil a čekal. Předpokládal, že momentálně se nachází v tvorově tenkém střevu a zbývá mu ještě dlouhá cesta, než dospěje k východu na konci.

Pomocí dvou vesel z keramalové směsi, jejichž listy byly široké jako člověk, Ambel táhl *Treadera* za veslicí. Pokaždé, když vesla ponořil a zabral, vlečné lano spojující člun s lodí zaskřípalo a napjalo se a loď se pomalu sklouzla vodou o kus dál. I samotný člun byl zesílený, obzvlášť kolem havlenek. Když Ambel použil tato vesla poprvé v neupraveném člunu, zabral tak, že mu utrhl boky a posádka ho musela rychle vytáhnout,

než ho dostanou pijavice. Pro tento případ Pland a Anne kapitána sledovali, zatímco dohlíželi na práci na palubě, a Peck seděl v koši a pozoroval okolí.

„Co to dělá?“ zeptal se Pland.

Ambel schoval vesla do člunu a hleděl kamsi stranou. Pland i Anne sledovali směr Ambelova pohledu k obzoru. Za mraky se jako rakovina kůže rozlézal kotouč rudého ohně. Přímo před očima se jim roztrhal a rozptýlil, ale trvalo ještě dlouho, než barva zmizela z oblohy úplně.

„Co to bylo?“ zeptal se Pland.

„Velký meteor?“ nadhodila pochybovačně Anne.

Oba se zadumaně dívali na barvu na obloze. Zpátky k Ambelovi obrátili pozornost až tehdy, když začal znovu veslovat.

„Mařena na pravoboku!“ zavolal z koše Peck.

„Odkud ta se tady vzala, sakra?“ podivil se Pland.

Spolu s Anne se dívali, jak se tvor zvedl z vody a s mohutným cáknutím dopadl zpátky. Vypadalo to, jako by si chtěl kousnout do vln. Mařena se na okamžik zastavila, udělala několik malých koleček a potom se zhoupla dozadu, zřejmě proto, aby si prohlédla člun. Pak vyrazila šíleným tempem a udělala jedno kolečko kolem lodi. Ti, kteří drhli palubu, přestali pracovat a dívali se. Byli rádi, že mají nějaké rozptýlení. Jakmile se vrátila na místo, odkud vyplavala, zastavila se a začala vyfukovat bubliny a vydávat zvláštní chrochtavé zvuky.

„To zvíře je nějaké zmatené,“ prohlásila Anne.

„Že by dočasné pominutí smyslů? Ta máme všichni,“ řekl Pland.

Anne si opovržlivě odfrkla a podívala se na něho.

„Měly ve zvyku sledovat čluny, které lovily svačinky… nikdy nikomu neublížily,“ řekl Sild, který se opíral o mop.

Jen co to dořekl, tvor se vztyčil a znenadání vyrazil k Ambelově zesílené veslici.

„Normálně je to Peckova práce,“ řekla Anne.

Gollow a Sild se na sebe nechápavě podívali, pak se otočili a sledovali, jak se spolu s Plandem ženou po palubě. Pak odhodili své uklízecí pomůcky a rozběhli se za nimi.

Všichni oběhli kolem přední kabiny na příďovou palubu a začali přitahovat lano, které spojovalo loď s veslicí. Přidal se k nim i Boris od kormidla, ale věděli, že ani s jeho pomocí nebudou dost rychlí. Ambel zastrčil vesla do člunu, jedno vzal jako palici, postavil se a čekal na mařenu. Tvor veslici dostihl v okamžiku, kdy ho od lodi dělily jen čtyři metry. Na okamžik zaváhal a pak, jako by se rozhodl, se vrhl vpřed. Ambel ho vší silou sekl do hlavy. Ozval se zvuk, jako když železná palice narazí

na dřevěný špalek. Mařena jako taková se okamžitě zastavila, ale vlna, kterou před sebou zvedala, se valila dál a zasáhla člun tak prudce, že jej málem převrhla. Ambel udržel rovnováhu a s pomocí své váhy loďku znovu vyrovnal. Když se pak mařena přiblížila znovu, tentokrát váhavě, jako by si nebyla jistá, co se s ní stalo, udeřil ji znovu, vysoko do masitého hrbu za hlavou. Znovu se ozvala ta tvrdá rána. Ambel si prohlédl ohnuté veslo a potom je otočil, aby byl připraven na další ránu. Možná doufal, že je tak znovu narovná. Mařena se otřepala, zvedla hlavu z vody a vyčítavě se po Ambelovi podívala.

„To je ono! Ukaž tomu hajzlovi!“ zařval Peck ze svého bidýlka. Anne, Pland a Boris k němu překvapeně vzhlédli. Každý se za sebe rozhodoval, ke kterému z obou soupeřů vlastně Peck mluví.

Ambel opřel držadlo vesla o dno loďky. Chvíli se s mařenou dívali jeden druhému do očí. Potom mařena otevřela ústa a vyloudila z nich hluboké, svištivé zahoukání, načež se otočila a pomalu odplavala.

„Tak už o kapitánovi ví,“ prohlásil Boris.

„Já myslela, že jde po něm,“ řekla Anne.

„Kdepak,“ odvětil Boris a rozhlédl se po shromážděných mladších členech posádky. „Věděla, že kapitána do sebe jedním soustem nedostane a co by se jí stalo, kdyby se o to pokusila. Mařeny jsou chytré. Vzpomínáš na tu, kterou měl kapitán Gurt? Vykrmil ji pijavicemi a vycvičil, aby mu chytala ještě větší pijavice.“

„Vydělal spoustu skindů,“ přisvědčil Pland.

„Pak byla Alberova mařena – také ji používal k tažení lodi,“ pokračoval Boris.

„Třeba kapitána vůbec nechtěla sežrat,“ ozvala se Anne. „Vždyť dostala jenom ránu do hlavy, to pro ni nemohlo být nic horšího než svědění.“

„Vzpomínáš, jak to s kapitánem Gurtem dopadlo?“

„Jasně, našli z něho jenom nohu, ne?“ ozvala se Anne. „Proč se jim vlastně říká mařeny? Odjakživa mi to vrtá hlavou.“

Boris se tvářil, jako by se na chvíli zamyslel. „Podobají se trochu rybě ze Země, která se jmenuje kapr a ráda se ryje v bahně. A jeden Hooper měl ženu Marii, která do něho pořád ryla.“ Boris ignoroval, jak sebou Anne při tomto vysvětlení škubla, a pokračoval: „Jednou se vypravil na moře, uviděl tuhle tlustou rybu a řekl si, že vypadá úplně jako jeho žena. A tak dostaly mařeny své jméno.“

Mladší členové posádky si vyslechli Borisovo vysvětlení s pochybovačným výrazem. Když teď vzrušení skončilo, Pland je nahnal

zpátky k jejich práci. Anne se naklonila až těsně k Borisovi a zašeptala: „Přiznej, že ve skutečnosti to nevíš.“

Boris se poškrábal na kníru. „Ne, nemám potuchy.“

Peck si vybral právě ten okamžik, aby znovu zakřičel: „A máš to, hajzle!“

Mával pěstí, ale ani teď nebylo jasné, na koho nebo na co gestikuluje.

Boris zavrtěl hlavou. „Nikdy už nebude stejnej jako kdysi.“

„Ty s tím naděláš, vždyť je trochu divnej jenom *občas*,“ řekla Anne. Ukázala na ostrov, ke kterému je teď Ambel zase táhl. „To ty ostrovy – připomínají mu Stahovačův ostrov. Když je vidí, necítí se bezpečný.“

„Přece ví, že už by se mu to nemohlo stát,“ řekl Boris a významně se zahleděl ke kapitánově kajutě.

„O to nejde. Logika v tom není. Je prostě přesvědčený, že se to stane znovu.“

„Tak to by nešlo.“ Boris se zadíval na Ambela, který vlekl loď blíž a blíž.

V Ambelově kajutě ležela Stahovačova hlava nehybně ve své truhle; nehybně, tiše a pozorně.

Zbývající sršeň byl pryč už dva dny a mysl se s Janerem od rozhovoru, ve kterém vyjádřil starosti o Erlin, příliš nebavila. Chladně se ho zeptala, co mu na její historce připadá tak neuvěřitelné, a když se jí to pokusil vysvětlit, vypočítala mu všechna vodítka, která podporovala ‚extrémnost‘, jak ji Erlin popsala. Janer byl od té chvíle zadumaný a neměl se jí na co zeptat. A mysl mu od té doby prakticky neměla co říct. Skoro jako by se mezi nimi rozhostilo trapné ticho. Když bylo přetrženo, Janer sebou škubl, jako by dostal facku.

„*Tomu říkám zajímavá podívaná,*“ řekla mysl.

„Kde máš momentálně oči?“ zeptal se Janer. Nechápal, proč by ho hlas měl překvapit. Po krátké odmlce dostal klidnou odpověď, nedoprovázenou obvyklým bzučením. Uvědomil si, že právě to byl důvod, proč vyskočil: bzučení vždycky sloužilo jako předzvěst spojení.

„*Jsem na skále v moři. Žijí na ní plachty,*“ řekla mysl.

„Proč tam jsi?“

Dlouho nedostal odpověď. Janer stál u zábradlí a po chvíli si začal nervózně pohrávat s prsty. Podíval se nejdřív na Rona, který měl u oka dalekohled, a potom na Erlin, kterou plachta vyzvedla do koše. Ostatní členové posádky se unyle pohybovali po palubě za svými povinnostmi;

Roach, Forlam, podsaditá blondýna jménem Goss, která po něm pořád pokukovala, a další, jejichž jména neznal. Janer se zamyšleně zahleděl na Goss. Plavba začínala být trochu nudná. Možná bylo na čase trochu ji okořenit. Právě v tu chvíli se mu Úlová mysl ozvala znovu, ale tentokrát se vrátilo i bzučení.

„Podívej se na sever,“ řekla.

Janer to udělal a všiml si, jak se za mrakem rozlévá rudé světlo, mihotavé jako polární záře.

„Co to je?“

„Exploze antihmoty. Strážce je velice zdrženlivý, pokud se jedná o její zdroj,“ odpověděla mysl.

„Antihmota?“

Mysl chvíli mlčela, než pokračovala.

„Brzy budu s tebou. Keech přijíždí. Řekni Erlin, aby si připravila vybavení.“

„Jak to myslíš, Keech?“ Janer nechápavě přenesl pohled od světla na obloze k dění na palubě.

Ostatní vzhlíželi k červené záři a mluvili spolu tlumenými hlasy. Světlo se však už začínalo rozptylovat, slábnout. Bzučení, které provázelo zprávu od Úlové mysli, zeslábló také, aniž přišla odpověď. Janer se znovu podíval na Goss a potom zvedl oči k Erlin. Zavolal na ni.

„Co mělo znamenat, že ‚Keech přijíždí‘?“ zeptala se ho Erlin, když jí předal zprávu od mysli.

„Pokud to znamená, že bude potřebovat vaše lékařské vybavení, napadá mě jediné, co by to mohlo znamenat: že má potíže.“

„A co bych pro něho jako měla být schopna udělat, sakra?“

„Připouštím, že na vaše služby je v jeho případě trochu pozdě.“ Janer pokrčil rameny a vesele se na ni ušklíbl. „Ale možná bychom se měli i tak připravit. Mysl se obvykle neplete.“

„Tak fajn. Asi máte pravdu.“

Erlin zamířila k palubnímu jícnu a Janer se za ní chvíli díval.

„Když dovolíte, pomůžu vám. Stejně jsem tady tak trochu jako páté kolo u vozu.“

Erlin mu pokynula, aby šel za ní.

Jakmile se ocitli v podpalubí, Erlin vytáhla ze skladového boxu jeden ze svých kufrů, položila ho na podlahu a otevřela ho. Janer se rozhlédl po mase blyštivých přístrojů, které byly úhledně uložené uvnitř. Poznal nanoskop, přenosného autodoktora a jednu nebo dvě další věci.

Erlin ukázala na autodoktora. „Umíte to složit?“ zeptala se.

Janer vytáhl autodoktora z kufru. Potom zacvakl na místo vyklenutý kryt a chirurgické paže, které vypadaly jako hmyzí končetiny. Erlin změnila výraz na mírné překvapení. Uznale přikývla a potom se otočila, aby se věnovala něčemu jinému. Vytáhla plochou krabičku, k jejíž horní straně bylo připevněno něco, co tvarem připomínalo pistoli. Janer okamžitě identifikoval ‚pistoli' jako ruční diagnostické zařízení a krabičku, k níž bylo připojeno, jako přenosnou výrobnu léčiv.

„To mě podrž," prohlásila Erlin. „Nemám tušení, co můžu čekat."

„Měli bychom se připravit co nejlépe," odvětil Janer.

A tak se připravili.

Větroplach létal světem vytvořeným z informací. Se šilhajícíma očima a zaťatými prsty se užasle rozhlížel po virtuální galaxii, proti níž vypadal malý i nepopiratelně obrovský lidský Řád. Tolik věcí k poznání, tolik věcí k vidění – obrovské mysli proplouvaly kolem plachty jako rozzáření leviatani a finanční systémy planet byly spletité úly, v nichž se mohla ztratit na celá staletí. Bylo to úžasné: bylo možné tolik toho dělat, tolik *mít*. Jenže Větroplach, který měl sebekázeň a inteligenci jako nikdo jiný z jeho bratrů a sester, to postupně všechno vytěsnil a soustředil se na specifika. Ohrnul ret a zamručel, když našel maličký obchůdek se starožitnostmi sídlící na Coramu a prošel si ceník. Snajpr si pravděpodobně myslel, že plachta bude příliš opojená, než aby se v takových věcech vrtala.

„Větroplachu."

Hlas se ozval někde blízko. Větroplach přestal šilhat a rozhlédl se. Všechny ostatní plachty byly shromážděné na druhé straně Pazourku a obezřetně se po něm dívaly. Tím, kdo promluvil, ale nebyla žádná z nich.

„Plachto. Mluvím na tebe prostřednictvím tvé superky. Rozumíš mi?" zeptal se hlas.

„Slyším tě," odpověděla plachta. „Ale nevím, kdo jsi."

„Pochopitelně… nikdy jsi můj hlas neslyšela. Já jsem Strážce."

„Och," dostal ze sebe Větroplach. Všiml si, že jeho druhové od něho ustupují ještě víc a pozorují ho ještě ostražitěji. Momentálně s tím nemohl nic dělat.

„Tak co si myslíš o lidském virtuálním světě?" pokračoval Strážce.

„Je to… užitečné," odpověděla plachta. „Co chceš?" zeptal se Větroplach potom. Usoudil, že jeho druhové by nemuseli být tak nervózní, pokud by tento rozhovor ukončil rychle. Nechtěl, aby si o něm mysleli, že je ještě větší blázen, než si mysleli teď.

„Jako ty, chci *mnoho* věcí – a jako ty chápu, že se dá získat jen málo, když se za to nezaplatí," řekl Strážce.

Větroplach ukázal zuby a čekal. Strážce pokračoval.

„Vím o tom, že jsi obchodními ujednáními se Snajprem získal jistý příjem. Nevidím důvod bránit tomu, aby tento mechanismus pokračoval. Snadno by se dalo namítnout, že všechny artefakty, k nimž máš přístup, jsou legitimním majetkem tvého plemene…"

„Naším majetkem?" zeptal se Větroplach.

„Jste přece původními obyvateli této planety," poznamenal Strážce.

„Znamená to, že ji *vlastníme*?" zeptala se plachta. V hlavě se jí zrodilo několik zvláštních myšlenek najednou.

„To je věc, o které si můžeme pohovořit později," odvětil Strážce. „Prozatím mě zajímá, jestli bys chtěla ten malý příjem zvýšit."

Větroplach o nabídce přemýšlel celých několik sekund. Na obavy, jak by se na něho mohly dívat ostatní plachty, rychle zapomněl. Ten ‚malý příjem' byl jediným příjmem, který měl, a věcí, které bylo možné *mít*, bylo tolik.

„Pověz mi o tom víc," řekl.

„Potřebuji pár očí, ale takových, které jsou na této planetě přirozené. Ani ne tak nezachytitelné, jako spíš nepovšimnuté."

„K čemu?"

„Viděla jsi to světlo na severní obloze?"

Větroplach přikývl. Potom si uvědomil, že Strážce jeho gesto nemůže vidět, a tak přidal kladnou odpověď.

Strážce navázal: „Chci, abys tam odletěla, porozhlédla se v té oblasti a nahlásila mi všechno neobvyklé."

„Například?"

„Cokoli neobvyklého."

Větroplach se nad tím znovu zamyslel. Proč ne? Peníze navíc se mu mohly hodit.

„Za kolik?" zeptala se plachta.

„Tisíc šilinků za každý den."

Ještě než Strážce dospěl ke slovu ‚den', Větroplach byl už ve vzduchu. Jeho druhové se dívali, jak odlétá, a potom se nechápavě obrátili k sobě. Neobešlo se to bez hojného krčení rameny.

Zatímco Ambel odpočíval, *Treader* doplul k veslici a šťouchl ji do zádě. Nato Ambel znovu ponořil vesla do vody a několik dalších minut vesloval.

Loď pomalu vplula do chráněné zátočiny, jejíž viditelné dno bylo pokryto vrstvou pijavic a zúženo stonky mořské třtiny, které se na hladině otevíraly do spletí načervenalých úponků nadnášených kostkovanými tykvovitými plody. Po pravé straně minuli ostrůvek, který nebyl větší než loď. Odtamtud sledovaly jejich postup oči na stopkách patřící surmovkám žabím, které o sebe rozrušeně rachotily šedožlutými lasturami. Boris natočil kormidlo tak, aby se od nich loď vzdálila, a Ambel nechal veslici doplout k boku lodi.

„Je to dobrý, Plande," křikl.

Pland, Sild a Gollow na přídi zvedli kotvu přes bok a spustili ji na mělčinu. Bylo slyšet žuchnuti, jak dopadla, a vidět ji bylo i přes zvířený oblak černého bahna. V rámci obvyklých bezpečnostních opatření při kotvení v ostrovních vodách Pland před několika hodinami natřel kotevní řetěz tukem. Tuk by sice nezastavil krunáty, kteří – pokud by chtěli – mohli vylézt po dřevěných bocích lodě, přičemž by konečky ostrých noh používali jako skoby, ale mohl odradit surmovky žabí a kladivové a další obyčejné potvory. Anne spustila žebřík Ambelovi, který zatím uvázal člun k boku lodě a upevnil svá vesla uvnitř. Když pak šplhal zpátky na palubu, Peck se na něho z koše zoufale podíval.

„Pořád máme čas chytit jednoho dva červy a nalákat nějakou plachu. Čerstvé maso je vždycky nejlepší," řekl Ambel a pokynul směrem ke kamenitým plážím a ostrovu s úzkou korunou modrozelené džungle.

„Já nikam nejdu," prohlásil Peck.

„Zůstaneš tady a budeš chytat svačinky," odvětil vesele Ambel.

„Já tady nechci zůstat," řekl Peck.

Ambel se tvářil, že to neslyšel. „Mohl bys nám vylovit pár kousků mořské třtiny a také nějaké tykve. Nějaký ten sud navíc by se našel a pár pytlíků sušeného solného droždí také."

Peck si odfrkl a obrátil pohled zpátky k ostrovu. Po chvíli se otočil na druhou stranu, vylezl z koše a sešplhal po stěžni na palubu, kde znovu obrátil pozornost k ostrovu. Ambel ho chvíli pozoroval, pak pokrčil rameny a došel ke stěně přední kabiny, ze které sundal svou mušketu. Vzal si také pouzdro, ve kterém měl střelný prach a munici. Otočil se k Anne a Borisovi, kteří právě sešli z kabinové paluby.

„Vy dva si přineste věci a slezte do člunu," řekl jim. Pak se obrátil k Sildovi a Gollowovi. „Vy dva také." Plandovi řekl: „Ty to tady budeš hlídat," a šlehl pohledem směrem k Peckovi. Pland přikývl. Ambel se sklonil a vešel do kajuty. Zavřel za sebou dveře a položil mušketu a pouzdro na stůl. Po chvíli došel ke své lodní truhle a vytáhl z ní krabici se

Stahovačem. Otevřel ji a podíval se na hlavu uvnitř. Z groteskního předmětu na něho zlostně hleděly šílené černé oči. Uši, které vypadaly jako ostnaté ploutve, se zahýbaly. Vypadalo to, že je jich tam mnohem víc než předtím. Ambel se podíval blíž a všiml si, že na konci, který vypadá jako dlouhý rypák, vyrůstají boule. Tvarem se podobaly boulím, ze kterých vyrůstají kly. Ambel se na hlavu ještě chvíli díval a pak se náhle rozhodl.

„Dostaneš sprin," řekl hlavě.

Hlava se zvedla na dolní čelisti a pokusila se zmítavými pohyby dostat ven z krabice. Ambel zabouchl víko a zamkl je. Když pak zavíral lodní truhlu, hlava sebou uvnitř krabice pořád házela. Popadl mušketu a pouzdro s municí a rychle opustil kajutu.

Peck se díval, jak veslují ke břehu, a cítil, jak mu v útrobách hlodá strach. Tomu, kdo vyjde na břeh, se stanou strašlivé věci. Vzpomínka se změnila v pocit. Cítil pod kůží dlouhý kostnatý prst, jak se propracovává mezi škárou a svalstvem, a při tom tahá a trhá. *Proč nemůže Hooper omdlít?* blesklo mu hlavou. Proč musela bolest trvat tak dlouho? Peck někde v hloubi věděl, že se chová pošetile. Se Stahovačem byl konec. Ambel měl hlavu zavřenou v krabici a Stahovač už nemohl dělat to, čím si získal jméno.

Člun najel na pláž zátočiny. Pětice vystoupila, zajistila jej a vydala se do džungle. Červorožci budou v hlubší vodě, která obklopuje ostrov na jiných místech, takže budou muset přejít z mělké zátočiny tam. Peck se podíval na Planda, který stál se dvěma mladšími námořníky na přídi. Měli provazy spuštěné přes bok a chytali svačinky. *Nemáš se čeho bát. Všechno je v pořádku.* Jenže potom se šepot ozval znovu. Bylo to jako hladové škemrání.

„Zas chce nějakou zkurvenou třtinu, co?" řekl Peck nahlas.

Pland se po něm podíval. „Vylov ji ze zádi. Nechci, abys nám to tady moc rozvířil."

Peck přikývl. Došel k jedné ze skříní v zábradlí, odkud vytáhl stočený provaz a víceramenný hák. Donesl si je na jednu stranu zádě, hodil hák do vody a začal tahat. Hák zanedlouho zachytil jednu rostlinu mořské třtiny. Peck opatrně přitahoval, až hák sklouzl po rostlině nahoru a zachytil se v houštině u horní části, potom tah zvýšil. Rostlina se vytrhla z mořského dna a vyvrhla oblak jemného černého bahna. Peck ji přitáhl k boku lodi a potom ji ručkováním dostal až k zábradlí. Když polovina visela přes zábradlí, uchopil stonek, který byl silný jako lidské stehno, vytáhl svou mačetu a jedinou ranou usekl kořen podobný ruce a kotevní kámen, jehož se držel.

Kořen s kamenem spadl s cáknutím zpátky do moře, zatímco zbytek rostliny se prudkým švihem přehoupl na palubu. Tykve žuchly jako useknuté hlavy a vysypaly na palubu malé pijavice, trumpetovky a krunáty o velikosti mince. Peck si dopřál šťastných pět minut, kdy dupal po pijavicích a krunátech a trumpetovky házel do litinové krabice na návnadu. Po tu dobu na šepot zapomněl, když ale skončil, šepot se ozval znovu a byl silnější než kdy předtím.

Pojď…

Peckovi vyrazil pot. Chytil se zábradlí. Potom si ulevil nadávkou a zamířil k záďovému nákladovému prostoru. Slezl do podpalubí a s mumláním se začal přehrabovat v sudech. Dával do toho rozhodně víc energie, než bylo nutné. Dva sudy vytáhl ven na palubu, potom sám vylezl z nákladového prostoru a odkoulel je k mořské třtině. Otevřel sudy, rozšlápl několik pijavic, které mu předtím unikly, a pak začal trhat tykve a házet je do prvního sudu.

Potřebuju…

„Zavři hubu! Kurva, zavři hubu!“

Stonek mořské třtiny Peck naporcoval mačetou tak, že každý voňavý plátek spadl přímo do druhého sudu. Červenozelená žebrovaná kůže stonku byla jen tenkým obalem zakrývajícím mazlavou žlutou plástvovou strukturu, která byla silně cítit po anýzu. Peck vzal do ruky propletený vršek a hodil ho přes bok zpátky. Potom rychle popadl hák a znovu ho nahodil do vody. *Je to zbabělec,* pomyslel si, když vytrhl další mořskou třtinu. T*akhle hlasitý je jenom tehdy, když kapitán není na palubě.* Jenže dnes byl šepot obzvlášť silný. Ještě nikdy nebyl tak neodbytný. Ale tentokrát odolá. Teprve když zpracoval druhou rostlinu, která hezky vyplnila oba sudy, si vzpomněl, že Ambel má solné droždí ve své kajutě. Pak začal být šepot ještě intenzivnější, ještě *dychtivější*. Peck pečlivě vrátil provaz a hák zpátky do skříně a znovu se pevně chytil zábradlí. Držel se tak dlouho, jak to šlo, ale strašivá fascinace ho nakonec donutila otočit se a zahledět se směrem ke kapitánově kajutě. Po chvíli došel ke dveřím, kde na něho Pland neviděl, shýbl se a vstoupil dovnitř.

Bolest. Bolest byla neskutečná. Vzala Pecka někam, kde nikdy předtím nebyl. A také v sobě obsahovala strašlivé pochopení. Dostal ji, aby mohl pochopit, a přesto zklamal. Peck stál nad lodní truhlou a pot z něho kapal na bohatě vyřezávané dřevo. V té truhle bylo schované něco, čeho se všichni Hoopeři – se svým rozpolceným vztahem k bolesti – chtě nechtě báli, a zároveň to uctívali.

Nesmím…

Bylo to tak strašně *hladové* a on věděl, že kdyby to nakrmil, šepot by ustal. Peck se prudce otočil a vyběhl z kajuty ven na palubu. Chvíli tam stál, lapal po dechu a doufal, že to přestane. Ten rafinovaný hlas nabízel nevýslovnou rozkoš a bolest v tak propleteném stavu, že se jedno nedalo odlišit od druhého. Musel jej utišit, takže jestli to dokáže jídlo, pak musel dostat jídlo. Sáhl do sudu, v němž schovávali žrádlo pro plachtu, a vytáhl poslední, poněkud zapáchající plátek masa z červorožce. Zamířil zpět do kapitánovy kajuty a otevřel truhlu.

Bylo to tam v té krabici; pohybovalo se to v ní. Peck se zadíval na bezpečnostní zámek a pocítil zvláštní úlevu.

Snažil jsem se…

Pak v zámku cvaklo.

A kurva.

Větroplach klouzal na termálách stoupajících z bariér korálů ohřátých sluncem. Sledoval motorový člun ženoucí se ke břehu a v těsném závěsu za ním brázdu červorožce, který jej pronásledoval. Z vody kolem brázdy tryskala pára a exploze, jak se postava přikrčená na zádi člunu snažila zasáhnout neodbytného červa silným laserem. Větroplach to poznal díky tomu, že si krátce předtím s úžasem a nemalým zděšením prohlížel stránky jednoho obchodníka se zbraněmi.

„Jsou to námezdní lovci. Batijští zabijáci. Vím už o nich," řekl Strážce, když se mu plachta pokusila popsat, co vidí – zatím ještě nedokázala přenášet obrazy přímo ze svého zrakového centra.

Větroplach se naklonil, sklouzl z termály a vzdálil se od ostrova. Nebylo na těch stránkách se zbraněmi něco o Batijcích? Odolal impulzu vrátit se tam. Věcí, které souvisely s lidmi, měl k přemýšlení víc než dost. Za letu se pomocí superky propracoval ke snadno dostupným informacím o svém plemeni a překvapeně zjistil, jak mnoho a jak málo je známo.

Experti Řádu věděli, že plachty se živí na mořské hladině, chytají červorožce, lesklouny, krunáty ze hřbetu pijavic – a někdy i samotné pijavice. Teorie, že si oblíbily lodě, aby získaly snadný zdroj potravy a méně riskantní existenci, byla samozřejmě naprosto mylná. Bylo zvláštní, jak se lidé snažili klasifikovat chování všech jiných druhů pouze ve vztahu k ‚zvířecím' vlastnostem. Větroplach si byl absolutně jist, že on a jeho druhové si oblíbili lodě ze zvědavosti. Bylo mnohem těžší pracovat jako plachta za pár plátků masa, než si vylovit z moře celého červa a za letu ho sežrat. Zabednění, nafoukaní lidé.

Větroplacha nesmírně zaujala ta část informací, která se týkala páření. Už dlouho věděl, že lidé se dělí na dvě pohlaví a jak to všechno funguje – často byl na palubě při některém z častých hooperských srazů, nikdy však nedokázal pochopit, proč je před pohlavním aktem třeba zkonzumovat hojné množství rumu z mořských třtin a vařených surmovek kladivových. Co netušil, byla skutečnost, že jeho druh má *čtyři* pohlaví. V období páření každopádně nikdy neměl mnoho příležitostí přemýšlet o tom, jaký mechanismus ho k takovému vyčerpávajícímu šílenství pohání. K oplodnění jednoho samičího vajíčka byli třeba tři samci. Vajíčko se potom obalilo cystou a přilepilo se v kokonu na stěnu Velkého pazourku. To byl původ toho, co lidé v dávné minulosti popisovali jako ‚ty orgie na skále'.

Větroplach letěl dál, vstříc spatterjayskému obzoru a všem novým obzorům, které teď objevoval. V době, kdy Batijci najeli v oblaku písku na pláž a spustili hromadnou palbu na červorožce, který se vztyčil z moře za nimi, byl už jen vzdálená tečka.

Hořící červ spadl zpátky do moře a chvíli se v něm zmítal, jako by měl stále v úmyslu pokračovat na pláž za nimi, a potom znehybněl. Shib si vydechl, až se celý zachvěl, a pak si rychle otřel pot, který ho pálil v očích.

„To byl fakt skvělej nápad, vzít si na cestu sem nafukovací člun. To je fakt klasika," utrhl se.

„Zavři hubu, Shibe," okřikla ho Svan. Dívala se, jak se na hladinu vynořují pijavice, aby si červorožce uvařeného laserem rozebraly. „Dobře víš, co by se stalo, kdybychom tady použili antigrav. Za dvě sekundy bychom měli za prdelí Strážce s termitovými granáty."

„To jo, ale –"

Svan udělala rukou gesto, jako by něco sekala. „Dost. Buď se s tím vyrovnáš, nebo ne."

Shib zmlkl. Věděl, že Svan mu nenavrhuje, aby vrátil zálohu a odjel domů. Pracovní smlouvy se špičkami, jako byla ona, končily buď velkou výplatou, nebo definitivnějším způsobem. Když gestem ukázala na člun, přikývl, sundal si z ramene karabinu a zamířil k plavidlu. Došel k němu a okamžitě spustil malou rotační pumpu. Dime se k němu přidal, vytáhl jejich batohy a hodil je na oblázkovou pláž. Shib odpojil a složil teleskopický přívěsný motor. Pak spolu s Dimem ustoupili a dívali se, jak člun rychle splaskl a scvrkl se. Smotaný člun nebyl tlustší než zápěstí, a když se k němu připevnil motor, vznikl ranec, který se dal strčit pod ruku. Dime jej odnesl na horní konec pláže a schoval ho pod velké ploché listy,

které tam rostly. Krátce nato si všichni čtyři naložili batohy na záda a vykročili po pláži.

„Proč zrovna tady?“ zeptal se po chvíli Tors.

„Je to místo, které se dá snadno najít – a náš klient tady chce něco vyřídit,“ odpověděla Svan.

Shib poslouchal rozhovor jen na půl ucha a raději sledoval džungli. Z větví stromu, který měl obrovský kulovitý kmen, ho pozoroval šeredný tvor připomínající ptáka. Myslel si, že je mrtvý a v rozkladu, dokud se tvor nepohnul, aby jejich postup sledoval blyštivými očními důlky. Potlačil okamžité nutkání sežehnout ho z té větve. Svan by to určitě vzala jako poslední kapku.

„Máš o tom klientovi nějaké další informace?“ zeptal se Tors.

„Je to ten samý, který poslední tři století vypisuje odměnu za Sabla Keeche. Transakce se bez výběru nedá vysledovat, a ten se zatím nikomu nepodařil.“

„Stejně nechápu, jak mohl vydržet tak dlouho,“ prohlásil Dime a vrhl omluvný pohled na Shiba.

„Organizace, rychlost, štěstí a prozatím sedm století zkušeností,“ řekla Svan. „Keech se v každém případě jen málokdy vystavuje do pozice, kdy by se mohl stát terčem útoku. Obvykle se pohybuje na planetách Řádu, které jsou pod pozorným dohledem UI, a většinu času tráví prohledáváním řádových databází. Není jednoduché se tam k němu dostat. A když už vyrazí někam jako sem, zpravidla má dobré krytí. Je překvapivé, že je tady tak sám. Třeba začíná být neopatrný.“

„Nebo už toho má možná dost,“ poznamenal Tors.

Svan pokrčila rameny a ukázala na pěšinu, která se zařezávala do džungle naproti molu. „To by mohlo být ono,“ řekla.

Sotva zabočili na pěšinu, Shib ucítil, jak se mu zezadu na šíji ježí chloupky. Byl už na mnoha nepřátelských místech, z nichž na některá musel v ochranném obleku nebo v pancíři, a na některých nestačilo nic menšího než plně motorizovaný vnější krunýř, ale tady kolem sebe cítil špatnost hned od začátku. Tady byla krutost něčím samozřejmým. V tom hooperském městě se připletl k jakési rvačce, a dokonce i on byl překvapen, jak lehce Hoopeři snášejí ošklivě vypadající zranění. Pak ten spěch za Keechem a pak samozřejmě Nolan… Rozhlédl se po okolní džungli a sevřel karabinu pevněji. Ze země si ho lesklýma modrýma očima prohlíželi ostnatí tvorové připomínající žáby a ve vegetaci nad nimi rostlo jakési mokvavé ovoce s dlouhými, slizkými plody. Mohl tady člověk alespoň *někde* polevit v ostražitosti?

„Jsme na místě. Zajistíme je a počkáme na ni tady," řekla Svan.

„Na ni?" zeptal se Shib a střelil pohledem dopředu. Před nimi vyrůstala ze země věž. Udusaná země kolem ní byla bez jakékoli vegetace, jako by z ní samotná věž vysála všechno dobré. Shib uvažoval, kde asi je ten lidožrout, který je tady doma.

Svan to nijak nerozvedla. Místo toho se obrátila k nim.

„Dime, postarej se o ten automat a všechny talíře na střeše. Torsi, chci abys odpálil dveře. Ty ho kryj, Shibe, a zlikviduj všechny automaty kolem dveří."

„Kolik je tady lidí?" zeptal se Shib.

„Jenom jedna stará ženská. Máme ji zajmout a čekat. Náš klient by měl brzy dorazit. Jdeme na to, *teď*."

Dime si spustil před oči záměrné hledí, zvedl karabinu a vypálil čtyři krátké pulzy rychle po sobě. Zatímco střílel, Shib a Tors běželi ke dveřím. Satelitní antény na stožáru korunujícím střechu obydlí Olian Tay rudě vzplály a prověsily se. Automatická zbraň, která se v posledním okamžiku otočila směrem k nim, zmizela v neostrém zapraskání a třepetavé záři, z níž zasypaly holou zem zčernalé úlomky. Tors doběhl ke dveřím a připlácl na zámkový mechanismus malý plochý disk. Shib ho při tom kryl. Potom uskočili každý na jinou stranu od vchodu. Malá mina vybuchla a s rachotem odmrštila zkroucené dveře dovnitř budovy. V dalším okamžiku vtrhli dovnitř.

Svan se pozorně rozhlédla po okolí a přešla mýtinu. Viděla, jak Dime zaběhl za budovu a slyšela, jak se zevnitř ozvaly ostré třaskavé zvuky a hluboké detonace. Jediný hluk, který vnímala, vydávali Shib a Tors. Budova byla prázdná. Buď měla Olian Tay kliku, nebo ji někdo varoval.

Svan vešla do budovy a Dime ji následoval. Tors stál v centrálním obývacím pokoji a všechny dveře kolem dokola byly vyražené. Shib scházel dolů točitým schodištěm po straně. Podívala se na ně. Oba zavrtěli hlavou.

Svan zvedla oči ke stropu. „Domácí počítači, kde je Olian Tay?"

„Olian Tay, Olian Tay, kde je jí konec, tu nehledej!" Hlas byl ženský a Svan nepochybovala o tom, komu patří. Prudkým pohybem ruky dala znamení Dimovi, který rychle sundal z opasku nějaký přístroj a zvedl ho do výšky.

„Kdepak jsi?"

„Rozumím," řekla Tay. „Určitě to chcete vědět jen proto, abyste mi mohli dopravit květiny, které mi posílá můj milenec."

„Dalo by se to tak říct. Ale copak tě nezajímá, proč jsme tady doopravdy?“

„Tak se to dělá, nechat mě mluvit, aby tvůj kumpán zachytil signál. Vzhledem k tomu, že jste zničili rádiovou anténu, to není moc chytré.“

„Takže jsi někde blízko,“ řekla Svan a udělala další ostré gesto. Shib a Tors se chystali vyklouznout z místnosti a začít pátrat, ale další odpověď Tay je zastavila.

„Chyba, tento signál přichází pozemním kabelem do stožáru na východě ostrova. V tuto chvíli sedím v Mackayském klubu na Coramu. Mimochodem, pod mým domem je dost výbušnin, abyste se také vy čtyři mohli vydat na cestu sem, takže bych vám radila, abyste mě poslouchali velice pozorně.“

„Poslouchám,“ řekla Svan.

„Takže, vím, že se vám nějakým způsobem podařilo vystopovat našeho společného přítele kontrolora Keeche. Už tady není. Podle posledních zpráv, které o něm mám, vyrazil hledat nějakého Starého kapitána, se kterým si chtěl popovídat. Mě zajímá hlavně to, jak se vám podařilo vystopovat ho *sem*.“

Svan varovala ostatní tři pohledem. „Když ti to řeknu, necháš nás odsud odejít?“

„Zvážím to,“ odvětila Tay. „Tak co kdybyste mi to zkusili vysvětlit?“

Opřená lokty o okraj žulového skalního výstupku, Tay se dívala dolů na svou věž. Potom se pozorně zahleděla na displej svého transpondéru a usmála se, když uviděla, jak na sebe žoldáci horečně gestikulují.

Pak promluvila žena, která jim velela. „Sledovali jsme Keeche pomocí speciálně zkonstruované hledačky, která zaznamenává emise určitých starých typů kybermotorů,“ řekla batijská žena a zvedla nějaký přístroj, který sundala z opasku. Tay se podívala na displej. Vysvětlení působilo věrohodně, ale ona mu ani trochu nevěřila.

Tay se náramně bavila. „Ani trochu ti nevěřím,“ řekla. Radost jí kazilo jen malé semínko pochybností: pokud Keeche nevystopovali zmíněným způsobem, jak se jim to podařilo? Ve chvíli, kdy se od žulové skály otočila, s transpondérem drženým před obličejem, ji napadlo, že možná sem vůbec nepřijeli hledat Keeche. Co na tom. Došla ke svému antigravu a nasedla do něho. Až tihle žoldáci nakonec odejdou, jako to dělali všichni podobní, vrátí se domů. Hodila transpondér na sedadlo vedle sebe a sáhla po řídicím sloupku.

„Ale, ale, Olian," řekla žena, která vklouzla do antigravu k ní, „tys to úplně popletla. Oni se sem přijeli setkat se mnou a já jsem sem přijela, abych se setkala s tebou."

Tay nepoznávala tvář, která se na ni usmála, ale plynová pulzní pistole, která jí mířila do obličeje, měla její maximální pozornost.

„Kdo sakra jsi?" zeptala se.

„Neuhodneš to?" zeptala se žena. Nato vzala do ruky Tayin transpondér a promluvila do něho. „Svan, tady je váš klient. Mám Olian Tay a za chvíli budeme u vás. Musím ti poblahopřát, udělali jste to přesně tak, jak jsem čekala."

Vypnula transpondér, vyhodila jej z antigravu ven a potom se s výrazem plným očekávání zadívala na Tay. Tay si otřela pot pod bradou, než se chopila řízení, a nasucho polkla. Batijští žoldáci… copak o to, bylo mnoho lidí ochotných najmout si tyto žoldnéře, proto se kolem té odsuzované profese točila celé kultura jednoho kontinentu na planetě mimo Řád, ale s přihlédnutím k nedávné přítomnosti Sabla Keeche tady na Spatterjayi a zájmům samotné Tay… Tay se nelíbilo, kam její myšlenky směřují. Na jedné historce pojednávající o skonu jednoho člena Osmy odjakživa bylo něco zvláštního.

„O co ti jde?" zeptala se.

Žena se odmítavě usmála a pokynula jí pistolí. Tay nedokázala odtrhnout pohled od široké stříbřité hlavně zbraně. Věděla, že i při nastavení na minimum by jí pravděpodobně dokázala ustřelit obličej.

„Ach, Olian, o tom všem si můžeme pohovořit v tvé nádherné věži. A potom mě můžeš provést svým úžasným muzeem. Hodně jsem o něm četla a vždycky jsem je chtěla vidět na vlastní oči."

Tay spustila starý gravitační motor a zvedla antigrav do vzduchu. Uvažovala, že by zkusila cizince pistoli vytrhnout; tady nahoře možná měla jedinou šanci. Ta žena si možná neuvědomovala, jak dlouho byla Tay Hooper a jak byla silná.

„Víš, Olian, jen tak od pohledu bys neuvěřila, jak je tohle tělo staré a jak dlouho je Hooper," prohlásila žena.

Tay chvíli mlčela. *Toto tělo*. Ne *moje* tělo, ne *já*. Tay jiné potvrzení než tuto jedinou větu nepotřebovala. Najednou si připadala velice malá a zranitelná, přestože její věznitelka se zdála být ještě menší a křehčí než ona. Už věděla, kdo tato osoba je, a že by jí nebylo mnoho platné, kdyby se zbraně přece jen zmocnila. Žena, která seděla vedle ní, by ji dokázala přerazit stejně jako lodní kapitán.

„Jste Rebecca Frisková," řekla.

„Ale ovšem,“ odpověděla žena.

Když pak Tay přistála s antigravem na střeše své věže, byla si absolutně jistá, že zemře, pokud nebude velice opatrná. A stejně…

„Vystup,“ poručila Frisková, když gravitační motor utichl.

Tay vylezla z antigravu. Celou cestu přemýšlela, jak by z téhle šlamastyky mohla vyváznout živá. Nepochybovala, že Frisková ji přijela navštívit ze zvědavosti. To, že za sebou nechávala smrt a zkázu všude, kam vstoupila, byl doložený historický fakt.

„Co tě sem přivádí?“ zeptala se, když za ní Frisková vykročila ke schodišti.

„Chci si prohlédnout tvoje muzeum,“ odpověděla Frisková.

9

Krunáti a pijavice se shromáždili v obrovském množství. Chňapali po zatoulaných kouscích masa a umocňovali chaos vzájemnými útoky na sebe – nebo na lesklouny, třebaže těmi nic nezískali. Přetahovali se o ukořistěné kousky a cupovali je na ještě menší kousíčky. Vzhledem k veškeré této aktivitě, jež zvířovala mořské dno, a tekutinám, které se vyřinuly z vnitřností, se viditelnost ve vodě drasticky snížila. Pozůstatky roztrhaných těl a zvířeného bahna byly ve vodě tak koncentrované, že se prakticky všechny jiné chutě ztrácely. A jelikož většina ostatních zvuků zanikala v chřestění a cvakání krunátů a bublání a sykavém srkání pijavic, dalo se předpokládat, co neblahého se stane pak.

„Něco se k nám blíží," ohlásil Ron, s okem přilepeným k dalekohledu.

Janer se zadíval na moře, ale v prvním okamžiku neviděl nic. Potom si všiml vzdálené tečky, která se k nim blížila a zvětšovala se. Vytáhl si optický zesilovač a rychle jej na předmět zaostřil.

„To mě podržte," uklouzlo mu.

„Co je?"

„On má antigravitační skútr," řekl Janer. „To budou určitě všechny ty investice, které udělal, než se stáhl do ústraní. Kumulované úroky."

Erlin se zasmála a Janer si v duchu připsal bod, když si přístroj zavěšoval zpátky na opasek. Bylo příjemné vědět, že ji dokáže nějak zaujmout.

Skútr se nad lodí zastavil a chvíli tam zůstal viset. Než se někdo stačil podivit, jestli tam zůstane, snesl se dolů a přistál na nejvolnější části paluby.

Janerovi se zvedl žaludek, když přistoupil blíž. Ano, ta páchnoucí, škraloupem pokrytá věc, která seděla na sedadle, byla Keech, ale Keech, který se od doby, co ho Janer viděl naposledy, poněkud změnil.

„Myslím, že už je pozdě," poznamenal.

Erlin přišla k materákovi se svým diagnostickým přístrojem. Když mu ho přitiskla na ruku, silný strup praskl a ven se vyřinula červená plazma. Podívala se na údaj na přístroji a pak náhle udělala krok zpátky.

Keechova hlava se natočila směrem k ní. Škraloup, který připomínal krunýř, se mu tím pohybem odtrhl od krku a odhalil mokré, krvavé svalstvo pod ním.

„Vy jste živý," bylo jediné, co ze sebe Erlin dostala.

Keech se na ni pouze podíval svým jediným, slzícím modrým okem.

Janer a zbytek posádky jenom civěli. Tím, kdo se nenadále chopil aktivity, byl Ron. „Tak fajn, chlapci, odneste ho dolů. Opatrně, dejte pozor."

„*Toho* se já nedotknu," prohlásila Goss.

Ron na ni pohlédl a povytáhl obočí – a Goss byla najednou první, kdo k materákovi natáhl ruce. Když Keeche sundali ze skútru, páchnoucí škraloupy z něho odpadly a obnažily svaly bez kůže. Přední část jeho kombinézy něco nadouvalo a Janer se bránil strašlivé představě, že tam jeho orgány plavou, téměř volně. Byl tak zabraný do dění, že si sršně, který se mu vrátil na rameno, všiml až ve chvíli, kdy Keeche odnesli do podpalubí.

„*Přivezl nám balíček,*" řekla mysl. „*Je v zavazadlovém prostoru skútru. Vezmi si ho.*"

„Už mi neporoučíš," řekl Janer nahlas a Ron se k němu otočil. Janer ukázal na sršně a Ron přikývl. Potom se odebral za ostatními do podpalubí.

„*Prosím,*" řekla mysl.

„Dobrá."

Janer došel ke skútru a nahlédl dozadu. Okamžitě poznal, který balíček to je. Vytáhl jej a prohlédl si ho.

„*Ulož ho na nějaké bezpečné místo… prosím.*"

Janer zamířil k jícnu, kterým se slézalo k jeho kajutě. „Co to je?" zeptal se.

„*Musíš se ptát?*"

„Ne, asi ne," odvětil Janer, protože takové zásilky dostal už dřív.

Odnesl balíček dolů. Cestou minul kajutu plnou lidí, kde ležel natažený na stole Keech. Došel do své kajuty a chystal se strčit krabici pod lůžko, ale mysl ho zarazila.

„*Počkej chvilku,*" řekla, jako by ji právě v tom okamžiku něco napadlo. Zkušenost Janerovi říkala, že Úlovou mysl nikdy nic jen tak nenapadne. Přesto počkal.

Sršeň se vznesl z jeho ramene a přistál na krabici. Přelezl na středovou plochu její šestiúhelníkové přední části. Ve stěně se okamžitě otevřel šestiúhelníkový otvor a sršeň vlezl dovnitř.

„*Teď to můžeš uložit na nějaké bezpečné místo,*“ řekla mysl. Janer nacpal krabici pod lůžko a šel se podívat, co se děje s Keechem. Když tam dorazil, Erlin právě dělala v kajutě pořádek.

„Všichni ven. Ven, *hned*,“ řekla.

Nespokojená posádka šouravě vyklidila místnost. Zdravotnická technika obyvatel jiných světů Hoopery odjakživa zajímala jednoduše proto, že pro ně neměla naprosto žádný význam. Jejich postoj se podobal přístupu nemocničního poradce k rekvizitám šamanismu. Byla to další ukázka zvláštní hooperské převrácenosti.

„*Vy* můžete zůstat,“ dodala Erlin a Janerovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že mluví na něho. Protáhl se do kajuty kolem Rona, který byl na odchodu. Podíval se dolů na tu věc, která byla Keech.

„Jak můžu pomoct?“ zeptal se.

Erlin ukázala na autodoktora. „Ta věc je fenomenální, když má ošetřit zranění normálního člověka. Keech momentálně prodělává přechod od mrtvoly k živému člověku. Pomáhá mu k tomu nanoměnička. Kromě toho je nakažený spatterjayským virem, který stravuje mrtvou tkáň, tak jako to dělá v živých organismech. Problém je v tom, že do Keeche se pustil v situaci, kdy nebyl *nic* než mrtvá tkáň. Také si musíme poradit s několika stovkami kybernetických zařízení.“

Keech ze sebe vydal mlaskavý, bublavý zvuk.

„Stále se snaží promluvit,“ řekla Erlin. Vypadalo to, že je v rozpacích.

Janer nevěděl, co má říct. Jestli to nedokázala zvládnout *ona*, pak on to nemohl zvládnout ani náhodou. Podíval se na Keeche a pocítil lítost. Připadalo mu, že jediná možnost by byla naložit ho zpátky na skútr a zamířit na plný plyn do Dómu. Pravděpodobně by dřív zemřel, ale i tak… Janer soustředil pozornost na Keechovu superku. Byla na ní interfaceová zástrčka.

„Hned jsem zpátky,“ vyhrkl Janer a vyběhl ven. V kajutě posádky se chvíli přehraboval ve svém batohu, dokud nenašel, co chtěl. Potom si pospíšil zpátky. Zamával malou obrazovkou a optickým kabelem a pak přistoupil ke Keechovi.

„Mělo by to fungovat,“ prohlásil. „Má to hlasový syntetizér.“

„A *funguje* to,“ řekl Keech, jakmile ho Janer připojil k osobnímu počítači. „Erlin, o kybernetiku se nestarejte. Jakmile začne překážet tělesným funkcím, odpojím ji.“

Erlin se postavila vedle Janera. Vypadala klidněji a z pohledu, který mu věnovala, se Janerovi něco převrátilo v břiše.

„Fajn," řekla, „čeká nás spousta práce. Potřebujeme dát dohromady nějaký tank. Nanomechanismy nemůžou pracovat jinde než v kapalném médiu, proto se jim nedaří vybudovat jeho vnější tkáně. Virus je třeba přibrzdit Intertoxem. Jestli tomu dobře rozumím, Keechi, blokujete bolest, že?"

„Ano."

„Fajn, musíme udělat nějaký tank."

Erlin se chvíli dívala na svou zázračnou skříňku a potom pohlédla na Janera.

„Ve skladu na zádi je uložena hlavní plachta z monofilamentu," vzpomněl si Janer. „Goss mi řekla, že je to dárek od nějakého cizince, který tady chtěl začít podnikat s tím, že nahradí živé plachty. Ron neměl to srdce ho upozornit, že takto nahrazená plachta by potřebovala nejenom víc lan a ráhen, ale také víc posádky. Teď ji zřejmě používají jen tak, že ji po útoku vrtáků natáhnou na trap. Nevím, co jsou to vrtáci, ale dovedu si představit, jak to funguje. Myslím, že asi tak za hodinu bych s tím mohl něco udělat."

„Tak to udělejte," řekla Erlin.

Janer se otočil k odchodu. V hlavě si probíral, kde viděl které materiály uskladněné pro případ opravy různých poškození lodi. Potřeboval postavit dost silnou konstrukci, aby unesla tíhu několika set litrů vody. Třeba něco na způsob visutého lůžka? O pevnost monofilamentové látky si nemusel dělat starosti. Ještě neviděl, že by se roztrhla, a věděl, že díru do ní kromě zásahu pulzní pistolí nedokáže udělat téměř nic.

„Janere," řekla Erlin.

Janer se ohlédl ode dveří.

„Nevím, jak to říct…" začala.

„Tak to neříkejte," přerušil ji Janer a šel si po svých.

Čtveřice žoldnéřů rozhodně nebyla v dobrém rozpoložení. Brzy bylo jasné, že Frisková sledovala situaci už nějakou dobu před jejich příjezdem a nechala je, aby jí posloužili jako neumělá návnada.

„Ta varovná zpráva – přišla od vás?" zeptala se Tay.

Frisková jí zamyšleně odpověděla, ale nepřestávala si prohlížet zlověstnou sochu Stahovače. „Ale ne – to byl Strážce. Monitorovali jsme signál a dali jsme si záležet, aby v oblasti nebyly žádné podmysli. A ty mi teď řekni, jak jsi zjistila detaily pro tohle."

Tay upírala oči na sochu a dumala, koho má Frisková na mysli, když mluví v množném čísle. Také se horečně pokoušela vymyslet nějakou

použitelnou historku – něco, čím by zvýšila svou šanci, jak z této neskutečné situace vyváznout. Potom si vybavila jeden aspekt z minulosti Friskové a Hoopa: kdysi byli zloději umění a oba se zajímali o obrazy.

„Jeden člověk z posádky, mi věnoval svou sbírku obrazů, když odlétal. Nevěřila jsem, že jsou přesné, dokud jsem si nezajela na Stahovačův ostrov a neviděla realitu."

„Takže tys viděla… Stahovače osobně?" zeptala se Frisková.

Tay se na ni podívala.

„Ano, viděla jsem, čím se Jay Hoop stal," řekla.

Frisková se smutně usmála a postoupila muzeem dál. U každého exponátu se zastavila a nepříjemně dlouho si ho prohlížela. Občas se zasmála a občas rozmrzele zavrtěla hlavou. Celé toto představení bylo přesně tím a ničím víc: představením.

„Je to působivá sbírka," prohlásila nakonec, když se zastavila před modelem sebe, jak kdysi vypadala. „Opravdu *hodně* toho máš dobře, pár nepřesností se ale najde."

„Například?" otázala se Tay.

Frisková udělala rukou prázdné gesto. „Eon Talsca u sebe vždycky nosil starou střelnou zbraň. Duon používal rychlonabíjecí minipistoli nebo některou ze starých pulzních pistolí. Často se hádali o účinnost zbraní, které používali. Vzpomínám si, jak uspořádali soutěž, aby zjistili, kdo bude se zvolenou zbraní nejlepší. Vyhrál samozřejmě Duon. Zabil patnáct z dvaceti kontrolorů ZBC, které jsme vypustili – ale potom se zase hádali o *mistrovství* své práce se zbraní."

Tay zajela rukou k opasku pro předmět, který tam měla připnutý. Cizí ruka jí sevřela zápěstí a ona zjistila, že se dívá do ploché hlavně malé paralyzující pistole patřící Batijce, kterou už znala jako Svan. Věděla, že tato zbraň je úmyslně zvolena pro ni, pokud by chtěla utéct. Frisková ji evidentně chtěla živou – nějaký čas.

„Je to jenom záznamník. Chtěla jsem se ujistit, že je zapnutý," řekla Tay.

Svan se nedůvěřivě podívala na Friskovou.

Frisková přikývla. „Ať si to nahraje. Je historička až do konce."

V tu chvíli Tay získala jistotu, že pokud nebude chytrá, toto setkání nepřežije. Keechova přítomnost zřejmě přilákala Friskovou na Spatterjay a zvědavost ji přivedla na toto konkrétní místo. Ale pud sebezáchovy jí nedovolí zanechat za sebou svědky toho, že je ještě naživu. Tay se dívala, jak Svan ustoupila a nechala zbraň klesnout. Přemýšlela, jestli si tito žoldnéři její situaci uvědomují.

„Nezachytil Jaye přesně, ale problém bude nejspíš v tom, že jeho vzpomínky na Stahovače jsou čerstvějšího data než vzpomínky na dvojčata Talskova," řekla.

Frisková na ni pohlédla s jistotou někoho, kdo je naprostým pánem situace. Čekala na vysvětlení. Tay věděla, že stará pirátka od ní očekává nějakou fintu, která by jí měla zaručit přežití. Tay místo toho předstírala nevědomost a lhostejnost. Krouživým pohybem ruky obsáhla všechny exponáty.

„Ten umělec," vysvětlila poslušně. „Každý zdejší exponát vychází z jeho skic a obrazů. Samozřejmě to mohla být moje chyba, že jsem dala střelnou zbraň Duonovi – dvojčata si člověk splete velice snadno."

„Kdo je ten umělec?" zeptala se Frisková.

„Jmenuje se Sprage, je to jeden ze Starých kapitánů," odpověděla Tay.

Frisková se na okamžik zamyslela. „To jméno mi nic neříká," připustila, „ale obličej bych možná poznala."

„Není zas tak pozoruhodný," řekla Tay. „Za svůj autoportrét žádnou cenu nedostane."

Frisková se rozhlédla po muzeu. „Kde jsou?" zeptala se.

„Co?" opáčila Tay. Záměrně směřovala svou pozornost k žoldákům, jako by hledala způsob, jak se přes ně dostat. Kdyby teď Frisková na její trik skočila, byl by to – konec.

„Kde jsou ty *obrazy*?"

Tay se na ní podívala, jako by ji její zájem překvapil. Pak rychle zbavila tvář výrazu. „U mě nejsou. Pořád je má Sprage," řekla rychle.

Bylo to tak průhledné, že se Frisková pousmála. Tay se odvážila doufat.

„Kde je máš schované?" zeptala se pak Frisková. „Nelži mi. Víš, že na tom může záviset tvůj život."

Tay zaváhala. Pak řekla: „Mám je uložené ve vakuovém sejfu. Byly vyhotovené na papíru z řas a některé jsou velice staré. Nechtěla jsem riskovat tím, že je tady vystavím."

„Mohla sis je nechat vakuově uzavřít a dát si je sem," namítla Frisková.

„To ano, ale světlo jim škodí také," odvětila Tay a potom rychle změnila téma. „Co… co dál tady mám špatně?"

Frisková nehodlala přenést svou pozornost jinam. „Chci ty obrazy vidět. Ukaž mi je."

Chytila se, pomyslela si Tay, ale znervózňovalo ji, jak to šlo snadno.

Nikdo z Osmy nebyl tak hloupý a tihle batijští žoldáci nebyli hloupí určitě. Možná prostě všichni věřili, že každá lest, o kterou by se pokusila, by proti jejich spojeným schopnostem neobstála. Tay se rozhlédla kolem

sebe, jako by znovu pátrala po nějaké únikové cestě. Nakonec se podívala přímo na Friskovou

„Můžete je mít, když mě necháte naživu," řekla.

„Proč si myslíš, že tě chci zabít?" zeptala se Frisková.

„Nevzpomínáš si? Znám tvůj životopis."

Frisková předstírala znuděný výraz.

„Odveď mě k těm obrazům teď *hned*, nebo nechám tady Svan, aby ti jeden po druhém uřezávala prsty, dokud to neuděláš," řekla.

Tay se zadívala na Batijku, která poklepávala na malý zahnutý nůž zavěšený u boku. Historička rázně přikývla a vykročila ke dveřím. Když vyšla na smaragdové slunce, dva zbývající Batijci ji obklíčili po stranách. Možná si mysleli, že by se teď mohla pokusit o útěk. Neudělala to. Místo toho klopýtla na holé zemi, aby demonstrovala, jak jí strach podlamuje kolena, a potom šla nejpomaleji, jak mohla – oddalovala nevyhnutelné. Žoldnéřka Svan ji strčila do zad a ona znovu klopýtla. Když se narovnala a pokračovala, cítila, jak jí na zádech naskakuje husí kůže. Toto byla její jediná šance, nesměla to zpackat. Zanedlouho došli ke zničeným dveřím jejího příbytku. Frisková vešla dovnitř jako první, následována jedním ze žoldáků. Svan ji znovu popohnala a Tay vstoupila za nimi. Krátce nato se všichni shromáždili v hlavním obývacím pokoji.

Frisková se otočila a změřila si Tay pohledem. „Co dál?" řekla jako nezpochybnitelný pán situace.

„Potřebuji oslovit domovní počítač," řekla Tay dutým hlasem.

Frisková pokynula Svan. Žoldnéřka přistoupila k Tay z boku a přitiskla hlaveň paralyzující zbraně historičce do týla.

Tay suše polkla a pak promluvila: „Domovní počítači, otevři falešnou stěnu."

Stěna, která vypadala, jako by v ní byla dvě okna, se okamžitě začala odsouvat stranou. Okna ztmavla a konečně přiznala, že jsou to obrazovky. Za stěnou se ukázaly oválné dveře, na nichž nebyl vidět naprosto žádný zámkový mechanismus.

„Domovní počítači," začala znovu Tay. Když ji paralyzující pistole zatlačila do týla tvrději, odmlčela se.

Frisková na ni kývla, aby pokračovala.

„Domovní počítači, zruš blokaci a otevři atmosférický sejf," dokončila Tay.

Ozvalo se hluboké zařinčení následované tichým klapáním a syčením. Oválné dveře se odklopily stranou. Jak se otevřely, ukázalo se, že jsou skoro jako sudová zátka, tak byly tlusté. Uvnitř se nacházela nablýskaná

kulová prostora. Uprostřed této komory ležela dvě dlouhá pouzdra připomínající rakev.

Tay velice opatrně ukázala na jedno z nich. „Tam jsou. Můžeme se podívat, jestli chcete," řekla.

Frisková okamžitě pojala podezření. „Ty," ukázala, „tobě říkají Shib, že? Jdi dovnitř a vynes to pouzdro ven."

Shib opatrně vstoupil do komory. Laserovou karabinu držel jednou rukou, pažbu zapřenou o bok. Přikrčil se a vzal za držadlo spojené s jedním koncem pouzdra. Potom se tázavě ohlédl.

„Je dlaňovým zámkem přichycené k podlaze," vysvětlila Tay.

Frisková se obrátila k Svan. „Vezmi ji tam, aby to uvolnila, a potom ji vyveď ven."

Svan znovu přitiskla zbraň Tay do týla a historička vykročila dopředu. Shib zatím vyšel ze sejfu a ustoupil stranou. Tay se zlehka sklonila, když překračovala práh komory – a potom se nejprudčeji, jak mohla, ohnala loktem za sebe. Batijka zachroptěla a o krok couvla. Tay vykopla a zasáhla Svan tvrdě do slabin. Potom se otočila a udeřila dlaní do dotekového vypínače vedle dveří. Dveře se začaly zavírat, ale ne dost rychle. Zablesklo se a Tay ucítila spalující bolest ve stehnu – někdo z nich ji zasáhl laserem. Dovrávorala k pouzdru a ohlédla se právě včas, aby uviděla, jak Svan zvedá paralyzující pistoli. Dveře vytrvale pokračovaly v zavírání, takže ji zasáhla pouze polovina dávky. Něco jako světelný perlík mrštilo Tay na zadní stěnu komory a současně uslyšela, jak ze sebe Frisková chrlí kletby. Zvuk uzamykaných dveří jí napověděl, že možná bude žít. Pak ztratila vědomí.

Ambel vystoupil na palubu jako první a naklonil se přes bok, aby zachytil lano, které mu zdola hodili. Střídavě přitahoval oběma rukama, až vytáhl na palubu obrovský hrozen kožených pytlů mokvajících čerstvou nachovou krví. V okamžiku, kdy pytle mlaskavě dopadly na palubu, za ním vylezla Anne. Pland se nedůvěřivě zadíval na krvavé šrámy na jejím oděvu.

„Krunátí bestie," zamumlala.

Ostatní, kteří ji brzy následovali, si přinesli na oděvu stejné šrámy. Gollow a Sild měli ve tváři poněkud zaražený výraz, když zmizeli v podpalubí, aby si rány ošetřili. Boris zůstal na palubě. Ruku si přidržoval na hluboké, krvácející ráně na břiše. Žvýkal si jeden konec kníru, což bylo neklamnou známkou podráždění. Pland si až teď uvědomil, že díry v oblečení má i Ambel. Byly samozřejmě bez krve, protože Ambelovi se

rány hojily příliš rychle, než aby krvácel. Erlin, Pozemšťanka, která Ambelovi před léty padla do oka, dokonce pochybovala, jestli v sobě vůbec nějakou krev má. Pland se té představě uchechtl a šel jim pomoci spustit několik pytlů masa do podpalubí a zbytkem naplnit sud s potravou pro plachtu. Rozhlédl se, kde je Peck, a našel ho u zábradlí na zádi, jak se sklání nad dalším sudem a vysypává do něho pytlík solného droždí. Když na něho zavolal, Peck pytlík s droždím zavázal, hodil ho na palubu a přešel k němu. Začal Plandovi a ostatním mlčky pomáhat. Ambel zatím jednou rukou vytáhl těžkou veslici k boku lodě a přivázal ji na místo.

„Pár kousků nechte na palubě, chlapci," prohlásil Ambel. „Třeba v noci seženeme plachtu a budeme moci vyrazit za další krasavicí."

Všichni členové posádky si neodpustili zamručení – s výjimkou Pecka, který byl zvláštně zamlklý.

„Není ti nic, Pecku?" zeptal se Ambel.

„Měl jsem jít raději s váma, kurva," zabručel Peck.

„Příště," řekl Ambel a věnoval svému námořníkovi zpytavý pohled. „Jak se ti dařilo se třtinou?"

„Jeden sud třtiny a jeden tykví," odpověděl zdráhavě Peck.

„Fajn," řekl Ambel a poplácal ho po rameni. „Budeme moct Návnadáři prodat nějakou záparu, až se vrátíme, a později nám uvaříš pryskyřici. Teď je utěsni a spusť dolů."

„Nestalo se mu nic?" zeptal se Ambel Planda, když Peck odešel splnit úkol.

„Dělal trochu kravál," odvětil Pland. „Vykřikoval a mumlal si – ale to není nic nového pod sluncem."

Ambel pokýval hlavou. „Hmm."

V noci vytrhlo Borise z lehkého podřimování, které si na hlídce dopřával, dunivé pleskání křídel. Uviděl, jak pod stěžněm slídí dlouhý krk a krokodýlí hlava plachty a cpe se červorožčím masem, které tam položili. Potom si všiml zvědavého pohledu plachty, která upustila zpola rozkousaný kus masa a zahleděla se pozorně na moře.

„Kdo je to?" zabručela plachta.

Boris sledoval její pohled a uviděl mařenu, která se vynořila nedaleko lodi a opětovala pohled plachty. Plachta s ostrým klapnutím zavřela ústa a zcela znehybněla. Skoro to vypadalo, jako by spolu oba tvorové soupeřili, kdo déle vydrží pohled toho druhého. Boris zavrtěl hlavou, pustil to z hlavy a znovu si opřel hlavu o zábradlí. Další den ráno byla plachta – jedna z

největších, jaké kdy Boris viděl – s masem tráveným v průsvitných vnitřnostech roztažena mezi ráhny a připravena k práci.

Se zájmem se dívala, jak se členové posádky jeden po druhém probouzejí a trousí se na palubu.

Jako první vylezl od kajut pro posádku Peck. Vychrstl přes bok kbelík splašků, podíval se, jaký rozruch to v moři dole způsobí, a potom se za ním vymočil.

„Dobrý ráno, Pecku," řekl Boris.

Peck v odpověď jen zabručel a zamířil k sudu s vodou, aby se napil. Potom se pustil do svých úkolů na palubě. Když vyšli ven Anne, Pland a někteří mladší námořníci, Peck už měl koš nachystaný a rozdmýchával v něm dřevěné uhlí. Každou chvíli přestal, aby zakašlal, otřel si uslzené oči nebo zamumlal nějakou nadávku. Anne se na něho chvíli dívala. Ruce měla v bok a neskrývala mrzutý výraz ve tváři. Když si jí konečně všiml, zpražila ho pohledem, vzala kbelík, který na palubě nechal, a vrátila se dolů.

„Co je?" zeptal se Peck Planda.

„Jestli jsi na to nepřišel doteď, nepřijdeš na to nikdy," opáčil námořník. Přinesl si nádobku a kožený pytlík. Peck pokrčil rameny a pokračoval v rozdmýchávání. Pland zatím nalil olej na pánev a postavil ji na koš. Když byl Peck se žhnoucími uhlíky spokojený a kolébal se na patách dopředu dozadu, Pland hodil na pánev čtvercové plátky masa ze svačinek. Náhlé prskání a obláček voňavého dýmu, který se rozšířil po palubě, byly signálem pro Ambela, aby vyšel ze své kajuty.

„Á, svačinky," řekl a pak se obrátil k Plandovi. „Nezbývá nám ještě trocha té slaniny z Dómu?"

Pland přikývl a odešel to zjistit. Ambel se za ním díval a přemýšlel o tom, jak je zvláštní, že se tomu pořád říká ‚slanina' přestože to žádného vepře a vlastně ani jiné zvíře nevidělo ze vzdálenosti světelného roku. Pak přenesl svou pozornost k plachtě, která slyšitelně větřila dým z pánve a tvářila se váhavě.

„Jak se jmenuješ," zeptal se jí Ambel, jak se patřilo.

Plachta natočila hlavu k němu a Ambel bezděčně udělal krok stranou, když si uvědomil, jak je tento tvor obrovský. Plachta odhalila zuby ve výrazu, který možná měl vyjadřovat úsměv.

„Větroplach," odpověděla a všichni členové posádky, kteří byli na palubě, zůstali stát s ústy dokořán. Ještě nikdy se nesetkali s plachtou, která by se nejmenovala ‚Větrolap'. Jistě, slyšeli pověsti o plachtě, která

skutečně pochopila, že jméno může být individuální, ale stejně jako mnoho jiných Hooperů to považovali za blábol.

„To byl jenom vtip," řekla plachta. „Ve skutečnosti se jmenuju Větrolap."

Všichni zavřeli ústa a pokračovali v práci. Snažili se na toto narušení přirozeného řádu věcí rychle zapomenout.

„Rád tě poznávám, plachto," řekl Ambel a zvědavě si tvora prohlédl. Všiml si už přístroje ve tvaru fazole, který měl připevněný z boku na hlavě, a přesně věděl, o co se jedná.

Plachta se zachechtala a zatřepala křídly.

Větroplach si prohlížel loď s čilým zájmem a vzpomínal, kdy tady byl naposledy. Bylo to už dávno. Na palubě tenkrát byla pozemská žena a jemu se vybavilo, jak ji zkusil kousnout, když se k němu přikradla a chtěla mu odebrat vzorek kůže. Tato vzpomínka oživila také vzpomínku na to, co se stalo potom. Kapitán, několik členů posádky a ta žena vyšli na břeh a po traumatizujících událostech, o nichž se dověděl až později, se vrátili na palubu s jistou krabicí, která tady byla pořád.

Větroplach ten šepot dokonce slyšel. Muž, jehož kdysi svrhl z vrcholku Velkého pazourku, byl teď tady… alespoň částečně.

Větroplach vyzkoušel pohyb ráhen a zjistil, že jsou v lůžkách dobře promazaná a že mezi třemi stěžni je málo prostoru pro mrtvý pohyb. Tahem za kasací lana uvolnil přední a zadní plachtu a zkontroloval pohyb tam. Opět se zdálo, že všechno je v pořádku. Spustil hlavu, aby informoval kapitána, a vzápětí se prudce odtáhl od pachu pálícího se masa. Nikdy dost dobře nepochopil, proč lidé čerstvé maso, které je v naprostém pořádku, před konzumací raději spálí na uhel. Bylo to stejné jako s mnoha jinými věcmi, které lidé dělali a kterým přes všechnu snahu nedokázal přijít na kloub. Díval se, jak jedí svou potravu, a v myšlenkách se znovu vrátil do té doby před mnoha lety.

Větrolap byl nejchytřejší ze všech plachet. Byl také nejzvědavější na tyto zvláštní tvory, co slétli z oblohy, ale automaty a obranné systémy, které nainstalovali kolem ostrova, na němž se usadili, dokázaly odstrašit i ty nejzvídavější a tato situace zůstala beze změny velice dlouho. Pak dorazili další stejní tvorové a došlo k vnitřnímu boji, na jehož konci obranné systémy zmizely a tito tvorové, tito lidé, vyrazili do světa. Větrolapova zvědavost dostoupila skoro až bolestivých rozměrů, když

postavili ze dřeva hruškovníků a jandemů pohyblivé ulity a začali se s nimi plavit po mořích.

Zpočátku si udržoval bezpečnou vzdálenost, ale občas – zejména v noci – přiletěl blíž a poslouchal zvuky, které na sebe dělali. Od začátku chápal, že tyto zvuky jsou jazyk, v mnohém podobný jazyku plachet, a rychle se je všechny naučil zpaměti. Naučit se, co slova znamenají, mu trvalo poněkud déle, skoro celé jedno lidské století, a i tehdy těžko chápal, že mají pouze tak málo slov pro popis větru. A pokud šlo o jména…

Když Větrolap zahlédl loď, která plula po moři bez plachty z normálního plátna, rychle se chopil příležitosti, která se mu tím naskytla. Dosedl na ráhna lodi, podíval se dolů na zmatenou posádku a řekl: „Lapu vítr.“ A tak to všechno začalo. Ostatní plachty se k této jeho kratochvíli brzy přidaly – bylo to o poznání zajímavější než sedět na skále a bavit se o počasí. Podobně jako původní Větrolap nepochopily myšlenku, že jednotlivci mohou mít individuální jména, a když na to přišly, pojmenování ‚Větrolap‘ se už stalo zavedenou tradicí. První plachtou, která tuto tradici porušila, byl sám původní Větrolap, když si změnil jméno na ‚Větroplach‘. Byl ostatně vždycky průkopníkem.

Po chvíli vzpomínání se prostřednictvím superky dostal ke komunikačnímu kanálu, který se otevřel v noci. První relace byla: „Pořád děláš do riskantních artefaktů, plachto?“

„Ty jsi tam ještě?“ zeptal se éterem. Pořád se těžko vyrovnával s tím, že mluví, aniž by fakticky otevíral ústa.

„Nikam se nedostanu, dokud se tahle zasraná ryba nevyprázdní,“ odpověděl podrážděně Snajpr.

„Chceš říct, že tu šílenou mařenu neovládáš?“

„Ne. Dobíjím baterky, abych byl na to vyprázdnění připravený. Tady mařena je jen trochu zmatená a vypadá to, že se chce potloukat kolem lodi. Dá se to pochopit, protože je daleko od domova. Pověz mi, kolik že ti za to Strážce platí?“

„Tisícovku denně.“

„Jo, to jsem si myslel. Ale co je na téhle lodi sakra tak zajímavého?“

„Nic zvláštního. Měl jsem hlad a potřeboval jsem si odpočinout, tak mě napadlo, že se zastavím. A jak to vypadá, čím déle tady budu, tím víc peněz dostanu. Když mi Strážce řekne, abych se přesunul dál, půjdu. Nevidím důvod, proč bych se měl nějak zvlášť snažit,“ řekl Větroplach.

„Představa platu se ti líbí, co?“ řekl Snajpr. „Napadlo tě někdy, že pár plátků masa je docela nízká mzda za práci, kterou jako plachta děláš? Bez tebe by potřebovali plátěnou hlavní plachtu, víc lanoví a víc posádky.“

Větroplach zamžoural a rozhlédl se po *Treaderu*. Boris byl u kormidla a řídil loď, ale ostatní byli roztroušení po palubě a věnovali se méně důležitým úkolům. To ho opravdu nenapadlo. Jistě, všiml si, že konstrukce hooperských lodí se mění, a až do tohoto okamžiku na tyto změny pohlížel tak, že jejich účelem bylo lépe se přizpůsobit jeho plemeni. Teď mu to připadalo skoro naopak, když si uvědomil, že výhody jsou ve skutečnosti trochu jednostranné. Prostřednictvím superky získal přístup k textu týkajícímu se hooperských lodí a plavební praxe.

„Všichni členové posádky berou procenta ze zisků lodě," prohlásil.

„Plachta by si o to mohla říct také," odpověděl Snajpr. „Ale pravděpodobně by se musela zavázat, že zůstane na lodi po celou dobu plavby." Snajpr mu poslal adresu určité stránky a Větroplach si se zájmem prohlédl vzorové pracovní smlouvy, které tam byly vystavené. Dospěl k rozhodnutí, že až se Strážcem skončí, věci se budou muset změnit.

Rána na boku teď pro ni byla míň bolestivá než druhotné účinky dávky z paralyzující pistole. Když si rozhrnula spálenou látku kalhot, uviděla, že otvor se už vyplnil růžovou jizvovou tkání, která pomalu vystupovala k povrchu rány. Batijci a Frisková v přehnané důvěře ve vlastní schopnosti zapomněli, že i ona je Hooper a má nějakých pár let za sebou. Kdyby byla normální člověk, její překvapivé údery by na tu, která se jmenovala Svan, neměly žádný účinek – Batijci byli tvrdí. Každopádně přežila. Vzdálený zvuk několika explozí už dávno utichl, stejně jako siréna jejího domovního počítače, když ho vyhodili do povětří. Určitě se pokusili dveře do sejfu odpálit nebo prořízнout, ale ona věděla, že jakmile se zavřely, je v bezpečí. Množství energie potřebné k průniku metrovou tloušťkou toho, o čem se zatím mluvilo jednoduše jako o ‚pradorském pancíři' – supravodivého exotického materiálu s vysokou odolností vůči nárazu, jenž byl jedním z důvodů, proč se dávná válka táhla tak dlouho – by jistě upoutalo Strážcovu pozornost a Tay si byla jista, že tohle Frisková není ochotna riskovat. Samozřejmě by ji zajímalo, co si asi Frisková myslela o tom, že tady má vybudovaný tak neuvěřitelně odolný sejf, jenže Frisková nemohla vědět, jak cenná je věc, kterou tady Tay schovává. Historička se chytila okraje jednoho rakvovitého pouzdra, aby se postavila, a pak přitiskla dlaň na zámek v povrchu pouzdra.

„Otevři průzor," poručila.

Část povrchu pouzdra ve tvaru obdélníku ztratila chromový lesk a zprůhledněla. Vyšlo tak najevo, že pouzdro skutečně slouží podobnému účelu jako rakev. Žádné obrazy tady nebyly.

„Přiznávám, všechny tvé rysy jsem nevystihla přesně," řekla Tay s pohledem upřeným na Davida Grenanta. Potom prudkým přitisknutím prstů aktivovala dotekovou konzoli vedle okénka a začala si prohlížet hodnoty. Vyživovací systém stále fungoval a hladina Intertoxu byla udržována na potřebné výši – mohl takto vydržet prakticky neomezenou dobu. Zadala sekvenci, kterou už nějaký čas nepoužila, a čekala. Po minutě Grenant škubl svaly ve tváři – a pak otevřel oči. V prvním okamžiku to vypadalo, že je naprosto zmatený, pak začal cloumat, třást a zmítat hlavou ze strany na stranu. Už dřív si všimla, že mu pokaždé chvíli trvá, než si přesně vzpomene, jaký ho potkal osud. Proto se teď klidně dívala, jak svým neslyšným křikem ojíňuje spodní stranu pozorovacího okénka. Grenantovo pohřbení bylo jedním z nápaditěji hrůzných trestů Francise Cojana a Tay neviděla důvod, proč na tom něco měnit: byla to ostatně historie. Pak zadala dotekovou sekvenci pozpátku. Grenantovy pohyby se zpomalovaly, až znehybněl a nakonec zavřel oči.

Zalétla pohledem ke druhé, prázdné rakvi a zamyslela se nad náhodností osudu. Pokud by uskutečnila plán, na němž pracovala mnoho let, a dokázala otevřít své muzeum na Zemi, pak by jen na tomto jediném exponátu vydělala jmění. Další podobný exponát by tento úspěch patrně pojistil. Usmála se pro sebe a začichala. Nejdřív se ovšem musela dostat odsud, než se vzduch – už neobnovovaný domovním počítačem – zkazí.

Tay se ztěžka postavila a odkulhala k ovládacímu panelu, který použila pro zavření dveří. Tam se zastavila. Neměla jak zjistit, co se nachází na druhé straně. Frisková tam na ni mohla stále čekat, přestože uplynulo už několik hodin. Tay zaváhala. V tom okamžiku se na panelu rozsvítila signalizace otevírání a ona uslyšela, jak zámkový mechanismus povolil. Ne, ona se ho rozhodně nedotkla. Frisková! Tay se otočila a zděšeně se podívala na otevírající se dveře. Věděla, že je nebude moci znovu zavřít, dokud se nedostanou do polohy, kdy budou otevřené úplně.

Grenant! Odbelhala se zpátky k jeho rakvovitému pouzdru a přitiskla ruku na dlaňový zámek.

„Otevřít!"

Černé linie rozdělily víko pouzdra na čtvrtiny a tyto čtvrtiny se začaly pomalu odklápět. Grenant byl uvnitř kompletně oblečený. Zatnuté prsty měl nad hrudí, jak jimi škrábal po víku. U boku měl prázdné pouzdro. Sakra! Zapomněla, že jeho zbraň už dřív přestěhovala na jeho model, který

vytvořila pro muzeum, hlavně proto, aby se ji nepokusil vytáhnout a obrátit proti sobě – na to, aby udělala díru do jeho rakve, by jeho malá střelná zbraň nestačila. Když se dveře se zařinčením zastavily v poloze, kdy byly úplně otevřené, ani neměla odvahu zvednout oči.

„Myslela jsem, že jsem vám doporučila, abyste odsud zmizeli," promluvil podrážděný hlas.

Tay se podívala ven na spoušť, kterou Frisková a její Batijci udělali z jejího domova, a potom zaostřila pohled na objekt ve dveřích. Vznášela se tam půlmetrová srdcovka v barvě železa.

Když promluvila znovu, otevřela lastury a ukázala mihotavé zelené světlo. „Máte štěstí, že žijete," prohlásila. „Kdo je váš přítel?"

„Kdo jsi *ty*?" zeptala se Tay a prudkým pohybem přitiskla ruku na zámkový mechanismus rakve.

„Já jsem PM Dvanáct, ta, kterou zpravidla posílají, aby uklidila bordel po druhých," informovala ji srdcovka. „A jak vidím, tady je pořádný bordel. Nechcete náhodou mým prostřednictvím všechno oznámit Strážci?"

„Zavřít," poručila Tay víku rakve a dívala se, jak příkaz plní. Teprve potom odstoupila. Když došla ke dveřím sejfu, robot couvl do místnosti za nimi a zůstal viset ve vzduchu. Tay za sebou jedním dotekem sejfové dveře zavřela a potom se rozhlédla po troskách kolem. Byl to vandalismus, obyčejný a primitivní, jako když někoho s pulzní pistolí popadne amok. Nábytek byl spálený, dokonce i podlaha, strop a stěny byly evidentně ožehlé, vitríny rozmlácené. Knihy, některé ohořelé a některé ještě hořící, se válely všude kolem a z počítačového terminálu zůstala troska vyhlodaná ohněm.

„Vypadá to, že na tebe měli dopal."

Tay okamžitě poznala, že hlas, který vyšel z lasturového robota teď, už není jeho, ale přesně to bylo záměrem. Prošla mezi troskami do vstupní chodby – následována robotem.

„Dopal?"

„Ti batijští žoldnéři, kteří sem přijeli – pravděpodobně hledat Sabla Keeche," odpověděl Strážce.

„Ne, já myslím, že neměli dopal," odpověděla Tay a vyšla ven do zeleného světla.

„Ale zdá se, že rozsah napáchaných škod je obrovský."

„Řekla bych, že ty nejsou jejich dílem. Není to součást jejich pomsty. Tu spoušť," Tay ukázala palcem přes rameno, „pravděpodobně nadělala jejich zaměstnavatelka, když pochopila, že se ke mně nedostane. Má za

sebou dlouhý záznam okázalých záchvatů zuřivosti. A teď je samozřejmě vzteky bez sebe.“

Tay zamířila ke svému muzeu. Robot celou cestu mlčel. Krátce předtím, než došla k budově, ji robot bzučivě předlétl a prosvištěl dovnitř. Když vešla za ním, čekalo ji příjemné překvapení, protože tam vůbec žádné škody neshledala. Robot teď visel nad hlavou Stahovače. Společně vypadali jako hrozivé zjevení.

Tay k němu zvedla oči. „Žádné výbušniny? Žádné nastražené miny?“ zeptala se.

„Nic,“ odpověděl jí znovu hlas PM12.

„Myslela jsem si to. Její nadutost a sebeúcta by jí nedovolily zničit tohle, třebaže mne by ve své lásce k působení bolesti a hrůzy klidně zlikvidovala – i když ona by to označila za akt sebezáchovy.“

„Kdo je ta zaměstnavatelka, o které mluvíš?“ vrátil se rychle Strážcův hlas.

„Tys na to ještě nepřišel?“

„Mám určitou představu, ale chtěl bych slyšet odpověď od tebe.“

„Rebecca Frisková,“ řekla Tay a sklouzla pohledem dolů k modelu právě této osoby. „Musela se nechat vyvrtat a přestěhovat se do jiného lidského těla. Na to, aby ten, koho dala do svého předchozího těla, hrál roli samotné Friskové, by potřebovala hloubkové přeprogramování, ale určitě měla přístup k otročí technologii Pradorů a netrápila se žádnými výčitkami svědomí nebo morálními zábranami. S radostí by někoho psychicky zlomila a využila jeho mysl k vlastním cílům.“

„Takže žena, kterou jsme považovali za Friskovou a které na Zemi vymazali mozek, byla nevinná,“ řekl Strážce.

Tay napadlo, jestli to Strážce dělá kvůli ní, že působí tak nedovtipně. Třeba bylo pro UI někdy obtížné odhadnout inteligenci lidí, s nimiž mluvili.

„Konstatoval jsi, co je evidentní. Teď mi řekni, co s tím hodláš dělat?“

„Momentálně nic. Nemám tady fakticky žádnou jurisdikci.“

Tay se ušklíbla a obrátila pohled k robotovi. „Udělej mi jednu laskavost. Průměrný řádový občan by tomu nesmyslu možná uvěřil, ale já ne.“ Železná srdcovka se naklonila k ní a otevřela se maličko víc. Byl to pohyb, který se dal interpretovat jedině jako široký úsměv. Když se pak lastury znovu zavřely, Strážcův hlas zazněl s významnou strohostí.

„PM Dvanáctko, analýzu,“ požádal.

Tay mohla jedině předpokládat, že UI *chce*, aby tento rozhovor vyslechla. Neexistoval jiný důvod, proč zůstat ve zvukovém režimu,

protože Strážce a robot spolu mohli komunikovat mnohotisíckrát rychleji než lidskou řečí – nebo se dokonce stát jednou bytostí.

„Trosky, které jsem analyzovala, patřily planetární pradorské nákladní lodi z doby po příměří. Pravděpodobně použila malou taktickou nálož, aby ji zničila, a pak, krytá explozí, se nechala shodit v záchranné kapsli," vysvětlila podmysl.

„Olian Tay, proč si myslíš, že je tady?" zeptal se Strážce.

Tay chvíli trvalo, než se chytila. Možná byla *ona* trochu nedovtipná.

„Jako první důvod mě napadá, že se chtěla dostat ke Keechovi," řekla. „Pak také je možné, že přijela hledat svého manžela, nebo jednoduše z rozmaru. Pohnutky někoho, jako je ona, není snadné předvídat. Proč si *ty* myslíš, že je tady?"

„Nedovedu to říct. Je obtížné zhodnotit takovou starou osobnost. Vím však, že někdo chtěl, aby se vědělo, že tady je. Ještě než jsi mi její přítomnost potvrdila ty, zaznamenal jsem agenty v neidentifikovatelných službách, kteří šířili historky o jejím příjezdu. Zajímavé, nemyslíš?"

„Pak to musí být práce nějakého jejího nepřítele," řekla Tay.

„Možná."

„Co dál? Víš, jaká bude zdejší reakce?"

„Och, vím to a momentálně to monitoruji," odpověděl Strážce. „Staří kapitáni se už rozhodli svolat Konvent – nepochybně proto, aby se dohodli, že ji uštvou a předhodí hejnu pijavic."

Tay se otočila a vyšla z muzea. Venku se zastavila a upřela zlostný pohled na věž.

„Předpokládám, že mi ta děvka zničila antigrav," řekla.

„Nezoufej, Olian Tay. Jede pro tebe Sprage. Ví, že bys nechtěla přijít o možnost být při tom."

„Tys mu to řekl," uvědomila si Tay. „Jak ses o tom dozvěděl *ty*… že se sem máš podívat?"

„Tvůj domovní počítač mi zavolal těsně předtím, než zemřel. Svěřil mi také zámkový kód od tvého sejfu. Dávej na sebe pozor, Olian Tay."

Tay se ohlédla po robotovi, který slétl do výšky jejích ramen. „Počkej, ještě jsi mi neřekl, jak jsi přišel na to, že by Frisková mohla být tady," vyhrkla.

PM12 sebou škubla, otřepala se jako mokrý pes. „A už je pryč," řekla.

„Odpověděl na mou poslední otázku?" zeptala se Tay.

„Šéf neví, proč je tady. Ale říká, že to může být kterýkoli ze tří zjevných důvodů nebo jejich kombinace: zabít Keeche, najít svého manžela nebo tady zemřít. Říká, že to poslední je jistota – ať už se tak stane z jejího

rozhodnutí nebo jinak.“ Nato jí robot znovu ukázal svůj zeleně svítící široký úsměv a vystřelil k nebi.

10

První lesklouní samec si všiml chvěni a změny proudů, ale nevyhodnotil to pro sebe jako hrozbu. Dál trhal a cpal se, uklidněný vědomím, že v moři je málo tvorů, kteří dokážou proniknout jeho tvrdým krunýřem. Přítomnost velkého balvanu stranou od něho – který zahlédl, když jeden z těchto měnících se proudů na okamžik rozptýlil organický mrak – ho zmátl jen na chviličku, než znovu sklonil hlavu k jídlu. Jeho zmatek narostl, poté co si za chvíli všiml, že to vypadá, jako by se balvan o hodně přiblížil. Když se balvan znenadání vztyčil a na lesklouna se přes kal upřely obrovské oči, měl čas pouze na několik sekund údivu, než se i on stal křupavým soustem.

Keeche bylo vidět přes stříbrný monofilament jen jako neurčitý tvar. Byl schoulený do embryonální polohy a autodoktor mu visel na boku jako nějaký chromovaný krab. Hadičky a kabely se plazily z okolní tekutiny do Erlininy výrobny léčiv, Keechovy čisticí jednotky, Janerova počítače a dalších narychlo sestavených zařízení.

„Nic lepšího pro něho udělat nemůžeme," prohlásila Erlin.

Janer si všiml, že se jí třesou ruce. On sám několik hodin spal, ale Erlin se nezastavila celou noc. Klesla do křesla a zůstala sedět, oči upřené na podlahu. Janer došel k ní a chytil ji za ruku kousek nad loktem. Aniž musel cokoli říct, vstala, otočila se a položila mu hlavu na rameno.

„Uděláš nejlíp, když si vlezeš do postele," řekl naléhavě.

Přikývla, ale zůstala o něho opřená. Nechala se od něho odvést do kajuty, kterou obývala společně s Goss, a posadit na postel. Nejevila známky toho, že by chtěla udělat něco víc.

„Budeš hlídat přístroje?" zeptala se.

„Budu."

„Jsi hodný."

„O tom by se dalo pochybovat."

Pokusil se ji otočit, aby si mohla lehnout. Objala ho rukama kolem krku, a než si stačil uvědomit, co se děje, začala ho líbat. Po chvíli se pustili.

„Je to dobrý nápad?“ zeptal se.

Rozepla si vpředu kombinézu a zvedla k němu oči.

„Já to chci,“ řekla. „A ty?“

Podíval se na světle modré kroužky, které bylo vidět na její snědé kůži. Bylo jich jen několik. Položil jí ruku na krk a sjel jí dolů, až zakryla jedno malé ňadro. Když si lehla, ucítil na dlani tlak její tvrdé bradavky.

„Pomoz mi z toho ven. Jsem tak vyplivnutá, že to sama nezvládnu.“

Janer jí stáhl kombinézu z ramen a přes boky, když je zvedla. Zul jí boty a pak z ní stáhl kombinézu úplně. Ležela teď před ním nahá, dívala se nahoru na něho a rukou se hladila na břiše.

„Jsem ze stresu vždycky nadržená,“ přiznala.

„Já také,“ řekl Janer. Málem si zlomil krk, jak spěchal, aby se svlékl. Záchvat hihňání, který následoval, ho na chvíli odzbrojil. Ale Erlin byla hřejivá, a přestože měla tělo osmnáctky, vnesla do jejich milování zkušenost více než dvou století. Pro Janera, který sám teprve vkročil do druhého století, to byla přínosná zkušenost. Brzy zjistil, že není nic, co by Erlin nevěděla o lidském těle a o tom, jak je nejlépe využít.

Kapitán Drum vyšel ze své kajuty. Střídavě si mnul oči a břicho. Cítil, že to se surmovkami kladivovým a rumem z mořské třtiny možná přepískl – jenom trošku, ale ne dost, aby mu to mohlo opravdu ublížit. Nakonec ho dorazily ty topinky s lesklounímí mozečky. Měl z toho létací halucinace, které pokračovaly ještě celou noc. Připadal si apatický a bylo mu trochu špatně, jako kdyby ho virus uvnitř trestal za jeho výstřelky. Proto mu chvíli trvalo, než si uvědomil, že to, co vidí – z větší části potopené vedle ostrova ze sargasových řas – není žádný spatterjayský leviatan, kterého by znal.

„Orlisi, vytáhni kotvu. Hezky v klidu, chlapče.“

Drum přešel k zábradlí, aby si tvar, který mu původně nic neříkal, mohl lépe prohlédnout. Pořád viděl trochu rozmazaně a něco v něm se snažilo odmítnout, co jeho oči vidí. Nakonec už nedokázal déle popírat, že vidí pradorské hieroglyfy otisknuté do pancíře ze zlatého kovu.

Jack, první lodní důstojník, vyšel nahoru a stoupl si vedle něho. „Co se děje, kapitáne…? Och!“

„To je pradorský lehký torpédoborec,“ prohlásil Drum, „opancéřovaný tím zatraceným exotickým kovem, kvůli kterému bylo tak těžké je sestřelit.“ Rozhlédl se, aby se přesvědčil, že Orlis skutečně vytáhl kotvu, a potom si pospíšil ke kormidlu. „Vstávej, Větrolape!“ křikl a pokusil se

otočit kolem. Když se ani nepohnulo, přitlačil, ale pak ucítil, že mu dřevo v rukách začíná praskat, a tak znovu povolil.

„Přepadení!“ zařval znenadání Jack.

Než Drum stačil zareagovat, na palubě stálo něco v krunýři z černé kraboviny a chystalo si to zbraň k výstřelu. Zableskло se, zahřmělo a Jack přelétl přes zábradlí na opačné straně. Za ním se táhl dým. Ještě než dopadl na vody, rozletěl se na kusy. Drum viděl, jak jedna jeho noha v přemetech odlétla po mořské hladině. Přes zábradlí se přehoupl další zabiják v černém – a po něm další.

„Do nich, chlapci!“

Orlis mrštil kotvu po tom, který přelezl na palubu jako poslední. Kotva ho s nepříjemným křupnutím přelomila a útočník se složil na palubu, aby z ní už nevstal. Orlis zařval a vrhl se na druhého, ale najednou ho něco nadzvedlo a odhodilo ho to čtyři metry dozadu. Ležel na palubě a díval se na dýmající ránu v břiše.

„Hej! Vždyť je to jenom –“

Tlumená detonace uťala jeho postřeh a rozmetala kousky jeho těla po celé lodi.

Drum popadl harpunovou hlavici, na níž Banner nahoře na kabinové palubě pracoval, a pohnul se, aby se zapojil do boje.

„Udělej ještě krok a je po tobě.“

Drum se zarazil na místě a rozhlédl se. Žena, která tam stála, na něho mířila těžkou pulzní pistolí a on věděl, že nežertuje – možná by potřebovala dva nebo tři výstřely, ale určitě by ho dostala. Ať byli ti lidé kdokoli, rozhodně přišli připravení na houževnatost Hooperů.

Žena na okamžik vypadala překvapeně. „Ty…“ řekla potom, „nejspíš mě nepoznáváš, Kůžičko.“

Drum neměl chuť vzpomínat, kolik je to let, kdy mu tak někdo řekl naposledy. Navíc to i tenkrát byla jen určitá skupinka lidí, kteří tu přezdívku používali. Když vytušil, kdo tato žena musí být, pocit nevolnosti v jeho břiše zesílil. V prvním okamžiku přisoudil její vzhled plastické chirurgii, ale rychle si uvědomil, že tak to určitě není. Ten, kdo se vzdal ZBC, musel mít správný genový kód, aby se ZBC nechala oklamat. To znamenalo, že žena před ním se buď naklonovala, nebo skutečně poslala své tělo. Drum věděl, co udělala a proč teď vypadá jinak.

Žena se postavila za něho. „Plachtu! Zajistěte plachtu!“ vykřikla.

Následovaly tři hlasité, tupé rány. Když zvedl hlavu, spatřil jednu z pancéřovaných postav vedle stěžně s nějakou zbraní vystřelující šipky. Plachta v ráhnech vřískala a zmítala sebou – rohatky a řetězy v podpalubí

řinčely a přední stěžeň sebou škubal sem a tam. Ozvala se další detonace a Bannerova hlava se odkutálela po palubě.

Drum zaklel a mrštil po ženě harpunovou hlavicí. Zbraň v jejím obouručném sevření vydala koktavý zvuk a Drum zavrávoral pod náporem pulzů ionizovaného plynu, které ho zasáhly do trupu. Pekelně to bolelo a do nosu ho udeřil pach spáleného masa. Žena vystřelila znovu a Drum měl pocit, jako by dostal do hrudi ránu rýčem. Ztratil rovnováhu a přepadl dozadu k žebříku, odkud ho třetí zásah shodil na palubu. Narazil hlavou na tvrdé dřevo a svět pohltila tma – a tak se naštěstí nemusel dívat, jak je masakrován zbytek jeho posádky.

Rebecca Frisková se podívala dolů na tři Batijce, kteří si sundali dýchací přilby a došli se podívat, jak je na tom jejich druh. Svan, Tors a Shib pocházeli z planet s vyšší gravitací a všichni by dokázali člověka z pozemského normálu roztrhat na kusy. Dime také, a hozená kotva, která ho zasáhla, ho málem rozsekla vejpůl. Svan, žena, kterou si Frisková původně najala, brzy poznala, že pro svého druha nemůže nic udělat. Otočila se a vylezla po žebříku nahoru na palubu, která tvořila střechu přední kabiny.

„Jsou nebezpeční a silní. Je to ostuda, že jsme o tom faktu nebyli dostatečně informováni, než jsme se setkali s Olian Tay," řekla Svan, jakmile se zastavila proti Friskové.

„Tentokrát jste varováni *byli*," prohlásila Frisková s chladným výrazem ve tváři. „Také jste teď dostali k dispozici zbraně, které tomu úkolu odpovídaly, místo těch pitomých karabin, které jste měli předtím." Ukázala na místo, kde ležel Dime. „Zdá se, že ani takové varování a takové zbraně nestačí."

Svan se od ní odvrátila a zadívala se na moře k místu, kde se vynořovala pradorská loď. Chameleonový povrch jejího exotického pancíře získával zbarvení a texturu nedalekého sargasového ostrova, takže teď vypadala jako výběžek tohoto ostrova.

„V budoucnu si dáme větší pozor."

Frisková si poblahopřála, že si vybrala tyto tvrdé zabijáky. Ebulan jí nabídl několik svých lidských výmazů, ale ona pochybovala, že by je dokázala ovládat stejně dobře, jako se ovládali tito Batijci. Na Hoopery byly třeba velice rychlé reakce. Podívala se na ruku a všimla si, že se jí chvěje. Aby ji uklidnila, položila ji na zábradlí. Ignorovala uzavírající se řeznou ránu na tváři, kde nechybělo mnoho, aby jí harpuna rozřízla hlavu na dvě poloviny.

„Až budete převážet kapitána na palubu," začala Frisková a pokynula směrem k malému klínovitému transportnímu plavidlu, které bylo na cestě z pradorské lodě, „dejte mu kompletní svěrací kazajku. Uvědomte si jedno: Hooper v jeho věku je asi dvakrát silnější než vy a vydrží mnohem víc. Buďte připraveni paralyzovat ho šestým stupněm, kdyby se třeba jenom zachvěl."

Svan sešla na dolní palubu, aby dohlédla na to, jak Drumovi nasazují keramalovou svěrací kazajku. Frisková to sledovala s melancholickým pocitem. Nebyla to ironie? Kdysi dávno zachránila tohoto muže před vyvrtáním, které by z něho udělalo jejího osobního otroka – a teď s ním dělala tohle. Chvíli se dívala a potom vytáhla z kapsy hadřík, aby si otřela trochu krve, která jí zůstala na tváři. V okamžiku, kdy se hadřík dotkl krve, sebou křečovitě zaškubala a upustila pulzní pistoli na palubu. Svan k ní vzhlédla, ale Frisková rychle couvla, aby ji Batijka neviděla, vytáhla z opasku injektor a přitiskla si ho ke krku. Třas krátce nato ustal, ale pocit dezorientace, určité nejistoty, kým je nebo proč je, přetrval. Špatné nervy. Když se částečně vzpamatovala, přistoupila zpět k zábradlí.

Pro Drama si přišla na palubu mluvčí doprovázená dvěma strážnými výmazy.

Mluvčí k ní zvedla oči. „Při dřívějších pokusech o vyvrtání lidí, kteří byli dlouho Hoopery, jsme narazili na potíže," řekla.

„Musíte to prostě udělat co nejrychleji a neohlížet se na vedlejší škody," vzkázala Frisková Pradorovi v lodi. „Vůbec se nezabývejte odstraňováním velkého mozku, jenom ho napíchněte a nainstalujte mu pavoučí otročí aparát."

„Ano," odpověděla mluvčí.

Zásadně nepřikyvují ani nedělají žádná gesta rukou, všimla si snad potisící Frisková.

„A jeho zraněními se netrapte. Hoopeři se uzdravují velice rychle," dodala, když kapitána přenášeli přes bok lodi. Potom si přitiskla ruku na ústa, aby potlačila zahihňání.

Vítr od východu začal vát s čím dál větší silou a rozválcoval mrak po jadeitové tváři oblohy na šedé proužky. S občasnou kletbou a velkou zručností Větroplach a Boris dostali *Treadera* křižováním proti větru ze zátočiny, potom obepluli ostrov a začali ujíždět před něčím, co vypadalo jako blížící se bouře. Ráno skončilo ještě než jim ostrov zmizel z očí, a vytrvalý drobný déšť dodal Větroplachovi lesk a promočil posádku. Boris

stál u kormidla v dlouhém plášti z voskované bavlny a námořnickém klobouku a reptal, když se zbytek posádky odešel schovat dolů. Větroplach držel hlavu vztyčenou a vychutnával si vlhkost a chlad.

Ambel vyšel ven. Chvíli stál jen tak vedle Borise a pak se k němu otočil. „Za pár hodin tě přijdu vystřídat, ale ještě předtím pošlu Pecka, aby ti přinesl rumový čaj," řekl.

„Jasně, kapitáne," odvětil Boris. Byl zvyklý na dlouhé osamělé služby u kormidla.

Ambel tam ještě chvíli rozpačitě stál a pak se zeptal: „Máš nějaký sprin, Borisi?"

Boris mu věnoval zvláštní pohled, než odpověděl. „Takový věci já nenosím, kapitáne. Kdyby se semlelo něco takovýho, že bych ho mohl potřebovat, nejspíš bych stejně neměl šanci ho použít."

Ambel pokýval hlavou a postoupil k žebříku.

„Zkuste to u Pecka," poradil mu Boris. „Ten by měl mít."

Ambel znovu přikývl, slezl po žebříku a dole se zatočil, aby ze sebe přede dveřmi své kajuty oklepal vodu. Uvnitř pak ihned otevřel svou námořnickou truhlu. Otevřít krabici se Stahovačovou hlavou se nepokusil – jen se na ni chvíli díval, než truhlici zavřel a odešel z kajuty. S dusáním přešel přes palubu, otevřel jícen, kterým se scházelo ke kajutám posádky, a vlezl dovnitř. Jak scházel dolů, ucítil vůni připravovaného rumového čaje.

„Máš nějaký sprin, Pecku?" zeptal se.

Peck k němu zvedl oči od kamínek, zavrtěl hlavou a obrátil pozornost zpátky ke kotlíku. Ambel odhadoval, že lže. Každý Hooper, který prožil něco takového jako Peck, by u sebe nosil sprin třeba jen pro případ, kdyby se taková situace opakovala.

Ambel na něho nenaléhal. „Nemá náhodou někdo z vás?" zeptal se všeobecně.

„Co jestli nemá?" zeptal se Pland, který ležel na své palandě s knížkou opřenou o kolena.

„Sprin, ty idiote," odpověděla mu Anne z palandy nad ním.

„Tak bohatej nejsem," postěžoval si Pland.

Jako další si Ambel pohledem vybral Anne. Zavrtěla hlavou. Ambel se zaklonil a otočil se přes rameno k ubikaci mladších námořníků, ale pak usoudil, že to nemá smysl. Nehrozilo, že by takoví mladíci u sebe měli sprin. Člověk nezačne víc přemýšlet o umírání, dokud se neblíží ke konci druhé stovky.

„V tom případě budeme muset nějaký rafinovat."

Nikdo se nezeptal k čemu. Všichni věděli, co Ambel schovává ve své kajutě.

„Na to budeme potřebovat pořádně zakotvit," poznamenal Pland.

Ambel řekl: „Přeplujeme Hlubinu, cestou chytneme ještě jednu nebo dvě další a pak zakotvíme u západních atolů. Můžeme to udělat tam." Zhodnotil je pohledem. „Dejte si ještě hodinku volno. Pak vás chci vidět nahoře na palubě. Připravené." A s těmito slovy vylezl zpátky nahoru.

O hodinu později už stál na kabinové palubě a rozhlížel se svým starým triedrem po moři. Vtom se v jeho zorném poli objevila hrbatá silueta.

„Jedna je tady!" vykřikl Ambel. „Ostře doleva!"

Boris do sebe obrátil poslední zbytek rumového čaje, pověsil si cínový hrnek na opasek a pak nasměroval loď ke vzdálené siluetě.

Větrolap se náležitě přizpůsobil. Zbytek posádky vylezl na palubu, ale když se *Treader* k siluetě přiblížil, všichni poznali, že něco není v pořádku. Nebylo vidět žádné krunáty a hrbol byl příliš strmý, příliš nehybný.

„Zase ta tvoje mařena," utrousil Peck.

Chvíli mlčeli a dívali se, jak velká ryba plave rovnoběžně s jejich kurzem. Pak, protože už stejně byli na palubě, se pomalu začali věnovat běžným povinnostem. Anne brousila harpuny a nože. Peck si vzal několik mladších námořníků, aby mu pomohli opravovat lana a splétat nová z pytle vláken získaných ze sargasových stonků. Pland pracoval v nákladovém prostoru, kde nasoloval plátky červorožčího masa, a Boris samozřejmě kormidloval. Zbytek posádky se věnoval stálému koloběhu úkolů, které udržovaly jejich loď ve stavu schopném plavby: neustálým opravám nástavby, promazávání řetězů a řetězových kol, vypínání lan, utahování ložiskových pouzder a samozřejmě nekonečnému drhnutí a leštění.

Členové posádky při práci přemýšleli o věcech, které už věděli. Všichni znali historky o mařenách – o jejich zarytosti a o podivných věcech, které dělaly. Věděli, že když se nějaká potlouká kolem v době, kdy loví obří pijavice, může to být nebezpečné, Ambel svým starým triedrem pozoroval mařenu ještě chvíli; potom přenesl pozornost jinam. Než mohl znovu varovně vykřiknout, mrholení ustalo a slunce rozpálilo oblohu do světlejšího zeleného odstínu. Na dohled se objevila skupinka tří pijavic a okamžitě zamířila k *Treaderu*.

„Dvacet stupňů vpravo!" vykřikl Ambel. „Drž ji tak."

Když se loď otočila, vylezl na kabinovou palubu Pland a rychle vystřídal Borise u kormidla. Boris zatím šel nabít lodní kanón prachovou náloží a kameny. Ostatní si vytáhli zbraně a přichystali si je. Ambel sklouzl

po žebříku, zmizel v kajutě a vyšel ven se svou mušketou vraženou pod paží.

Rozhlédl se kolem. „Všichni mladší námořníci do podpalubí!“ zařval a zpražil pohledem Gollowa a Silda. Oba muži vypadali, že se s ním chtějí hádat, ale pak rezignovaně přikývli na souhlas. Bylo to správné rozhodnutí: žádný z mladších námořníků nebyl tak silný jako kterýkoli ze starších, a zdaleka ne tak silný jako Ambel, takže mohli při lovu pijavic snadno přijít o život. Gollow a Sild, kteří si při předchozím lovu vedli vcelku dobře, ještě neměli zahojená zranění, která utrpěli, když s Ambelem vyšli na břeh pro posledního červorožce – nováčkům se navíc rány nehojily tak rychle jako starším členům posádky.

Jakmile zmizeli, Ambel se rozhlédl po těch, kteří zůstali. „Ta poslední je naše, chlapci.“ Zvedl oči k Borisovi. „Slyšel jsi to?“

„Nejsem hluchej, kapitáne.“

Boris zamířil palubní kanón na poslední ze tří tvarů, které se rychle blížily. Ambel je chvíli pozoroval; potom stočil pohled doprava. O kus dál na moři mařena zůstávala na místě a sledovala, co se děje.

Invaze krunátů z první pijavice, která dorazila, měla krátké trvání a rychle se ji podařilo zvládnout. Samotná pijavice se chvíli otírala o dřevěný trup, pak ztratila zájem a odplavala s většinou svých krunátů na hřbetě. Totéž se opakovalo s druhou pijavicí, ale třetí dorazila jen několik chvil poté, co se druhá od lodi odvrátila, takže útok krunátů z obou nepolevil ani na okamžik. Borisovi se podařilo třikrát vypálit do hřbetu poslední pijavice. Ambel dokázal vystřelit dvakrát, než se chopil první harpuny a zabodl ji do obrovského tvora. Metodicky pokračoval, až hluboko v těle pijavice vězely čtyři harpuny. Zabral za lana ke každé z nich, až se napjala, a tvrdě přitáhl pijavici k boku lodi.

Rozmačkávání, drcení a rozsekávání krunátů pokračovalo. Kouskům těchto tvorů se přesto dařilo dolézt k palubním odtokům a spadnout jimi do moře, ale to, co zůstalo na palubě, už nebylo schopno pohybu. Anne a Peck tuto změť spláchli odtoky za zbytkem do moře, kde z větších kusů nepochybně dorostou další krunáti.

Ambel si promnul ruce. „Je to pěkný kousek, chlapci,“ řekl.

S mačkami na nohách a háky pověšenými na opasku slezl po provazu dolů. Pland ho následoval s nožem a tyčí. Zanedlouho už stáli na kluzkém pahorku pijavice a dělali první řez. Když sebou pijavice v jednom okamžiku křečovitě zaškubala, Pland upadl a začal po jejím boku klouzat dolů, ale Ambel ho popadl za límec a vytáhl zpátky nahoru. Zanedlouho měli řez rozevřený a Pland byl uvnitř, kde šmátral v krvavém močálu

vnitřností. Pijavice sebou znovu zaškubala a na ocasním konci se ponořila. Ambel se ohlédl a uviděl tam ve vodě velký vír. Nad hladinu se náhle vynořilo hrbaté temeno mařeny. Ryba si Ambela chvíli prohlížela, potom se ponořila a znovu zmizela z očí.

„Bestie vychytralá," zamumlal Ambel.

Mladší členové posádky slyšeli, že střelba utichla, a proto se vrátili na palubu, aby pomohli, kde to půjde. Ale v této fázi skutečně nemohli být mnoho platní. Jenom by překáželi, a tak se drželi stranou a dívali se.

Peck potom hodil dolů provaz. Ambel jej chytil a spustil konec Plandovi. Když sebou pijavice znovu zazmítala, Pland vychrlil proud nadávek. Právě když vylézal z řezu, mařena se pevněji chytila ocasu pijavice a prudce škubla. Rozpěrná tyč se smekla a řez se kolem Planda uzavřel jako nějaká vlhká ústa. Ambel uklouzl, upadl a zachytil se jenom metr od mořské hladiny, když zarazil jeden z háků do boku pijavice. Jedna harpuna se s mlaskavým, ostrým zvukem uvolnila a pijavice si osvobodila konec s ústy natolik, aby mohla začít zkoumat, co se s ní děje. Naštěstí se tento konec protáhl kolem hlavní části tvorova těla a zmizel v moři pod Ambelem, kde útočila mařena.

„Zaberte! Zaberte!" zařval Peck.

Spolu s Anne se chopili prověšeného místa na provaze, který Pland přivázal k přerušenému žlučovodu uvnitř zvířete. Provaz se napjal a otevřel řez natolik, aby se Plandovi podařilo dostat ven jednu nohu, ale pijavice se znenadání převalila, utrhla zbývající harpuny, které ji držely, a Pland s Ambelem zmizeli pod hladinou. Boris se také chytil provazu a všichni tři zatáhli vší silou. Sild a Gollow se k jejich úsilí přidali. Provaz na okamžik povolil, ale brzy začali svůj hrůzný úlovek znovu přitahovat. Žlučovod byl velký. Zvenku na něm visel Pland, sám pokrytý kobercem menších pijavic. Rychle ho vytáhli na palubu.

„Sundejte je! Sundejte je!" řval Pland.

Členové posádky se kolem něho nahrnuli a pijavice z něho jednu po druhé kroucením sundali. Těmi většími mlátili o palubu tak dlouho, dokud nepustily kusy masa, které vykously. Pland si začal tyto špalíky šroubovat zpátky na místo. Celou dobu vztekle nadával.

Peck se mezitím naklonil přes zábradlí. V ruce měl provaz, k němuž narychlo přivázal víceramenný hák. Pátral po kapitánovi a něco si při tom mumlal. Pijavice se už od lodi oddělila. Zadní konec, na který jí stále útočila mařena, měla ošklivě potrhaný. Peck zapátral jinde a obrátil pozornost na brázdu za lodí, kde plavaly a svíjely se kusy krunátů. Prudce

tam nahodil hák, rychle ho přitáhl a nahodil znovu. Na čtvrtý pokus zachytil něco velkého.

„Tak nám pomozte, kurva!“ zařval.

Anne a Boris k němu rychle přiskočili a také se chopili provazu. Pland se zatím opřel zády o stěnu kajuty a s kňučením ze sebe nechával odstraňovat zbývající pijavice. Další špalíky masa ležely v kaluži lepkavé krve u jeho nohou. Sild v ní klečel, vybíral je a podával Gollowovi, který je pečlivě šrouboval zpátky na místo – samotný Pland už na to neměl sílu.

Tři starší námořníci, kteří brali za provaz, zahlédli pod hladinou nezřetelný tvar a přitáhli ho.

„Je to kapitán,“ zaskřehotal Peck.

Přitáhli to k boku lodi. Voda za tím najednou zavířila a pak to něco přistrčilo až těsně k trupu. Posádka rychle přitahovala zbytek provazu a zároveň uviděla, jak se vír stáčí zpět a míří k pijavici.

Anne tázavě pohlédla na Borise.

„Mařena,“ řekl a pokrčil rameny.

Byl to skutečně Ambel pod silnou vrstvou svíjejících se pijavic. Jakmile ho posádka dostala na palubu, udělala pro něho totéž, co předtím pro Planda, s výjimkou šroubování špalíků masa zpět. Na to se Ambelovy rány uzavíraly příliš rychle, a navíc nedocházelo k žádné ztrátě krve. Když skončili, Ambel zůstal ležet nehybně na palubě. Hák měl stále zabodnutý do stehna. Museli na to být dva, aby pořádně zabrali a dostali ho ven. Z jeho oblečení zbyly cáry a množství jizev, které už měl, překryla vrstva nových. Vzhledem ke ztrátě masa, kterou utrpěl, vypadal menší.

„Kapitáne?“ promluvil opatrně Peck.

V první chvíli nepřišla žádná reakce, pak Ambel prudce otevřel oči a vzpřímeně se posadil.

„Jste v pořádku, kapitáne?“ zeptal se Boris.

Ambel se postavil a vykročil k zábradlí. Peck se na něho vrhl, ještě než tam došel, a srazil ho na palubu.

„Zasranej Hoop! Zasranej Hoop!“ řval Ambel a bušil do Pecka pěstmi.

Ostatní slyšeli, jak v Peckově těle praskají kosti, a rychle se na Ambela vrhli, aby ho udrželi dole – ale bylo to marné. Shodil je ze sebe jako přikrývky a v mžiku byl u zábradlí. Tam se zastavil. Ztěžka oddechoval, rukama svíral a drtil dřevo. Zatímco ostatní přihlíželi a čekali, Pland se odlepil od stěny kabiny, na které po něm zůstala krvavá šmouha, a přidal se k nim.

Ambel se otočil od zábradlí a zpražil je pohledem. Pak prošel mezi nimi a zmizel ve své kajutě. Zamkl za sebou dveře.

Větroplach se natočil do větru a pozoroval, jak ostatní členové posádky pomáhají tomu, který se jmenuje Pland. „Dalo se to udělat líp," řekl.

„Byl to tvůj nápad poslat tu pitomou mařenu za pijavici," odpověděl Snajpr.

„Chtěl jsi, aby se vyprázdnila? Brzy se dočkáš," odpověděl Větroplach. Dobře si pamatoval, jak se naposledy nacpal masem z pijavice a jaké to na něho mělo neblahé účinky. Také si pamatoval neblahé následky pro posádku lodi, nad níž krátce poté přelétl.

„Myslím, že máš pravdu. Téhle mařeně teď sedí v žaludku asi tak tuna rozkousané pijavice a ozývají se odtamtud hodně zvláštní zvuky. Je to překvapivé, že zaútočila. Musí přece účinky znát, ne?"

„Mařeny útočí na všechno, co se přímo před nimi hýbe, ale přednost dávají lesklounům a krunátům," řekl Větroplach.

„Vím o jejich zálibě v korýších," zabručel Snajpr.

„Proč vlastně tak spěcháš, aby ses dostal ven? Strážce tě stejně zase nechá jen počítat surmovky."

Snajpr se na dlouho odmlčel, než odpověděl. „Něco se děje," řekl válečný robot. „Na oběžné dráze nám explodovala pradorská loď. To je pravděpodobně důvod, proč tě Strážce poslal, aby ses tady porozhlédl. Vždycky je přehnaně opatrný – touhle dobou už by měl mít oblast pokrytou sítí válečných robotů."

„Hm," řekl Větroplach a obrátil pozornost zpátky na palubu *Treadera*. Peck a Anne právě vypouštěli nejnovější žlučovod. Kapitán byl stále v kajutě a nezdálo se pravděpodobné, že by v nejbližší době vyšel ven. Plachtu napadlo, jestli udělala dobře, když se přidala k této lodi.

„A co se podle tebe děje?" zeptala se.

„Nevím, ale dám na to krk, že ta exploze nebyla žádná náhoda."

Větroplach se nad tím zamyslel. Třeba by z toho mohlo něco být. Třeba tady byla šance, že by mohl rozhojnit svůj účet v Norvabance. Musel situaci pozorně sledovat.

Keech se vznášel někde, kde bylo teplo a příjemně, a přemýšlel o dalších krocích, které musí podniknout. Ráno prověří tu kladerskou stopu. Byl přesvědčený, že Rimsc už není daleko. Starý pirát byl šikovný, když šlo o to roztrousit řadu falešných stop, ale Keech cítil, že poté, co použil nový pátrací program, který mu poslal Francis Cojan, má jejich konec na dosah. Zatímco zvažoval, co s Rimskem udělá, až ho najde, jeho chladně analytická část mu říkala, že Rimsc je mrtvý a on, kontrolor Keech, je také

mrtvý. Rovněž měl pocit, že uplynula dlouhá doba. Vypadalo to, jako by se jeho myšlenky rozlomily na dvě části; jako by se za tu dobu rozdělily.

N-TRAN ZPRÁVA: EPIDERMÁLNÍ RŮST HOTOV Z 65 %.

Co to bylo? Jako by to vyšlo z té chladné části. Pokusil se pohnout a narazil na odpor. Jeho tělo se pohybovalo, ale ne tak, jak chtěl. Bylo příliš bolestivé myslet na to, co to všechno znamená, a tak se soustředil na nejbližší úkol.

Ten muž v Kladeni tvrdil, že Rimska zahlédl a ví, kde se teď nachází. Jeho informace budou drahé, ale to nebylo pro Keeche důležité: ochotně by za ně zaplatil sám, i kdyby neměl prostředky od ZBC. Rimsc udělal věci, za které musel zemřít – tak jako museli zemřít *všichni*.

N-TRAN ZPRÁVA: SRDCE RESTARTOVÁNO.

Všechny souvislé myšlenky zanikly v náhlém bušení. Bylo to samozřejmě jeho srdce, přesto mu něco říkalo, že je už dlouho neslyšel. Udělalo se mu špatně a v hlavě cítil velký, rostoucí tlak. Z náhlého víření všude kolem sebe pochopil, že je ponořený do nějaké tekutiny. *Jsem v tanku, jsem zraněný*, řekl si. Ale to musel být nějaký omyl, ne? Byl mrtvý. Věděl, že je mrtvý.

Všude kolem něho najednou kapalina začala odtékat. Zjistil, že leží na dně nějakého kluzkého prázdného prostoru ve změti hadiček. Zadíval se nahoru na dvě tváře nad sebou a ucítil přístroje, které měl připojené k tělu. Něco nebylo v pořádku. Kdo byli ti lidé?

CHYBOVÉ HLÁŠENÍ: FYZICKÁ REZISTENCE KE KYBERPLANTÁTU.

ODPOJIT.

Keech se jich pokusil zeptat, kdo jsou a co se děje. Jeho chladnější část už to věděla a pokusila se mu to říct, zatímco mu tekutina vytékala z plic a z úst. Měl pocit, že se topí, a začal se bránit.

Jsi materializovaný Sable Keech. Byl jsi mrtvý sedm set let.

Keech bublavě zalapal po dechu. Další zvuk, který ze sebe vyrazil, se podobal spíš zaskřehotání než křiku. Jeho chladná část uznala, že se dá dělat pouze jedna věc.

MEMPLANTÁTOVÁ ZPRÁVA: NATAŽENÍ DO ORGANICKÉHO MOZKU DOKONČENO.

Vzpomínky se začaly vracet. Když se vrátily, Keech už nedokázal bojovat: byl ochromený. Otevřely se před ním dveře. Vešel do bytu a vytáhl svou dlaňovku. Ten puch znal ze Spatterjaye: skoro příjemný pach spáleného masa. Poznal svůj kontakt jen díky tomu, že ten muž měl stále na sobě jasně zelenou košili, kterou měl oblečenou i tenkrát, když mu nechal

zprávu na komunikátoru. Tvář jako taková se poznat nedala, protože žádná nebyla. Ten, kdo to udělal, si to evidentně vychutnal: uvázali muže k židli a udělali to pomalu. Dalo se to poznat z toho, jak si muž sám strhl nehty, když se sápal po opěrkách.

Keech postoupil dál do místnosti a potom zkontroloval všechny dveře, které z ní vycházely. Tady neměl co dělat. Vrátil se s týmem ze soudního a propátral místnost na mikroskopické úrovni. Nepotřeboval však důkaz, který našli, aby věděl, kdo tady předtím byl. Vyšel z bytu a zavřel za sebou dveře, alespoň tak, jak to šlo, protože zámek byl vylomený. Zastrčil dlaňovku do pouzdra, došel k výtahu, vešel dovnitř a sjel dvacet pater dolů na úroveň ulice. Venku byl právě jeden z lijáků, jaké snad byly jenom v Kladeru. Dodával lesk ulicím pro hydrovozy a valil se v proudech kolem chodníků. Keech si vyhrnul límec a zamířil ke svému otlučenému policejnímu hydrovozu. Bude to další slepá ulička, nejenom v jednom smyslu?

Odpověď vyšla z průchodu vedle jeho auta.

„Sable Keech," řekl muž s pohrdavým úšklebkem.

Byl malý, měl vyzáblou tvář a holou hlavu. Silný kabát, do něhož byl navlečen, nezakrýval fakt, že má konstituci, která vypadá vylepšeně. Vylepšená však nebyla, alespoň ne v obvyklém smyslu. Keech se neobtěžoval odpovědět slovy. Vytáhl svou zbraň, vystřelil a Alphed Rimsc padl dozadu s dýmající dírou uprostřed těla. Keech k němu došel, dlaňovku u boku. A to bylo všechno: dostal ho.

Rimsc se posadil, usmál se a jako by nic zvedl zbraň, kterou celou dobu držel. Zablesklo se, ale Keech žádný zvuk neslyšel. Něco ho udeřilo do boku a otočilo. Když znovu začal vnímat, seděl v dešti na dlažbě, potlučený, a nedokázal znovu vzít do ruky pistoli, která spadla vedle něho. Virus: ten prašivý virus. Keechovi se podařilo najít sílu, aby naklonil hlavu a probodl Rimska nad sebou pohledem. Muž zúžil štěrbinu na své těžké pulzní pistoli. Usmíval se. Poslední vzpomínka: chlad ústí zbraně na Keechově hlavě, rána a tma. To bylo na nějaký čas všechno. Z temnoty se Keech probudil do šedi. Nebyl živý a přesně věděl, co se stalo. Byl na to připravený: teď byl materák. *Jsem mrtvý.* Vybavily se mu roky pátrání: zabíjení a výslechy, strašlivý účel, který postrádal jakýkoli cit. Uštval Hoopovu posádku s urputností těžebního stroje, který se zavrtává do skály. Rimsc byl první – bylo jednoduché upravit mu skafandr, když ho našel. Nebránila mu v tom žádná morálka, protože Keech se už nepovažoval za kontrolora. Vražda Corbela Franea byla vrchol. Mezi tím byla menší zabití; mnoho těch, kteří pro Osmu pracovali, a těch, které poslal Frane, a možná

samotný Hoop. Tolik zabitých a tolik let. Keechovi se chtělo plakat. Cítil, jak okruh, který spouští jeho oční irigátor, ožívá a pak se znovu vypíná. Další roky toho všeho se dál nahrávaly do jeho nově opraveného a aktivovaného mozku.

Větroplach potmě pozoroval, jak Ambel nejistě vyšel ze své kajuty. Všichni kromě kormidelníka, Borise, byli už zase zpátky v podpalubí. Když Ambel došel k sudu s potravou pro Větroplacha a začal metodicky vytahovat a žvýkat jeden plátek masa za druhým, plachtu napadlo, že by si měla postěžovat, ale pak to zavrhla. Pouze se dívala, jak si Boris kapitána všiml a s lampou zavěšenou na opasku slezl z přední kabiny dolů a došel k němu.

„Už je vám líp, kapitáne?“ zeptal se Boris.

Ambel si otřel nachovou krev, kterou měl kolem úst, a odpověděl: „Spatné vzpomínky.“

„To se stává. Před dvaceti lety mě střelili energopistolí. Rána se zahojila za den, ale ještě několik měsíců se mnou nebylo k vydržení.“

Ambel se na něho jen podíval a čekal, až bude pokračovat – což se stalo.

„Byla to má první žena, to ona to do mě napálila.“

Ambel přikývl. „Ty si to všechno pamatuješ?“ zeptal se.

„Většinu jo,“ řekl Boris.

„Já ne. Kus mi chybí, tak dlouhý, kolik je to let, a já ho zpátky nechci. Vím, co to je, ale *nechci* to.“ Ambel se díval na Borise velice upřeně. „Ale kousky tam zůstaly. Kousky se vracejí.“

„Jak jste to ztratil?“ zeptal se Boris.

„Ztratil jsem to v moři. V moři.“

Větroplach mrkal a jinak zůstával naprosto nehybný. Na rozdíl od většiny lidských rozhovorů tomuto vůbec nerozuměl. Poznal výraz hrůzy v kormidelníkově tváři a pochopil, že ten muž se nezachvěl zimou. Ale jinak…

Po dlouhém mlčení Ambel řekl: „Ráno doplujeme k atolům a vyčistíme si trochu sprinu. Pomocí něho se pak jednoho z těch kousků zbavím. Je čas, aby Stahovač skončil v krabici nadobro.“ Vytáhl ze sudu další plátek masa a začal ho jíst.

„Měl jste to udělat už dávno. Nechápu, proč jste to ještě neudělal. Víte, že v noci šeptá?“ řekl Boris.

„Vím. Hlavně na Pecka šeptá. Dovede ho úplně rozházet.“

„To není zas tak těžký.“

„To ne.“

Oba se významně podívali jeden na druhého. Potom Boris přikývl a otočil se k odchodu. Jeho lampa se pohupovala nocí. Její světlo se zalesklo ve Větroplachových otevřených očích, kterými se díval, jak Ambel přistoupil k zábradlí.

„Co to všechno mělo znamenat?“ zeptala se plachta prostřednictvím své superky.

„Ztráta paměti způsobená intenzivní bolestí,“ vysvětlil Strážce.

„To jsem vážně rád, že jsem se zeptal,“ odpověděl Větroplach.

„Je zajímavé, že sis vybral *tuto* loď,“ řekl plachtě Strážce. „Proč sis vybral zrovna ji?“

„Náhodou byla v oblasti,“ řekl Větroplach. „A ty jsi chtěl, abych se tady porozhlédl po něčem neobvyklém.“

„A copak jsi zjistil?“ zeptal se Strážce.

Větroplach znal lidský jazyk dlouho, takže nebyl imunní vůči sarkasmu. „Našel jsem loď, která má na palubě Jaye Hoopa, a našel jsem mařenu, která má uvnitř velký kus starého železa.“

„Já jsem to slyšel!“ ozval se Snajpr.

„Ano, já vím, že tady jsi,“ řekl Strážce. „Mařena je v pořádku?“

„Myslím, že má trochu pobouřený žaludek. Asi snědla něco, co jí nesedlo, a tím nemyslím sebe,“ odpověděl válečný robot.

Strážce chvíli mlčel. Pak řekl: „Ty Snajpre zůstaneš u této lodi a budeš ve střehu. Až budeš volný, možná ode mě dostaneš další instrukce. Ty Větroplachu ráno opustíš tuto loď a odletíš na ostrov Olian Tay. Tou dobou tam už dorazí loď kapitána Sprageho. Připojíš se k ní a budeš dávat pozor. Budu chtít stálé zprávy.“

„Co se děje?“ zeptal se Snajpr. Nedokázal zabránit tomu, aby z jeho komunikace nebylo slyšet zklamání.

„Ta pradorská loď, která explodovala, kryla přílet Rebeccy Friskové. Mám jen přibližnou představu o tom, kde je teď. Staří kapitáni, kteří o její přítomnosti vědí, svolávají Konvent.“

Snajpr vzrušeně sykl. „Frisková je tady?“

„Ano, je tady.“

„Nebude sama,“ řekl válečný robot.

„Není sama,“ odpověděl Strážce a ukončil spojení.

„Tak dělej, ty tresko! Chci odsud ven!“

Větroplach obrátil pozornost tam, kam se díval kapitán Ambel. Moře vřelo a ve tmě se leskla bílá voda, jak mařena kroužila, převalovala se a tloukla ocasem do vln.

11

Druhý lesklouní samec škubl chomáčky vlasovitých orgánů na hlavě. Tím, co mu sloužilo jako uši, zaregistroval konec hlubokého zavřísknutí, ale byl tak otupený momentální rozkoší chuťových smyslů, že nedokázal zvuk identifikovat. Možná to bylo pochopitelné, protože smrtelně zavřísknutí svého bratra ještě nikdy neslyšel. Když zamával tykadly, zaznamenal pouze intenzivní chuť surmovek, ale to bylo naprosto v pořádku – tolik jich bylo v nedávné době v okolí roztrháno. Leskloun pokrčil rameny, jak to dělají humři, a vyrazil za dalším soustem z té nádherně hojnosti před sebou. Stěna masa, která se převalila přes něho a jeho potravu, jakož i nezvané pijavice a krunáty, byla poddajná asi tak jako starý dub – a obrovská ústa za ní je všechny vysála nahoru.

Znehybněná plachta vykřikovala vulgarismy, dokud jí Shib nevyřízl jazyk. Po tomto zákroku sebou začala tak prudce zmítat, že jí musel přibít krk ke stěžni dalšími skobami, aby se nevytrhla. Byl na to ten správný: dával velice hlasitě najevo svůj odpor k tomuto místu a jeho fauně. Tři Batijci potom bez obřadností hodili tělo svého zemřelého druha do moře. Mrtvý představoval stejný odpad jako zbytek lidských pozůstatků rozházených po palubě. Frisková se dívala, jak se na mrtvolu přichytil nespočet pijavic a táhne ji dolů – a pak šla zkontrolovat, jak se daří Svan.

„Jak dlouho to ještě bude trvat?“ křikla do záďového jícnu. Nedostala odpověď, a tak slezla dolů, aby se podívala sama. Svan se hrbila v zadní části lodě nad otevřeným krytem motoru, který právě přišroubovala ke kýlu. Po podlaze všude kolem se válely piliny z vyvrtaných dírek pro šrouby a také z otvorů pro sací trubici a výtokové trysky. Dvě trubice vedly přímo přes přepážku do přední části lodi. Frisková předpokládala, že mají sloužit k brždění.

„Do hajzlu s těmi pradorskými kontrolami,“ zavrčela.

„Co se děje?“ zeptala se Frisková.

„Celý tenhle motor je na hovno,“ řekla Svan.

„Bude to problém?“

Svan přiklopila kryt a uzamkla jej. „Neměl by být, pokud se něco nepodělá. Já prostě nechápu, proč to musí být tak složité. Tahle loď není zrovna výkřik moderní techniky.“

Svan začala od motoru odvíjet optický kabel a Frisková jí uhnula z cesty. Sledovala, jak Batijka vylezla po žebříku na palubu, přešla ji a po dalším žebříku vylezla na kabinovou palubu. Tady Svan zapojila kabel do rychlostní páky připevněné ke kormidlu.

„Je tohle všechno opravdu nutné?“ zeptala se Svan.

„Vůbec ne,“ odvětila Frisková. „Jenom to prostě tak chci udělat.“ Sundala si z opasku nějaký přístroj a zadívala se na jeho malý displej. Přikývnutím zhodnotila zobrazené souřadnice, které si přečetla, a když se jí ruka začala třást, vrátila přístroj na opasek. Nuceně se usmála.

„Proč tam rovnou nezaletíte s tou vaší pradorskou lodí a nesmetete je z mořské hladiny?“ zeptal se Friskové Shib, který vylezl na palubu.

Podívala se na něho a úsměv jí povadl. Byl skutečně tak hloupý? „Protože kdyby Strážce zaznamenal, že se tady dole pohybuje pradorské válečné plavidlo, nemuseli bychom se odtud už nikdy dostat,“ řekla. „Proto Ebulan svou loď uklidí a klesne s ní do hlubiny.“

Svan zpražila Shiba pohledem a pak se otočila zpět k Friskové. „To beru,“ řekla žoldnéřka, „ale proč nepoužijete nějaký malý transportér?“ Frisková se zatvářila nechápavě. Svan pokračovala: „Proč tohle všechno?“ zeptala se a ukázala na kormidlo.

Frisková se podívala dolů, kde transportér narážel do boku lodi.

„Byl to Ebulanův nápad… abychom se dostali ke Keechovi. Bude k cizincům přirozeně podezíravý. Všichni Staří kapitáni se mezi sebou znají. Takto se dokážeme dostat blízko, aniž bychom vzbudili podezření.“

Tato logika zněla nepřesvědčivě i jí samotné. Frisková samozřejmě zvažovala použití nějakého transportéru – než se nechala odradit – ale teď byla spokojená s tím, jak se věci vyvinuly. Všimla si, že mluvčí vyvedla na palubu kapitána Druma. Zachvěla se rozkoší, když kapitána viděla, jak tam stojí, na vlastní lodi, zredukovaný na lidského výmaza s odpojenou míchou a tělem ovládaným pavoučím otročím aparátem. Toto byla *moc*. Toto byl základ všeho, co ji Jay Hoop naučil. Vrátil se jí široký úsměv: ústa dokořán, která jí roztáhla rozseklou tvář. Nevadila jí ta bolest; říkala jí, že je skutečná.

Cítil *všechno*. Vítr, který se mu opíral do kůže, skoro bolel, a při každém kroku po dřevěných deskách paluby mu náraz projel celým tělem. Dýchání

znělo jako vlny syčící na oblázkové pláži. Vzduch měl kovovou a octovou příchuť a nesl v sobě tisíc vůní, některé páchnoucí, jiné příjemné. Bušení jeho srdce byl řízený hrom v jeho hrudi a obrazy, které přicházely jeho okem, jako by se mu promítaly vzadu na lebku.

Keech se zastavil tam, kde právě byl, a na okamžik se zamyslel. Jedno oko. Zvedl ruku a zatlačil prsty na kartuši na své superce. Aparát se s vlhkým cvaknutím odpojil a zůstal mu v ruce, teplý a těžký. Dvojitý obraz pomalu splynul v jeden, jak se nové oko zaostřilo. Erlin mu kontakty předělala, když byl v tanku. Zdálo se totiž, že nanomechanismy se rozhodly vypěstovat mu nové oko bez ohledu na to, zda tam jsou propojení s tím, co zůstalo z jeho zrakového nervu, nebo nejsou. Vidění teď bylo bolestivé. Chuť, zvuk, textura zábradlí na jeho rukou: byla to nádherná bolest zvaná život. A teď, když ji měl, si ji chtěl ponechat.

„Jak se… cítíte?“

Keech se otočil a uviděl Janera, který stál těsně za ním.

„Jako živý,“ odpověděl Keech.

„Nový zážitek,“ řekl Janer.

Keech se otočil k Erlin, která právě vyšla na palubu. „Díky,“ řekl.

Erlin se usmála, podívala se na Janera a náhle se zatvářila rozpačitě. Otočila se zpátky ke Keechovi. „Já děkuji *vám*,“ řekla. „Už desítky let jsem se do ničeho tak nezažrala. Musím říct…“ odmlčela se a znovu zalétla pohledem k Janerovi, „že mě to bavilo.“

Keech přikývl a zahleděl se dolů do moře. Ti dva byli jako puberťáci, kteří poprvé objevili sex – nebo to byla jen jeho perspektiva? Tak se cítili Staří kapitáni? Připadala jim většina lidí naivní a hloupá? Pozorně se zadíval na své růžové ruce, pak na své tělo uvnitř monofilamentové kombinézy. Ucítil neurčité rozpaky, když se myšlenky o sexu a vjem z materiálu na jeho kůži spikly a přivodily mu erekci. Zůstal u zábradlí, kde byl.

„Co je to?“ zeptal se po chvíli a ukázal na hrbatou siluetu v moři.

Erlin se postavila vedle něho a podívala se, kam ukazoval. „Buď je to pijavice v přechodné fázi, která se pokusila ulovit velkého krunáta, nebo tady lovili Hoopeři,“ řekla.

Keech čekal na vysvětlení.

Aby se pokusila zamaskovat předchozí rozpaky, Erlin nasadila poučný tón. „Malé pijavice se živí kusy masa, které vykousnou své oběti, a tekutinami, které se jim podaří nasát.“

Keech si všiml, že Janer si mne zřetelnou jizvu na ruce.

„Jak pijavice roste, pouští se na moře za větší kořistí; také proto, že voda unese její těžší tělo. Časem začne přerůstat svou kořist, a tak přejde z krmení se kusy na krmení se celými tvory. Konzumace tvorů je tady problematická v tom, že většinou neumírají příliš rychle, takže mohou v predátorových útrobách napáchat velké škody. Proto velké pijavice produkují ve své žluči jed, který dokáže zabít virus a kořist zároveň."

Než mohla Erlin pokračovat, Keech řekl: „A pijavice v přechodném stadiu je taková, která zatím nevytváří jed, ale už se potřebuje krmit celou kořistí." Kývnutím ukázal na pijavici, kterou míjeli. „Proto by mohla sežrat něco, co se z ní zase prosekalo ven."

„Přesně tak," řekla Erlin. Pozorně si ho prohlížela.

„Proč vlastně Hoopeři pijavice loví?" zeptal se.

„Kvůli sprinu," řekl Janer.

„To je ten jed," dodala Erlin. Nic víc už neřekla a gestem umlčela také Janera, když to vypadalo, že se chce vysvětlování ujmout on.

„Těžko se získává, je vzácný a zabíjí Hoopery," prohlásil Keech. Odvrátil se. „Nedivím se, že ty pijavice loví. Nejspíš by byli ochotní udělat mnohem víc, aby se k tomu dostali."

„Proč jste tady, Keechi?" zeptala se znenadání Erlin.

Keech uvažoval, že by jí zalhal, ale jen na okamžik. „Jsem tady proto, abych našel a zabil Jaye Hoopa."

„Proč?"

„Protože je zločinec. Protože musím. Protože to byla… je moje práce."

Erlin upírala oči do týla jeho hlavy. Přemýšlela o tom, kam plují, potom o Ambelovi a o tom, co přechovává ve své kajutě. Nenáviděla ten tichý, zvrácený šepot. Byla to jedna z věcí, které ji odsud vyhnaly.

„Za den nebo za dva se možná dostaneme k lodi, která má… Hoopa na palubě," řekla.

Keech stál najednou znovu otočený k ní, jednou rukou jí svíral límec a druhou ruku držel strnule napřaženou k smrtícímu úderu. Pohnul se rychle, rychleji, než by to dokázala ona. Když byl Keech naživu, musel být hodně nebezpečný. A teď… byl znovu naživu.

„Vysvětli to," řekl.

„To, co *zbývá* z Jaye Hoopa, je na té lodi," upřesnila Erlin.

Keech ji pustil a prudce ustoupil. Vypadal zmateně a ruce se mu třásly. Z koutku úst mu vytékaly sliny.

„Ne… tomu nevěřím. Nevěřím té historce." Zavrtěl hlavou, nejdřív jednou a potom znovu. Jeho tělo se znenadání začalo křečovitě svíjet a on se sklátil na palubu jako podťatý. Jeho superprotéza dopadla na palubu

vedle něho a zelené světlo na jejím povrchu zčervenalo, jak vypršela doba pro nové připojení a superka začala snižovat odběr energie.

„Rychle! Odnes ho dolů!“ vykřikla Erlin.

„Co se děje?“ zeptal se Janer, když pomáhal dopravit svíjejícího se muže do podpalubí.

„Jeho organický mozek převzal kontrolu nad kybernetickými implantáty a jeho svaly teď s nimi bojují. Musíme ho znehybnět, dokud to nedostane pod kontrolu.“

„A co jeho superka?“ zeptal se Janer.

Erlin zavrtěla hlavou. „Nefungovala by. Nakonec by s ní zápasil stejně jako s implantáty.“

Janer pohlédl dolů na tvář zmítanou křečemi. Až na kovová rozhraní zasazená do lícní kosti a nad oko vypadal úplně jako člověk, zranitelný člověk. Janer chtěl, aby žil, ne aby trpěl. Zjistil, že mu na něm záleží.

„Tak to je první,“ řeklo jeho úlové spojení.

Když se ho Janer zlostně zeptal, jak to myslí, znovu přešlo do vzdáleného bzučení. Přemýšlel, *kolik* je Úlová mysl schopná jejich spojením zachytit.

Tma, bolest a pach moře a rozkládajících se věcí. Zkusil zápasit s řemeny. Třebaže byl silnější než většina lidí, zranění ho oslabila, a tak dokázal keramal, který by za jiných okolností rozlomil jako křídu, pouze ohnout. Výmazové, kteří ho táhli zpět, byli stejně pevní jako on a jeho pokusům o odpor téměř nevěnovali pozornost. Byl jenom obtížný balík, který odtáhli ke stolu a hodili na něj. Potom měl bublavý projev Prador. Nato se rozlila mihotavá, přízračná zář, do níž vstoupilo obrovské prvodítě a postavilo se nad něho. Kmitalo kusadly, jako by toto sousto obzvlášť rádo ochutnalo. Klepeto pevně uchopilo řemen a zarylo se mu do zad, jak ho zvedlo a podrželo nahoře.

„Proč? Proč jste zabili mou posádku?“ zeptal se Drum.

Z pradorského překladače vyšla sténavá, praskavá odpověď. „Zabili tvou posádku… Já jsem ti nezabil posádku.“

„Proč –?“ začal Drum, ale dřív, než stačil otázku rozvést, prvodítě ho hodilo obličejem dolů a vztyčilo se nad ním. Něco cvaklo a povolilo řemeny, takže teď mohl pohnout hlavou. Otočil hlavu a uviděl spodek tvorova těla: hrbolatý krunýř a rychle se pohybující manipulační paže. V jedné z těchto končetin zahlédl něco, co vypadalo jako šedý kovový pavouk. Když prvodítě dávalo ruku dolů za něho, uviděl, jak to kroutí

nožičkama. Vzápětí se mu nožičky zavrtaly zezadu do týla jako nože a on začal řvát. Pak celé jeho tělo úplně ochablo, ale bohužel neztratilo cit. Řezavý pocit pokračoval a bolest se valila ve vlnách, které brzy otupěly a vzdálily se. Odněkud zevnitř vytryskla tma a odnesla ho pryč: postavila ho mimo svět.

Pak, za nějakou dobu, se vrátil.

Drum by se normálně rozhlédl, ale teď takovou možnost neměl. Dál kormidloval svou loď a sledoval kompas, ale nebylo to z vlastního popudu. Soustavně cítil hlad a žízeň, ale nemohl udělat nic, aby je ukojil. Cítil strašlivou bolest hojících se zranění, viděl, cítil chuť soli ve vlasech, ale kromě toho, že mohl okolní svět vnímat, jej nedokázal ovlivnit. Snaha podívat se někam jinam, než kam byl nasměrován, mu nepřinesla nic než malou naději: stále totiž existovalo něco fyzického, proti čemu mohl vyvinout sílu – a pokaždé, když se o to pokusil, *něco* vzadu na jeho krku změnilo polohu.

Frisková vykřikla a mrštila biomechanickým detektorem o palubu. Než se ji někdo mohl pokusit zastavit, dupla na něj a pokračovala v tom, dokud se nerozbil. Když odstoupila, energetický blok se vybil do plaňkování a zapálil těsnící smůlu.

Stála tam a ruce se jí třásly. „Jak to mohl zjistit, kurva! Jak to zjistil!“

Svan a Tors ustoupili a snažili se nedat ve tváři nic znát. Když pak Frisková vytáhla pulzní pistoli, Tors sklouzl rukou k vlastní zbrani – než po něm Svan střelila varovným pohledem. Ale ruku z pistole nesundal.

Frisková vyběhla z kajuty, nešetříc nadávkami. Vztekle se podívala k místu, kde stál Drum apaticky u kormidla a třikrát po něm vystřelila. První výstřel mu sežehl jednu stranu obličeje. Druhý mu udělal v hrudi kouřící díru a třetí zapálil kormidlo. Drum nedal najevo žádnou reakci, pouze kormidloval dál, přestože se mu ruce škvařily tam, kde se dotýkaly hořícího dřeva. Frisková zařvala vzteky a vtrhla na palubu. Propálila díry do plaňkování i do zábradlí. Nakonec došla ke stěžni a probodla pohledem hlavu plachty. Plachta se pokusila uhnout hlavou, když na ni zbraň namířila, ale se třemi skobami v krku nemohla uhnout daleko. Frisková změnila nastavení zbraně a vypálila jí do obličeje dávku. Plachta ze sebe vydala kloktavý, syčivý zvuk, jak sebou zmítala a křídly dunivě tloukla do ráhen. Nakonec znehybněla.

„Zbytečně ničíš užitečné nástroje.“

Frisková se otočila a vrazila hlaveň zbraně mluvčí pod bradu.

„Toto není tvůj nástroj, abys ho mohla zničit," řekla mluvčí.

Frisková dala ruku cukavě dolů, zastrčila zbraň do pouzdra, vytáhla z opasku injektor a přitiskla si ho ke krku. Pravá noha se jí silně chvěla a tvář ji začala znovu bolet. Tyto nervové záchvaty byly poslední dobou čím dál častější. Bylo to tím, že je tady? Stresem? Rozrušením? Priozin se zanedlouho rozproudil její soustavou a upokojil tuto vzpouru těla, jež ukradla.

„Jsi pitomá," řekla sama sobě a pak probodla zlostným pohledem Shiba, který stál na palubě opodál.

„Upevni to," poručila mu a pokynula k tělu plachty, které viselo v záhybech tam, kde se plachta při svých záškubech uvolnila. Shib se podíval na plachtu s odporem a pak odešel splnit úkol. Svan a Tors, kteří stáli před kabinou, si vyměnili pohledy.

Jakmile byla Frisková z doslechu, Tors řekl: „Jestli detektor nezachycuje Keechovu superku, znamená to, že je mimo provoz a on je nejspíš mrtvý. Copak si to neuvědomuje?"

„Možná… na tom nesejde. Ona platí a my děláme, co řekne. Klidně může být šílená jako UI smažená na pánvičce, šilinky má ona," odvětila Svan a odešla pomoci Shibovi. Tors se podíval nahoru na hooperského kapitána a po chvíli přinesl džber mořské vody, kterou chrstl na doutnající kormidlo.

Drum tupě pokračoval v kormidlování lodi.

Ambel vytáhl navijákem z podpalubí první demižon. Velice opatrně využil svaly k tomu, aby sundal nákladní síť, v níž demižon byl, a odnesl ji pod žebřík na přední kabinu. Připevnil provaz, vylezl nahoru na kabinu, vytáhl demižon za sebou a přivázal ho k zábradlí. Potom rozlomil pečeť a velkou vývrtkou dostal ven zátku. Anne a Pland ho při tom podmračeně sledovali. Boris dokončil přípravu odstředivky a promazal ozubená kola trnočím tukem.

Peck vyšel na palubu se smotanou hadicí přes rameno. Jeden konec hodil Ambelovi, který ho chytil a strčil do demižonu. Na dolní palubě stály upevněné ve stojanu tři nádoby z pancéřového skla, které Ambel draze koupil před dvaceti lety. Peck nasál vzduch z hadičky a pozorně se díval, jak zelená žluč stoupá z demižonu a začíná klesat k němu. Pak rychle vytáhl hadičku z úst a ucpal konec prstem. Žluč pijavice by Hoopera nezabila, kdyby se mu dostala do úst, ale dostával by se z toho řadu měsíců. Kdyby ji však skutečně polkl, byl by to jeho konec. Peck dal prst pryč a

zastrčil hadičku do jedné z nádob. Žluč tekla dál a nádoba se začala plnit. Peck využil příležitost a vzal si rukavice. Jakmile byla nádoba plná, zacpal hadičku a přesunul ji do další nádoby. Dával si při tom pozor, aby ho ani kapka žluči nepotřísnila. Obsah demižonu zaplnil všechny tři nádoby.

„Jsi připravený, Borisi?“ zeptal se Ambel.

„Připravený, kapitáne,“ odpověděl Boris a natáhl si vlastní rukavice. Pak šel pomoci Peckovi přeložit nádoby na horizontální kolo odstředivky a upevnit je na místo.

„Tak to rozjeďte, chlapci,“ pokračoval Ambel.

Ambel slezl z přední kabiny. Gollow a tři další mladší námořníci se zatím jako první chopili dvojitých roztáčecích pák. Pověsili se na ně celou váhou a zabrali. Promazané zuby se začaly točit a řetěz, který vedl pod odstředivku, se dal do pohybu. Kolo se roztočilo, nejdřív pomalu. Peck a Boris si sundali rukavice a čekali, až na ně na pákách dojde řada, stejně jako Anne a Pland. Ambel také čekal. Vždycky šel poslední a roztáčel páky sám. Byla to adekvátní ukázka rozdílu v síle mezi mladšími námořníky, staršími námořníky a Starým kapitánem. Měli před sebou dlouhý den.

Dopoledne líně přešlo v odpoledne a na Planda s Borisem došla znovu řada. Kolo se točilo hezky a žluč v nádobách se právě začínala oddělovat. V dolní polovině každé nádoby zůstávala hustá, zelená a nad ní byla vrstva kalné tekutiny. Když došlo na Ambela, na povrchu byla tenká vrstva čiré tekutiny. Zatímco Ambel tahal za páky, někteří členové posádky lovili svačinky. Jiní se odebrali do podpalubí, aby nechali bolavé údy odpočinout.

V půli odpoledne byl nahoře v každé nádobě centimetr čiré tekutiny. V tomto okamžiku Ambel pustil páky a nechal kolo odstředivky, aby se zastavilo. Zavolal si Pecka a společně tuto čirou tekutinu odsáli do menší, nahoře otevřené nádoby. Tuto nádobu pak odnesli do Ambelovy kajuty, kde ji umístili do pevné konstrukce, kterou předtím připevnil svorkami ke stolu. Bylo by nepříjemné, kdyby všechna ta práce přišla vniveč při prvním nárazu větru. To, co zbylo ve větších nádobách, vylili přes palubu.

„Zítra ráno by to mělo být připravené,“ prohlásil Ambel.

„Jo, kurva,“ řekl Peck stejně mrzutým tónem, kterým ten den mluvili všichni. Byla vážná věc chystat se zabít něco, co bylo tisíc let staré – a nezáleželo na tom, jak je to prolezlé špatností.

* * *

PM12 zkontrolovala tři lodě a neshledala na nich nic podezřelého. Poznala posádku každé z nich, neboť na ně při svých cestách narazila už mnohokrát. Když na Tayině ostrově svůj okruh uzavřela, pocítila robotí

obdobu zoufalství. Kam se ta ženská poděla? Vypuštěný člun Batijců stále ležel pod listy rubášníku v místech, kde se vylodili, a na ostatních plážích nebylo po žádném dalším přistání ani stopy. Nic nebylo ani ve vzduchu, takže zbývala jediná možnost. Železná srdcovka se spustila z oblohy s aerodynamikou cihly, s mohutným cáknutím se ponořila do moře a zapnula sonar. Okamžitě zachytila známky pohybu všude kolem, ale nic, co by mělo charakteristiku kovu. Jak zrychlila, vyvrhla za sebe oblak jemného bahna. Uskutečnila elektrostatický průzkum až na hranici svého dosahu, ale marně. Skutečně potřebovala pomoc. Okamžitě se rozhodla, vystřelila z vody a začala vysílat.

„Kde je PM Třináct?“ zeptala se.

„PM Třináct je nadzvuková a zamíří přímo za tebou,“ řekl Strážce. „Máš potíže s lokalizací Rebeky Friskové?“

„Musela se schovat v moři. Na ostrově není,“ odpověděla Dvanáctka. Potom se spustila dolů a zahájila nový průzkum. Zanedlouho byla na stopě něčeho, co vypadalo slibně, ale vtom nad ní něco cáklo a po chvíli už vedle ní plaval železný mořský koník.

„Chceš helfnout?“ zeptala se Třináctka.

„Ano, jdu po něčem novém,“ řekla Dvanáctka.

„Víš o tom, že ulity surmovek kladivových mají slabé piezoelektrické vlastnosti?“ zeptala se Třináctka.

Dvanáctka mrzutě řekla: „No jo, ty jsi na surmovky odborník. Vezmi si severní stranu. Jestli používá záchrannou kapsli jako ponorku, měla by po sobě zanechat iontové stopy. Pravděpodobně míří dál na západ. Musíme tomu přijít na kloub.“

PM13 se naklonila a vystřelila k hladině. Krátce poté, co zmizela, se PM12 aktivoval podprostorový transciever.

„Něco nového?“

„Zatím nic, ale určitě ji najdeme,“ odpověděla Dvanáctka.

„Jsem rád, že si tak věříš,“ prohlásil Strážce. „Nemůžu se ubránit dojmu, že něco přehlížíme. Nevadí – odsud se nikdy nedostane.“

Kapitán Ron bouchl prstem do mapy. „Odjeli k atolům,“ prohlásil.

„Odkud bereš tu jistotu?“ zeptala se Erlin.

Janer odstoupil, aniž se na něco zeptal. Byl myšlenkami u Keeche, který byl dole připoutaný k lůžku a bojoval o opětovné získání vlády nad svým tělem. Jeho křeče nepovolily po celých dvacet hodin a zdálo se, že jeho návrat k životu by mohl být pouze dočasný.

„Ambel má vlastní rafinační soupravu. Jestli se mu už tak brzy podařil dobrý úlovek, bude chtít vyčistit, co má, a pak zkusit, jestli by nezískal ještě něco víc, než sezóna skončí. Pro rafinaci potřebuje stabilní ukotvení. Kdyby byl tady, každopádně bychom ho už našli."

Erlin pokrčila rameny. „Jsi určitě zkušenější. Podřídím se ti."

„To bych ti také radil," řekl Ron a mrkl na Janera.

Když odešli z kajuty, Janer se zeptal: „Co bude teď, když toho svého kapitána najdeš?"

„Nevím," odpověděla Erlin. Prohlédla si Janera odshora dolů. „Je možné, že se nic nezměnilo, a také je možné, že je všechno jinak. Nedozvím se to, dokud ho nenajdu."

Janer přikývl. Rozhodně se s ní nechtěl dohadovat. Několikrát se spolu pomilovali, no a co? Byla to zábava, ale nic, co by stálo za velké emoce. Erlin se mu líbila a sex s ní měl na něho nesmírně stimulující účinky, ale budou jiné Erlin a bude jiný sex. Stačilo by, aby v tom duchu uvažoval ještě chvíli, a byl si jistý, že by sám sebe přesvědčil.

Janer sešel za Erlin do podpalubí, do kajuty, kde ležel Keech, připoutaný ke své posteli. Kontrolorovy křeče teď byly mírnější. Ale možná jen neměl energii, aby bojoval dál. Erlin se postavila nad něho a začala mu zvedat jedno víčko. Keech znenadání otevřel obě oči a přelétl pohledem z jednoho na druhého.

„Bude to," dostal ze sebe, než ho popadla další křeč.

Erlin zkontrolovala údaj na diagnostickém přístroji a potom jej zapojila do své výrobny léčiv. Během několika sekund jí vydala náplast s aktivní látkou, kterou Keechovi přitiskla na hruď. Uvolnil se. Prohnutá záda mu klesla na postel a čelisti přestaly být zaťaté.

„Jak je na tom?" zeptal se Janer.

„Jak řekl, bude to. Zdá se, že už dostal pod kontrolu končetiny. Hádám, že za dalších deset hodin bude schopný vstát a chodit. Jestli se toho dožije," řekla.

„Proč ty pochyby?"

„Když použil tu nanoměničku, šel do obrovského rizika. Neměly by se používat bez dohledu UI, s možností úplného a stálého sledování zdravotního stavu. Stačilo, aby se mu v krevním řečišti objevila jediná vadná výrobna, a za chvíli už by mu tělem kolovaly nanomechanismy, které by napáchaly nevýslovné škody. Může se to stát kdykoli během dalšího týdne, dokud program měničky nedoběhne."

„Jednou už mrtvý byl," poznamenal Janer.

Erlin pokračovala, aniž vzala jeho slova na vědomí. „Nanomechanismy mohly udělat *cokoli*. Vadné nanomechanismy pro opravu kostí mu mohly osifikovat celé tělo. Nanomechanismy, které vytvářejí krvinky, ho mohly proměnit v loužičku na podlaze.“

„Jestli tomu dobře rozumím, moc jim nevěříš.“

„Nevěřím. Čím zázračnější technika, tím je náchylnější ke katastrofickému selhání.“

Janer si ji velice pozorně prohlédl. Když znovu upadla do poučování, najednou se mu vzdálila. Napadlo ho vzít ji do náruče, ale nakonec to zavrhl. Nepotřeboval další komplikace. Beze slova ji nechal ošetřovat Keeche a vrátil se do své kóje v ubikacích posádky.

Vytáhl zpod lůžka krabici, kterou mu předtím doručil Keech. Chvíli se na ni zamyšleně díval a potom přitiskl konečky prstů na dotekovou plošku na boku. Když se nic nestalo, lehl si na postel a podržel si krabici před obličejem.

„Proč zrovna tady?“ zeptal se.

Nedostal žádnou odpověď.

„Klidně bych tu krabici mohl vzít a hodit ji přes palubu téhle lodi. Nic bych tím nezabil, protože to, co je uvnitř, je určitě ve stázi. Dokonce si myslím, že to teď udělám,“ řekl a začal si sedat.

„*Proč ne tady?*“ zeptala se ho mysl.

„Napadá mě celá řada důvodů. Je to primitivní svět. Sršně je třeba adaptovat, aby tady přežili… Hlavní důvod je samozřejmě ten že to není planeta, která patří pod Řád, a že tím naštvete pořádnou spoustu lidí,“ řekl Janer.

„*Zdaleka ne tolik jako na některé planetě, která pod Řád spadá,*“ odpověděla mysl.

„Dobrá, tak já to řeknu znovu: proč vůbec někde?“

„*Lidé zřizují své kolonie, kde se jim zachce. Proč bych neměla já?*“

„Neříkám, že je to odpověď, ale nestává se často, že zřizuješ hnízdo bez důvodu, pokud jím není kolonizace… Řekni mi, ten zbývající sršeň tady uspěl, že?“

„*Uspěl.*“

„Takže jsi ho nechala přenést svůj genetický imprint do naší přítelkyně tady v té krabici.“

„*Ano.*“

„Jak dlouho bude královna žít?“

„Stejně jako všechny ostatní. Adaptace zcela brání jakékoli invazi vláken. V tom jsem se nechala inspirovat lesklouny – tvory, kteří tady také existují, aniž by měli v těle virová vlákna.“

Janer potěžkal krabici v rukou. „Tak o co vlastně jde?“ zeptal se.

Mysl ho varovala: *„Jestli tu krabici hodíš přes palubu, nechám přivézt jinou nějakým jiným agentem.“*

„Ty mi to neřekneš?“

„Zatím ne.“

„Hm, proč mám neurčitý pocit, že chystáš něco, co bys provádět neměla?“

Mysl neodpověděla. Janer si pohrdavě odfrkl, položil krabici na podlahu vedle lůžka a pak zavřel oči a lehl si s úmyslem spát. Ale ještě než ho spánek přijal do své náruče, znovu oči otevřel.

„Ten sršeň, který byl se mnou, získal vzorec pro přežití na Spatterjayi. Dobrá, imprintoval ho královně – ale to není všechno, že? Máš v rukávu ještě něco, že?“ řekl.

„Nakonec se to dozvíš,“ odpověděla mysl.

Janer chvíli hleděl do lůžka nad sebou. Napadlo ho, že jednou možná bude litovat, že nehodil krabici přes palubu a pak všechno nenahlásil Strážci. Také ho napadlo, že Strážce nejspíš ví o tom, co se tu děje, mnohem víc než on. Zanedlouho už spal.

Olian Tay sledovala z mysu tři lodi, které vyklouzly nad obzor a zakotvily za útesy. Čekala, že až z jedné spustí na vodu veslici, bude mít pořád dost času, aby jí přišla dolů naproti, a tak se dívala ještě chvíli. To, že sem pro ni Sprage připlul, ji nepřekvapovalo. Byli mnoho let přátelé a on byl jedním z několika málo kapitánů, kteří ji navštěvovali a informovali ji o tom, co dělá zbytek Starých kapitánů. Jejich vztah nijak nepoznamenalo, že tito kapitáni mnoho let neudělali nic, co by ji zajímalo. Nyní byli kapitáni ovšem zapleteni do něčeho *výsostně* zajímavého. Aby zaznamenala nastávající události, měla Tay na opasku navěšenou veškerou svou přenosnou nahrávací techniku.

Od lodí se stále neoddělila žádná veslice a Tay začínala být netrpělivá, když pozorovala plachtu, která nad ní kroužila. Za chvíli slétla níž a s dunivým pleskáním křídel přistála v oblacích zvířeného prachu o kus dál na mysu. Věděla, že to není poprvé, kdy tady nějaká plachta přistála. Dokladem toho byly rozdrcené schránky lesklounů a černé páteře a členité

lebky červorožců poházené kolem. Viděla je však zatím vždy jen z dálky, a když k nim přišla blíž, okamžitě odletěly.

Tato plachta nic takového neudělala. Poté, co složila křídla, kolébavě došla k ní a shlédla dolů na ni svýma démonickýma očima.

„Plachto, ty máš superprotézu," řekla Tay. Snažila se, aby z jejího hlasu nebylo slyšet, jak je nervózní.

„Mé jméno je Větroplach," řekla plachta a Tay okamžitě stiskla tlačítko na opasku. Z vršku ploché hranaté krabičky, kterou tam měla připevněnou, vyletěla do vzduchu věc, která měla velikost a tvar sladké tyčinky, a začala kolem nich pomalu kroužit. Plachta chvíli sledovala její let.

„Dálkově ovládaný holorekordér," prohlásila. „X deset patnáct, celé spektrum plus anosmie, přenosový rádius pět set kilometrů. Proč si mě chceš nahrát?"

„Protože jsi legenda a zřejmě máš v celém příběhu své místo," odpověděla Tay.

Větroplach zavrtěl hlavou. „Když chceš," řekl. „Jsi připravená?"

„Cože?"

Plachta tiše zamručela a pak se prudce vznesla. Tay polekaně vykřikla a zavřela oči, aby se jí do nich nedostal prach. Pak už věděla jen to, že ji kolem pasu chytily dlouhé vyzáblé spáry a její nohy se odlepily od země.

„Co to sakra děláš?"

Větroplach neodpověděl.

„Pusť mě, sakra!"

Větroplach se zachechtal. „Vážně to chceš?" zeptal se.

Tay se podívala přes rameno a dolů. Viděla, jak se její ostrov rychle vzdaluje.

„Dobrá, nepouštěj mě," řekla. Měla sice zlost a byla dost vystrašená, ale cítila jisté uspokojení, když viděla, že její holorekordér letí vedle nich a zaznamenává každý okamžik.

Sprage zhluboka popotáhl z dýmky a vyfoukl oblak kouře, který přeplul *Vengeance* po celé délce jako nějaký zmatený džin. Zhoupl se v křesle dozadu, strčil nohy nahoru na zábradlí příďové paluby a rozhlédl se po bílé vodě, která vymezovala útesy kolem ostrova Olian Tay. Bylo sice už jasné, že Rebecca Frisková je zpátky na Spatterjayi, ale nic ho nehonilo, aby ji našel. Krátký rozhovor se Strážcem potvrdil, že planetu už nikdy neopustí. On a zbytek kapitánů si mohli dát načas, až se budou rozhodovat, co s ní udělat – ne že by se na to téma dala čekat velká debata, protože skoro jistě

skončí v ohni – a potom ji pomalu a neúprosně uštvat. Sprage se při té myšlence hrozivě usmál.

„Ta plachta něco má," ozval se Lember z kabinové paluby.

Sprage obrátil pohled k tvorovi, který právě odlétal z ostrova. Pravděpodobně chytil červorožce. Podivné však bylo, proč míří směrem od pevniny, pokud ovšem se svou kořistí nepřiletěl z moře na druhé straně ostrova. Sprage se díval, jak se blíží, a přitom přemýšlel o tom, co nutně přijde v následujících dnech. *Jester* a *Orlando* zakotvily. Touto dobou by zpráva měla proniknout prostřednictvím pomalé plachtové pošty a v některých případech vysílaček řádové provenience prakticky ke všem Starým kapitánům – s výjimkou těch, kteří byli ještě na Hlubině. Brzy dorazí i ostatní a začne Konvent. Ještě předtím chtěl Sprage poslat pro Olian Tay, protože kdyby dopustil, aby o to přišla, roky by s ní nebyla žádná řeč. Pak nastane pomalé, ale jisté pátrání, ostrov po ostrovu, atol po atolu. Sprage byl přesvědčen, že Friskovou jako první najde Strážce, ale to nemohlo kapitánům bránit, aby se do pátrání pustili sami, přestože je Strážce ubezpečil, že nakonec jim bude vydána. Všichni, kteří kdysi byli Hoopovými otroky, v sobě nosili příliš mnoho emocionální zátěže, než aby zůstali stranou toho všeho.

„Hej, ona někoho nese!" vykřikl Lember, který se teď díval Spragehо triedrem upevněným na stativ. Sprage spustil nohy ze zábradlí, vstal a došel k žebříku vedoucímu na přední kabinu. Za okamžik už stál vedle Lembera. Bafat z dýmky ale nepřestal.

„Poznáš, kdo to je?" zeptal se.

Lember odskočil od dalekohledu a probodl kapitána zlostným pohledem. Sprage byl možná starý, ale určitě se uměl pohybovat tiše.

„Pořádně nevidím," přiznal námořník.

Sprage se kolem něho zlehka protlačil, posunul si dýmku, aby mu trčela z úst na stranu, a přitiskl oči k triedru.

„Olian Tay," řekl a odstoupil, aby se podíval, jak plachta přilétá a chystá se přistát.

Byla obrovská. Její menší příbuzná na ráhnech ucukla, když uslyšela dunivý zvuk jejích křídel. Složila Olian Tay na hlavní palubu a zůstala viset nad ní. Pak natáhla krk směrem ke druhé plachtě.

„Zmiz," řekla stručně.

Menší plachta se rychle pustila ráhen, složila křídla, vytáhla se po stěžni nahoru a odletěla. Velká plachta slétla a rychle zaujala uvolněnou pozici.

„Zajímavé," poznamenal Sprage.

Lember se díval, jak se Olian postavila a rázuje k přední kabině.

„To jo," přisvědčil. „Něco takového nedělají zrovna často."

Sprage se k němu otočil, ukázal si prstem ze strany na krk a pak dolů na hlavu plachty.

Lember se přimhouřenýma očima podíval na superku, kterou si Větroplach opatřil. „Hm," řekl.

Sprage přešel k žebříku a slezl na hlavní palubu. Tay, která se k němu blížila, byla brunátná v obličeji a v jejím výrazu bylo patrné radostné vzrušení.

„Právě jsem pro tebe chtěl poslat," řekl. „Zajímavé časy." Obrátil se k nové plachtě, která vykoukla zpoza stěžně, aby je mohla pozorovat.

„To tedy ano," uznala Tay.

V tom okamžiku si Sprage všiml holorekordéru, který kolem nich plachtil širokým obloukem.

„Předpokládám, že *ty* o Friskové víš," řekl s povytaženým obočím.

„Vím o ní – a chci u toho zabití být."

„Jako jsi byla u Grenanta?" zeptal se Sprage a upnul pozornost zpátky k plachtě.

Tay se snažila zachovat lhostejný výraz. „Když to půjde," řekla.

Sprage přikývl a znovu zabafal ze své dýmky. Po chvíli promluvil: „Vítej na palubě, plachto. Jak ti říkají?"

„Mé jméno je Větroplach," odpověděla. „A budu za to chtít zaplatit."

Slunce se vyhouplo nad obzor a změnilo umbrové mraky v tyrkysové hedvábí. Jeho světlo odhalilo daleko na vodní hladině loď a přiodělo ji modrou barvou, kterou prosvítaly smaragdové záblesky. Tři plachty se plavily touto částí vodního světa za svým cílem. Ambel si loď chvíli prohlížel a potom se otočil k Peckovi, který se krčil u zábradlí a hleděl dolů do vody. Na Peckovi bylo v ranním světle jasně vidět, že mu není dobře. Jizvy na tváři ožily a oči mu ztmavly krví.

„Co se děje, Pecku?" zeptal se ho nakonec Ambel.

„Stojí to za hovno," zamumlal Peck.

Ambel čekal, až bude pokračovat. Chvíli mu to trvalo.

„*Volá* to na mě, kapitáne," řekl Peck.

„Volá to na nás všechny. Bude to volat každého, kdo naslouchá."

„Zavolalo to a já jsem šel," přiznal Peck.

„Co jsi udělal, Pecku?" zeptal se klidně Ambel.

Peck se opřel čelem o zábradlí. „Ne a ne to přestat. Bylo to hladové. Nakrmil jsem to, aby to zavřelo hubu," řekl.

Ambel se ohlédl ke své kajutě. Byl tam přes noc a hlava skutečně byla nezvykle mlčenlivá.

„Pustil jsi ji?" zeptal se Ambel.

„Ne, kapitáne."

„Tak co jsi jí dal?"

„Zbytky návnady."

Ambel se chystal odpovědět, když vtom Boris zakřičel z koše: „To je *Achab!*"

Ambel si zaclonil oči a zahleděl se ke vzdálené lodi.

„Copak tady Ron dělá? Když jsem o něm slyšel naposledy, byl na lovu trnoků," poznamenal.

„Třeba to volá i jeho," řekl Peck.

Ambel se zadíval dolů na svého námořníka. Mohla to být pravda – Stahovač uměl volat různými způsoby. Možná Ron přivážel nějaké rozhodnutí Konventu v té věci, kterému se dlouho vyhýbal. Brzy se to dozví, neboť *Achab* mířil přímo k nim. Ambel se vrátil ke dveřím své kajuty a zamkl ji. Až tam půjde příště, vezme si harpunu namočenou do sprinu. Nechtělo se mu přemýšlet o tom, co by se uvnitř jeho lodní truhly mohlo dít.

„Vytáhněte soudek, chlapci," vykřikl všeobecně. „Vždyť víte, jak dovede být Ron žíznivý."

A tuto poznámku přivítal všeobecný smích, třebaže potlačovaný.

Ve veslici, která se blížila od Achaba, bylo šest lidí. Ambel okamžitě rozeznal mohutnou, holohlavou siluetu kapitána Rona u kormidla a vytušil, že dvojice u vesel budou Forlam a Goss. Zbývající tři byli oblečeni jako cizinci a on v první chvíli nepoznal žádného z nich.

Proto se ho trochu dotklo, když ji Boris poznal jako první.

„To je Erlin!" vykřikl námořník z koše.

Ambel se přimhouřenýma očima zahleděl na Pozemšťanku. Když ji viděl naposledy, řekla mu, že je uvnitř mrtvý a že vážně pochybuje, jestli je vůbec ještě člověk. Byl zvědavý, co po něm chce teď. Začínala snad chápat věci mimo svůj malý obzor? Dělal s ní čas to, co kdysi dávno udělal s ním? Ambel o tom pochyboval. Zavrtěl hlavou a zaměřil pozornost na zbývající dva cizince. Ten, který měl světlé vlasy, měl na sobě praktický oděv zkušeného cestovatele a nosil ho s přirozeností někoho, kdo si jej neoblékl

právě teď. Setkání s ním by mohlo být zajímavé. Druhý muž vypadal, jako by byl nemocný – nebo jako by se zotavoval po dlouhé nemoci. Byl holohlavý a vychrtlý, přestože měl kosterní stavbu někoho z planety s větší gravitací. Na sobě měl monofilamentovou kombinézu – opět praktický oděv, ale takový, jaký nosili golemové a podobné existence – ti, kteří se příliš netrápili teplotou ani svým vzhledem. Nebylo na něm něco povědomého? Ambel pocítil hryzáni paměti a vzedmutí něčeho, v čem se obavy mísily se vzrušením. Že by někdo z doby *předtím*? Ne, to nebylo pravděpodobné, cizinců v tom věku bylo jen málo. Ambel se pokusil zapudit tyto myšlenky, ale hlodání pochybností se nezbavil.

Člun přirazil k boku lodi a hlasité pozdravy začaly létat oběma směry. Ze člunu vyhodili lano, aby je přivázali, a z lodi jim spustili žebřík. Ron se přehoupl přes zábradlí jako první a Boris mu hned vrazil do ruky džbánek. Ron jej do sebe obrátil na jeden zátah a podal jej zpátky, aby mu dolili.

„Jak se vede, Pecku, chlapče zlatá!“ zařval na Pecka poté, co se burácivě pozdravil se všemi ostatními členy Ambelovy posádky.

Peck se na něho jenom podíval a Ron se obrátil k Ambelovi.

„Pořád je trochu… tentononc?“ zeptal se a zakroutil rukou.

Ambel přikývl.

Jako další přelezla přes zábradlí Erlin. Každý z posádky se s ní chtěl přivítat, ale ona upírala oči na Ambela. Když na ni mrkl, pomalu roztáhla tvář do úsměvu. Goss se okamžitě začala navážet do Borise a Boris nabídl, že ji provede po lodi. Anne tázavě pohlédla na Forlama, pak si dolila džbánek a odnesla si ho k němu.

Ambel se díval, jak se plavovlasý muž přehoupl přes zábradlí a pomohl tomu holohlavému vylézt nahoru. Pohled, který blondýn věnoval Erlin, řekl Ambelovi všechno, co chtěl vědět. Nebylo to důležité, a tak si dovolil pousmání. Postoupil k oběma cizincům, aby je přivítal.

„Vítejte na *Treaderu*,“ řekl.

Holohlavý muž na Ambela upřel hluboké modré oči a mezi oběma proběhl okamžitý šok poznání.

„To je Janer Cord Anders a to je Sable Keech,“ představila je Erlin. Stále se usmívala.

Ambel stačil jen zvednout jednu ruku, než ho první energetický impulz zasáhl do břicha. Další mu propálil díru do hrudi a další mu ustřelil kus ramene. Zhroutil se na palubu a sklonil hlavu, aby si ji chránil. Další pulz ho zasáhl do zad a on na okamžik ztratil vědomí. Když se probral, zasténal a překulil se. Mučivá bolest mu rozmazávala zrak a rychle z něj vysávala sílu.

Když vzhlédl, uviděl Keeche, jak na něho hledí s neskrývanou nenávistí a snaží se znovu namířit svou zbraň. Ron, Forlam a Boris měli ve třech co dělat, aby mu v tom zabránili, což bylo velice překvapivé. Jeho souboj s nimi trval jen tak dlouho, dokud se Ronovi nepodařilo uvolnit ruku a udeřit ho ze strany do hlavy. Když se Keech svalil, Ambel se pokusil vstát, ale nebyl to dobrý nápad. Cítil, jak mu z obličeje vyprchává krev a stačil jen zahlédnout Erlin, která se k němu přikrčila a odloupla fólii z náplasti s lékem. Pak ztratil vědomí podruhé.

Keech přišel k sobě a zjistil, že je svázaný na židli, v hlavě mu hučí a bolest v hrudi svědčí o tom, že mu tam někdo otiskl botu, když upadl. Chvíli seděl a pevně zaťatými zuby se bránil hrozbě, že mu do úst stoupne obsah žaludku. Když nevolnost pomalu začala ustupovat, vyzkoušel provaz a shledal, že je dost silný, aby jeho lidským svalům odolal. Jako další krok vyhledal přímé spojení mozku s kybermotory, které ho málem zabilo, a zkusil to znovu. Tentokrát se provazy napnuly a židle zaskřípala. Ale tak ani jinak neměl sílu, aby se vysvobodil, a proto se rozhlédl po kajutě, jestli v ní nenajde něco, co by mu dopomohlo k úniku.

Žádný nůž neležel jako na zavolanou na stole a nikde jinde nebyly žádné využitelné ostré hrany, jak se dalo v lodní kajutě čekat. Všiml si policových skříní, v nichž by mohlo být něco, co by se mu mohlo hodit, ale jakou měl šanci, že ho nikdo nezaslechne, jak manévruje s židlí k některé z nich a otevírá ji? Proto raději čekal, a přitom si uvědomil jistý zvuk… nebo něco jako zvuk. Jeho pozornost přitáhla lodní truhla u stěny. Než se stačil zamyslet nad tím, čím je ta truhla tak zajímavá, že víc a víc poutá jeho pozornost, dveře se s prásknutím otevřely a dovnitř hřmotně vpadl Ron.

„Řekni mi jeden jediný důvod, proč bych neměl nechat chlapy, aby tě hodili pijavicím," zabručel kapitán.

Keech znovu vyzkoušel pevnost pout a pak si hlasitě povzdechl. „Jmenuji se Sable Keech," řekl.

„To vím, ale nezní mi to jako dostatečný důvod."

Kapitán byl rozzlobený a Keech věděl, co rozčilený Hooper v jeho věku dokáže. Tušil, že pokud se mu rychle nepodaří podat vysvětlení, ani se do moře nedostane vcelku.

„Poprvé jsem sem přišel před sedmi sty lety se skupinou ZBC, která osvobodila Hoopovy otroky. Patřil jsem k přepadové jednotce, která podnikla útok na Hoopovu pevnost – a já jsem to byl, kdo narušil program ovládající otročí límce, které Hoop používal."

Ron na Keeche ohromeně vytřeštil oči, potom couvl a posadil se na lodní truhlu. Zavrtěl hlavou. Chvíli vypadal zmateně, pak si uvědomil, na čem sedí, a znovu prudce vstal.

„Keech?“ řekl. „Přišel jsem až po válce, ale to jméno znám.“

„Jsem tentýž Keech, který zabil Franea a Rimska, a poznám jednoho z Osmy bez ohledu na to, jak je zjizvený nebo změněný. Ambel – je to směšný anagram. Zato *vy* ho nepoznáte, přestože jste byl u toho, když ho bývalí otroci hodili do hejna pijavic,“ řekl Keech. Z jeho klidného hlasu čišela absolutní jistota.

„Gosk Balem,“ zašeptal Ron.

Keech očekával výbušnější reakci, ale žádná nepřišla. Ron vypadal chvíli zamyšleně, potom se zachvěl. Promnul si rukou holou hruď v místech, kde byly jizvy po pijavicích nejhojnější.

„Pustíte mě teď a necháte mě dokončit, co jsem začal?“ otázal se Keech.

Ron po chvíli řekl: „Ne.“

Keechovi se na okamžik zatočila hlava hněvem. Že by se ve svém odhadu spletl? Bylo možné, že Ambel nebyl tím, za koho ho měl? Nebo že by ani Ron nebyl tím, za koho ho považoval? V jeho mysli se tísnilo tolik vzpomínek – tolik jich čekalo na roztřídění, na prozkoumání.

„Proč ne?“

„Protože to není Gosk Balem,“ řekl Ron.

„Jak si tím můžete být tak jistý?“ zavrčel Keech.

Ron postoupil dopředu, postavil se nad něho a položil ruce na opěradla židle.

„To je mořem, Sable Keechi. Moře bere.“

S těmito slovy se od Keeche odvrátil a odešel z kajuty. Keech chvíli zíral na dveře a potom se začal rukama a nohama pomalu opírat do provazů. Motory a svaly. Kůže mu praskla, ale ignoroval bolest. Židle začala skřípat. Z lodní truhly se ozvaly zvuky pohybu – a ten jiný zvuk, šepot.

Keech se pustil do vyprošťování z pout s ještě větším úsilím. Pak v nenadálém okamžiku absurdního osvícení pochopil, co v té truhle je.

12

Třetí lesklounís samec – poslední z této rodiny, což ovšem nevěděl – se spolu se samicí krmil trnokem o velikosti veslice. Vycítil, že je něco hodně v nepořádku, těsně předtím, než se do jeho zorného pole vetřelo silné chapadlo, ovinulo a rozdrtilo samici a potom ji, pištící, strhlo kalnou vodou dozadu. Poslední zbývající samec se dal na útěk tak rychle, jak mu to jeho plochý ocas a lopatkovité končetiny umožnily. Další chapadlo se vymrštilo a švihlo ho do boku takovou silou, že mu praskl krunýř, ale zároveň ho zahnalo z dosahu dravce. Obrovská surmovka se netrápila tím, že jí tato kořist unikla, neboť schroustala lesklouní samici, načež obrátila pozornost k hojnosti mrtvých trnoků a průvodní hojnosti pijavic a krunátů. Možná si měla dělat větší starosti kvůli heirodontovi, vzteklému, že přišel o obři surmovku, kterou pronásledoval, a momentálně stoupajícímu vodopádem organických zbytků v naději, že jejich zdroj by mohl utišit kručení jeho gargantuovského žaludku.

V situaci, kdy za něho tolik očí hlídkovalo na tolika místech, se Strážce necítil nijak provinile, když dovolil své pozornosti zabloudit mimo Spatterjay, aby mohl být svědkem takové významné události. Při tomto pozorování nebylo možné jednoduchým způsobem udržovat přímé spojení, a proto vytvořil svého ducha na úrovni podmysli, kterého nechal skákat světelné roky daleko: od runsiblu k runsiblu a dál k lodím s UI a k lodním robotům, dokud nedorazil k cíli. Tady se jako jeden z mnoha tisíců, mačkajících se, aby byli při tom, díval očima golema – zachycený virtuálními nehty – zatímco jádro ducha se spustilo v obrovských výpočetních kapacitách slabě zamaskovaných bitevních lodí řízených UI, které zaujímaly pozice nad pradorskou planetou. Zaznamenával významné události, reakce UI a diskuse na síti a vždy po několika sekundách – což byla z hlediska UI opravdová doba – si je posílal zpět.

Na okraji plošiny parkovala stovka pradorských transportérů. Slaný prach se třpytil ve vzdušných spirálách narušených chlazením jejich motorových krytů. Důležití pradorští dospělci se svými družinami byli

shromážděni v obranných formacích na rozpraskaném, narůžovělém pevném terénu. Mezi sebou si věřili míň, než důvěřovali kontrolorům ZBC a sektorové UI, která přišla ve formě tohoto golema vyjednávat a pokud možno dohodnout podmínky.

„Sotva mezi námi může být smysluplný dialog, dokud trvá tento stav," řekla sektorová UI. „Uvažovali byste vy o obchodu s námi, kdyby bylo naším zvykem používat pradorské krunýře jako nádoby pro omývání?"

Společná odpověď shromážděných Pradorů byla pobavená a zároveň rozezlená. Strážce si všiml otevřené zprávy odeslané jednou z ostatních UI na svou domovskou planetu, v níž informovala jisté vysoce postavené osoby, aby se ‚zbavili dekorativních koupelen'. Krátká diskuse, jež se rozproudila vzápětí, by možná šokovala některé lidi, kteří se domnívali, že UI neznají humor.

Uklidnily se však, když mluvčí stojící před Pradory promluvil na sektorovou UI. „Chcete nás připravit o naše ruce?" zeptal se za ně lidský výmaz mužského pohlaví.

„Než jste se setkali s lidstvem, ruce jste měli," odvětil golem. „A kybernetické technologie, které máte, vám mohou zajistit výkonnější ruce než ruce lidských výmazů. Pravda je taková, že se to mezi vámi stalo pouze známkou postavení."

Po dlouhé odmlce přišla od Pradorů společná odpověď prostřednictvím jejich mluvčího. „Musíme to prodiskutovat."

Lidé, golem a UI společně sledovali, jak se Pradoři dali do pohybu jako obrovské figurky na nějaké neviditelné šachovnici. Naskočilo několik ochranných polí a koktavě se ozvala jedna probíječka. Jeden Prador, obklopený dětmi a obsluhovaný větším počtem výmazů než většina z jeho vrstevníků, bublavě vykřikl a zřítil se na zem, jak mu vypověděla antigravitace. Ovládací kazety na vnějším krunýři explodovaly a krunýř se deformoval a popraskal. Po soli se rozstříkla jemná sprška tmavé tekutiny.

Probíječky znovu zahájily palbu a výmazové spolu s druhodětmi se proměnili ve změť krunýřů, masa a četných končetin. V tu chvíli se už lidé zahalili ochrannými poli z projektorů. Z nákladní lodi vyjela autoděla, aby získala volný prostor k palbě na shromážděné Pradory. Jedno prvodítě něco nesrozumitelně drmolilo a běželo k těmto polím, dokud je zezadu nezasáhla střela a exploze neoddělila horní krunýř od spodního. Dolní polovina běžela ještě chvíli dál, jako by si ani neuvědomovala, že je mrtvá, a potom se převrátila jako stolek vyvedený z rovnováhy. Ještě předtím, než lidská strana stačila získat pocit, že ji toto násilí dostatečně ohrožuje, zvedl

výmaz, který sloužil jako mluvčí, ruku a promluvil. Jeho zesílený hlas se rozlehl všude kolem.

„Diskuse skončila. Teď cítíme, že můžeme vyjednávat," řekl.

Erlin ponechala Ambela během ošetřování jeho ran v bezvědomí. Nemusela usilovat o to, aby mu zachránila život, chtěla jen zabránit vzniku ošklivých jizev. Aby to dokázala, musela znovu a znovu řezat, o závod s rychlým hojením jeho těla prostoupeného vlákny. Kdyby se Keechovi podařilo zasáhnout ho do hlavy, Ambel, kterého znala, by byl mrtvý, a to, co by z něho zbývalo, by nebyl člověk. V takovém případě by mu podali sprin a mrtvé tělo by se všemi náležitými poctami pohřbili do moře. Takto se kapitán musel uzdravit. Erlin odhadovala, že i s těmito zraněními by proces hojení normálně trval asi den a noc. Ale Ambel zřejmě v poslední době utrpěl i jiná zranění. Měl nízkou tělesnou váhu a jeho kůže měla příliš modrý odstín. Nechala ho procitnout až poté, co dokončila repozici tkáně na jeho rameni a rána se uzavřela jako nějaký překvapený měkkýš.

„Erlin… kdo je to?"

„Používá jméno Sable Keech. Tvrdí o sobě, že je kontrolor ZBC starý víc než sedm set let. Ještě před několika dny byl materializovanec, takže to může být pravda. Je to hajzl. Zachránila jsem mu život a on jde a udělá tohle. Musí mít místo mozku shnilou kaši – nejspíš si myslel, že jsi Hoop nebo něco takového." Jak mluvila, zoufale pátrala v Ambelově tváři.

„On není Hoop," promluvil za ní kapitán Ron.

Erlin se otočila a uviděla, jak kapitán s Forlamem vcházejí do místnosti. Forlam držel kus černého provazu, v němž poznala něco, co se používalo při lodních svatbách a rozvodech. Ron přikývl a Forlam se postavil vedle ní. Dal ruce dolů a uvázal jeden konec provazu kolem Ambelova zápěstí.

„Co to sakra děláte!" vykřikla Erlin.

Chtěla mu v přivazování provazu zabránit, ale Ron ji chytil za ramena a zlehka ji odtáhl. Ambel netečně přihlížel, jak mu Forlam svazuje zápěstí. Erlin se snažila pochopit, co se děje. Museli přece vědět, že Ambela neudrží nic menšího než ocelové vlečné lano. Forlam udělal poslední uzel a odstoupil.

„Svým právem člena a kapitána tě povolávám před Konvent, kapitáne Ambele," řekl obřadně Ron. „Do doby Konventu chci tvé čestné slovo. Dáváš mi ho?"

„Dávám," řekl Ambel.

Ron udělal hranou ruky gesto, jako by něco řezal. Ambel provazy přetrhl. Ron se otočil zpátky ke dveřím a Forlam vykročil za ním.

„Takže ty to *víš*, Rone?“ zeptal se Ambel.

„Vím,“ odpověděl Ron, aniž se otočil.

„Já už nejsem *on*. Bylo to pět let, Rone.“

Kapitán Ron se otočil a podíval se na něho. Erlin napadlo, že ještě nikdy neviděla ve tváři Starého kapitána výraz takové hrůzy. Předpokládala, že na světě je jen málo věcí, které mohou mít na takového muže podobný účinek.

„Takže to přiznáš,“ řekl Ron.

„Teď?“

„Ne, musí to slyšet i kontrolor. Zaslouží si to.“

Ron odešel. Erlin si všimla, že zmatek ve Forlamově výrazu odpovídá zmatku v jejích pocitech.

Provaz se napnul právě tolik, aby se mu podařilo jednu ruku uvolnit, ale vyklouzla jen díky tomu, že ji namazal vlastní krví. Ve chvíli, kdy si ji zvedl před obličej, aby se podíval, co si udělal, se zvuky z lodní truhly ozvaly hlasitěji. Keech se pustil do uzlů, které mu poutaly k židli druhé zápěstí. Jelikož mu chyběly nehty, šlo to mnohem hůř, než kdyby je měl. Z masa na prstech už mu malé nehty vyrůstaly, ale zatím nebyly k ničemu. Také zjistil, že má kůži příliš měkkou. Byla jako kůže malého dítěte – teprve musela ztvrdnout a získat mozoly věku – a snadno se trhala. Snažil se dál a tiše při tom klel.

Keech měl už levou ruku skoro volnou, když si všiml, že zvuky z lodní truhly utichly. Naskočila mu husí kůže. Pomalu se otočil a podíval se přes místnost k truhle. Víko bylo částečně zvednuté a ze štěrbiny ho pozorovaly dvě zlé černé oči. Když se pak víko zvedlo ještě výš, Keech se snažil nevěřit svým vlastním očím. Cítil, jak se mu bolestivě stahuje hruď, a to napětí povolilo pouze pod záchvatem škytavého hysterického smíchu.

Ta věc vylezla z truhly a s těžkým žuchnutím přistála na podlaze. Vydala frkavý zvuk a překulila se na šest lopatkovitých nožiček, které si vypěstovala. Keech cítil nutkání znovu se zasmát, ale smích mu uvízl v hrdle, když ta věc ohrnula rty z rozeklaných čepelí svých zubů, které olízla nechutným černým jazykem.

Potom zasyčela a Keech začal řvát.

* * *

Frisková trávila čas tím, že lákala pijavice k boku lodi kusy masa pro plachtu a potom se do nich strefovala pulzní pistolí. Když ji tato hra nakonec znudila, spustila přes bok zatížený provaz a po několika pokusech, kdy chytila jenom svačinky, se jí podařilo ulovit z mořského dna surmovku žabí. Vytáhla ji nahoru a hodila ji na dolní palubu, aby viděla, jak na ni budou reagovat její ochočení žoldnéři.

Tors ji uviděl jako první a rozesmál se, když viděl, jak ho sleduje očima na stopkách. Ukázal ji Shibovi, který se rozesmál také, ale vydrželo mu to jen do doby, než surmovka přeskočila celou délku lodi, přistála vedle něho, pak vyskočila znovu a připravila ho o několik prstů. Shib zařval, otočil zbraň, na kterou napříště bude muset vystačit s jednou rukou, a když surmovka vyskočila znovu, rozstřílel ji na kusy. Když potom s obvazem na ruce dupal po palubě, Friskovou napadlo, že by někdy mohla přilákat pár krunátů. To by bylo ještě zajímavější.

Po žebříku za ní vylezla Svan. „Něco máme," řekla.

Frisková se otočila od zábradlí, stále se zbraní v ruce. Tors se po ní poslední dobou díval divně a ona neměla ráda, když se za ni někdo přiblížil tak potichu. Chvíli mířila zbraní na Svaninu hruď, potom se prázdně usmála a schovala ji do pouzdra.

„Co myslíš tím ‚něco máme'?"

„Od všeho vybavení, které jsme s sebou přivezli, máme také náhradní kousek," řekla Svan. Snažila se nedát výrazem nic znát. „Takže jsme přivezli i náhradní biomechanický detektor – místo toho, který jste zničila."

Frisková uvažovala, že by ji hned na místě zabila, ale nakonec usoudila, že by to bylo plýtvání. Mohla to udělat kdykoli později, až jí Svan k ničemu nebude. Co třeba ji prozatím jenom zranit… Potom jí došlo, o čem Svan mluví.

„Co jste zachytili?"

„Asi dvě stě kilometrů severozápadně odsud někdo používá kyberkloubové motory. Už nějakou dobu jsme měli přerušovaný signál, ale nedokázali jsme ho zaměřit. Poslední dobou začal být stálý."

„Předveď mi to," řekla Frisková. Byla v pokušení vynadat jí za to, že ji neinformovala dřív.

Svan vytáhla z kapsy dvojče detektoru, který předtím Frisková rozbila, a zapnula jeho displej. Otočila jej, aby na něj Frisková viděla. Na displeji byla jasná stopa se souřadnicemi, které se jen pomalu měnily. Jejich zdroj tedy nebyla loď plující pod plachtami. Pokud by si pospíšili, mohli se k němu dostat ještě dnes. Frisková se prudce otočila k Drumovým zádům.

„Otoč loď k severozápadu a zvyš rychlost," nařídila.

Drum otočil kormidlem a postrčil páku plynu dopředu. Nově instalovaný motor se rozběhl a lodí se neslo monotónní hučení. Za lodí se tvořila zpěněná brázda. Vítr tiskl plachu zpět na ráhna a nadouval ji směrem dozadu.

„Rychleji to nejde?“ zeptala se ostře Frisková. Když jí Svan okamžitě neodpověděla, otočila se a probodla ji pohledem.

Svan rychle řekla: „Je to přibližně poloviční výkon, ale kdybychom pluli rychleji, loď by se mohla rozpadnout. Není na to stavěná.“

„Mohla by?“ zeptala se Frisková.

„Nedá se –“

„Plnou rychlostí vpřed!“ zařvala Frisková.

Drum nereagoval, a tak vytáhla pulzní pistoli a střelila ho do zad. Naklonil se dopředu, ale pak narovnal záda zpět do vzpřímeného postoje.

„Řekla jsem: ‚Plnou rychlostí‘,“ sykla výhružně Frisková.

Svan došla k Drumovi a postrčila páku dopředu, kam až to šlo. Než opustila kabinovou palubu a vydala se hledat něco, čím by se zaměstnala, pokud možno daleko od Friskové, tázavě se na Druma podívala. Drum se dál díval přímo před sebe, jako by si neuvědomoval zranění, které utrpěl. Frisková ho obešla, aby se mu mohla podívat do tváře.

„Já *vím*, že to bolí,“ konstatovala s potěšením. Kývla hlavou směrem k žoldnéřům dole. „*Oni* si myslí, že to bylo úplné vyvrtání, ale ty a já o tom víme své, ne? Zajímalo by mě, jaké to je být úplně pod kontrolou toho protivného pavoučka, a přitom moci vidět, slyšet a cítit *všechno*? Jak moc to bolí?“

Dlouho se na něho upřeně dívala a snažila se v jeho výrazu odhalit nějakou reakci. Ale nenašla nic – byl úplně jako ten výmaz na Ebulanově lodi. Přitiskla mu zbraň k boku a vypálila další pulz. Drum se sípavě nadechl, uhnul stranou, ale hned se znovu narovnal. Že by teď něco? Ne, pořád nic. Frisková zavrtěla hlavou. Najednou ji ta hra začala nudit. Vykročila k žebříku. Drumovy oči ji zezadu chviličku sledovaly; než se otočila, aby slezla dolů, rychle přelétl pohledem zpátky na příď. Rány mu chvíli krvácely a potom se pomalu zacelily.

Janer se zastavil u jícnu, aby pomohl Erlin ven. Znepokojeně se na něho podívala. Potom si oba pospíšili k přední kabině, v patách Forlamovi a Ronovi.

„Myslel jsem, že klíč máš ty,“ řekl Ron.

Forlam si prohledal kapsy a pak věnoval Ronovi omluvný pohled. Zevnitř kajuty uslyšeli Keechův křik a potom ránu. Ron zanadával a zaútočil na dveře rukou napřaženou před sebe. Pro Janera to byla první příležitost vidět, jakou má Starý kapitán ve skutečnosti sílu, protože Ronova ruka prošla dveřmi přímo, místo aby je rozrazila – jak bylo jeho úmyslem. Znovu zanadával, sáhl dovnitř a vytrhl dveře z pantů. Pak zůstal chvíli stát se dveřmi visícími na ruce, než je setřásl na palubu.

Forlam se sklonil a vešel do kajuty dřív než on, ale rychle zase vycouval. Janer se postavil za Rona a nahlédl mezerou vedle něj.

„Do prdele, co to je?“ zeptal se a otočil se k Erlin. Ustupovala a vrtěla hlavou – oči upřené na tu věc na podlaze kajuty.

Keech židli převrhl, jak se bránil. Stvoření mu přestalo trhat ruku, otočilo se jako bulteriér a zasyčelo na diváky. Ron cestou dovnitř odtrhl ze zárubně dlouhý kus dřeva, rozmáchl se po něm a tvrdě ho udeřil. Zrůda odletěla ke stěně kajuty, narazila do ní a spadla na podlahu. Provizorní kyj se úderem rozbil, a tak ho Ron zahodil. Stvoření se však pouze překulilo zpátky na nohy, oklepalo se, vyplivlo několik zubů a potom vystřelilo mezi Ronovýma nohama ven ze dveří. Janer po něm kopl, ale uskočilo mu z cesty, pak se zastavilo a zavrčelo na něho.

„Stahovač prchá!“ vykřikl Forlam.

Posádka se seběhla ze všech koutů lodi. Goss mrštila harpunu, která Stahovačovi způsobila tržnou ránu, než se stačil znovu rozběhnout. Janer jí za to byl jedině vděčný.

„Stahovač?“ zeptal se, ale nikdo neměl čas mu odpovědět.

Další, na koho se Stahovač zaměřil, byl Peck. Muž zařval a hodil po zrůdě bednu s návnadou. Víko z bedny odpadlo. Návnady vyskákaly ven a rozběhly se všemi směry, aby využily šance a unikly. Jeden z trumpetovitých tvorů si vyhlédl Janera, který si vzpomněl na Erlinino varování a dupl na něho dřív, než našel útočiště v nohavici jeho kalhot. Tvor žalostně zapištěl, když ho zamáčkl do paluby.

„Chyťte tu bestii!“ zavřískl Peck.

Odněkud staccatově spustil automat. Janner se rozhlédl a uviděl Anne, jak po Stahovači pálí starodávným samopalem. První zásah ho převrátil. Další dva roztříštily palubu – zatímco Stahovač se znovu postavil a cupitavě vyrazil ke stěžni. Jeden z mladších námořníků po něm sekl mačetou, ale minul. Stahovač vzápětí přepadl dozadu, postavil se a zasyčel na něho. Někdo jiný po něm mrštil palici, která ho povalila. Stahovač se několikrát překulil, znovu přistál na nohou a zlostně se rozhlédl ze strany na stranu po celé posádce, která ho obkličovala. Najednou se otočil,

vyskočil na stěžeň a začal se po něm škrábat nahoru. Nůž, který se s tupou ranou zabodl do dřeva pod ním, jeho postup zrychlil. Posádka se rozběhla do truhlic a kajut, aby se pokusila najít další zbraně. Odporné stvoření zatím začalo lézt po jednom z ráhen. Ráhno, které si vybralo, bylo pohyblivé a otočilo se, když byl Stahovač v polovině, takže skončil vzhůru nohama jako housenka, která sklouzla. Jeho lopatkovité nohy se jedna po druhé pouštěly dřeva. Posádka se natlačila pod něho a čekala, až spadne na palubu, aby ho mohla rozsekat.

V tu chvíli se Stahovač pustil a začal padat. Náhle se ozval vlhký, pleskavý zvuk, jak rozevřel uši, z nichž narostla krátká křídla. Klouzavým letem zamířil nad moře. Škubl sebou pokaždé, když se Anne podařilo zasáhnout ho ze samopalu. Potom Boris vypálil z lodního děla a ze Stahovače odpadlo několik kousků. Ztratil deset metrů, než se mu podařilo let vyrovnat. Klouzal však dál po zvolna sestupné dráze a proťal mořskou hladinu nějakých sto metrů od lodi. Posádka mlčky pozorovala místo, kde zmizel pod hladinou.

Už se nevynořil.

Janer nevěděl, co má ke Keechovi cítit. Člověk získá úplně jinou perspektivu, když někoho vidí při pokusu o zabití. Uvědomí si, že na emocionální úrovni je dotyčný víc než suma toho, co doposud viděl, a že má kontakty a vazby s vlastním životem, v němž on hraje jen maličkou roli. Pokud šlo o kontrolora, byl v péči Erlin. Dala mu ruku do pořádku přenosným buněčným scelovačem a uzavřela ránu, která šla až na kost.

„Janere, chlapče.“ Ron k němu přišel a postavil se k zábradlí vedle něho.

Janer se na něho podíval. Ten bodrý povzdech mu připadal trochu umělý. „To nebyl ten šťastný konec, který jsme si představovali,“ poznamenal.

„To ne,“ řekl Ron. „Právě jsme zjistili, že některé konce měly přijít už dávno.“

Janer se na něho podíval pozorněji. „To myslíte Ambela?“

Ron zavrtěl hlavou. „Nemyslím konce v definitivním smyslu – alespoň ne v jeho případě, u Stahovače ano.“ Odmlčel se. Chvíli si prohlížel Janerův nechápavý výraz a pak pokračoval. „Není to totiž mrtvé a my víme, kam to zamíří.“

Janer stiskl rty, aby zadržel bezprostřední odpověď, která se mu z nich drala ven. Právě viděl, jak hlava bez těla roztáhla křídla a vlétla rovnou do moře, takže se nehodlal dohadovat o pravděpodobnosti toho, že je živá.

Na palubu vyšel Ambel a s ostražitým výrazem se rozhlédl kolem sebe. Janer si všiml, že někteří členové posádky se od Starého kapitána záměrně odvracejí. Neunikl mu ani ledový pohled, který na něho upíral Keech.

„Tak co bude dál?“ zeptal se Janer, když k nim Ambel přišel blíž.

„Pojedeme ke Stahovačovu ostrovu,“ řekl Ambel.

„A uspořádáme tam také Konvent,“ dodal Ron.

Ambel pomalu přikývl. „Budu tam chtít plout jako kapitán, ne jako vězeň. Možná to bude moje poslední cesta.“

Ron přikývl. „Nechám tady každého, kdo nebude chtít plout s námi na *Achabovi*, a pošlu sem plachtu.“

„Díky,“ řekl Ambel. Po chvíli pokračoval. „Jak chceš svolat… Konvent?“

Ron se otočil k Janerovi. „Co vaše spojení? Můžete jím komunikovat se Strážcem?“

„Poslouchá?“ zeptal se Janer Úlové mysli.

Po krátkém bzučení dostal od mysli odpověď: „Všechno – a je to moc zajímavé.“

„Zkontaktuješ Strážce?“

„Můžu, ale nic není zadarmo,“ řekla mysl. Janer to nechápal, dokud mu to neobjasnila.

„Dobrá, zvážím to,“ řekl, když mysl skončila. Otočil se k Ronovi a Ambelovi. „Co po Strážci chcete?“

„Strážce může svolat Konvent,“ řekl Ron. „Někteří kapitáni mají transcievery, takže se to dá rozhlásit poměrně rychle.“

Janer přikývl a znovu se zaposlouchal do tupého, monotónního bzučení, které pokračovalo ještě chvíli, než je přerušil jiný hlas. „Konvent byl už svolán v jiné věci,“ řekl Strážce. „Přeložit jej jinam je poměrně malý problém. Budu okamžitě informovat Sprageho. Kapitáni by se k vám měli připojit u Stahovačova ostrova během několika dní.“

Janer informoval o této nejnovější zprávě oba Staré kapitány. Všiml si, jak si vyměnili pohledy, než se otočili zpátky k němu.

„Proč byl svolán ten první?“ zeptal se Ron.

Janer čekal na vysvětlení, ale spojení mu přineslo pouze jednotvárné bzučení. Pokrčil rameny. „To neřekl.“

Ron si povzdechl. „Měli bychom začít něco dělat.“

* * *

Za útesy teď kotvilo deset lodí, další dvě se právě vynořily na obzoru a jedna objížděla ostrov z druhé strany. Tay vylezla na palubu a upřela pozornost k vrzajícímu rumpálu používanému ke zvedání jejího vzácného nákladu. To, že Sprage přistoupil na to, aby mohla vzít na palubu prázdné rakvové pouzdro, svědčilo o skutečnosti, že byl jedním z původních Hoopových zajatců. Všichni takoví se totiž shodovali, že žádný trest není přehnaný, když jde o Osmu. Sprage se postavil vedle ní, když se pouzdro přehouplo nad loď a kleslo na palubu. Na spuštění jícnem do nákladového prostoru bylo příliš velké, a tak se ho několik členů posádky jalo zajišťovat řemeny a provazy na hlavní palubě.

„Starý Cojan měl bujnou fantazii," poznamenal Sprage.

„To měl. A já myslím, že právě jeho fantazie ho nakonec dostala. Nedokázal zapomínat, proto spáchal sebevraždu," řekla Tay.

„On se přece nezabil," namítl Sprage.

„Ne, nezabil. Ale *spáchal* sebevraždu, když se nechal zabít. Spousta lidí v Řádu to tak dělá. Když jsou moc staří, vyhledávají čím dál větší nebezpečí. Namlouvají si, že je to má zbavit nudy, ale pravda je taková, že je to má zbavit života."

Sprage jen vyhýbavě zamručel. Tay si všimla, že Starý kapitán se dívá za ni k přední kabině. Obrátila pozornost stejným směrem a uviděla Lembera, jak snáší na hlavní palubu kapitánovo houpací křeslo. Námořník postavil křeslo ke stěžni, přímo naproti Větroplachově krokodýlí hlavě.

„Jestli tomu dobře rozumím, ještě ses s plachtou nedohodl," konstatovala.

„Říkal jsem si, že počkám na tebe," odvětil Sprage. „Je to historický okamžik."

Tay se dívala na Větroplacha a přemýšlela, jestli je pro plachtu fyzicky namáhavé držet hlavu takovým způsobem – s krkem vytočeným dozadu. Ušklíbla se při představě jejího nepohodlí. Spragеho posádka se už scházela kolem stěžně. Hoopeři se tvářili zmateně, ale atmosféra shromáždění neměla daleko k večírku. Tohle bylo něco *jiného*; jen málokdo z nich se někdy předtím setkal s takovou plachtou.

Tay vytáhla holorekordér, zadala mu instrukce, potom odpojila vlastní záznamové zařízení a vyhodila je do vzduchu. Okamžitě se stabilizovalo a začalo nahrávat, než je Tay nasměrovala na oblast stěžně, kde zatím Sprage přešel ke svému houpacímu křeslu a sedl si do něho.

„Tak," řekl Sprage, vytáhl dýmku a začal si ji plnit. „Říkal jsi, že zvládneš práci pěti členů posádky a plátěné hlavní plachty, takže bys měl dostat ekvivalentní podíl ze zisku lodi."

„Ano," přisvědčil Větroplach.

„Tak se na to podíváme… Většina kapitánů jsou zároveň majitelé, takže si berou dvacet procent a zbytek se rozdělí rovným dílem – v případě této lodi mezi deset členů posádky. Ty tvrdíš, že vydáš za pět členů mé posádky. Jak to počítám, zbylých osmdesát procent se vydělí patnácti a ty z toho dostaneš pět dílů, jednu třetinu. Mám pravdu?"

„Ano, dostanu *pět* dílů," řekl Větroplach, ale už si sebou nebyl zdaleka tak jistý.

„Takže podle tebe si zasloužíš dvacet šest a dvě třetiny procenta, což je ještě víc než podíl kapitána? Já si to nemyslím. Plachta, kterou jsi nám předtím zahnal, byla bez problémů ochotná pracovat jenom za maso, které jí dáme. Proč bychom s tebou měli vyjednávat?"

„Protože musíte – tak jako v budoucnu budou muset vyjednávat s jinými plachtami *všichni* kapitáni."

„Aha, tak ty teď mluvíš za všechny plachty?" zeptal se Sprage. Strčil si dýmku do úst, chvíli škrtal zapalovačem, pak tiše zanadával a vzdal to. Vyndal dýmku z úst a zahleděl se na Větroplacha.

Plachta na okamžik lehce zašilhala. „Ano… budu mluvit za všechny plachty," vysvětlil Větroplach.

Sprage se zamračil a střelil pohledem po několika členech své posádky.

„V tom případě bude nejlepší, když uzavřeme dohodu teď, i když ji nastávající Konvent bude muset schválit. Ale jsem ochoten nabídnout každé plachtě stejnou sumu, jakou dostává posádka. Osm procent z čistého výnosu plavby, a platí stejné smluvní závazky."

„Jaké závazky?" zeptal se Větroplach.

„Já myslím, že tady je nejdůležitější ten, že při absenci o svá procenta přijdeš. Až moc často se nám stane, že zůstaneme bez plachty, protože ta, kterou jsme měli, se začala nudit a odletěla."

„Pětadvacet procent a chci tu smlouvu vidět."

Sprage se otočil k Lemberovi. „Mám je ve stole – najdeš jich tam celý štos," řekl.

Lember, snědý a vytáhlý chlapík oblečený do kalhot z plachtoviny a kožené košile bez rukávů, užasle zavrtěl hlavou a odešel.

„Myslím, že bych mohl jít až na dvanáct procent," pokračoval Sprage.

„Jsi podvodník a zloděj!“ řekl Větroplach. Zdálo se, že toto prohlášení rozptýlilo obluzení některých námořníků. Cítili, že jsou znovu na známé půdě. „Pod dvacet nepůjdu a ty víš, že je to pro tebe dobrý obchod.“

„Dvacet – zbláznil ses?“ zeptal se Sprage. Prudce škrtl zapalovačem, ale ani tentokrát neměl štěstí. Tay se nad ním slitovala, zalovila v kapsičce na opasku, vytáhla naleštěný kovový váleček a podala mu ho. Sprage si od ní předmět vzal, chvíli si ho prohlížel a potom ho podržel nad hlavičkou své dýmky. Když stiskl tlačítko na jednom konci, rozhořelo se červené světlo a zanedlouho už jeho tabák doutnal. Vyfoukl obláček dýmu a rozkošnicky se ušklíbl, pak váleček zvedl a tázavě se podíval na Tay. Pokynula mu, aby si ho nechal.

Sprage si spokojeně hodil zapalovač do horní kapsy a obrátil pozornost zpátky k plachtě. „Možná bych mohl jít až na patnáct,“ navrhl.

„Co by dělaly všechny vaše lodě, kdyby na nich nepřistála žádná plachta?“ zeptal se Větroplach.

Sprage na něho upřel pohled, ale vypadalo to, že co má fajfku zapálenou, už se mu do hádání tak nechce.

„Tak dobrá, sedmnáct procent.“

„Osmnáct a jsme dohodnuti,“ řekl Větroplach.

Sprage chvíli mlčel. Pak přikývl.

Právě v tu chvíli se vrátil Lember s předtištěnou smlouvou a perem. Podržel je uprostřed mezi Spragem a plachtou. Bylo vidět, že neví, co má udělat. Sprage mu vytrhl pero i smlouvu z ruky, vyplnil procenta a přidal svůj podpis.

„Máš superku, takže asi umíš číst. Ale umíš i psát, plachto?“ zeptal se kapitán.

Větroplach odpověděl tím, že se na ráhnech vytáhl nahoru a otočil se tak, že teď na jednom stál paťáty svých nohou. Pak se shýbl, natáhl dlouhé křídlo a zahýbal dvěma pavoučími spáry na jeho posledním kloubu.

Sprage podal pero a smlouvu Lemberovi, který pak obě věci předal Větroplachovi. Plachta zvedla smlouvu ke svým ďábelským očím a zamžourala na ni.

Tay málem vyprskla smíchy, když si plachta strčila vršek pera do úst a začala ho zlehka žmoulat. Sprage se k ní otočil. „Tak se tvoří historie,“ prohlásil.

„To tedy ano,“ prohlásila roztržitě – na obzoru se totiž objevily další dvě lodě. Obrátila pozornost zpět k plachtě a dívala se, jak smlouvu podepisuje. Když byla plachta hotová, strčila si smlouvu a pero do úst, obrátila se na stěžni vzhůru nohama, roztáhla obrovská křídla a zaujala

normální pracovní polohu. Nakonec složila pero a smlouvu Spragemu do klína. Plachta napsala své jméno hůlkovým písmem tak úhledně, že bylo skoro k nerozeznání od vytištěného textu smlouvy.

„Ale ten podíl se samozřejmě vztahuje k plavbě, ke které se upíšeš," řekl Sprage.

„Jistě," odvětil Větroplach. „A chápu, že *tato* plavba je bez zisku. Pouze zavádím precedens."

Sprage smlouvu složil a spustil si ji do horní kapsy. Pomalu pokýval hlavou. „Jsi chytrá plachta."

Větroplach naklonil hlavu na stranu a zašilhal. Když jeho oči šilhat přestaly, oznámil: „Strážce říká, že tato plavba ještě neskončila."

Sprage už se chtěl zvednout z křesla, ale zarazil se a tázavě se na plachtu zahleděl.

Plachta pokračovala: „Kapitán Ron svolal Konvent ke Stahovačovu ostrovu. Stahovač utekl a vyšlo najevo, že kapitán Ambel je ve skutečnosti Gosk Balem."

Z posádky se ozvaly překvapené výkřiky – ale Tay si se zájmem všimla, že Sprage na sobě žádný údiv nedal znát.

„Zase ta stará písnička," zamumlal.

Keech odmítl pomoc. Vylezl na palubu *Achaba* sám a rychle zamířil ke svému aeroskútru. Jednou rukou začal povolovat provazy, které jej držely k palubě. Druhou měl sice ošetřenou buněčným scelovačem a bez šrámů, ale stále byla pohmožděná a bolavá. Jakmile se objevil na palubě Ron, došel k plachtě. Za ním vylezli na palubu Boris, Goss a další členové posádky, kteří se nastávající výpravy nechtěli zúčastnit.

„Na *Treaderu* je čerstvé maso. Půjdeš tam s námi?"

„Možná," odpověděla plachta.

„Jak tě můžu přesvědčit?" zeptal se Ron.

„Maso svačinek. Mám rád maso ze svačinek," řekla plachta.

„To seženeme vždycky," řekl Ron.

Kapitán slyšel o plachtě, která si říká Větroplach, ale ne o tom, jak se chová. Kdyby to byl slyšel, nebyl by překvapený. Větroplach byl jedinečný, ale ne zase tolik. Ron se odvrátil od plachty, která se svinula a vylezla na vršek stěžně, a postavil se proti Roachovi, který se k němu nenápadně přikradl.

„Co se děje, kapitáne?" zeptal se mužík.

Ron se zadíval na něho a na mladší námořníky, kteří se nahrnuli za ním.

„Ambel je Gosk Balem, Stahovač utekl a my ho jedeme na Stahovačův ostrov zabít – a také uspořádat Konvent, který rozhodne, jestli Ambela hodíme do ohně, nebo ne.“

Roach se na něho podíval přivřenýma očima. „Ne, vážně, co se děje?“

Ron ukázal na Goss a Borise. „Od nich se dozvíš všechno, co potřebuješ vědět. Můžu ti věřit, Roachi?“

„Samo,“ řekl Roach a vypnul hruď.

Ron si mužíčka pochybovačně prohlédl a po chvíli pokračoval. „Fajn. Chci, abys zůstal tady. Hned, jak se objeví další plachta, vyrazíš co nejrychleji za námi. Žádné potlachy, žádné lovení trnoků. Tohle je důležité,“ zdůraznil.

„Jasně, kapitáne,“ odpověděl Roach. Snažil se nevypadat úlisně, ale nedařilo se mu to.

Ron se pak otočil k Borisovi. Námořník byl zamračený a Goss, která šla vedle něho, vypadala rozmrzele.

„Třeba změníš názor, až si ho poslechneš.“

„Ne,“ řekl Boris. „Gosk Balem měl na povel pece. Můj táta v jedné takové peci skončil.“

Ron přikývl. Potom se zadumaně zahleděl před sebe, palce zastrčené za opasek, jako by si nebyl jistý, co říct dál. Po chvíli jeden palec vytáhl a ukázal na moře.

„Ta mařena je hodně vytrvalá,“ poznamenal.

Všichni se zadívali na hrbatou siluetu v moři – mezi nimi a nejbližším atolem.

„Potkali jsme ji už dřív. Šla po pijavici, kterou jsme chytili. A pomohla nám dostat zpátky kapitána, když spadl do moře,“ řekl Boris. „V noci nejspíš zamíří zpátky ke svému ostrovu – leda že by tady byla dobrá loviště.“

„Pomohla Ambelovi na loď?“ zeptal se Ron.

„Myslíme si, že jo,“ odpověděl Boris.

Ron se obrátil k Roachovi. „Dávej na ni pozor. U nich člověk nikdy neví, co mají za lubem. Já už pojedu.“ otočil se a došel ke Keechovi.

„Připravený?“ zeptal se.

Keech přikývl a nasedl na svůj skútr. Ron si vlezl za něho. Keech zvedl skútr z paluby a jednou rukou jej odřídil přes moře k *Treaderu*, který se už natáčel do větru.

„Dodržíte svůj slib?“ zeptal se Ron, když Keech nad Ambelovou lodí skútr zpomalil.

„Prozatím ho nezabiju,“ řekl Keech.

„*Možná* změníte názor, až si ho poslechnete," prohlásil Ron.

„Pochybuji," odvětil Keech.

* * *

Rebecca Frisková se dívala do vln a šťastně se usmívala. S jejími vlasy si pohrával vítr. Už ráno bude mít to potěšení pomalu rozřezat Sabla Keeche na kousky, kterými nakrmí surmovky žabí. Toto potěšení bude trochu kazit skutečnost, že Keech už dlouho necítí bolest – ale pro uspokojení té potřeby se vždycky najdou jiní. Doufala, že Keech má partnera, ke kterému má nějaké významné pouto. Pokud ne, bude muset stačit posádka jeho lodi. Zamyslela se nad tím, co by mohla udělat, a znovu se usmála. Nevýhodou při mučení Hooperů byla jejich vysoká odolnost vůči bolesti: aby z nich vyšel nějaký ten výkřik, dostatečnou bolest bylo nutné vyvolat poměrně velkým zraněním. Výhodou bylo, že Hoopeři dokázali velké zranění přežít. Nejlepší metoda mučení bylo pálení. Nad mírným ohněm mohl Hooper vydržet několik dní.

Začala v duchu přepočítávat, kolik mírných ohňů s Jayem zapálili, ale její příjemné zamyšlení vzalo rázem za své.

„Všechno stát! Všechno stát!" vykřikla od předního zábradlí Svan. „Ostře doleva!" Přehnala se kolem Friskové k Drumovi, který držel ruku na ovládací páce, a pokusila se otočit ji na druhou stranu. Frisková se zájmem pozorovala, jak se Svan s Drumem přetahují. Pak přišel nenadálý náraz provázený praskavým zvukem a loď se trhaně zastavila. Tors s výkřikem přeletěl přes přední zábradlí. Frisková a Svan upadli a sklouzli po palubě k zábradlí, jak se loď naklonila.

V moři před lodí se zmítalo něco obrovského. Plavidlo se stočilo stranou a Frisková uslyšela zvuk mnoha tvrdých, cupitajících nohou. Tors začal křičet.

„Jeli jsme moc rychle, do prdele!" zařvala Svan. Zvedla hlavu a uviděla několik pevných, diskovitých tvorů, kteří vyskočili na zábradlí. Kolem okrajů jim klouzaly rudé tečky očí.

„Krunáti," vykřikla Frisková z místa, kde ležela. Potom se rozesmála, vytáhla pulzní pistoli a začala po nich střílet. Svan se zvedla do podřepu a vytáhla vlastní zbraň. Poté, co se jim podařilo palbou vyčistit zábradlí, přiskočila na jedné straně k okraji kabinové paluby a podívala se dolů. Pod ní se u boku lodi vynořilo obrovské lesklé tělo, jehož hřbet se hemžil nedočkavými krunáty. Na tomto kluzkém povrchu leželo něco, co nezřetelně připomínalo člověka. Zmítalo to sebou a řvalo to, jak to krunáti

porcovali. Jednomu tvorovi se podařil řez, po kterém vyhřezla střeva. Další tři se prali o ruku, kterou pohotově oddělili od těla.

„Torsi," zašeptala Svan a pak začala znovu střílet, během okamžiku ale nevěděla, kam vlastně má mířit, protože Tors se jí rozpadl před očima a krunáti se krmili jeho kousky po celém hřbetě obrovské pijavice. Pijavice jako taková se začala těžkopádně odlepovat a loď sebou znovu škubla.

„Nabíráme vodu!" zakřičel z dolní paluby Shib.

Svan v jeho hlase zaslechla paniku. Věděla, že od chvíle, kdy ho ta zatracená surmovka připravila o prsty, je labilní. Došla k Friskové a škubnutím ji postavila na nohy. „Musíme použít antigravitaci," řekla.

Frisková se jí začala smát do tváře a Svan jí vrazila facku. Frisková náhle vystřízlivěla. Hřbetem ruky udeřila Svan do hrudi. Rána byla tak prudká, že Svan prorazila zadní zábradlí a spadla na spodní palubu. Zůstala tam ochromeně ležet. Superprotéza? blesklo jí hlavou, když k ní z boku přiskočil Shib a pomohl jí posadit se. Opřela se o něho a snažila se popadnout dech.

„Potápíme se," vyhrkl zpocený Shib. Svou ruční zbraň měl vytaženou.

„Slez k motoru. Zapni antigravitaci. Nemáme teď na vybranou," vypravila ze sebe zajíkavě Svan.

Shib přikývl a rozběhl se k jícnu.

Svan se pokusila vstát, ale chvíli se jí to nedařilo. Paluba vedle její ruky se najednou rozlétla na hořící třísky. Svan se podívala nahoru na Friskovou stojící v mezeře proraženého zábradlí a čekala smrtící výstřel. Nepřišel. Na palubu se vyrojili další krunáti a Frisková začala raději pálit po nich.

„Svině jedna šílená," zašeptala Svan a odplazila se k jícnu. Propadla jím dolů, ale rukou se zachytila žebříkové příčle, takže se otočila a na nahnuté podlaze dole přistála na nohách.

Shib na ni čekal.

„Tors," řekl.

„Je mrtvý," odpověděla.

Přikývl a zvedl hlavu k mísu, odkud slyšeli Friskovou, jak pokračuje ve střelbě po krunátech.

„Za to zaplatí," řekl. Zvedl ruku s chybějícími prsty. „A za tohle také."

„Později," řekla Svan. „Čtyři tisíce gramů pradorské diamantové břidlice, už jsi zapomněl? Splníme smlouvu, vybereme si odměnu a pak ji spálíme."

Shib přikývl, ale byl stále roztěkaný.

Svan nahlédla do útrob lodě. Voda tryskala dovnitř a dřevo sténalo.

„Pojďme nahodit tu antigravitaci," vybídla Shiba a oba zamířili po nahnuté podlaze k motoru. Když k němu došli, Shib oddělal kryt a Svan sklopila ovládací panel, který byl pod ním. Nakrátko zaváhala.

„Jiná možnost není," řekl naléhavě Shib.

„Můžeme tím na sebe upozornit Strážce, a to nepotřebujeme," odpověděla Svan.

„Je to lepší než plavat v tomhle moři," prohlásil Shib.

Svan přikývla a stiskla tlačítko. Loď se rozvibrovala. Ve tváři ucítila řezavou bolest způsobenou blízkostí pole. Z motoru se linul bzukot antigravitace a skřípání a sténání lodi zesílilo. Svan visela očima na úchytech přišroubovaných ke kýlu lodi. Pokud by se vytrhly, motor by prorazil palubu nad nimi, než by se stabilizoval. Ale nevytrhnou se, vyrobila je sama. Když se loď znovu těžce zvedla, Svan nabyla rovnováhu a udělala několik úprav na ovládacích prvcích motoru. Pole se naklonilo a loď se vyrovnala, otočila se ovšem právě v místě úchytů, čímž jejich zatížení ještě vzrostlo. Příval vody do přídě lodi se na okamžik zastavil a pak změnil směr. Svan udělala na ovládacím panelu poslední úpravu a přiklopila kryt zpět. Když se podlaha konečně vyrovnala, napřímila se.

„Nastavila jsem to, aby nás zvedl asi o metr. Pojďme obhlédnout škody."

Vytáhla zbraň a vykročila k přídi. Shib šel krok za ní. Rozčilovalo ji, že v jeho dechu slyší silný strach. Nikdy jí nepřipadal xenofobní. Jistě, ve společnosti smrtící fauny této planety se vyplatilo být opatrný, ale přesto zdejší tvorové nebyli nic ve srovnání s vyzbrojeným člověkem – a těch měl na kontě dost.

Když se zdálo, že zlikvidovala posledního krunáta, Frisková váhavě zastrčila zbraň zpátky do pouzdra. Loď se vyrovnala a voda teď byla kus pod zábradlím. Ještě chvíli na to zírala, než pochopila, co se stalo. Přemýšlela o tom, proč se to stalo – přemýšlela o některých svých rozhodnutích z několika posledních dnů. Shrbila se a přitiskla si ruku na hrdlo.

„Co se to se mnou děje, Jayi?" zeptala se.

Ale Jay tam nebyl, aby jí odpověděl, ani aby ji podpořil. Byly chvíle, kdy prostě nechápala, proč to tak je. Na té pradorské planetě byli přece šťastní, ne? Proč nakonec cítil takovou potřebu odejít? Proč se na ni tak rozzlobil? Jistě, občas se chovala trochu iracionálně, ale na tom samozřejmě nebylo nic divného; sotva je možné, aby spolu někdo žil tak dlouho jako oni, aniž by čas od času nenarazil na podobné problémy. To, co ho tak rozběsnilo, byl její nápad, že by jim jejich zločiny třeba mohly

být odpuštěny a oni by se mohli vrátit na Zemi. Zpětně chápala, že to byl hloupý nápad, ale jeho reakce byla přehnaná.

Vzpomněla si, jak se na ni pohrdavě zašklebil: *„Další znamenitý nápad tvé dokonalejší hlavinky. Kdybych se mu chtěl vyrovnat, navrhl bych, že si otevřeme galerii na Kirké. Ty si vážně myslíš, že po nás ZBC přestala pátrat? Vážně si myslíš, že si můžeme jen tak létat po Řádu, aniž by nás zajali a vymazali nám mozek?“*

„Ale Jayi, miláčku –“

„Kdysi mě tvoje rozmary a náhlá vzplanutí bavily. Myslím, že se mi zhnusily, když jsi přestala být sama sebou. Proč jsi to udělala? Proč jsi to sakra udělala?“

„Jayi, miláčku.“

„Nedotýkej se mě. Dělá se mi z tebe nanic.“

V ústech měla chuť podobnou železu a marně se to snažila vyplivnout. Chápala, že už nemá tělo, které miloval. Ale nakonec to bylo proto, že už neměla stejnou mysl. Řezavě se zasmála a vymáčkla slzy z očí, ale hluboko uvnitř věděla, že ztrácí rozum. Protože žila příliš dlouho v těle, které nebylo její, viděla a způsobila příliš mnoho hrůz, žila příliš dlouho mezi mimozemšťany a protože – konečně – žila příliš dlouho.

Janer překročil trosky dveří a vešel do kajuty. Shýbl se, postavil židli, ke které uvázali Keeche, a pak ji odnesl ke stolu umístěnému pod portálem s mosaznou obrubou. Sedl si a zahleděl se na dvě zapečetěné láhve uchycené ve stojánku připevněnému k okraji stolu. V každé láhvi bylo pod vrstvou čiré tekutiny několik červených kosodelníkových krystalů. Sundal zátku z jedné láhve a přičichl ke štiplavému zápachu, který z ní vyšel. Trochu mu připomínal starou kávu, snad s něčím hnilobným v pozadí.

„Jenom *jeden* krystal?“ řekl.

„Ano,“ odpověděla mysl. Janer se zamyslel, jestli v jejím hlase skutečně slyší nádech dychtivosti, nebo si to jen představuje.

„Předpokládám, že když ti ho neseženu já, zmocníš se ho nějakým jiným způsobem.“

„Ano,“ odpověděla mysl.

„Já to neudělám,“ prohlásil Janer, zastrčil zátku zpátky a ukazováčkem ji doklepl.

„Proč?“

„Protože jsem už pochopil, o co ti jde. ‚Sežeň mi vzorek té neobvyklé látky z Ambelovy kajuty.‘ Myslíš si, že jsem úplně pitomý?“

„Ne.“

Janer se na židli opřel. „Co tě vede k tomu, že chceš jít touto cestou?“ zeptal se.

„Moc,“ vysvětlila mysl. *„Zkoušelo se to s kurare. Nepodařilo se to a sršni byli zlikvidováni. Dotyčná mysl ještě nepřišla k vědomí. Ale je to cesta.“*

„Může se to stát znovu,“ namítl Janer.

„Tady ne“ řekla mysl. *„Toto je primitivní společnost. Půjde to.“*

„Ale ne s mou pomocí,“ řekl Janer. Vstal, vytáhl si z ucha malý, drahokamem ozdobený komunikátor a hodil si ho do kapsy. Zadíval se na dvě láhve s tekutinou, z níž krystalizoval čistý sprin, pak zavrtěl hlavou a opustil kajutu. Venku si vylezl na kabinovou palubu – aby si šel poslechnout, jak to bylo.

„Kapitán Sprage,“ začal Ambel a podíval se na Rona. Ron, který stál opřený o zábradlí, přikývl. Ambel se znovu otočil obličejem k moři. Za ním, na hlavní palubě, se shromáždili Keech, Erlin, Forlam, Pland, Peck a Anne a za nimi zbytek posádky. Dokonce i plachta natáhla krk, aby mohla natočit ucho k tomu, co Ambel říká.

„To on mi dal jméno Ambel a já jsem si vždycky myslel, že to ví.“

„Měli bychom se ho zeptat.“

„Ano, měli bychom – teď. Předtím jsem se vždycky bál.“

„Má to nějaký smysl?“ zeptal se kategoricky Keech.

Od chvíle, kdy Ambel vylezl na kabinovou palubu, z něho nespustil oči. Pravou ruku měl položenou na pažbě pulzní pistole. V levé ruce držel tři ocelové koule.

Ambel se na něho upřeně podíval. „Gosk Balem byl otrok a potom byl otrokář. Stal se takovým jako Hoop a jeho posádka, protože byl jediný, kdo tady tenkrát přežil. Vyvrtávání otroků bylo běžnou praxí a jejich vyvrtané mozky a páteře se házely do pece. Bylo v Hoopově stylu, že ty pece svěřil Balemovi,“ řekl.

„Mělo tě to napadnout,“ řekl trpce Keech.

„Ale nenapadlo,“ přiznal Ambel.

„Vysvětli to,“ vyzval ho Keech.

„Ty jsi sem přišel s oddílem ZBC, který osvobodil ještě nevyvrtané otroky. Ale nebyli jste připravení tak dobře, jak jste měli být, a tak Hoop a zbytek jeho bandy unikli. Hoop, Frisková, Rimsc, dvojčata Talskova Grenant se tak dostali z planety. Goska Balema tady nechali, aby nesl

důsledky svých činů. Otroci, kteří přežili, jej honili sto let. Nakonec ho chytili Sprage a Francis Cojan, který později založil Cojanovy přátele, které jsi znal.“

„Znal jsem osobně i Cojana,“ ozval se Keech. „Chytil dvojčata Talskovy a uvařil je zaživa.“

„Slyšel jsem o tom,“ řekl Ron. „Co se s ním pak stalo?“

Keech se otočil a pohlédl na Rona.

„Batijští žoldnéři ho dostali termitovou bombou,“ řekl. „Ale jenom proto, že to dopustil. Měl už dost utíkání a zabíjení. Řekl mi to pouhých několik dnů před smrtí, když převedl všechny své prostředky na jeden z mých účtů.“

Ambel pokýval hlavou a pak navázal. „Když Goska Balema chytili, byl svolán první Konvent. Všichni otroci v té době už byli kapitáni vlastních lodí a zdejší populace se rozrostla o jejich děti a cizince odjinud, kteří přijížděli bránou. Konvent se jednoznačně usnesl vykonat na Balemovi rozsudek smrti vynesený ZBC. Sprin tenkrát neměli a z Cojanova podnětu zamítli upálení. Místo toho se rozhodli, že ho hodí pijavicím, kterých bylo tenkrát plno. Další den za svítání ho dovedli k zábradlí Spragehо lodě a hodili ho do moře. Křičel čtyři hodiny, než zmizel pod hladinou. Konvent byl rozpuštěn a kapitáni se rozjeli každý svou cestou. Měli za to, že Balem je mrtvý.“

„Zřejmě nebyl,“ poznamenala Erlin. Janer se na ni pozorně zadíval. Přemýšlel, co si myslí o svém kapitánovi teď.

Aniž se otočil, Ambel řekl: „Ne, Erlin, nebyl. O houževnatosti starých Hooperů se tenkrát ještě nevědělo zdaleka všechno. Pijavice sežraly Balemovi kůži a vnější tkáně, okousaly ho, až z něho zbyla jen stažená ryba. Byl jako trnok nebo svačinka – jenže trnok nebo svačinka, kteří mohou cítit bolest. Z intenzity té bolesti zešílel. Nepochybuji, že si přál zemřít, ale měl v sobě vlákna, a proto jeho tělo zemřít nemohlo. Živil se svačinkami, trnoky, vším možným. Nechal si dorůst svaly, nervy, kůži – nechal si je dorůst a znovu a znovu sežrat. Tak to šlo pět let. Za tu dobu zemřel jediným způsobem, jakým zemřít mohl. Zemřela jeho mysl.“

Ambel se po nich rozhlédl. Ve tváři měl ztrhaný výraz. „První, co si pamatuju, je to, jak nade mnou stojí kapitán Sprage a ptá se: ‚Proboha, on žije?‘ Ulovili mě harpunou a vytáhli mě z moře. Kůži jsem neměl prakticky žádnou a masa jen velice málo. Místy jsem byl až na kost. Později mi řekli, že spíš než jazyk jsem měl pijavčí ústa a Spragemu jsem vykousl kus předloktí. Přivázali mě ke stěžni a krmili mě kaší z červorožčího masa a dómového obilí. Pijavčí ústa se postupně změnila zpátky v jazyk. Trvalo

asi jen deset minut, než se moje plíce znovu adaptovaly na příjem kyslíku ze vzduchu místo z moře, ale až za několik dní jsem mohl znovu křičet. Nějakou dobu jsem křičel, ale i to stojí příliš mnoho energie, a zřejmě jsem asi tak po hodině přestal. Trvalo dva týdny, než mi znovu dorostly svaly a kůže. Sprage se mě pak zeptal, kdo jsem, a já jsem mu nedokázal odpovědět. Neměl jsem ani žádnou řeč – neměl jsem nic. Byl jsem nemluvně, které se musí naučit, že nemá dělat hovínka na palubě. Sprage mě naučil mluvit, naučil mě číst, naučil mě učit se. Strávil jsem na jeho lodi dvacet let, než jsem se alespoň trochu seznámil s tím, kým jsem možná kdysi byl."

Jediným zvukem teď byly vlny pleskající o bok lodi. Peck, Anne a Pland se na svého kapitána nedokázali podívat; ve Forlamově výrazu bylo vidět zvláštní dychtivost; Ron se netvářil vůbec nijak.

Keech se otočil k Erlin, která vypadala, jako by jí bylo lehce nevolno. „Je to možné?" zeptal se.

Erlin přikývla.

„Hooper Ambelova věku nemůže zemřít, pokud většina jeho životně důležitých orgánů není zničena současně. Pijavčí ústa byla důsledkem absence pozemské stravy. Může za to spatterjayský virus. Nejenže pronikne do celého těla, ale také přeprogramuje tělesnou DNA na optimální přežití – a v tom přeprogramovávání pokračuje. Když plaval v moři a maso měl sežrané, potřeboval se *nějak* živit. Virus mu nechal vyrůst pijavčí ústa, aby se mohl přichytit na jiné živočichy, kteří se k němu přiblížili." Erlin zavrtěla hlavou a podívala se dolů na palubu.

„Co jeho mysl?" zeptal se Keech.

„Nervy by mu dorůstaly pořád," odpověděla Erlin. „Po celou dobu, kdy by se mu to dělo, by trpěl různým stupněm agónie. Fungovalo by to do značné míry podobně jako přesycení používané při vymazání mozku, i když to se provádí tak, že se kompletnímu senzorickému přetížení vystaví každý nervový kanál a trvá to jen asi deset sekund."

Keech se zadíval na Ambela. „Potom jsi na tom jako dvojčata Talskova a Rimsc," řekl a schoval do kapsy tři koule, které až dosud držel.

Ambel jeho pohled opětoval a čekal.

Keech řekl: „Rozsudek, který nad tebou byl vynesen, byl vykonán."

„Znamená to, že se mě nepokusíte zabít?" zeptal se Ambel.

Keech na něho hleděl bez jakéhokoli výrazu. „Pravděpodobně ne." Otočil se a opustil kabinovou palubu.

* * *

Výmazové jeden po druhém odcházeli od shromážděných Pradorů k nákladní lodi. Jedna z UI na úrovni Strážce přemítala o obrovských možnostech, které se teď otevírají, například pro takové společnosti jako Cybercorp, a spekulovala, jestli to sektorová UI udělala schválně, že se dostavila na rodnou planetu Pradorů v podobě golema – Cybercorp mohl Pradorům rozhodně poskytnout účinnější ruce, než byly ruce lidských výmazů, a možná zahájit obchodování s golemskými a robotími technologiemi. Další UI poznamenala, že obchod s takovými technologiemi by poskytl UI opěrný bod v pradorském Třetím království, takže by nemuselo trvat dlouho, než by se stalo součástí Řádu. Spatterjayský Strážce to všechno uznal a přenesl svou pozornost z golema sektorové UI do nitra nákladní lodě.

Řídicí kódy výmazů se předávaly podmyslím, které sektorová UI dočasně aktivovala, a pak se nahrávaly do otročích aparátů výmazů. Tyto mysli je pak odesílaly do chladicích komor nákladní lodi. Každému na odchodu do chladírny odebrali vzorkovací roboti o velikosti mouchy kousíček kůže, který okamžitě odnesli k analýze.

Joseph Best, kontrolor ZBC, ztracen v akci… Ericson Sewel, zdravotník na zničené stanici Hounger, ztracen v akci… Seben Daesová, žena v domácnosti, zmizela… Seznam pokračoval dál a dál, jak byla DNA přiřazována starým záznamům, které se následně doplňovaly a uzavíraly.

Strážce se stáhl ještě víc zpátky, aby získal přehled o dalších nákladních lodích, startujících a odlétajících na jiné pradorské planety, kterými se tisíce v podstatě mrtvých odvážely, aby byly s úctou zlikvidovány: stěhování nemrtvých – zvrhlá kapitola, která měla uzavřít Pradorskou válku, třebaže ta válka skončila už dávno, jenže neuzavřela.

Strážce věděl, že úplně poslední slova budou napsána na Spatterjayi. A proto se dál díval a posílal pakety informací zpátky – sám sobě.

13

Přeživší leskloun, který se jen o chlup nestal kořistí jednoho z obyvatel mořských hlubin, instinktivně zamířil do mělčin, kam takoví tvorové nikdy nechodí a kde by mohl v klidu strávit půl metráku trnočího masa, které se mu mačkalo v útrobách. Právě toto poslední velké jídlo zvýšilo tlak na soustavu cév, jimiž bylo tvorovo tělo protkáno, a přitlačilo jednu z těchto cév na ostrý úlomek jeho vlastní poničené ulity. Tato okolnost by neměla tak neblahé následky, kdyby tvor zůstal v hlubinách; ale pokles okolního tlaku, jak leskloun vyplul k hladině, způsobil, že se céva rozšířila, a jak plaval, přeřezala se o krunýř. Céva praskla právě v okamžiku, kdy tvor vyplul na hladinu nedaleko malého izolovaného atolu. Zranění samo o sobě pro lesklouna nepředstavovalo velký problém a bylo by se zahojilo za několik dní, kdyby uniklá krev nezanechala stopu pro mařenu, která žila nedaleko. Leskloun ucítil vzedmutí vody zdola a chuť mařeny – chuť, která v něm vzbuzovalo jenom hrůzu – a zrychlil z mělčin na otevřené moře, třebaže byl po takovém přežrání lenivý. Když přeplaval přes sráz na hlubokou vodu, pocítil něco jako úlevu. Předpokládal totiž, že mařena, která ho pronásleduje z mělčin, za ním s největší pravděpodobností dál nepůjde. Když však švihl ocasem, aby se potopil, ocas zůstal nehybný, zato jeho tělo se pohybovalo nahoru a dolů. V panice zabral svými plochými končetinami, ale zjistil, že neúprosně stoupá z moře ven. Mařena ho vyhodila do vzduchu, a tak poslední, co ze světa zahlédl, byla obrovská tlama zející v místě, kde by raději viděl oceán.

Nedospělý Vrell si Ebulanovo skřípání kusadly mylně vyložil jako známku hladu a málem přišel o nohu, když se pokusil radního nakrmit hezky rozloženým lidským kolenem. Ebulan se sklouzl na svém antigravitačním polštáři a přirazil Vrella ke stěně poseté řasami, která vypadala jako z kamene.

„Dospělý Prador iniciuje a manipuluje. Ale co dospělý Prador *nedělá*?“ zeptal se Ebulan.

„Dospělý Prador fyzicky nezasahuje, otče,“ odpověděl Vrell.

Ebulan znovu udeřil dítětem o stěnu a na památku mu napraskl krunýř, potom couvl, aby dítě mohlo uniknout. Když nedospělec odcupital, Ebulan se napojil na otročí aparát mluvčí a podíval se lidskýma očima výmaza. Všude krunáti, voda valící se dovnitř dírou v trupu, křik a střelba. Pitomý člověk.

Všechno to bylo tak jednoduché: poslat Friskovou na lov Keeche, rozhlásit, že je na planetě, a pomocí znehodnocených eonidů destabilizovat její nervová propojení s hostitelským tělem, aby nebyla v obvyklé formě. Předpokládal, že rychle padne do zajetí, což povede ke svolání Konventu. Za takových okolností by se všichni Staří kapitáni přítomní na planetě, jakožto i Keech a Frisková, sešli na jednom místě. A na stejném místě bude pradorský mnohoúčelový motor s naprosto nepravděpodobným antihmotovým zdrojem – a ten bude mít z boku přilepenou tabletku plošné výbušniny. Ebulan opět zaskřípal kusadly a rychle odeslal do člunu čtyři své výmazy s těžší výzbrojí.

Potom si znovu zavolal Vrella. Nedospělec pomalu vstoupil do místnosti a rozechvěle očekával instrukce.

„Věci se neobrátily úplně proti nám. Měli jsme kousek toho, čemu lidé říkají ‚štěstí'. Byl svolán Konvent, takže teď musíme mít jistotu, že se motor dostane na své místo."

„A co Frisková… otče?" zeptal se Vrell.

„Nejdůležitější je motor. Friskovou si musíme nechat v záloze pro případ, že tento Konvent bude zrušen a my budeme potřebovat nějaký způsob, jak svolat další."

„Rozumím, otče."

„Pojedeš s těmi čtyřmi výmazy, abys zajistil uskutečnění mého plánu."

Vrell sebou najednou přestal cukat a úplně znehybněl.

Ebulan pokračoval: „Odvez loď na Konvent. Dodržuj plány Friskové, pokud nezačnou být v rozporu s tímto záměrem. Ten je prioritní. Nečekám, že se vrátíš."

„Rozumím, otče."

Komora byla třicetimetrová koule ze zrcadlového skla, s podlahou z černého skla. Vlastní runsibl stál uprostřed, posazený na stupňovitém podstavci. Očividná podobnost s nějakým oltářem byla už dávno námětem holodramat a virtuální reality: z podstavce vybíhaly blyštivé, deset metrů dlouhé, dovnitř zakřivené býčí rohy a mezi nimi se mihotal vrchol skaidonské deformace: rozhraní s nadpozemským. Když se UI někdo

zeptal, proč tomu tak je, většina jich odpověděla dvojznačně. Strážcova odpověď na tuto otázku byla nekompromisně přímá: „A jaký design čekáte od někoho, kdo říká tachyonu ‚hráškově zelený'?" odsekl ostře.

Vrcholem právě prošla čtyři individua. Strážce zaznamenal přítomnost člověka s hadí adaptací, dvou žen v praktickém oděvu zkušených cestovatelů a jednoho svobodného golemového androida. Určitě turisté. Zatím žádní kontroloři ZBC, třebaže je očekával každou chvíli. Bleskově přenesl pozornost zpět na povrch planety a rozhlédl se tisícovkou očí, které tam měl rozmístěné. Nevšiml si ničeho neobvyklejšího, než byla bitka několika Hooperů, a tak se znovu plně soustředil na oko na jednom ze svých satelitů.

Údaj o použití antigravitace pocházel z lodi, a to bylo všechno, co se dalo přes silnou vrstvu mraků zjistit. Nebyl to registrovaný antigravitační agregát, tím si byl Strážce jistý, a nebyl to ani jeden z mnoha neregistrovaných, o nichž už věděl. UI trvalo necelou sekundu, než vyinterpolovala pravděpodobný zdroj agregátu. Otevřel soubor ‚anomálií' a prozkoumal pozorněji, co by se dalo najít – se zvláštním zřetelem na okamžik před antihmotovou explozí. Pradorská loď prolétla vrstvou mraků a prakticky se ukryla v ionizovaném plynu, který za sebou zanechala. Zdálo se být velice pravděpodobné, že exploze byla lest, která maskovala víc než jen shození záchranné kapsle. Stalo se něco důležitějšího než jen to, že sem dorazila Frisková. Jako předběžné opatření UI vyslala šifrovanou podprostorovou zprávu, kterou aktivovala satelit na druhé straně Spatterjaye.

Tento satelit, lesklý válec o délce dvaceti metrů, vychrlil dva jazyky fúzního ohně a začal měnit svou orientaci. Systémy uvnitř ožily a deset matně černých objektů začalo nasávat energii. Strážce teď upřel pozornost jinam.

PM12 A PM13 protrhly mořskou hladinu a vystřelily do vzduchu.

„Nevím, kdo je na palubě té plachetnice, ale zdá se nepravděpodobné, že to, co se tam dole děje, nemá souvislost s příletem pradorského plavidla. Ty, Třináctko, máš chameleonware – i když si nevzpomínám, že bych ho schválil. Chci, abys pronikla na palubu a podala zprávu o všem, co uvidíš. Dvanáctko, chci, abys dávala v celé oblasti pozor na anomální signály – jakékoli," nařídil Strážce.

„Nemusí to být Frisková. Ale jestli je to ona, v žádném případě se nemohla dostat tak daleko jenom v záchranné kapsli použité jako ponorka," řekla Dvanáctka.

„Já vím," odpověděl Strážce. „Pokud je to ona, pravděpodobně jí nepomáhá jenom hrstka Batijců. Jestli to není ona, můžete se vrátit k pátrání po ní nebo vyjít z tohoto bodu, pokud by existovala nějaká souvislost. Dvanáctko, chci, abys omezila svůj průzkum na velice slabý výkon, protože nechci, aby tě někdo zachytil. Třináctko, ty se mi budeš hlásit přímo přes podprostor. Prozatím budeme jen sledovat situaci a sbírat informace."

„Spolehněte se, šéfe," řekla Dvanáctka, když Strážce přerušil kontakt.

„Patolízale," zamumlala Třináctka, když se spolu hnaly oblohou.

Krunáti se dostali dovnitř velkou dírou v lodní přídi. Doutnající kousky jejich těl se povalovaly kolem ní, ale někteří pronikli dál, než byli zneškodněni. Jeden krunát bez nohou ležel na hromádce stočených lan a jeho rudé oči stále pobíhaly kolem dokola krunýře. Svan napadlo, že vypadá jako dospělý Prador, a stejně nebezpečně. Zalétla pohledem k místu, kde seděla opřená o přepážku mluvčí. Na klíně jí ležela pulzní pistole a pravou ruku měla nad loktem, kde byla amputována, staženou provazem.

Svan se zapomněla a zeptala se: „Nepotřebuješ pomoc?" Pak se podívala na Shiba, který se zděšeným úžasem hleděl na beznohého krunáta.

„Je nešťastné, že tato jednotka ztratila ruku," řekla mluvčí. Svan na ni znovu pohlédla a připomněla si, že to ve skutečnosti není lidská bytost, ale jen nástroj Pradora zavřeného v lodi, jeho oči, uši a… ruka. Mrzutě potřásla hlavou. Pak si přestala výmaza všímat a jala se zkoumat poškození lodi.

Ukázala na proražený trup. „Máme dostatečné vybavení, abychom si s tím poradili?" zeptala se Shiba.

„Připevním na to několik plachet – zevnitř a zvenčí – a mezeru vyplním těsnící pěnou. To by neměl být problém," řekl, aniž odtrhl oči od krunáta.

„Jeden problém je naléhavější," řekla mluvčí. Oba Batijci se otočili a dívali se, jak si sundala provaz a nechala ho spadnout, potom se postavila a schovala zbraň do pouzdra. Pokračovala: „Rebecca Frisková už několik dní upadá do hlubokého nervového konfliktu se svým tělem. Má u sebe lék, který by ji toho problému mohl zbavit, ale od příjezdu jej neužívá pravidelně. Nervový konflikt u ní tudíž vyvolává psychózu se záchvaty schizofrenie."

„Usmažená UI," prohodil Shib a odvrátil se od krunáta. Vypadalo to, že se už ovládá lépe. Svan to potěšilo.

„Co máme udělat?" zeptala se Svan.

„Musí začít brát ten lék pravidelně. Pokud to neudělá, mohla by se pro tuto loď stát nebezpečím. Navíc, dokud se chová takto, bude pro vás těžké provést opravy, a my nechceme, aby antigravitační agregát byl v chodu o mnoho déle.“

„Tak jí běž říct, ať si ten pitomý lék vezme,“ řekla Svan. „Na mě právě vystřelila.“

„Když nastavíte paralyzující pistoli na vysoký výkon, mělo by se vám podařit zneškodnit ji.“

„To určitě,“ řekl Shib a obrátil oči v sloup.

„Opakuji, že když to neuděláte, stane se nebezpečím pro sebe i pro ostatní.“

„Vyprávěj mi o tom,“ řekla Svan a otočila se, aby si prohlédla díru v trupu.

„Jestli to neuděláte,“ pokračovala mluvčí, „budete si také muset najít alternativní způsob přepravy z této planety.“

Batijci na ni vytřeštili oči.

„O co ti jde, Pradore?“ zeptala se Svan. „Jí rozumím. Chce se zbavit Keeche. Chce ho mrtvého. O co jde tobě?“

„O přátelství,“ řekla mluvčí.

„Odpověz na tu otázku a já pak udělám, o co žádáš,“ řekla s pohrdáním Svan.

„Ty nevěříš, že to dělám v zájmu přátelství?“ zeptal se Prador prostřednictvím své mluvčí.

„Ne, nevěřím.“

„Tak dobrá – je to politika. Naše království pomalu ale jistě navazuje těsnější vazby s Řádem. Jak tato pouta sílí, stává se ze mne čím dál víc vyvrženec z vlastní společnosti, protože mám vazby na obchod s vyvrtanými lidmi. Přišel jsem všechny takové vazby ukončit.“

„Ale jednou z těch vazeb je Frisková,“ řekla Svan.

„Je pravda, že pro ni mám jistou slabost,“ řekla mluvčí.

„Další je Keech,“ řekl Shib, „ale toho bys určitě mohl přenechat jí a nám.“

„To není všechno,“ řekl vzdálený Prador.

„Kdo dál?“ zeptala se Svan.

„Každý, kdo tady byl kdysi otrok, když probíhalo vyvrtávání. Mnozí jsou tady pořád. Jsou to lidé jako Drum: Staří kapitáni.“

Svan chápavě přikývla. „Jsou to všechno svědci,“ řekla. Shib se na ni tázavě zadíval. Vysvětlila: „Pro pradorskou politiku je to typické. Jelikož všechno, co je napsané nebo nahrané, může být falzifikát, před zákonem

jsou důvěryhodná pouze slovní prohlášení svědků. V podstatě to funguje tak, že když neexistují žijící svědci, může ti projít prakticky všechno.“

„Chápeš to správně,“ řekla mluvčí.

„Bude problém všechny je vystopovat,“ namítl Shib.

„Při opravdu významných událostech se všichni Staří kapitáni sjíždějí na Konvent. Přítomnost Hoopovy milenky zde jistě takový Konvent svolá.“

„A co potom?“ zeptal se Shib.

„Mají tady velice primitivní výzbroj.“

„Rozumím,“ řekl Shib.

Svan vytáhla z opasku paralyzující pistoli a upravila nastavení. Shib ji chvíli pozoroval a pak udělal na své totéž.

„Fajn, tak pojďme naši velitelku poslat do hajan,“ řekla.

Nahoře na palubě Frisková dál pálila hned po tom a hned po onom – a chichotala se věcem, které viděla jenom ona.

Janer se díval, jak se slunce utápí v kalném západu. „Vůbec si nedokážu představit, jakým utrpením prošel,“ řekl.

„To nedokáže nikdo z nás,“ odpověděla Erlin. „Nechápe to ani *on* sám – proto jeho mysl zemřela, proto se stal Ambelem.“

„Nevím, co si o tom mám myslet,“ přiznal Janer.

„To není nic překvapivého,“ řekla Erlin. „Je to velice dlouhá a složitá historie.“

„Ne, o to mi nejde – myslím několik jiných věcí.“

Erlin se na něho dívala a čekala.

Pokračoval: „Vím, že Hoopeři mají práh bolesti velmi vysoko, Ale je evidentní, že bolest *cítí*.“ Kývl směrem k Forlamovi, který stál na zádi, nedaleko Keeche. „Viděl jsem, jak ho v souboji vykuchali, ale to bylo naaranžované představení, do kterého šel vědomě. Byly za tím jenom peníze nebo i něco jiného?“

„Je pravda, že někteří mají k bolesti zvláštní vztah,“ uznala Erlin. Zdálo se, že o tom nepřemýšlí dvakrát ráda.

„Jaký vztah?“

„Některé nervové dráhy se promíchají. Při vážném zranění se to může stát. Znovu a znovu přicházejí k úrazu a pak najednou zjistí, že se vystavují stále většímu nebezpečí. Většinou to není vědomá záležitost, i když někteří začnou chápat, co vlastně chtějí.“

„Oni *chtějí* bolest?“

„Dává jim to pocit, že jsou naživu.“

Janer zavrtěl hlavou a zahleděl se na moře.

„Možná právě proto chtějí dál pronásledovat tu hroznou věc," řekl.

„Možná, ale to je něco, co je třeba udělat. Musí být zabita."

„Proč?" zeptal se Janer, překvapený jejím důrazem.

„Hlava půjde tam, kde je tělo, a tělo je na Stahovačově ostrově. Oni tam chtějí jet a zlikvidovat Stahovače úplně."

„Takže Stahovač je Jay Hoop? Víš, až doteď jsem té historce nikdy nevěřil." Na okamžik se odmlčel. „A hlava teď… plave k vlastnímu tělu – ?" Nepatrně se té představě usmál.

„Ano, aby se s ním znovu spojila. A to se nesmí stát."

Janer si ji dlouho prohlížel. Měl pocit, jako by ho někdo uvrtal do jedné z těch podivnějších zápletek pro VR. Pokaždé, když si začal myslet, že rozumí situaci, zamotala se ještě víc.

Pokusil se stočit rozhovor k prozaičtějším věcem. „K čemu je vlastně ten Konvent?"

„Staří kapitáni se sejdou a projednají rozsudek nad Ambelem. Možná se rozhodnou hodit ho znovu do moře – nebo do ohně. Ale možná dojdou k závěru, že už trpěl dost."

Janer se na ni znovu pozorně zadíval.

„Jaký pocit z toho máš ty?"

„Nevím," odpověděla Erlin.

Janer přikývl. Rukou si pohrával s úlovým komunikátorem v kapse. Ani on nevěděl, co vlastně cítí. Bral Ambela jako soka ve vztahu k Erlin, ale podobně jako Rona s jeho medvědí silou a nevzrušeným klidem bylo těžké si Starého kapitána neoblíbit.

Svan skočila do úkrytu. Frisková se bavila tím, že vypalovala díry do paluby okolo ní. Výstřel, který jí adresovala Svan, udělal na zábradlí miniblesk, ale nijak jí neublížil. Druhým výstřelem zasáhla Druma. Kapitán zakašlal, jako by ho někdo udeřil do hrudi, ale zůstal u kormidla, pevný jako monolit.

„Vylezte, vylezte, ať jste kdekoli!" vykřikla Frisková a propálila několik děr do zajaté plachty. Její křídla visela ochable, ale krk přichycený skobami se zachvěl.

„Frisková!"

Frisková se otočila právě včas, aby stačila zahlédnout Shiba, jak sedí obkročmo na zábradlí na levoboku. Pulz ji zasáhl do prsou a odmrštil dozadu. Pokusila se zvednout zbraň, ale byla zasažena druhým a třetím

pulzem. Zatímco klopýtala pryč, Shib si upravil zbraň. Čtvrtý pulz ji přirazil zády na Druma a pak už ji obestřela temnota.

„Dostal jsem ji!“ zařval Shib, došel k ní a postavil se nad ni. Svan vyšla z úkrytu a vyšplhala se na kabinovou palubu. Probodla Friskovou nenávistným pohledem.

„Jakým nastavením?“ zeptala se.

„Šestkou,“ odpověděl Shib. „Na Hoopery.“

„Ale ona na sobě nemá žádné stopy po pijavicích,“ poznamenala Svan. „Třeba to nic neznamená. Budeme si to muset zapamatovat.“ Oba se obrátili, protože po žebříku za nimi nejistě vylezla mluvčí.

„Co teď?“ zeptala se Svan.

„Opravte poškození lodi. Používání antigravitace vzbudí nežádoucí pozornost. Potom počkáme na můj člun,“ řekla mluvčí.

„Ještě jedna věc,“ ozvala se Svan, když se mluvčí obrátila k odchodu. „Říkal jsi, že kapitáni se musejí dozvědět, že Frisková je tady, aby svolali Konvent. Tím, že honíme Keeche, se k tomuto cíli nijak nepřibližujeme.“

„Kapitáni už vědí, že tady je, ale to je teď stejně zbytečné, protože Konvent byl svolán k našemu příštímu cíli. Mohlo by se zdát, že jediným zbývajícím členem Hoopovy bandy je kromě něho samého Rebecca, ale byl nalezen Gosk Balem. Živý.“

„Hoop je tady také?“ zeptal se Shib, ale mluvčí slezla bez odpovědi na dolní palubu a pak se rychle vrátila do nákladového prostoru.

„Pohlídám ji,“ řekla Svan a pokynula hlavou k ležící Friskové. „Ty se zatím pusť do oprav.“

Shib se podíval na svou zmrzačenou ruku. Po chvíli přišel k Friskové blíž a tvrdě jí dupl patou do obličeje. Chystal se to udělat ještě jednou, ale Svan ho stáhla zpátky.

„Na to bych se vykašlala,“ řekla. „Jestli je Hooper, nejspíš si toho ani nevšimne, až přijde k sobě. A teď, jak jsem řekla, opravy.“

Shib na ni ostře pohlédl.

„Zaplatí za to,“ zavrčel.

„Opravy,“ zopakovala rázně Svan.

Shibovi zůstalo ještě dost pudu sebezáchovy, aby poznal v jejím tónu hrozbu a odešel dělat, co dostal za úkol. Svan se za ním dívala, s rukou na pažbě pulzní pistole. Aniž si toho někdo z nich všiml, k vršku stěžně doplul mořský koník, který měl stejnou barvu a texturu jako obloha, a usadil se tam. Okamžitě změnil vzhled, aby odpovídal barvě a textuře stěžně, čímž ho obohatil o barokní a poměrně zvláštní ozdobu. Plachta otevřela jedno ztvrdlé oční víčko, na okamžik ukázala temně rudou zřítelnici, a rychle je

zase zavřela. Drum apaticky vzhlédl k vrcholku stěžně a pak sklopil oči ke svým rukám na kormidle. Bolestivě pomalu zvedl ze dřeva jeden prst a pak jej vrátil zpět. Vzadu na krku se mu objevila díra, která obnažila matný kov pavoučího otročího aparátu.

S příznivým větrem v plachtách *Treader* vyplul od atolů na Hlubinu. Slunce zapadlo v nehlučné zelenomodré explozi a hustá mračna uvrhla moře za lodí do hlubší tmy. Keech se u zábradlí zachvěl a vyzkoušel prsty zraněné ruky.

„Bolí?“ zeptal se Forlam s přehnaným zájmem.

Keech přikývl a sevřel ruku v pěst. Chtěl být plně připravený na to, co přijde. Zatím se nerozhodl, co s Ambelem – ale pokud by jeho konečné rozhodnutí bylo v rozporu se závěrem Konventu, chtěl být připraven a schopen je naplnit.

„Stahovač rozdává bolest,“ řekl Forlam.

„Nepovídejte,“ odvětil Keech.

Forlam pokračoval: „Pecka prý chytil, úplně ho svlíkl z kůže a potom s ní běhal kolem a mával jako s kombinézou. Peck už od té doby není jako dřív.“

Keech předpokládal, že on by také nebyl. Také přemýšlel o důvodu Forlamova intenzivního zájmu.

„Jak je možné, že žil tak dlouho? Copak jste o tom všichni nevěděli?“ zeptal se.

Vzadu a po jedné straně lodi moře odráželo žlutou zář, jak Peck a Pland chodili po palubě a zapalovali lampy. Keech se rozhlédl po lodi. Anne stála u stěžně a rozřezávala červorožčí maso pro plachtu. Janer a Erlin odešli dolů a Keechovi blesklo hlavou, jestli dnes budou spát na jednom lůžku. Z kabinové paluby bylo slyšet tlumené zvuky rozhovoru mezi Ambelem a Ronem. Ambel byl u kormidla. Jeho mohutná, rozložitá silueta se rýsovala proti západu slunce. Když se Ron postavil vedle něho, prakticky se nedalo poznat, kdo je kdo.

„Všichni o tom nevěděli. Nechávali si to pro sebe,“ řekl Forlam, jako by si stěžoval, že mu byla zatajena poloha nějakého pokladu.

„Kdo to tedy věděl?“ zeptal se Keech.

„Většinou Staří kapitáni.“

„Ale pořád to nevysvětluje, proč to mohlo žít dál.“

„To asi ne.“

„Balem to věděl a neudělal nic,“ zkusil Keech.

Forlam se zatvářil ztrápeně. „Definitivní smrt toho – možná to bylo na rozhodnutí Konventu, nejenom kapitána Ambela.“

Keech to dál nerozebíral; *tentokrát* také žádný Konvent nerozhodl o tom, že je třeba Stahovače pronásledovat a zabít.

„Kolik je kapitánů?“ zeptal se.

„Podle posledního sčítání třiadvacet,“ odpověděl rychle Forlam, ztracený v nějakých zvláštních vidinách, oči vytřeštěné do tmy.

„A váš Ambel patří k nejváženějším z nich.“

„To je pravda.“

Keech přikývl a otočil se, aby zamířil do kajuty. Byl z toho muže nervózní a měl zřetelný pocit, že na něm něco není v pořádku – což bylo zajímavé hodnocení od někoho, kdo byl ještě nedávno chodící mrtvola. Keech se také cítil unaveně, a i přes všechny nejistoty a pochybnosti se mu to líbilo. Dokonce i nepříjemné pocity byly lepší než necítit vůbec nic.

„Nezasahovat,“ rozhodl Strážce.

„Ale oni mu dali otročí aparát,“ namítla podmysl.

„Nezasahovat.“

„Vždyť jsou to zločinci. Je to Rebecca Frisková. *Měla* bych něco udělat.“

„Nezasahovat.“

„Ale –“

„Vždycky tě můžu zavolat zpátky a poslat místo tebe PM Dvanáctku,“ nadhodil Strážce. „Také má chameleonware – náhodou schválený ode mě.“

Od robota přišlo nesrozumitelné mumlání.

„Co to bylo?“

„Nic, Strážce. Slyším a poslouchám.“

Strážce přerušil spojení a zvážil své možnosti. Přidělil situaci se ZBC malou prioritu a rychle si dal dohromady fakta, která byla jistá. Kosmická loď zničená explozí na oběžné dráze byla zřejmě zástěrkou pro přílet Rebecky Friskové na Spatterjay. A dorazila krátce po Sablu Keechovi. Setkala se tady se žoldnéři a vyrazila za kontrolorem. To všechno vypadalo docela jednoduše, dokud se nezačaly zohledňovat některé další okolnosti.

Za prvé, agenti v neznámých službách rozšířili informaci, že na planetě je Rebecca Frisková, což vedlo k tomu, že byl svolán Konvent. Frisková se nějakým rychlým způsobem přemístila na plachetnici, na níž teď byla, a instalovala na ní antigravitační motor. To bylo znepokojivé, protože kosmická loď, která údajně explodovala, byla schopná nést pouze určitou

třídu záchranných kapslí, které se v ponorkovém režimu nemohly pohybovat tak rychle, jak to dokázala ona. Co se tady dělo?

Strážce se rozhodl rozšířit pole své logiky. Výsledky: bezprostředním důsledkem prozrazení přítomnosti Friskové na planetě bylo svolání Konventu Starých kapitánů. To nedávalo smysl. Ale co třeba nějaká souvislost s Pradory? Strážce otevřel Hoopovy soubory a začal kontrolovat souvislosti s Pradory a porovnávat je se současným děním ve Třetím království. Zdálo se, že nejnápadněji vystupuje jméno Ebulan, lidské jméno pro jistého velice starého dospělého Pradora. Strážce pomalu začal rozeznávat rýsující se možný scénář.

PM13 pokračovala ve své tiché hlídce. Dívala se, jak Shib pověsil na díru zející v přední části lodi dvě plastové desky, malým ohřívačem je vymodeloval do tvaru trupu a pak mezi obě desky vstříkl těsnící pěnu. Pěna zatuhla okamžitě a Shib odešel opatrně vypnout antigravitační motor. Loď dosedla zpátky do moře a záplata vydržela. Třináctka krátce uvažovala o tom, že by do opravy vnesla několik slabých míst, ale nakonec zjistila, že si netroufá vzepřít se Strážci. Obrátila tedy pozornost jinam.

Plachta se pomalu vzpamatovávala, třebaže zranění, která utrpěla, byla vážná. Mozek měla částečně uvařený, ale nebyl zničený úplně a momentálně se regeneroval. Zatím nemohla dělat nic, neboť jí krk přibili ke stěžni skobami, ale pracovala na tom: metodicky ohýbala krční svaly a opírala se jimi do kovových pásků, které jej držely.

Drum představoval mnohem zajímavější možnost. Třináctka si všimla kapitánova pohybu prstem a z odposlechu rozhovorů mezi Shibem a Svan si odvodila, že k nehodě došlo zčásti proto, že Drum okamžitě neposlechl slovní příkaz od Svan. Také si všimla, že Drumovi se vzadu na krku ukázal typicky pradorský kov, a usoudila, že mu nasadili pavoučí otročí aparát, ale že kapitán není *úplně* vyvrtaný. Jeho tělo prostoupené virem se snažilo odmítnout zařízení, jež ho ovládalo – tak jako se tělo, které Frisková ukradla, snažilo odmítnout to, co z ní zůstalo. Takové nekonečné možnosti.

V tomto okamžiku však plachtě ani Drumovi nehrozilo bezprostřední nebezpečí. Přesto bylo pravděpodobné, že kdyby se někomu z nich naskytla možnost ráznější akce, vystavili by se smrtelnému ohrožení. Podmysl se rozhodla, že v takovém případě může zasáhnout, navzdory Strážcovým příkazům. A tak si hověla nahoře na stěžni s pocitem, který byl u UI obdobou samolibého uspokojení, a očekávala další vývoj událostí. Pak uviděla, jak z nákladového prostoru vylezla nějaká jednoruká žena, a když si přečetla pradorské znaky vytetované na jejím těle, náhle si uvědomila, že jejich pozornosti uniklo něco velice důležitého.

„Strážce! Pradorský výmaz!“ byla celá zpráva, kterou vykřikla, než byla stržena dalšími, poněkud hektickými událostmi. Loď obklopil záblesk intenzivního světla a otřáslo jí zahřmění. Třináctka ještě stačila v moři zaznamenat něco kovového – než její smysly otupěly a energetický výboj jí spálil antigravitační jednotku.

„Sakra,“ uklouzlo jí, než se zřítila z vrcholku stěžně a zasekla se dole do dřevěné paluby.

Shib na barokního kovového robota zamířil zbraň. Mořský koník se kolébal v rozštípnuté desce a z několika malých otvorů vyfukoval obláčky kouře.

„Robotí skořepina – nejspíš s jednou Strážcovou podmyslí uvnitř,“ řekla Svan. „Dostala zásah elektromagnetickým pulzem. Ta už se nezvedne.“

„Co s ní mám udělat?“ zeptal se Shib.

„Hoď ji přes palubu.“

Shib sklonil zbraň a přistoupil k robotovi. Pokusil se ho vyprostit zraněnou rukou, ale nakonec musel zastrčit zbraň do pouzdra a použít obě ruce, aby věc z paluby vytáhl. Když ji konečně zvedl, zjistil, že je těžká jako dělová koule. Zároveň byla horká. Dál vyfukovala kouř a vydávala tiché bzučivé zvuky. Hodil ji do moře a díval se, jak se rychle potápí – a pak se rychle otočil a znovu vytáhl zbraň, protože za sebou uslyšel cáknutí. Když poznal klínovitý pradorský transportér, který se vynořil z moře na druhé straně lodi, nechal ji klesnout.

Transportér se srovnal se zábradlím a otevřel se jako škeble. Zevnitř vyskočil v plné válečné výstroji velký dospívající Prador, kterého předtím zahlédl v torpédoborci. Když tvor dopadl na palubu, rozkolébal celou loď a pancéřované hroty na jeho nohou zajely do plaňkování jako dýky. Při otáčení vyškubl z paluby třísky a mávnutím klepeta zničil část zábradlí. Touto mezerou za ním rychle vyskákali čtyři těžce naložení lidští výmazové, stejně po zuby ozbrojení jako on.

„Vraťte se na původní kurz – hned,“ zachrčel Prador z malého překladače.

„A když to neuděláme?“ zeptal se Shib.

Neměl čas ani na to, aby se sklonil. Obrněné klepeto páchnoucí mořem ho chytilo kolem krku a zvedlo z paluby.

„Všichni jsou postradatelní,“ zaskřehotal Vrell. „Všichni.“

Postavil Shiba zpátky na palubu a ten ho probodl pohledem plným nenávisti a odporu. Když Prador muže konečně pustil, podíval se nahoru na

kabinovou palubu, kde Svan stála u Drumova ramene a vydávala rozkazy. Motor rozčeřil moře za lodí a Drum otočil kormidlem. Loď se otočila ze směru, kterým byla unášena. Transportér se jí držel u boku jako přílipka.

Svan odstoupila od Druma a ostražitě se dívala, jak jeden z výmazů vylézá po žebříku. Výmaz se podíval přímo do naleštěné hlavně Svaniny zbraně, pak došel k Friskové a dřepl si k ní. Vytáhl z jejího opasku injektor a rychlým pohybem ho zahodil přes bok lodě. Novým injektorem jí pak vpíchl dávku a nahradil ten, který byl předtím na opasku. Svan se na to dívala a okamžitě pochopila, že se stala obětí podvodu. Slezla na dolní palubu a postavila se vedle Shiba. Společně pak mlčky přihlíželi, jak výmazové začali přišroubovávat k palubě výzbroj a obranné prostředky. Jejich transportér, nyní prázdný, se potopil zpátky do moře.

„Trošku se nám to komplikuje," poznamenal Shib s pohledem upřeným na Pradora. Na čele se mu perlil pot.

„Jakmile se naskytne šance, zmizíme odsud," zašeptala Svan.

Shib si stále mnul hrdlo. „Je fajn dostat šanci," řekl.

Strážce zaregistroval zprávu i elektromagnetický pulz a vzápětí všechny jeho spekulace a výpočty zapadly do logického celku. Někde dole na planetě byl pradorský *dospělec*. Musel tam být, aby ovládal lidského výmaza. Rebecca Frisková a události na Drumově *Cohornu* byly najednou důležité jen do té míry, jak souvisely s přítomností toho Pradora.

„PM Dvanáctko, udržuj si od té lodi odstup. Nebudu ti to opakovat znovu," varoval Strážce robotka, když zaznamenal, že se znovu přibližuje.

„Promiňte, šéfe."

Strážce pokračoval: „Nenapadlo tě, že trosky, které jsi před časem obhlížela, mohl na oběžnou dráhu někdo nainstalovat? Že ve skutečnosti žádná loď v atmosféře nezanikla?"

„Ne, šéfe."

Strážce znovu prošel svůj obrazový archiv, čímž si jen potvrdil, že – pochopitelně – žádné z jeho očí nebylo dost blízko, aby mohlo identifikovat, jaký typ plavidla se k Spatterjayi vlastně přiblížil.

„Tebe to evidentně nenapadlo také," ozval se jiný hlas.

„Snajpre, toto je soukromý kanál," řekl Strážce.

„Jasně, a tvoje zabezpečení nestojí za nic. Hele, tak kdy se rozhoupeš k nějaké přímé akci?"

Kdyby se Strážce mohl usmát, v tu chvíli by to udělal. Válečnému robotovi stačila nejmenší skulina v jeho brnění, aby si přes ni našel

cestičku, a to ještě z mořských hlubin a z břicha mařeny; důkaz, že Snajpr ani po takové době nepatřil do starého železa.

„Naším prioritním úkolem je najít to pradorské plavidlo. PM Třináctku vyřadil EM granát, což je zbraň, která se v jejich válečných plavidlech používá často. Když se to dá dohromady s rafinovaným manévrováním, které při příletu předvedli, nevychází z toho nic menšího než útočná loď.“

„Jasná věc, tak co s tím hodláš dělat?“ zeptal se Snajpr.

„PM Jedna až Deset, aktivujte se, nahrajte se do robotických skořepin na obranném satelitu Alfa a zkontrolujte systémy,“ řekl Strážce.

„To už je lepší, ale stačí to? Ta banda jsou jenom policejní kousky. Ty potřebuješ vojáky, ne dráby,“ prohlásil Snajpr. „Proč bych se také nemohl zapojit do hry?“

„Ty zůstaneš přesně tam, kde jsi, dokud situace nezačne být kritická – i když něco jiného bys pro mě udělat mohl.“

„O co jde?“ zeptal se nevrle Snajpr.

„Chci od tebe překryvný program. Ty víš jaký.“

Snajprova odpověď prosvištěla podprostorem: komprimovaný balík virových informací. Strážce si prohlédl jeho formát a titul, jímž byl označen, a pak jej odvysílal přímo do válcového satelitu, který se přemisťoval do zadané pozice. Jeden z jeho dlouhých portů se otevřel a ven vypadlo deset černých rakvovitých útvarů. Při vstupu do atmosféry se rozzářily jako rozžhavená želízka.

„PM Dvanáctko, chci tě v takové pozici, abys je mohla vést. Zpočátku budou trochu vykolejené.“

„Jo, to slyším,“ řekla PM 12.

Strážce se zaposlouchal do důvěrného štěbetání deseti podmyslí.

„Nakopeme jim prdel,“ byl ústřední motiv, překrývající zvuky provázející nabíjení mechanických střelných zbraní. Strážce s pobavenou tolerantností rodiče pozoroval, jak pokračují v sestupu k povrchu planety. Podmysli, které se předtím používaly pouze k ekologickému, geologickému a meteorologickému průzkumu, se změnily velice málo, přestože se nahrály do nejnovějších policejních skořepin. Snajprův překryvný program to okamžitě změnil. Nebyla ostatně náhoda, že se jmenoval ‚postoj‘.

* * *

Ať se Ambel snažil sebevíc, za bolest se vrátit nedokázal. Jeho první křik na palubě Sprageho lodi před všemi těmi lety byl jeho porodním křikem. *Teď jsem Ambel, nejsem ta zrůda, která cpala Hoopery do pece – a oni to poznají.* Ale ani přes tyto úvahy se nedokázal zbavit vzpomínky na

vyčítavý pohled, který mu věnoval Boris. Přesto to nebyly lži; *Nejsem Gosk Balem. Nejsem.*

„Jdu do postele," řekl Ron. „Za pár hodin mě probuď."

„Lehni si do mé," řekl Ambel.

„Lehnu," odpověděl Ron. Když procházel kolem Ambela k žebříku, poplácal ho po zádech. Ambel čekal, až uslyší zvuk zavíraných dveří, a pak si náhle vzpomněl, že tam žádné dveře nejsou. Stahovač utekl a všechna tajemství byla venku. Ohlédl se a zjistil, že i Sable Keech konečně odešel do své kajuty. Na palubě zbýval už jenom jeden mladší námořník kontrolující lampy a Anna s Forlamem, kteří soudě podle pozornosti, co si navzájem věnovali, zamíří do kajuty zanedlouho. Ambelovi se mihla hlavou šílená myšlenka: s Ronem by mohl mít problémy, ale harpuna namočená do sprinu by tu věc rychle vyřešila. Zbytek by zabil snadno, možná s výjimkou Keeche. Nemohl vědět, jaké zbraně má pozemský kontrolor u sebe. Ambel zavrtěl hlavou. Měli takové myšlenky občas i ostatní?

Měl takové myšlenky proto, že pod všemi těmi roky, kdy byl Ambel, byl ve skutečnosti stále Gosk Balem? Ne. Věřil, že podobné věci občas napadají i ostatní. Charakter se projeví v tom, co člověk dělá, ne v tom, o čem přemýšlí, že by udělal mohl. Ve skutečnosti by ty lidi nedokázal zabít o nic víc, než mařena dokáže létat.

„Hluboké myšlenky?"

Ambel se podíval stranou. Erlin potichu vylezla na kabinovou palubu a postavila se vedle něho. Vůbec ji neslyšel přijít. Podíval se dolů na její bosé nohy, pak na tenký trikot, který měla na sobě, a nakonec na její obličej.

„Boris jim říká ‚dlouhé myšlenky', protože když se zamyslíš příliš hluboko, ztratíš cíl z očí. Boris má plno takových pitomých poznámek."

„Zranil tě," řekla Erlin.

„Bolelo to, ale nečekal jsem nic jiného. Překvapuje mě, že Anne a Pland mi pořád říkají kapitáne a pořád se chovají přátelsky. Buď žádnou zradu necítí, nebo jenom čekají na příležitost, aby mě hodili přes palubu."

„O tom pochybuju. Nepřekvapuje tě, že ti pořád říká kapitáne Peck?"

„Peck mě nemůže ničím překvapit. Stahovač mu obrátil kůži naruby a obrátil mu naruby také hlavu. Ten už je dávno podivín."

„Zabíjel by pro tebe."

Ambel na ni dlouho upíral svůj klidný pohled, potom se otočil dopředu a pomalu přikývl. Erlin přistoupila maličko blíž a vzala ho za ruku.

„S Peckem bych si měl nejspíš trochu promluvit," řekl. „Nechtěl bych, aby udělal něco drastického."

„Chceš vědět, proč jsem se vrátila?“ zeptala se Erlin.

Ambel se otočil a podíval se na ni. „Tušil jsem, že mi to časem řekneš, až budeš sama chtít,“ odpověděl.

Erlin ruku odtáhla a ve tváři se jí mihl rozmrzelý výraz. „Záleží ti na tom vůbec?“

Ambel na ni pohlédl. „Samozřejmě že mi na tom záleží. Kritická otázka musí znít: záleží na tom *tobě?*“

Nadechla se a začala znovu. „Takže ty *víš*, proč jsem se vrátila,“ řekla.

„Ano,“ odvětil Ambel. Ruce mu zlehka spočívaly na kormidle, jeho tvář byla skoro poklidná, „ale bude nejlepší, když mi to řekneš ty.“

Erlin se znovu přerývaně nadechla, ale všechna připravená slova se rozplynula jako dým. „Vrátila jsem se, protože to tam začíná být tak strašně prázdné,“ řekla. „Někdy nevidím smysl, proč pokračovat. Úspěch, nebo neúspěch? Po čase ti na tom rozdílu přestane záležet…“ Erlin se odmlčela a zvedla oči k Ambelovi v naději, že pochopí.

Ambel přikývl. „Poznal jsem ten pocit také a možná ho ještě cítit budu. Nakonec najdeš klidný střed a prostě žiješ dál. Žiješ pro přátelství a zářivý východ slunce, pro chladivý vítr ve tváři nebo červí stejk na pepři. Raduješ se stejně z chuti mořské tříště jako z objevu nadsvětelného pohonu nebo ze záchrany lidského života. Protože můžeš žít věčně, raduješ se z toho, co je *teď*. Nemusíš spěchat jenom proto, že máš vymezený konečný interval. Je to banální, ale je to pravda,“ řekl. Slova z něho vycházela stejně rytmicky, jako vlny pomalu pleskaly o bok lodě.

„Slyším, co říkáš, ale necítím to,“ řekla Erlin.

Ambel si ji zamyšleně prohlédl. „S tím nic nenadělám. Buď to přijde s léty, nebo to nepřijde vůbec. Je tady třiadvacet Starých kapitánů, ale to neznamená, že všichni jsou bývalí Hoopovi otroci. Staří kapitáni jsou ti z nás, kterým se podařilo ‚dožít do tišiny‘, jak se říká. Někteří mají jenom pět nebo šest století. Včetně těch, kteří jsou mimo planetu, odhadujeme, že je nás kolem stovky. Zbytek…“ Ambel pokrčil rameny.

„Proto potřebuju být s tebou.“

Ambel čekal.

„Potřebuju pomoc. Potřebuju někoho, kdo by mě vedl. Čísla už znám: těch, kteří ‚dožili do tišiny‘, je míň než jeden ze sta. Stejná čísla platí pro lidi tady i na Zemi.“

„Takže ty chceš žít? To je nejlepší výchozí bod,“ řekl jí Ambel s vážnou tváří.

„Nevím jistě, jestli to chci,“ odpověděla Erlin.

„Jestli nechceš, pravděpodobně toho později budeš litovat," řekl Ambel.

Erlin se zasmála. Ambel si koutkem oka všiml, že její napětí se rázem zmírnilo. Pokračoval v kormidlování lodi, spokojený s mlčením, ve svém klidovém bodě.

„Janer…" začala váhavě Erlin.

„Já vím," řekl Ambel. „Víš, nic není trvalé. I *my* se s léty měníme. Je v tom radost a požitek, pokud k tomu najdeš správný přístup. Zůstaň nějaký čas s ním a pak přijeď za mnou. Všechno, co udržuje tvůj zájem, tě udržuje při životě, a ty momentálně potřebuješ, aby ti roky přibývaly. Podle mých zkušeností je nejvíc sebevražd před třísetletou hranicí. Potom připadá smrt obvykle na vrub nehody nebo záměru někoho jiného. Přežij tu mez a s největší pravděpodobností budeš žít dál, pokud nemáš nějaké nepřátele, o kterých nevím."

„To si nemyslím."

„Dobrá," podíval se na ni. „Svým způsobem je to akademické. Sám tady možná už brzy nebudu. Možná budu zpátky v moři nebo v ohni… Můžeme tady a teď udělat dohodu?"

„Co chceš?" zeptala se s obavami Erlin.

„Jestli bude rozsudek v můj prospěch, slibuju, že udělám všechno, co bude v mých silách, abych ti pomohl žít: abych tě převedl do tvého bodu klidu a ticha. Za to od tebe chci slib pro případ, že by rozsudek byl proti mně."

„Řekni mi to."

„Mám v kajutě několik krystalů sprinu. Než mě hodí do moře nebo upečou, musíš mi jeden krystal přinést. Přišel jsem sem ze světa bolesti a rozhodně se tam nechci vrátit."

„To ti můžu slíbit."

„Dobře, Erlin. Teď běž za tím svým sršňákem."

Erlin se usmála a šla udělat, co jí řekl. Ambel se za ní díval a přitom se usmíval. Vítr ho chladil do tváře a on cítil na jazyku chuť soli z mořské tříště.

14

Jak rostla jejich velikost a kalorické nároky, surmovky sestupovaly hloub a hloub do oceánu a jejich těla se přizpůsobovala tamnímu obrovskému tlaku. Pomalý výstup, při němž se skrývala v puklinách a pevně se přichycovala skalních stěn pokaždé, když se heirodont přiblížil, a dlouhé skrýváni v poslední trhlině, dokud heirodont neztratil trpělivost a neodešel, umožnily této konkrétní surmovce, aby se pozvolna přizpůsobila klesajícímu tlaku a nedostala surmovčí obdobu kesonové nemoci. Bohužel, následkem jiných vlastností, jako jsou rozdílná slanost a teplota a extrémní změna stravy, se teď obří surmovka začínala cítit poněkud podrážděně a přála si, aby se mohla vrátit do hlubin a vyhledat filtrouše. S těmito úvahami začala klouzat k okraji příkopu. Byla jen několik metrů od cíle, když se heirodont vynořil z hlubin před ní – teď, když se na jeho tělo začaly přichytávat pijavice, ještě popudlivější.

Boris se bez valného úspěchu snažil smířit s tím, že jeho život se změnil a že fakticky není čeho litovat. Podrážděnost, která byla výsledkem tohoto nezdaru nějak se s tím vším vyrovnat, vedla k tomu, že ho Goss vykopala z kóje, kterou spolu sdíleli.

„A nevracej se, dokud nepřijdeš na to, co doopravdy chceš!“ křikla za ním a ukázala mu záda.

Boris šplhal nahoru na palubu *Achaba* a uvažoval, co přesně tím myslela. Pozdravil se s Gollowem a několika Ronovými mladšími námořníky, kteří seděli pod lampou a hráli karty. Pak přešel k zábradlí na levoboku, aby se vymočil do moře. Když si zapínal kalhoty, zalétl pohledem k Roachovi, který stál u kormidla. Námořník se na něho významně ušklíbl.

Boris se otočil na druhou stranu. Roach zřejmě zaslechl, jak na něho Goss křičí. Usoudil, že se raději pokusí vyžehlit si to u ní, než aby se dával do hovoru s tímhle neupřímným chlapíkem. Neměl Roache rád. Neměl rád tuhle loď – necítil se na její palubě dobře. Vážně mu na Goss tolik záleželo? A co bylo nejdůležitější, opravdu nenáviděl kapitána Ambela?

Lítost tam byla – tomu se nedalo uniknout. Stál tam, zmítaný nerozhodností, a jak tak dumal, všiml si, že se k nim blíží jiná loď.

„Plavidlo na pravoboku!“ křikl na Roache a přenesl pozornost na loď. Něco s ní nebylo v pořádku, světla měla mnohem bělejší nádech, než bylo obvyklé, a ozařovala brázdu, podle níž se loď řítila ďábelskou rychlostí. Přitom skoro nefoukalo a podle toho, co Boris viděl, se plachta nadouvala špatným směrem.

„To je Drumův *Cohorn*!“ zakřičel na něho Roach.

Boris rychle zamířil k přední kabině. „Co tady dělá? Když jsem o něm slyšel naposledy, měl plné podpalubí trnoků a mířil zpátky do přístavu,“ řekl, když přišel k žebříku.

„Drum je vrtkavej chlapík,“ poznamenal Roach.

Boris vylezl nahoru a stoupl si k němu. „Mně se to nelíbí,“ prohlásil.

„Ta plachta je divná… Vezmi za mě kormidlo,“ řekl Roach.

Boris ho poslechl a Roach přešel k dalekohledu kapitána Rona. Utrousil nadávku, odtrhl oko od dalekohledu a zase je vrátil.

„U kormidla vidím Druma, ale pak jsou tam další lidi, kteří nejsou z jeho posádky.“ Roach se otočil od dalekohledu a křikl dolů na palubu. „Scarte! Všichni ať přijdou nahoru na palubu a vyzbrojí se!“

„Jasně, kapitáne,“ odpověděl halasně jeden z karbaníků.

„‚Kapitáne‘?“ řekl Boris a Roach se na něho kysele podíval. Nato Boris pokynul k palubnímu kanónu. „Je to nabité?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděl Roach.

„Možná to budeme potřebovat,“ poznamenal Boris.

„No tak to nabij,“ řekl Roach a zašilhal na dolní palubu, jestli se jeho rozkazy plní.

Cohorn se rychle přibližoval. Boris zatím naládoval do palubního kanónu nálož zabalenou v papíru a pytlík kamenů. Přitom si všiml, že příď blížící se lodi je bílá a deformovaná. A na palubě bylo mnoho věcí, které tam být neměly. Jedna z nich se pohybovala a zdálo se, že má příliš mnoho nohou, než aby to bylo příjemné.

„Goss! Zvedni zadek a vylez na palubu. A vezmi nahoru bouchačky!“ zařval Roach.

„Tak velkýho krunáta jsem *já* ještě neviděl,“ řekl Boris. Z kapsy vytáhl krabičku sirek a jednou škrtl o zábradlí.

„To není žádnej krunát,“ odvětil Roach, který byl o století starší než Boris. „To je zkurvený Prador.“

Boris s úšklebkem zapálil doutnák kanónu. Roach mu to říkat nemusel. Boris viděl spoustu obrázků toho tvora a vyslechl si dost historek od opilých Hooperů v Návnadáři.

Goss se vyřítila na palubu s náručí střelných zbraní, které začala rychle rozdělovat. Chvíli si prohlížela blížící se loď a potom se rozběhla k žebříku. Boris se sklonil a vzal si od ní zbraně, které mu podala: dvě opakovací brokovnice a jednu pulzní pistoli. Pistole musela být Ronova. Nikdo jiný než Starý kapitán si takovou věc dovolit nemohl.

„Co my víme, třeba nemají zlý úmysly," řekl Roach. Dalo se to brát jako vtip.

„Jdi se bodnout," odpověděla Goss a dál ládovala patrony do jedné z brokovnic.

Přišlo to bez varování. Něco se blýsklo a zatemnilo jim oči nezřetelnými paobrazy. Ozvala se tupá rána, loď sebou škubla a jedno ráhno se zřítilo na palubu. Další záblesk byl dvojitý a část zábradlí se změnila v třísky. Zábradlí na opačné straně lodi se prověsilo v místě, kde se zlomilo a kde je teď táhla dolů tíha lodní veslice. Boris namířil palubní kanón, vystřelil a s potěšením se díval, jak dvě postavy na palubě Cohornu padly.

Goss začala po blížící se lodi střílet. Náhle se ale všichni zhoupli dozadu, jak dole něco narazilo, a vzduch vyplnila mořská tříšť. Boris se podíval přes bok na díru, která zela v trupu těsně nad čárou ponoru, a oheň hořící uvnitř.

„Potopíme se," řekl Roachovi.

Mužík znovu zamířil na postavy na palubě blížící se lodi. Byl na něm vidět jen vztek. Boris vzal další papírovou patronu, vzápětí však od děla couvl, když se z něho najednou začalo kouřit.

„Co?" vykoktal překvapeně, zatímco se hlaveň postupně rozehrála po celé délce všemi barvami teplotního spektra, zmodrala a začala žhnout. Vzápětí mu došlo, že na ni někdo míří laserem nebo nějakou indukční zbraní. Shýbl se v témže okamžiku jako Goss a ona mu vrazila do ruky druhou brokovnici. Roach teď byl dole vedle něho a mířil pistolí. Ve tváři měl nebezpečně záludný pohled.

„Jenom si s námi hrají," řekl. „Jsme odepsaní." Pak křikl přes příčné zábradlí dolů na hlavní palubu. „Scarte! Gollowe! Uvolněte člun a nažeňte do něho zbytek posádky!"

„Ale pane!"

„Dělejte, co říkám, sakra! Myslíte, že je vyřídíte tou palicí?"

Boris se podíval dolů, jak jsou Roachovy příkazy plněny. Dva mladší námořníci se činili u prověšeného zábradlí, snažili se veslici odvázat. Něco dalšího zasáhlo loď kousek od poškozeného místa. Lampa spadla a zapálila palubu. Ke dvěma námořníkům u člunu se přidal třetí a sekl po provazech mačetou. Byl to Gollow a Boris pocítil neodůvodnitelnou pýchu. Veslice cákla do moře a ti, kteří byli na dolní palubě, do ní začali rychle slézat. Goss se je snažila krýt. Stála vzpřímeně a ve tváři měla divoký výraz.

„Goss! Slez dolů!“ zařval Boris.

Vrávoravě couvla a podívala se na dýmající otvor pod svými ňadry.

„Do prdele,“ řekla – a exploze ji roztrhla vejpůl.

Boris zařval a znovu se vztyčil. Střílel po lodi, která k nim přirazila z boku, a pak pálil po postavách, které z ní začaly přeskakovat na *Achaba*. Byl mezi nimi ten mizerný velký krunát!

Něco ho zasáhlo přímo do břicha a on se zapotácel. Cítil, jak to zády vyletělo ven a zarachotilo na palubě. On i Roach se podívali na malý černý váleček těsně předtím, než explodoval. Výbuch přehodil Borise přes zábradlí, takže najednou visel z jednoho boku lodi. Roach, kterého to přirazilo ke zbývajícímu zábradlí, se vrávoravě narovnal, pak se natáhl a chytil Borise za kůži na zátylku. Chystal se ho začít tahat zpátky na palubu, když vtom mu ruku stisklo obrovské obrněné klepeto a vzadu na lebce ucítil tlak něčeho studeného a kovového.

„Do prdele,“ řekl – stejně jako předtím Goss.

Klepeto cvaklo. Byl to zvuk, jako když nůž na zeleninu krájí mrkev. Roach zařval bolestí z tříštěných kostí a drcených svalů. Ruka mu ochabla a Boris se s výkřikem zřítil do moře. Pak ho rukám podobné končetiny jako ze železa otočily a odhodily stranou. V první chvíli si myslel, že také skončí v moři, ale místo toho sebou praštil o hlavní palubu a odskočil od ní. Potom ho někdo popadl znovu a mrštil jím na hlavní stěžeň. Sklouzl po něm dolů a čekal na výstřel, který to ukončí. Ale ten nepřišel.

„Podívejte na to,“ řekl někdo posměšně. „Oni prchají.“

Roach otočil hlavu na stranu a nezřetelně rozeznal na blyštivém moři siluetu lodní veslice. Prador postoupil vpřed a hrozivě se nad ním vztyčil. Zamával zbraní, kterou držel v jednom z hlavních klepet. Byl to dlouhý, těžce vypadající předmět, do něhož vedly hadice a kabely z bedny připevněné pod tvorovým tělem. Ozvalo se dunivé zasvištění a moře kolem unikajícího člunu zbělalo. Nebyl čas ani vykřiknout. Veslice a všichni v ní se pod palbou z probíječky prostě rozpadli na kusy.

„Svině,“ dostal ze sebe Roach těsně předtím, než ho ruka chytila za vlasy a přirazila mu hlavu zpátky na stěžeň. Hlavou mu blesklo, jak by ta žena byla atraktivní, kdyby neměla tvář tak zkřivenou tím, co měla v sobě.

„Tak, a teď si my dva trochu popovídáme,“ řekla mu.

Janer se s mrzutým pocitem díval, jak Erlin spí ve zmuchlaných prostěradlech. Potom se zvedl z kraje lůžka a vzal si šaty. Když se oblékl, zajel rukou do kapsy kalhot a vytáhl šperk s úlovým komunikátorem. *Nějaký nový druh samoty*, pomyslel si a potom si upevnil komunikátor zpátky do ušního lalůčku. Ozvalo se nezřetelné cvaknutí, jak komunikátor aktivoval signál v přijímači zasazeném do kosti za uchem – viditelný cvoček v uchu totiž nebyl skutečným komunikátorem, fungoval spíš jako vypínač – ale mysl se mu neozvala. Nic nepřišlo ani později, když vyšel z kajuty, v chodbičce se vyhnul Forlamovi a zamířil k žebříku. Spojení ožilo až v okamžiku, kdy byl na palubě a pozoroval pomalé šedivé vlny předjitřního moře.

„Bylo to hloupé, že jsi se mnou přerušil spojení. Teď jsi ve velkém nebezpečí,“ varovala ho mysl. To Janer nečekal.

„Jak to myslíš?“

„Blíží se k vám loď. Na palubě je jistá Rebecca Frisková se dvěma batijskými žoldnéři a možná i další. Chtějí zabít Sabla Keeche a nepochybně všechny ostatní, kteří jsou s ním. Mají pradorské zbraně!“

„To není moc dobré,“ řekl Janer. Nic lepšího ho nenapadlo.

„Není to dobré,“ přisvědčila mysl. *„Doporučila bych ti, abys to někomu řekl.“*

Janer zvedl oči ke kapitánu Ronovi, který stál u kormidla, a pak se rozhlédl po ranním dění na palubě. Všechno působilo tak lenivě a klidně, že chvíli trvalo, než mu došlo, co mysl řekla.

„Teď by byl vhodný okamžik,“ pobídla ho mysl.

„Kurva,“ uklouzlo Janerovi a rozběhl se po palubě k přední kabině. Když vylezl na kabinovou palubu, Ron mu věnoval pobavený pohled, jako by říkal: zpomal trochu. Janer mu bez dalších okolků svěřil čerstvé zprávy od Úlové mysli. Z Ronova výrazu se vytratilo veselí. O chvíli později se k nim přidal Ambel a podíval se Janerovi přes rameno.

„Vypadá to, že máme problémy,“ řekl Ron.

Ambel si je oba tázavě prohlédl.

„Jde po nás Rebecca Frisková a nějací batijští žoldnéři s pradorskou výzbrojí,“ prohlásil Ron.

Ambel se rozhlédl po širém moři. „Tady nemáme šanci," řekl.

„Ostrov," nadhodil Ron.

„Vypadá to jako nejlepší možnost," řekl Ambel.

„Jak to myslíte?" zeptal se Janer.

„Ví tvoje Úlová mysl, kolik máme času, než nás doženou?" zeptal se Ambel.

„Strážce mé informoval, že momentálně udělali zastávku, aby… že nepokračují v cestě. Ještě máte čas dostat se k ostrovu," odpověděla mysl.

„Máme čas dostat se k ostrovu," zopakoval Janer. Přemýšlel, co asi jejich pronásledovatele přimělo, aby zastavili.

„Zalarmuj ostatní," řekl Ron. „Řekni jim, aby si dali dohromady výstroj. Za nějakých pět hodin budeme u Stahovačova ostrova." Otočil se k Ambelovi. „Možná nebudeme mít dost času, abychom všechny převezli na břeh."

„Tak najeď s lodí na pláž," řekl Ambel. Rukama sevřel kormidlo tak tvrdě, že dřevo zasténalo na protest.

Janer odešel vykonat příkaz. Na hlavní palubě potkal Keeche a řekl mu, co se děje.

„Připadalo mi trochu nepravděpodobné, že by se vydala ZBC," řekl kontrolor.

„Jak to dokázala?" zeptal se Janer.

„Jistě to nevím, ale vsadil bych se, že teď nenosí tvář, se kterou jsem ji znal."

Janer o tom přemýšlel, když šel vzbudit Erlin a najít Planda. Anne se mezitím přidala k Ronovi a Ambelovi na kabinové palubě.

Další hodina byla ve znamení neustávající horečné aktivity. Námořníci vynosili na palubu zásoby a vytáhli zbraně z vodotěsných obalů, aby je mohli zkontrolovat. Keech přeřízl lana, která držela jeho skútr na palubě. Ze zavazadlového prostoru vyndal svůj příruční kufřík a otevřel ho.

Když se k němu Janer přiblížil, Keech mu hodil nějakou věc, kterou vytáhl z kufříku. Janer ji málem upustil, byla totiž těžší, než čekal.

„Takovou jsem na vlastní oči ještě neviděl," zamumlal.

„Dej svou pistoli někomu z posádky. Teď ji nebudeš potřebovat. Tohle je laserová karabina s KK. Půl hodiny nepřetržité palby, účinný dostřel tisíc metrů a automatické zaměřování."

Janer zbraň držel, jako by se z ničeho nic proměnila v hada. „Trochu drastické," poznamenal.

„Může se ti hodit," řekl Keech.

Janer se otočil k Forlamovi, který k němu v tu chvíli přišel.

„Tady máš," nabídl mu svou pistoli. Forlam se na zbraň chvíli nechápavě díval, pak se zatvářil potěšeně a zastrčil si ji za opasek. Janerovi připadl jeho divoký úsměv trochu zvláštní.

Forlam ukázal na zbraň, kterou Keech rychlými pohyby sestavoval z kufříku. „Co to je?" zeptal se.

Keech zaklapl dvě hlavně – jako u brokovnice – na místo, přidal skládací pažbu a nakonec rozevřel na hlavním těle zbraně vějíř chladicích žeber. Pomalu zbraň vizuálně zkontroloval. Pak opatrně vytáhl gigawattový energetický zásobník a našrouboval jej zespod.

„Tohle," řekl polohlasně, „je už úplná přeháňka." S těmito slovy nasedl na svůj skútr, přetáhl si nožní popruhy přes stehna a zajistil je a potom se svým strojem vystřelil k obloze. Nikomu nedal čas zeptat se, kam jede. Nikdo se nepotřeboval ptát.

Bylo to překvapivé, ale jeden z mladších námořníků, který buď nějakým způsobem přežil palbu z probíječky, nebo při útoku přepadl přes bok, teď, když se z oblohy vytrácela tma, křičel nedaleko od lodi. Ještě před svítáním ho jeden ze žoldnéřů, možná z nudy, zastřelil. Roach si přál, aby totéž udělali s ním.

Přes opar bolesti se snažil soustředit na to, co žena říká.

„Chci si tím být absolutně jistá. Chvíli o tom přemýšlej, než odpovíš," řekla žena, kterou teď znal jako Rebeku Friskovou.

Chvíli o tom přemýšlel, když se ho zeptala naposledy i předtím – a pokaždé jí řekl pravdu. Jenže ona o pravdu nestála. Nedělala to pro pravdu. Dělala to proto, že se ráda dívala na utrpení. Roach se kousl do jazyka, když mu přejela laserem nastaveným na široký paprsek po nohou. Když to udělala potřetí, vykřikl v naději, že ji to uspokojí. Ale nestalo se. Pokračovala dál, až v něm nebylo nic, co by mohlo křičet. Byl to její styl, tak jako to byl styl jejího manžela – nebo toho, co z něho zůstalo.

„Teď důkladně přemýšlej," varovala ho Frisková.

Vypadalo to, že nic jiného nevnímá. V očích měla šílený výraz a jejím tělem probíhaly s pravidelností metronomu škubavé záchvěvy. Roach předstíral, že důkladně přemýšlí, a přitom poslouchal tlumený rozhovor, který se odehrával za ní.

Žoldnéřka se bavila s Pradorem. „…na to čas?"

„Zdržení… Konvent… není důležitý."

„Kráva bláznivá.“ To poslední řekl jeden ze žoldnéřů mužského pohlaví. Zdálo se, že mu činnost Friskové připadá opovrženíhodná, jenže takoví jako on mučili lidi jen proto, že to byla jejich práce, ne pro zábavu.

„Vyprávěj mi o Jayovi,“ požádala Frisková.

Roach se chopil šance. Dokud mluvil, alespoň mu nepálila nohy laserem.

„Ambel… totiž, Gosk Balem měl hlavu v krabici ve své kajutě. Myslím, že Peck musel – aúú.“

„To všechno vím. Řekni mi něco nového, něco zajímavého.“

„Blíží se k nám antigravitační stroj.“

Roach nedokázal identifikovat, odkud se ten zvuk ozval. Ostatní byli výmazové, takže možná promluvil jejich pán. Věděl, že Prador na palubě není dospělec. Měl ještě všechny nohy.

„Rebecco Frisková, musíme se vrátit na naši loď,“ zaskřípěl Pradorův překladač.

Roach se modlil, aby to znamenalo konec.

Frisková vstala a postavila se proti Pradorovi, vzteklá, že ji někdo vyrušil při hraní.

„Chci si ho vzít s sebou,“ zavrčela.

„Nemáme čas. Na loď – hned.“

Prador se odvrátil. Výmazové už skákali z *Achaba*, ještě před ním. Vypadalo to, že Frisková se chce vzbouřit. Najednou se otočila, došla k jednomu ze žoldnéřů, vytrhla mu zbraň a místo ní mu vrazila do rukou svou karabinu. Teď to přijde, pomyslel si Roach. Teď skončím rozstříknutý po celé palubě.

Ale Frisková ho nezastřelila. Došla k palubnímu jícnu, kopnutím ho otevřela, čímž vypustila ven chuchvalce dýmu, a pak několikrát vystřelila dolů. Roach cítil, jak se loď chvěje. Když Frisková skončila, spokojeně se na něho ušklíbla a opustila loď stejnou cestou jako Prador. Žoldnéři odešli jako poslední, aniž se ohlédli.

Roach neokázal uvěřit, že přežije. Stačilo, aby si poradil s provazy, které ho poutají ke stěžni… A v tu chvíli si uvědomil, co znamená ten kouř a co Frisková dělá. Viděl, že kouř uniká také dírami v palubě a slyšel zdola praskání plamenů. Dál zápasil se svými pouty, ale mučení mu vzalo příliš mnoho sil, a navíc mohl pracovat jen jednou rukou – ta zlomená byla od ramene dolů stále jako mrtvé maso. Slyšel, jak *Cohorn* odplouvá, ochablá plachta za jízdy dunivě pleská ve větru. Přemýšlel, co ho dostane dřív, jestli oheň nebo moře.

„Děvko!“ zařval a uslyšel její vzdalující se smích. Chvíli seděl a lapal po dechu, potom se znovu pokusil uniknout z pout. Přitom zaslechl zvuky, které vycházely z míst někde vedle lodi, a s hrůzou si představil krunáty šplhající na palubu. Podíval se k místu, kde bývala zavěšena lodní veslice, a uviděl, že provaz sebou škubá. Začal si uvědomovat, že ten zvuk je souvislý monolog složený z nadávek. Nedlouho poté se přes zábradlí vysoukal Boris. Dolní polovinu těla měl pokrytou svíjející se masou pijavic. Za doprovodu dalších kleteb a občasných výkřiků si Boris začal pijavice jednu po druhé sundávat. Roachovi nezbyla energie ani na to, aby na něho zařval, ať sebou hodí, třebaže cítil, jak paluba pod jeho nohama začíná pálit.

Keech se díval dolů na zpustošenou, hořící loď a dvě postavy zůstávající na palubě. Potom namířil zesilovač obrazu na druhou loď, aby si ji prohlédl. Byl tam Prador a několik lidí – z nichž kterýkoli mohl být Frisková osobně. Přepnul skútr do režimu vznášení na místě, vzal do ruky zbraň a zamířil. Poloviční náboj: chtěl sežehnout palubu.

Keech stiskl jednu ze tří spouští a rozsvítil vzduch mezi sebou a cílovou lodí čarou nachového ohně. Mořská voda vytryskla vzhůru a proměnila se v ohnivou kouli, která se rozstříkla o neviditelný disk.

„Štíty,“ bylo všechno, co se mu podařilo říct, než jeho skútr začal padat z oblohy. Keech nechal AFZ viset na řemenu, chopil se řízení a uviděl, že na displeji se rozsvítilo sdělení: NOUZOVÝ SESTUP: ÚHYBNÝ MANÉVR.

Nad hlavou mu s jekotem proletěla raketa a pomalu se otočila za ním. Keech prudce posunul sloupek řízení dopředu a dal do střemhlavého pádu veškerou energii skútru. Přetížení hrozilo, že mu oderve ruce z řízení, a snažilo se ho stáhnout ze sedadla, ale nožní popruhy ho udržely na místě. Organické tělo začalo mít problémy, a tak přešel do kybernetického režimu a pomocí pažních motorů vytáhl skútr v posledním okamžiku ze střemhlavého pádu. Raketa prosvištěla dva metry pod ním a s třesknutím zapadla do moře. Exploze ozářila vlny zespod rychle se šířícím kruhem světla. Byl sto metrů nad hladinou, když moře vybuchlo. Na gratulace není čas, řekl si, protože se k němu řítily dvě další rakety.

Keech znovu přitlačil sloupek řízení dopředu a vystřelil pryč od obou lodí. Při odletu vytáhl z kapsy dvě obranné kuličky a podržel je v ruce. Když se ohlédl, spatřil nosy obou raket jako dvě chromové oči. Samotné lodě bylo stále ještě vidět. Přešel do prudkého sestupu. Jen sekundu nebo

dvě a lodě zmizí z dohledu. Jen sekundu nebo dvě a rakety ho dostihnou. Vyhodil dvě kuličky do vzduchu a ony se za ním rozlétly každá jinam.

„Vyliž si, kontrolore," zařvala Frisková a zahrozila pěstí ke dvojité explozi na obzoru. Obrátila se k Vrellovi se šíleným veselým šklebem na tváři. Chvíli si prohlížela tvora, jenž nejevil emoce, které by mohla identifikovat, potom vystřízlivěla a obrátila se k přední kabině.

„Otoč loď," přikázala Drumovi.

„Ne," řekl Prador – a loď se z kurzu neodchýlila.

„Musíme se přesvědčit," řekla Frisková.

„Nebude tam nic k vidění," odpověděl Vrell.

„Musíme mít jistotu!" zařvala Frisková.

Vrell si nemyslel, že si to zaslouží další odpověď.

„Proto tady jsme, ty zabedněný garnáte! Máš v tom pancíři vůbec mozek?" zařvala Frisková a kopla do něčeho na palubě. Kovová skoba odskákala po prknech. Plachta opatrně otevřela jedno rudé oko a sledovala její pohyb. Ale zdálo se, že si nikdo ničeho nevšiml.

„Postarejte se o ni," nařídil Vrell.

Najednou sevřelo ruce Friskové několik cizích paží. Zmítala sebou mezi Svan a Shibem – právě oni ji totiž drželi – a myslela jen na to, jak se vysvobodit, dokud jí Svan nevrazila zbraň pod bradu.

„Už tě mám plný zuby," řekla Batijka a pak se obrátila k Vrellovi.

„Odveďte ji a zavřete do některé kajuty. Ještě nám může posloužit." Vrell složitě zacupital nohama, aby se otočil, a pohlédl na Druma, který pořád stál u kormidla. „Pokračuj v kurzu, žádné odchylky."

Drum zvedl ruku, aby se poškrábal vzadu na krku, pak přikývl a pokračoval v tom, co tak jako tak dělal. Prador si tohoto nenaprogramovaného pohybu všiml, ale nepřemýšlel o něm. Neměl dost zkušeností s lidmi, aby věděl, jestli je takové poškrábání autonomním projevem, nebo ne.

* * *

„A kavalerie je v hajzlu," řekl Boris.

„Jo," potvrdil Roach a zaťal zuby, jak mu Boris udělal další steh, aby uzavřel hlubokou ránu v jeho paži. Vzhledem k požáru, který zuřil dole, a proudům páry tryskajícím se sykotem dírami v palubě to vypadalo jako poněkud zbytečná snaha.

„To byl Keech," vysvětlil Boris a použil jehlu a nit na některé díry ve svých roztrhaných kalhotách, které ho poněkud uváděly do rozpaků.

„Jo," řekl Roach a zkusil ohnout prsty. Ucítil v nich nezřetelné štípání. Dokázal s nimi maličko pohnout, ale bylo mu jasné, že nebude mít v ruce ani v paži použitelnou sílu, dokud se svalstvo a kost nespojí pořádně. Uvažoval, že by bylo hezké, kdyby na to dostaly čas.

„Neměli bychom to zkusit uhasit?" nadhodil Boris.

„Nemáme šanci. Loď je utěsněná pryskyřicí z mořských tykví. Tu jak jednou zapáliš, už ji neuhasíš," odvětil Roach.

„Třeba se lodní člun vrátí," řekl Boris. Pozorně při tom sledoval Roachův výraz.

„Člun se nevrátí," řekl Roach.

Boris přijal toto potvrzení přikývnutím. Neviděl, co se stalo mladším námořníkům v lodní veslici, ale dovedl si to dost dobře představit.

Paluba se náhle naklonila a z otevřeného průlezu se vyvalily oblaky páry. Boris a Roach pohlédli přes bok na hemžení pijavic přilákaných rozruchem a kousky Goss, které plavaly ve vodě. Za touto svíjející se masou plula mařena.

Boris okamžitě pustil jehlu a nit a rozběhl se pro pistoli, kterou předtím Roach upustil.

„Nedopustím, aby se mi stalo to, co kapitánovi," odpřisáhl Boris.

„Já také ne," prohlásil Roach. Pomyslel si, jaké marnění času bylo zašívání jeho ruky. Ale chlapec měl aspoň co dělat. Díval se do vody a nevšímal si zbraně, s níž Boris tak nervózně manipuloval. Snažil se neucuknout, když Boris zvedl ruku a přitiskl mu teplé ústí zbraně k hlavě.

„Počkej chvilku," řekl.

„Nemá smysl to odkládat," namítl Boris. „Bude to jedině těžší."

„Řekl jsem, abys chvilku počkal!" utrhl se Roach a vztekle Borisovu ruku srazil.

„Na co?"

Roach ukázal do moře. „Podívej."

Na hladinu se právě vynořil železný koník. Voda všude kolem něho syčela a pijavice sebou křečovitě škubaly, jak pospíchaly pryč. Koník se naklonil, aby je mohl zpražit pohledem svého topasového oka. Druhé bylo spálené na uhel.

„Měli bychom se na ně vrhnout, podat si je, rozdrtit je, zabít je…" byla podstata komunikace mezi roboty Jedna až Deset vybavenými ‚postojem'. Všech deset robotů teď, když byli v atmosféře, vytáhlo krátká křídla, k nimž byla připevněna jejich zbraňová pouzdra. Strážce částečně souhlasil.

Loď Friskové se setkala s jinou lodí a zanechala ji v plamenech. Sable Keech po sedmi stoletích hledání spravedlnosti a odplaty skončil v několika krátkých explozích a nezdálo se pravděpodobné, že by měl šanci na další materializaci. Ale toto všechno byly emocionální záležitosti. V nezaujatém propočtu života a smrti plachetnice nebyla důležitá. Strážce musel nejdřív najít pradorskou kosmickou loď, protože z ní mohla vzejít zkáza možná o řád větší.

„PM Dvanáctko, chci, aby ve dvojicích pokryly příslušné sektory – stejné rozdělení jako pro geoprůzkum. Chci hlásit všechny signály. Obzvlášť mě zajímají nosné vlny a řídicí kódy otročích aparátů. Nebude to přímé vysílání, to by se dalo snadno vystopovat, pokud bychom se na příjmovém konci zmocnili některého otročího aparátu. Nepřítel bude mít někde tam dole sekundární a možná i terciální vysílače."

„Šifrované podprostorové signály se zachycují těžko," poukázala Dvanáctka.

„Bylo by přesnější říct, že je to *téměř* nemožné. Nebudete zachycovat vlastní signál, ale vedlejší záření ze sekundárních vysílačů, než signál přejde do tunelu. Zachycením tohoto záření získáte vysílač. Nepřeji si proti lokalizovaným vysílačům podnikat žádné kroky. Jenom mi odvysílejte všechno, co zjistíte."

„Ano, Strážce," řekla Dvanáctka.

Strážce poslouchal mumlání ostatních robotů, které tvořilo pozadí odpovědi PM12, a přemýšlel, do jaké míry byl dobrý nápad nahrát do nich Snajprův prográmek. To nebylo důležité – UI přenesla pozornost zpět k informačním paketům přicházejícím od jeho ducha na úrovni podmysli, který pročesával volnou síť vznikající kolem pradorských planet. Tyto pakety nyní podrobně rozebíraly zběsilý vývoj událostí ve Třetím království a byly fascinující. Zdálo se, že Pradoři skoro až zoufale usilují o těsnější vztahy a příležitosti k obchodování s Řádem, a jak názorně demonstrovali před sektorovou UI, s tak drastickými změnami na obzoru měla stará garda problémy, aby se udržela u moci. Už několik dalších velkých zvířat z jejich středu nedopadlo zrovna dobře. Tři byli úkladně zavražděni přímými metodami: ve dvou případech výbušninami a ve třetím injekcí viru způsobujícího rozklad. Dva další zabili jejich vlastní výmazové po narušení jejich řídicích programů. *To* připadalo Strážci nejzajímavější.

Ebulan, jeden z nejvýše postavených Pradorů v království, Strážce rovněž velice zajímal. Právě on kdysi udržoval styky s Hoopem a jeho veselou družinou a získal bohatství a následně moc na obchodu s lidskými výmazy. Poslední dobou se v pradorském království tato ohavná praxe

začala odsuzovat, zásluhou změněného ducha doby, jenž směřoval k těsnějším vazbám s Řádem. Ebulanova moc tak slábla.

Ebulan – to jméno se objevovalo opakovaně. Bylo možné, že jeho agenti byli tady na Spatterjayi? Pokud ano, jaký měli cíl?

* * *

Dálkově ovládaná sonda ve tvaru želvy, která plavala těsně pod hladinou, složila talíř vysílací antény a přešla do režimu pasivního pozorování. Dvacet podobných zařízení rozptýlených po hladině moře udělalo podobný krok. V příslušných oblastech zůstala pouze dvě, která měla sloužit k retranslaci podprostorového signálu. Tato zařízení neměla UI – Pradoři tuto techniku neměli rádi a ani jí plně nerozuměli – přesto dokázala, že svůj omezený úkol jsou schopna plnit více než dostatečně. Ale to se teď bude muset změnit.

Ebulan ve své lodi hluboko v oceánském příkopu sledoval, jak se hieroglyfy informací posouvají po jedné z obrazovek. Potom přenesl pozornost na jinou obrazovku, která ukazovala dění v reálném čase. Z čelistí mu probublávala pěna, jak žvýkal kus hnijícího masa, který pak vyplivl pro potěchu vší pobíhajících po podlaze.

Strážce musel vědět, že loď je tady dole, jinak by nevyrukoval s takovou palebnou silou, ale evidentně si zatím neuvědomil, s kým má co do činění, jinak by už v tomto okamžiku volal o pomoc. Ebulan odpojil jednu ovládací kazetu – dotyčný výmaz u skenovacího panelu se zhroutil – a přímo se spojil se zadní nákladovou komorou. Přes ovladač získal obraz čtyř těžce obrněných robotů, které s sebou přivezl. Každý byl zploštělý ovoid o průměru čtyř metrů, vyzbrojený probíječkami, raketovými odpalovači a projektory ochranného pole. Ani tyto neměly UI; jejich inteligence se odvíjela od chirurgicky upravených a pak bleskově zmrazených mozků čtyř z mnoha Ebulanových dětí. Fixované ve stavu trvalé nedospělosti – zotročené rodičovskými feromony – byly absolutně oddané.

Poté, co Ebulan vyslal signál, se ve výklencích krunýřů z exotického kovu zažehla červená světélka. Komoru zaplavila a rychle vyplnila kalná mořská voda, načež se otevřela trojúhelníková dvířka do hlubokého oceánu. Čtyři roboti s pomocí motorů vypluli do husté tmy. Obrazy pozorované jejich očima schovanýma v prohlubních se objevovaly na obrazovkách před Ebulanem.

„Děti," oslovil Ebulan své čtyři příbuzné. „Jakmile se ocitnete na svých pozicích, ujmete se role detašovaných vysílačů. Pokud vás zachytí nepřítel,

musíte se bránit a okamžitě změnit polohu. Chci, aby signál byl udržován neustále.“

„Ano, jak si přeješ,“ odpověděly jako jeden.

„Stahovačův ostrov,“ ukázal kapitán Ron, když se z oparu nad mořem vynořily načervenalé pahorky pevniny.

Na lodi zavládla ještě zaraženější atmosféra než předtím. Členové posádky, kteří se na palubě věnovali svým úkolům, pokračovali s opatrností lidí, kteří nechtějí někoho nebo něco probudit ze spánku. Jak se blížili, Janer se snažil obhlížet jejich cíl nezaujatým zrakem. Dodávala tomuto místu zdání zlověstnosti jeho pověst, nebo bylo zlověstné samo o sobě? Na pohled se ostrov jen málo lišil od ostatních, které viděl: skalnatá masa vyčnívající z moře, mělčiny, pláže a potom hustá stěna džungle. Janer se pátravě rozhlédl po mořské hladině mezi lodí a plážemi ostrova. Z mělčin vystupovaly písčiny, na nichž se jako stáda ovcí shlukovaly surmovky žabí a surmovky kladivové, zatímco v okolních vodách hlídaly malé mařeny a občas nějací lesklouni. A samozřejmě tam byly pijavice – těch byla hojnost vždycky. Nedokázal tomu přijít na kloub: bylo to stejné, a přitom to stejné nebylo. Toto místo v sobě mělo nějakou *zádumčivost*. Z hluboké džungle a skalnatých výstupků čišela hrozba.

Ron navedl loď do vhodné zátočiny a plul pořád dál.

„Dobře se držte, chlapci!“ vykřikl.

Treader vklouzl na mělčinu. Písčité dno, které pod ním ubíhalo, bylo doslova obsypané pijavicemi. Minul hromadu, která vypadala, jako by se skládala výhradně ze surmovek žabích. Průjezd lodi sledovala stovka očí na stopkách.

Janer se v očekávání nárazu zapřel, ale žádný nepřišel. Začalo to hlubokými vibracemi, potom drhnutím, pak loď začala zpomalovat a jeho táhla setrvačnost postupně k přídi. Peck ho chytil za opasek a nepustil, dokud se loď se zachvěním nezastavila pět metrů od břehu.

„Tak pojďme na to, kapitáne Rone,“ pobídl Ambel.

„Hned jsem u vás, kapitáne Ambele,“ řekl Ron a sklouzl po žebříku přední kabiny.

Ambel přešel na příď, hodil přes bok kotvu a spustil za ní řetěz, nyní zbavený vazelíny. Janer nechápal, proč řetěz předtím takto vyčistili, ani to, proč vůbec kotvu spouštěli, protože nebylo pravděpodobné, že by loď odplula.

„Kšá, táhni,“ řekl Ron plachtě.

Plachta si pobouřeně odfrkla, pustila se na všech místech, kde se držela, složila výztuhy a plochy kůže, vytáhla se nahoru na nejvyšší ráhno a odtamtud se vznesla k obloze. Janer se díval, jak odlétá, potom se otočil zpátky, aby se podíval, co dělá Ambel – ale Ambel zmizel.

„Hned jsem u tebe," řekl Ron a seskočil z přídě lodi.

„Co to sakra je?" zamumlal Janer a přešel přes loď k příďovému zábradlí. Přišel právě včas, aby viděl, jak se Ambel brodí metr hlubokou vodou ke břehu, těsně následován kapitánem Ronem. Oba dotáhli kotevní řetěz na břeh. Jakmile tam došli, rychle si navzájem strhali pijavice a rozdupali je na kaši.

Erlin přišla k Janerovi a postavila se vedle něho. „Teď to pochopíš," řekla tiše.

Oba kapitáni se potom chopili kotevního řetězu, Ambel vepředu a Ron za ním, a zatáhli, až se napjal. Janer pochyboval, že by dokázal těžký řetěz napnout tak, aby nebyl prohnutý.

Kapitáni se na sebe podívali, „Na tři," řekl Ron. „Raz a dva a tři…"

Janer si uvědomil, že má ústa dokořán, ale nedokázal přemýšlet dost jasně, aby je zavřel. Loď se za hlubokého skřípění dala do pohybu. Viděl, jak se Staří kapitáni s každým krokem boří nohama do hlubokého písku. Loď popojela o dva tři metry. Ron a Ambel nechali ležet kus řetězu, který drželi, za okrajem džungle a potom se vrátili, aby odtáhli na břeh další kus.

„Raz, dva a tři."

Kapitáni vytáhli příď lodi na pláž a pustili řetěz. Pak se vyprostili z písku a vrátili se k plavidlu. Počínali si při tom tak nenuceně, jako by právě dokončili nějaký velice podřadný úkol. Zbytek posádky se ani neobtěžoval dívat se, místo toho pokračoval v shromažďování zásob.

„Sbal si věci," poradila Erlin Janerovi.

„Odhaduje se, že ve třetím století věku má Hooper sílu obyvatele planety se třemi gé" poznamenala Úlová mysl. *„Ale fyzickou sílu Starého kapitána nezměřil nikdo."*

„Kolik váží loď?" pošeptal jí Janer.

„Její mrtvá váha je značná," odpověděla mysl a Janer si to přeložil tak, že neví. Mysl pokračovala: *„Loď částečně nadnášelo moře a vzhledem k tomu, že byla tažena, je třeba zohlednit záležitost tření a podobně."*

„Já jsem se tě ptal jenom na to, kolik loď váží," řekl Janer.

„Ne míň než třicet tun," odpověděla mysl skoro až s nechutí.

„Jenom?" řekl Janer. „Já myslel, že by to mohlo být fakt hodně."

Trvalo jim čtvrt hodiny, než dostali zásoby, zbraně a většinu posádky na pláž. Dalších deset minut přesvědčoval Ambel Pecka, že pro něho bude

nejlepší, když na palubě nezůstane. Dokud se všichni neshromáždili na pláži, kde k nim promluvili Ambel a Ron, Janer nechápal, proč byla spuštěna také lodní veslice.

„Když se nás po vnitrozemí bude potloukat příliš mnoho, Stahovač se vyplaší a nikdy ho nechytíme," řekl Ron. „Proto někteří nepůjdete, mládenci."

Janer se rozhlédl po shromážděné posádce. Nejsilněji reagovali mladší námořníci a bylo jasné, kam Ron svou řečí míří. Někteří z těchto Hooperů se tvářili zklamaně; na většině však byla vidět úleva.

„Jde o to, že nemůžete zůstat tady na ráně, když po nás jde ta šílená ženská," navázal Ambel. „Proto si s Ronem myslíme, že by bylo nejlepší, kdybyste odjeli s veslicí na východní stranu ostrova –" ukázal tím směrem „– a našli si nějakou šikovnou zátoku, kde byste ji mohli zakotvit."

„Já chápu, že budete všichni zklamaní," řekl Ron, „ale musí to tak být. Nějaké otázky?"

Někteří z oslovených členů posádky už mířili zpátky k lodi. Několika se viditelně nechtělo, mimo jiné Sildovi.

„Copak je, chlapče?" zeptal se ho Ambel.

„Nejsem chlapec. Loni jsem měl stovku a mám vlastní rozum," zabručel Sild.

„No a?" zeptal se Ambel.

„Půjdu s vámi," řekl Sild. „Vím, že nemáme vaše svaly, a nechci, aby mě nějakej Stahovač svlíkl z kůže… ale chci jenom říct, že jste můj kapitán a vždycky jím budete."

Vypadalo to, že Ambel neví, jak odpovědět. Oněměle tam stál a díval se, jak Sild odchází s ostatními. Po chvíli pokrčil rameny a otočil se k Janerovi a Erlin.

„Vy dva uděláte nejlíp, když pojedete s nimi," řekl.

„Za nic na světě," prohlásil Janer. Erlin jenom zavrtěla hlavou. Ambel přikývl, očekával tuto reakci. Potom si hodil přes rameno mušketu a otočil se k džungli.

Ron se chopil obrovské mačety, přistoupil ke stěně vegetace a pustil se do ní. Ambel ho následoval. Ostatní si nasadili batohy se zásobami a vykročili za nimi.

Za první hustou vrstvou vegetace se postup trochu zjednodušil, ale zase bylo třeba dostat se přes četné hruškovníky, k nimž neodbytně patřila spousta pijavic. Janer si tiskl Keechovu karabinu k sobě a ostražitě pozoroval okolní džungli. V modři byl pohyb – velcí, slizcí tvorové s ústy jako cirkulárka.

„Masku," varovala ho v jedné chvíli Erlin. Jelikož se s rostlinami putrefalu ještě nesetkal, trvalo mu nasazování plynové masky na obličej trochu déle. Málem si ji pozvracel.

„Co to je?" zeptal se, když se vzpamatoval natolik, že byl schopen ukázat na děsivého, nafouklého, ptáku podobného tvora, který na jedné falické květině seděl.

„Plucnák," vysvětlila mu Erlin. „Jsou to tady asi jediní tvorové, které nikdo nežere. Páchnou ještě víc než jejich potrava a jsou plní toxinů. Zatím nikdo nepřišel na to, jak to dělají, že přežijí. Ale hlavně se k nim nikdo nechtěl přiblížit tak, aby to zjistil."

„A tohle?" ukázal znovu Janer.

„Žabokrtci. Dej si pozor, abys na některého nešlápl. Mají ostny s háčky, které proniknou prakticky vším a dají se odstranit jenom chirurgicky," řekla Erlin.

„Nádhera."

Za hruškovníky a skupinami putrefalů se k obloze zvedaly kmeny jandemů. Půda pod nimi byla bez nové vegetace, zato ji pokrývala silná vrstva mastných oválných listů, které byly cítit petrolejem. Jelikož vegetace prořídla natolik, že Ron mohl odložit mačetu, zrychlili tempo postupu a zanedlouho došli na místo, kde se před nimi zvedalo něco jako travnatý svah. To, co na něm rostlo, sice bylo stejně zelené jako normální tráva, ale ve skutečnosti to tvořily malé průsvitné sféroidy, které pukly, když se na ně šláplo, a vypustily vůni, asi jako když se smíchá káva a kari. Prasklé sféroidy navíc klouzaly pod nohama, takže výstup do svahu byl obtížný.

Na vrcholu stoupání vyčnívala ze země holá skaliska, jako kosti zbavené masa. Udělali si tam zastávku, hlavně aby nechali odpočinout Janera, který byl teprve čerstvý Hooper. Sedl si na jeden z balvanů a zadíval se přes další svah dolů na džungli, která vypadala jako modrozelené moře rozlité mezi pahorky. Tato krajina se táhla do dáli, kde se ztrácela v oparu. Z houštiny se v pravidelných intervalech ozývaly zvláštní houkavé a vřískavé zvuky.

„Nemyslel jsem, že ten ostrov je tak velký," řekl Janer. „Jak tady chtějí Stahovače najít… jestli tady je?"

„Je tady," prohlásila Erlin.

Než stačila pokračovat, Peck zavrčel: „Ta svině si nás najde, na to dám krk."

„To je opravdu útěcha," řekl Janer. Postavil se a pokrčil rameny, aby dostal batoh do pohodlnější polohy. Ambel a Ron se po něm krátce ohlédli

a pak začali sestupovat po svahu k džungli. Ron se už připravil a vytáhl mačetu.

„Neměli bychom zapomínat, jak bude snadné nás vystopovat, jestli sem Rebecca Frisková opravdu dorazí," řekl Janer.

„Jestli?" zeptala se Erlin.

„Keech možná problém vyřešil za nás."

„S důrazem na slovo ‚možná'," zamumlala Erlin.

Znovu vykročili po svahu dolů, za ostatními.

Po většinu odpoledne jim stezku prosekával Ron, potom ho vystřídal Ambel. Nevzal to po něm proto, že by se Ron unavil, ale proto, že ho to začalo nudit a také Ambela začalo nudit jít jen tak za ním. Plahočili se dál, až začala být příliš velká tma na to, aby se dalo snadno uhýbat před pijavicemi, které padaly z hruškovníků. Potom vysekal Ambel mýtinu v oblasti, kde bylo jen málo převislých stromů, a vyznačil její obvod tím, že zarazil do země klacky.

Pland rozdělal oheň ze dřeva hruškovníků a Anne zatím připravila k opečení stejky z červorožce. Najedli se mlčky, zatímco na oblohu vyšel jako ošuntělá perla měsíc Coram, a potom si rozložili věci k spánku.

„Ty budeš mít první hlídku, Janere. Nepouštěj za hranici žádné pijavice. Kdyby se objevilo něco velkého, co bys nezvládl, probuď mě nebo Rona," poučil ho Ambel.

Janer hlídkoval kolem tábora, karabinu připravenou. S touto zbraní pochyboval, že by něco mohlo být tak velké, aby to nezvládl. Menší pijavice – ty, které byly velké asi jako ruka – kopal zpátky do podrostu. Žabokrtci si udržovali odstup; jejich oči se ve tmě leskly září ohně. Před ničím jiným ho nikdo nevaroval.

Keech zjistil, že nejlepší způsob, jak se udržet nad vodou, je využít energii zbývajícího pomocného raketového motoru tak, že slétne dolů k moři a pak se nechá jedním zážehem vynést zase nahoru. Potom klouzal jakž takž rovně, dokud raketový motor nevychladl natolik, aby ho mohl znovu použít. Potíž byla v tom, že skútr měl tendenci převracet se, když trysku použil. Další problémy představovaly vypadávající antigravitace, kvůli níž i přes použití raketového motoru klesal blíž a blíž k hladině, fakt, že motoru trvalo po každém použití čím dál delší dobu, než se ochladil, a také to, že zpod krytu se ozývaly strašlivé zvuky a občas vylétl roj jisker. Spálená záda a pohmožděná ruka mu teď připadaly podružné. Všechny tyto překážky nebyly tak důležité jako skutečnost, že špatně odhadl situaci.

Obě rakety, které proti němu vystřelili, měly jako hlavní zbraň elektromagnetický impulz. Nejenže dokázaly proměnit nepřátelský stroj ve sprškuroztaveného kovu, ale vysílaly rovněž záblesk záření, který rušil veškerou elektroniku v blízkosti exploze. Raketový motor shořel poté, co nasál oblak ionizovaného plynu, vlastní EM impulz se nezachoval zrovna šetrně k antigravitačním cívkám, komunikační prostředky byly vyřazené úplně a obrazovka se roztekla a zkroutila.

Keech se už dostal do horších situací, než byla tato – ostatně, mrtvý zatím nebyl, což už se mu jednou stalo. Proto s použitím ručního a improvizovaného ovládání a trošky modliteb opatrně vedl skútr dál a přemýšlel o tom, jestli se mu jenom zdá, že v moři pod sebou vidí nedočkavý pohyb pokaždé, když skútr poklesne níž.

15

Okamžitou reakcí obří surmovky na přítomnost heirodonta bylo to, že vyplivla poslední, pijavicemi obsypané trnočí tělo, které žvýkala, a pokusila se přichytit ke dnu. Jenže dno v těchto místech tvořila silná vrstva kamenů, bahna a rozbitých ulit, takže nenašla nic, čeho by se dalo držet pevně. Heirodont mávl ocasem, připlul blíž, podíval se, jak se zoufalý tvor snaží najít pevné místo k zachycení, a potom ho pomalu obkroužil. Surmovka se při tomto jeho manévru otáčela, snažila se nespustit svou nemesis z dohledu svých stopkových očí. Zdálo se, že heirodont se nakonec rozhodl zúročit své štěstí. Prudkým pohybem do surmovky narazil a převrátil ji. Surmovce se podařilo způsobit mu mávajícími chapadly obrovské rány na hlavě, ale pro tvora, který byl zvyklý živit se každý den pijavicemi, to prakticky nic neznamenalo. Heirodont sevřel kusadly okraj surmovčí ulity a otočil ji, takže ji vzhůru nohama zatlačil do nepevného povrchu, jehož se předtím nedokázala chytit. Pak zarazil do tvrdé tkáně rypák se zuby, které byly k tomuto účelu obdivuhodně uzpůsobeny, a začal se krmit.

Silně pryskyřičné jandemové dřevo, z něhož byla loď postavena, nebylo lehčí než voda. Loď se začala potápět stejně jako obdobným způsobem proděravělý ocelový trup. Voda prorazila rozbitá prkna a z palubních jícnů vytryskly oblaky páry. Z jednoho z těchto jícnů vylezl Boris. Za sebou vytáhl na laně dva demižony se sprinem. Jakmile se ocitl na palubě, začal na sobě utloukat doutnající oblečení, kterážto činnost se jevila jako bizarní taneček hojně doprovázený nadávkami. Když sebou loď prudce škubla a naklonila se, popadl demižony a dosmýkal je k boku. Zabušil do korkových zátek, aby se přesvědčil, že nevypadnou, a pak hodil obě nádoby do moře přibližně do míst, kde plaval robot. Roach, který ležel u rozbitého zábradlí, k němuž se mezitím doplazil, pohlédl dolů do vody.

„Je to dobrý nápad?“ zeptal se.

„Jediný,“ potvrdil Boris a pomohl mu vstát.

Roach se chystal říct něco víc, když sebou loď znovu škubla. Bez dalších okolků skočili do moře a s mohutným cákáním vyrazili k

demižonům. Voda v blízkosti syčícího mořského koníka štípala elektrickým nábojem a byla teplejší, než se dalo čekat.

„Au, to bolí," vyjekl Roach.

Boris jen něco zabručel na znamení, že to ví, a podíval se na všechny tvory, kteří se za neviditelnou hranicí hemžili. Zalétl pohledem za ně, kde se ve vodě občas objevil vír v místech, kde proplouval obrovský červorožec a chňapal po zbloudilých pijavicích.

„Musím říct kapitánovi, že by měl pořídit plovací vesty," prohlásil Roach.

„Hlavně mu budeš muset říct, že bude potřebovat novou loď," řekl Boris. Jako by chtěla zdůraznit jeho slova, loď zasténala, pomalu se nahnula ještě víc na stranu a dovnitř se vevalila voda, která uhasila zbytky ohně. Zanedlouho zaplavila celou palubu. Jako by loď podnikla poslední zoufalý pokus udržet se na hladině, na chvíli se vyrovnala. Pak se potopila. Oba stěžně zmizely v moři jako poslední a okolní voda se zpěnila unikajícím vzduchem – nejen aktivitou pijavic a dalších tvorů, kteří se nahrnuli dovnitř lodi na průzkum. V důsledku toho jich na chvilku bylo ve vodě v nejbližším okolí obou mužů pozoruhodně málo, ale dobře věděli, že tato situace nepotrvá dlouho.

Roach se střídavě tvářil zamyšleně a podlézavě.

„Moje vina to není," řekl tónem, v němž bylo obojí.

„Ne, nejspíš ne," řekl Boris. V polosvětle se na mužíka zadíval. Napadlo ho, že ve skutečnosti je to stejně jedno, protože za chvíli se i on přidá ke Goss a zbytku posádky, rozkousaným v žaludcích pijavic a krunátů. Znovu si zkontroloval, zda má laser stále za opaskem, i když bylo možné, že po namočení do vody nebude fungovat.

Pijavice se vrátily z obhlídky prázdné lodě. Vypadalo to, že jejich kordon se stahuje, a Boris měl dojem, že syčení kolem mořského koníka zeslábloo – anebo si na ně pijavice zvykaly a pomalu se k nim blížily.

„Kavalerie je zpátky," ukázal Roach.

Boris v první chvíli nechápal, co myslí, dokud se nepodíval, kam ukazuje jeho prst. Nejdřív rozeznal zář pokaženého raketového motoru a pak byl svědkem podivného manévru, kterým se k nim antigravitační skútr blížil. Oba muži k němu chvíli vzhlíželi v nerozhodném tichu, než začali křičet a mávat. Stroj se brzy dostal dost blízko, aby si jich Keech všiml, a tak s ním přiletěl přímo nad jejich hlavy a snažil se udržet ho na místě.

Boris s ústy dokořán civěl, jak k nim pomalu klesá.

„Co nejrychleji si naskočte!" vykřikl Keech. „Víc než jednu šanci nedostaneme!"

„Skvělý," řekl Roach a ohnul svou polomrtvou ruku.

„Běž první," pobídl ho Boris.

Skútr k nim dál klesal a teď se ve vzduchu naklonil, takže se nejdřív dotkl vodní hladiny zadním koncem. Roach strčil demižon pod sebe, aby se aspoň trochu nadzvedl a mohl se jedinou funkční rukou chytit okraje zavazadlového prostoru. Visel tam, neschopný vytáhnout se výš, dokud Keech nenatáhl ruku dozadu a nechytil ho. Když se Roach pracně vysoukal na křídlo vedle Keeche, skútr klesl o půl metru. Pak se na stejném místě chytil Boris a začal šplhat na druhé křídlo. Keech se natáhl dozadu, aby pomohl i jemu, ale pak se prudce otočil a praštil do nějakého spínače na částečně odstrojeném ovládacím panelu, protože hukot antigravitačního agregátu přešel ve vibraci. Ukázalo se, že Borisovi se dvěma použitelnýma rukama se nastupuje snadněji, a tak se zanedlouho oba námořníci krčili po stranách sedadla řidiče a drželi se všeho, čeho se držet dalo. Keech zatím manipuloval s řízením, ale nezdálo se, že by to mělo nějaký účinek. Mořský koník se znenadání vymrštil z vody a přistál s tupým žuchnutím v zavazadlovém prostoru. Skútr byl teď ponořený do vody tak hluboko, že čas od času nějaká vlna cákla i tam.

„Tak jedeme," řekl Keech a velice opatrně zvýšil výkon antigravitačního agregátu. Motor pod jeho sedadlem skřípavě zabručel a pak vychrlil několik kroužků černého kouře. Skútr krátce stoupal, až se zadkem zvedl těsně nad vodu, a pak se znovu začal pomalu potápět. Nato Keech otevřel ventil, který do stále fungujícího raketového motoru přiváděl čistou vodu. Z motoru s třeskem vyšlehl krátký modrý plamen a skútr se rozjel po hladině. Keech znovu zkusil antigravigační agregát a zaklel, když je z vody nezvedl.

„Nemáš trochu zdvihu, abys nám pomohl?" zeptal se.

Boris a Roach se na sebe za jeho zády nedůvěřivě podívali.

„Co *my* můžeme?" zašeptal Boris.

„My žádný zdvih nemáme," dodal Roach.

Keech je ignoroval. Otočil se a nahlédl do zavazadlového prostoru.

„Tebe také vyřídil elektromagnetický impulz?"

Mořský koník se podíval přímo na něho. Topasové oko, které mu zbývalo, bliklo. Vydal ze sebe koktavý, praskavý zvuk, který měl neurčitě omluvný nádech. Keech znovu zanadával a otočil se k Borisovi. „Co je se zbytkem posádky?" zeptal se.

„Jsou mrtví," řekl Boris.

„Řekni mi, co se stalo," pokračoval kontrolor. Opatrně udržoval skútr v pohybu.

Boris mu začal monotónním hlasem vyprávět o Pradorovi, o lidských výmazech a zbraních, které měli. V jednom okamžiku se přidal Roach s trpkým monologem o Rebecce Friskové. Po celou dobu, kdy mluvil, nepřestal sledovat zlověstné víření ve vodě za nimi.

Velká pijavice se objevila v okamžiku, kdy dokonce i Ronovo a Ambelovo chrochtavé chrápání přestalo ostatním bránit v usnutí. Janer byl právě na opačné straně tábora, když se vyhrnula z džungle a zaútočila na ty, které hlídal. Přesto zaváhal, než zamířil. Nikdy nic takového neviděl: obrovský slizký tvor byl velký jako hroch a rozevřená trubice jeho úst byla široká jako vědro. Pijavice nebyla rychlá, ale její pohyby klamaly. V jednom okamžiku se valila přes okraj tábora v plné šířce. V dalším se zúžila a protáhla a pak znovu přelila dopředu – a vztyčila se nad těly Anne a Forlama, schoulenými k sobě. Janer neznal nastavení zbraně, kterou držel, ani to, kterou spoušť má zmáčknout, prostě jen zamířil a vystřelil.

Karabina nevydala vůbec žádný zvuk a samozřejmě nepřišel žádný zpětný náraz. Kouř, který stoupal z ohně, nezřetelně vykreslil pulzující stopu svazku souvislého světla silného jako Janerovo zápěstí. V místě, kde pijavici zasáhl, vyšlehl jasný plamen a slizká tkáň se odpařila. Paprsek tvora prořízl stejně efektně, jako když se na led vylije horká voda. Kouř a pára okamžitě zkondenzovaly ve vzduchu nad ním v plochý oblak. Pijavice vydala pouze syčivý vzdech, který zřejmě vycházel z jejích vařících se vnitřností, a opustila mýtinu stejně rychle, jako se na ni přivalila. Janer po obludě pálil tak dlouho, dokud se mu v oblacích kouře a páry neztratila.

Žabokrtci ztichli a ustaly také ostatní zvuky vydávané věcmi, které Janer neuměl pojmenovat. Ohromeně lapal po dechu a cítil, jak se mu bouří žaludek. Vtom si uvědomil, že je zády až u plůtku. Hned od něho odskočil a namířil zbraň do džungle. Žádný pohyb. Nic. Po chvíli nevolnost polevila a on se rozhlédl po svých druzích. Ron a Ambel dál chrápali na opačných koncích mýtiny. Forlam s Anne se ani nepohnuli, Erlin spala ve vycpávaném spacím pytli, jako když ji do vody hodí, a ani Pland nejevil známky života. Jediný, kdo se pohnul, byl Peck, a to jenom, aby něco zabručel a převalil se. Janer chvíli nemohl uvěřit, že se nikdo z nich neprobudil. Potom se sám pro sebe ušklíbl a postavil se rovněji. To byl frmol!

Mařena se vynořila deset metrů za nimi a doprovázela je jako věrný pes, dokud se Borisovi nepodařilo vytáhnout z opasku zbraň. Tvor se však potopil dřív, než na něj Boris stačil zamířit. Pět metrů stranou se objevil zlověstný vír a z hladiny se vynořil růžový rypák červorožce.

„Máme problémy," zabručel Boris a zamířil na rypák, ale rozhodl se nevystřelit, když se i ten znovu ponořil.

„Tobě taky nic neunikne," prohlásil Keech. Bok krytu antigravitačního motoru měl odklopený, aby mohl zkontrolovat vypálený řídicí systém. Po chvíli vytáhl optický integrovaný obvod a připojil optický kabel ze sloupku řízení. Motor na okamžik zabral a zvedl je metr nad vlny. Prudký zážeh raketového motoru je klouzavě poslal dopředu, když ale byli od obou doprovodných tvorů padesát metrů daleko, skútr začal znovu ztrácet výšku.

„Kss frk… pomoc?" promluvila PM13 a trojice mužů se k ní překvapeně otočila.

„Autooprava?" zeptal se Keech.

„Sprzšprk," řekla Třináctka, zvedla se několik centimetrů ze zavazadlového prostoru a pak spadla zpátky.

„To mluví?" podivil se Roach.

„Často mluví – ale obvykle jenom: *‚Tady máš, hajzle.'* Ale možná je chyba v tom, že moje zkušenosti s péemkami se omezují na ty načtené do válečných robotů. Ty normálně nemají širokou slovní zásobu. Ani ji nepotřebují," odpověděl Keech.

„Špriz mřena Snajpr."

„Nedává to žádný smysl," zabručel Boris. „Co vlastně znamená péemka?"

„Podmysl. Takže Strážce zřejmě zajímá, co se tady dole děje. Pravděpodobně v dohledné době uvidíme několik jejích bratříčků a sestřiček. Podej mi ji."

Boris vytáhl robota ze zavazadlového prostoru a opatrně ho podal Keechovi. Kontrolor ho vzal a strčil si ho pod sedadlo, na antigravitační motor, ze kterého teď vycházely tenké proužky černého kouře.

„Kuchršuk," řekl robot. Narazil zespodu do sedadla a skútr se nepatrně zvedl. Keech nakrátko zažehl pomocný motor a skútr se rozjel dopředu právě tak akorát, aby se vyhnul červorožci, který si ten okamžik zvolil k pokusu ukousnout si porci z Roache.

„Nedokážeme to," zanaříkal Roach.

Keech mu podal zbraň, kterou použil proti lodi Friskové. „Tohle pořád funguje, ale zacházej s tím opatrně. Nemá to žádné ovládání, takže to může

vystřelit v jakémkoli režimu. Nepoužívej to, dokud nebudeš doopravdy muset," varoval.

Roach vzal zbraň do jedné ruky a začal těžkomyslně studovat její ovládací prvky. Nahlédl do stříbřitých útrob dvojité hlavně a pak ji rychle namířil od sebe.

„Nejsou náhodou ilegální?"

„Jsou. A to tě teď trápí?" zeptal se Keech.

Roach namířil zbraň na dva víry, které je sledovaly. „Nijak zvlášť ne," připustil.

Když Pland převzal hlídku, začal s chutí odstřelovat i ty nejmenší pijavice, které pronikly na mýtinu. Janer nevěřil, že by v tom rámusu mohl usnout. Posadil se, zachumlaný do fóliové termopřikrývky u ohně, a otevřel batoh, aby vyhledal vhodnou pilulku. Na chvíli zůstal viset očima na šestiúhelníkové krabici, kterou vzal na naléhání mysli s sebou, pak batoh zase zavřel, protože se rozhodl, že si tabletku nevezme. Nechtěl usnout hlubokým spánkem, když kolem byly věci jako ta obrovská pijavice. Znovu si lehl a pohodlně se na mírně zvlněné zemi natáhl.

„Od Strážce nic?" zašeptal.

„Teď už můžu mluvit?"

„Nechtěl jsem, abys mě rušila, když jsem měl hlídku."

„Nechtěl jsi, abych mluvila o tom balíčku krystalů sprinu, který vzal kapitán Ambel s sebou."

„To také," připustil Janer.

„Jenom jeden krystal před krabici a přestanu ti… nasazovat brouky do hlavy."

„Vážně moc vtipné."

„Byla by dostatečnou motivací finanční nezávislost?"

„Vysvětli to."

„V současné době jsi prakticky můj zaměstnanec. Jezdíš tam, kam se rozhodnu tě poslat, a bereš s sebou mé oči. Deset milionů šilinků převedených na tvůj účet by tě udělalo nezávisle bohatým, takže bys mohl cestovat, kam bys chtěl. Mohl by sis zajet na Aster Coloru, jak jsi po tom odjakživa toužil. Mohl by ses kdykoli vrátit na Zemi. Mohl bys udělat spoustu věcí."

„Deset milionů jenom za to, že před tu tvou krabičku položím jeden krystal?"

„Ano," odpověděla mysl.

„To může znamenat jedině to, že tvoje úmysly jdou proti zákonům Řádu a já bych byl pravděpodobně obviněn jako spolupachatel. Spoluvina na mnohonásobné vraždě by znamenala v nejlepším případě vymazání mozku.“

„*Spatterjay nespadá pod Řád.*“

„Nespadá pod Řád prozatím. A ty mi chceš tvrdit, že tvoji sršni zůstanou tady na planetě?“

„*Nebyl spáchán žádný zločin.*“

„Zatím.“

„*Oháníš se tím, a přitom podle zákonů Řádu může každý řádový občan nosit zbraň.*“

„S určitými omezeními.“

„*Jediné zakázané položky jsou výbušniny a energetické zbraně. Tento zákon je velice konkrétní, pokud jde o zbraně v gigawattovém rozsahu, do něhož čistě náhodou spadá zbraň, kterou už tady jeden zástupce řádového zákona použil.*“

„Cože?“

„Ten kontrolor, Sable Keech, měl u sebe antifotonovou zbraň schopnou gigawattového výboje. Trestem za držení takové zbraně je morální náprava.“

„No tak ji měl,“ řekl Janer.

„*Já bych žádnou takovou zbraň neměla. To, co bych měla, by bylo jen pro osobní obranu.*“

„Rád bych teď šel spát.“

„*Neumíš moje argumenty vyvrátit. Přemýšlej o tom: dostaneš na účet deset milionů šilinků a já dosáhnu svých cílů hned. Alternativou je, že jich dosáhnu v příštím solstanovém roce a ty nedostaneš na účet deset milionů. Dokonce budeš muset hledat štědrého zaměstnavatele někde jinde.*“

„To jsou výhrůžky.“

„*Sliby.*“

„Prostě si nemyslím, že je dobrý nápad zamořit tuto planetu sršni, kteří mají v žihadle sprin. Jednotliví sršni jsou pořád jenom hmyz a budou reagovat tak, aby se bránili, pokud nebudou pod tvou přímou kontrolou. Mohlo by tady zemřít mnoho lidí.“

„*Deset milionů šilinků.*“

„Vyspím se na to,“ řekl provinile Janer.

Mysl spokojeně zabzučela.

Když se Janer znovu probudil, měl pocit, jako by spal jenom chvilku – dokud si nevšiml, že teď rozezná oblohu od džungle. Rozhlédl se, aby zjistil, kdo má hlídku, a uviděl Forlama, jak sedí u plůtku, karabinu položenou na klíně, zády otočený k džungli. Bylo na něm vidět, že se nudí – Pland určitě předtím spálil všechny pijavice v nejbližším okolí – a hodně potřebuje vystřídat.

Janer se na něho chystal zavolat, když si uvědomil, že určitě dál spí a něco se mu zdá. Za Forlamem stál modrý člověk – nebo spíš lidské tělo. Postava se tyčila do výšky nějakých čtyř metrů a byla neskutečně hubená a vytáhlá. Její ruce vypadaly jako obrovští pavouci sekáči, trup jako dlouhý oblouk žeber. Paže a nohy jako by měly víc kloubů, než měly mít. Navíc neměl žádnou hlavu. Tento poznatek Janera přesvědčil, že se mu to určitě zdá – spolu s pomalostí a neslyšností, s jakou se ten člověk pohyboval. Forlam by si přece nekoledoval o neštěstí tím, že by se posadil zády ke stromům, ne? Janer se snažil probudit se, snažil se vykřiknout. Pak si uvědomil Ambelovo chrápání a spojil si je s určitou realitou.

Najednou pochopil, že to není žádný sen. Mezi mužovými rameny rychle vyrostla pátrající pijavčí ústa a Janer pochopil, kým tento muž byl.

„Forlame!“

Ale jeho varování přišlo příliš pozdě. Jedna dlouhá kostnatá ruka sáhla dolů a popadla Forlama jako panenku. Forlam vykřikl a upustil karabinu na zem. Potom uviděl, co ho drží, a náhle ohromeně zmlkl. Netvor podobný člověku ho zvedl ke svým strašlivě nedočkavým pijavčím ústům a ta ústa se Forlamovi přisála na trup.

Forlam zařval.

„Co se to sakra děje?“ Ambel se posadil.

Janer přeskočil tělo kapitána Rona, který stále ještě ležel tváří k zemi, a vrhl se po karabině. Zmocnil se jí ve stejném okamžiku, kdy se ozvaly další tázavé výkřiky. Ambelova mušketa s hlasitým prásknutím vystřelila a její zásah do netvora podobného člověku byl jako plesknutí rýče o maso. Rána odchlípla kus kůže, který se okamžitě nahrnul zpět na místo. Netvor dál drtil Forlama a Forlam dál křičel.

„Kurva!… Kurva!… Kurva!“ zařval Peck. S každým zopakováním toho slova natáhl svou brokovnici a vystřelil. Každý zásah odchlípl kus netvorovy kůže a udělal šedou díru, ale každá díra se rychle vyplnila a modrá kůže vklouzla zpět na místo. Ozvaly se také jiné výstřely, ale Janer nepoznal čí. Namířil na modré břicho a vypálil. Z trupu se zakouřilo a netvor ucukl dozadu. Kůže zuhelnatěla, odpadla a obnažila spletená, pevná vlákna pod ní. Když pak Janer vypálil znovu, netvor odtáhl Forlama od

svých úst a syčivě vypustil oblak krve. Třetí výstřel mu spálil kůži na noze, ale zdálo se, že hlouběji se nedostal. Najednou netvor Forlama pustil na zem a dlouhými kroky zamířil zpět do džungle. V mžiku byl pryč.

„Proboha, to byl *on*.“ Erlin se zachvěla.

„Kurva,“ zařval znovu Peck a rozběhl se přes mýtinu za tou věcí podobnou člověku. Ambel ho chytil za límec kabátu a srazil ho na záda. Erlin s výrazem, jako by měla zvracet, popadla svou zdravotnickou výbavu a došla k místu, kde ležel v podrostu sténající Forlam. Ron si vybral právě ten okamžik, aby zachrápal tak, že se probudil a vzpřímeně se posadil.

„Co se děje?“ otázal se kapitán.

Janer na něho vytřeštil oči a pak vybuchl smíchy. Všechno to bylo až příliš bizarní. Seděl na zemi a smál se tak prudce, až ho bolelo břicho – a toto nepatřičné veselí skončilo záchvatem kašle. Ron se na něho podíval s nechápavým výrazem, pak přenesl pozornost na Ambela, klidně nabil svou mušketu a zakotvil pohledem u toho, co dělala Erlin. Pland a Anne drželi Forlama na zemi, zatímco ho dávala do pořádku. Popadla Janerovu termopřikrývku a rozřezala ji na široké pruhy. Nic jiného nebylo dost velké, aby se to dalo použít jako obvaz na ránu v námořníkově těle.

„Kurva,“ řekl Peck a posadil se vzpřímeně.

Ron vstal a došel se podívat, jak je Forlamovi. Než se vrátil k Janerovi a ostatním, viditelně rozčilený, prohodil několik stručných slov s Erlin.

„Uděláme nejlíp, když se sbalíme a vyrazíme.“

„A Forlam?“

„Já ho ponesu. Musíme tu věc chytit dřív, než ji najde její hlava,“ vysvětlil Ron.

„Chytit?“ zeptal se Janer, ale Ron už ho neposlouchal. Upínal pozornost k Ambelovi, který si natáhl rukavice a otevřel voskem impregnovaný balíček připevněný k opasku. Vytáhl jediný červený krystal a rozdrtil jej do pouzdra svého nože. Potom do pouzdra plivl a nůž vrátil zpátky.

„Měli bychom sebou hodit,“ zabručel a podíval se do míst, kam zmizelo Stahovačovo tělo.

Úlová mysl si vybrala právě ten okamžik, aby na Janera promluvila: „*Loď Friskové zakotvila v zátoce,*“ oznámila.

Janer si odplivl. „Čím dál líp.“

Rebecca Frisková se zadívala k otevřeným dveřím a na dva lidské výmazy, kteří tam čekali. Ten, který je přivedl, svalnatý muž s kůží zmodralou

virem a jizvovou tkání po straně obličeje, jí pokynul neuroinduktorem, který držel. Vstala a došla k nim. Rozestoupili se, aby ji nechali projít. Uvažovala, že by se pokusila vytrhnout z pouzdra zbraň, ale pak ten nápad zavrhla. Tihle výmazové byli stejně staří jako kapitáni a stejně jako všechna ostatní těla, která spolu s Jayem Pradorům dodali, byli od okamžiku zajetí cíleně infikováni spatterjayským virem. Určitě měli mnohem silnější těla, než bylo to, ve kterém se nacházela ona, protože bylo infikováno o několik set let kratší dobu. Na Batijce by možná stačila, ale na tyhle dva ne.

Vrell na ni čekal na dolní palubě. Otočil se a pozoroval, jak vylézá z jícnu. Oba žoldáci stáli na jedné straně a přímo sršeli vztekem. Frisková si okamžitě všimla, že jsou odzbrojení.

„Půjdete na břeh," prohlásil Vrell. Jednou ze svých noh ukázal na loď vytaženou na pláži. „Na břehu jsou Sable Keech, Gosk Balem a ta věc, která byla kdysi Jay Hoop. Je mi jedno, co tam uděláte."

„Najdu Jaye," řekla Frisková.

„To se mě netýká. Nezůstaneš na palubě této lodě."

„Proč?"

Vrell se od ní odvrátil a ona ucítila na pažích nad loktem tvrdé ruce výmazů. Dovedli ji k místu, kde stáli oba Batijci.

Vrell pokračoval: „Už jsi nepotřebná. Konvent byl svolán a všichni Staří kapitáni se sjíždějí, aby se ho zúčastnili. Během několika dnů budou zde a začnou se radit o osudu Goska Balema. Do té doby musí tato loď zůstat tady. Představuješ hrozbu pro dokončení mého úkolu už jen tím, že jsi na palubě. Nemám tě pod kontrolou – ani tvé žoldnéře. Všichni půjdete na břeh."

„Necháš nám aspoň zbraně?" zeptala se Frisková.

Než si to Vrell rozmyslel, odpověděla mluvčí.

„Frisková a její žoldnéri si samozřejmě můžou vzít zbraně na břeh. Přes tvé obranné systémy se nedostanou."

„Ebulane? Co to znamená? Co děláš? Myslela jsem, že jsme přátelé," vykřikla Frisková.

„Začínáš být sentimentální, člověče. Byla jsi neúčinným nástrojem, který jsem toleroval jen proto, že jsem tě jednoduchým způsobem nemohl nahradit. Stala ses živoucím důkazem toho, čeho jsem ve válce s vaší rasou dosáhl, a demonstrací zdroje mé moci. Přivezl jsem tě sem, abys posloužila jinému účelu, přestože ses pro mne stala nepříjemnou přítěží a hrozbou pro mé politické ambice. Jak řekl Vrell: Už jsi nepotřebná."

Rebecca Frisková se na mluvčí prázdně podívala a pak se otočila k provazovému žebříku spuštěnému do veslice. Jeden z výmazů naplnil batoh různými zbraněmi a hodil ho Batijcům. Svan si zlostně změřila těžce vyzbrojené výmazy a batoh sebrala. Naposledy střelila nenávistným pohledem po Vrellovi a slezla za Friskovou po žebříku. Shib ji následoval s podobným výrazem v obličeji.

„Není nebezpečné nechat je naživu?“ zeptal se Vrell, když se díval, jak Batijec vesluje s člunem ke břehu.

„Ani ne,“ řekla mluvčí. „A já mám radost, že to skončilo takto.“

„Nerozumím, otče,“ řekl Vrell.

„Ve skutečnosti stále chovám k Rebecce Friskové jistý cit a zdráhám se ji zabít, přestože by to bylo logické – tady a teď. Proto mám radost, že jde na břeh, neboť vím, že jí udělá radost uspořádat štvanici na spojence Sabla Keeche. Také mě těší, že po ostrově budou pobíhat lidé a zabíjet jiné lidi; tolik dramat, která si mohli ušetřit. Nakonec zemřou *všichni*: Staří kapitáni, Gosk Balem, Hoop i naše drahá Rebecca.“

„Mohou se pokusit zmocnit této lodi,“ upozornil Vrell.

„Zbraně, které momentálně mají, na to nestačí. Tam, kde jsi, jsi v bezpečí a určitě svůj úkol úspěšně splníš. Nebudeš zapomenut,“ řekl Ebulan.

„Děkuji, otče,“ odpověděl Vrell.

„Důvod byl Konvent – nic jiného,“ řekla Svan.

„Nechápu.“ Frisková sledovala očima zbraň, kterou na ni Svan mířila, zatímco Shib vesloval ke břehu.

„Ani se nedivím. Příliš dlouho sis myslela, že svět se točí kolem tebe. Ebulan má vlastní program a ty jsi pro něj celou dobu vedlejší. Pochopila jsem to hned, jak na palubu přišel Vrell. Ebulan tě sem přivezl proto, že jedině přítomnost někoho tak neblaze proslulého jako ty mohla být považována za dost důležitou událost, aby přivedla všechny Staré kapitány na Konvent. Náhodou se zjistilo také to, že ještě žije Gosk Balem, a Konvent je svolán. Pravděpodobně se to stalo ještě dřív, než Ebulanovi agenti přestali rozšiřovat zprávu, že jsi na planetě.“

„To by Ebulan neudělal,“ řekla Frisková jen pro formu. Přesunula se do polohy, která vypadala pohodlněji – a zároveň přiblížila ruku ke zbrani Svan. Svan couvla a pomalu zavrtěla hlavou. Frisková ukázala zuby ve výrazu, který se dal považovat za široký úsměv.

„Ebulan se jako všichni Pradoři na lidi dívá jen jako na protetické údy," dodala řezavě Svan.

„Proč má Ebulan zájem na Konventu?" zeptala se Frisková. „Co pro něho můžou Staří kapitáni, tihle staří lidé, udělat?"

„Můžou zemřít," řekla Svan. „Tenhle Prador trvale odřezává všechna svá dřívější pouta s obchodem s vyvrtanými otroky. Překvapuje mě, že tě nechal žít tak dlouho, když uvážím, že ty jsi jedno z nejsilnějších pout. Možná až zlikviduje flotilu, která přijede na Konvent, pošle na ostrov Vrella, aby vyřídil ty z nás, kteří se nestačili mezitím pozabíjet navzájem sami."

„To je skvělé. A co bude teď s námi?" zeptala se posměšným tónem Frisková a znovu si přisedla ke Svan. Zkoušela její toleranci, provokovala ji do krajnosti.

Svan se zaklonila a vystřelila. Frisková sebou škubla dozadu, jak jí paprsek sežehl jednu stranu obličeje, a potom zvedla ruku, aby si spáleninu osahala ukazováčkem. Svan ji pozorovala a mířila jí plochou hlavní KK laseru na oči. Frisková ji probodla pohledem, opatrně dosedla zpátky na místo a už se nepokusila znovu se přiblížit.

„Nevím, co s námi bude dál," řekla Svan, jako by se nic nestalo. „Strážce o nás třech ví, takže nemáme šanci, že se z planety dostaneme runsiblem. Ale kdybychom tě vydali, třeba by Strážce byl shovívavý. Zdá se, že jedinou další alternativou je zůstat tady, a ta se mi nelíbí. Strážce by na nás uspořádal štvanici. Honil by nás do konce života. Jednoduše by tím pověřil podmysl, dal by jí to jako jediný smysl její existence. Strážci umějí být v takových věcech velice trpěliví."

„Je tu jiná možnost," ozvala se Frisková, „když se mi odvážíte uvěřit."

Svan neřekla nic a čekala. Frisková pokračovala.

„Mimo planetu mám na mnoha účtech miliardy kreditů a všechny jsou snadno dostupné. Mám pod kontrolou agenty a celé organizace.

Jediné, co potřebuju, je získat přístup k síti a odeslat několik šifrovaných zpráv. Můžu tady mít loď během několika měsíců."

„Spal ji," řekl Shib. „Při první příležitosti nás oddělá."

„Přemýšlím o tom," odvětila Svan.

„Oba víte, jak asi bude Strážce shovívavý," řekla Frisková. „Tyhle UI na hranicích Řádu se vždycky drží předpisů. Jeho ‚shovívavost' by nejspíš spočívala v tom, že by vám dal na výběr mezi pomalým vymazáním mozku, pecí nebo předáním Starým kapitánům."

Shib přirazil s člunem k pláži. „Spal ji," zopakoval.

Svan ho mlčky pozorovala, zatímco skládal vesla do člunu, vstal, pověsil si batoh se zbraněmi přes rameno a vyskočil přes příď na písek. Pak pomalu vstala a pozpátku od Friskové odstoupila. Ohledávala cestu nohou a ani jednou neškobrtla. Také vystoupila na písek. Frisková zůstala sedět v člunu. Počítala s tím, že kdyby došlo na nejhorší, jako jediná možnost by jí zbývalo vrhnout se přes bok do vody.

„Vyjdi na břeh," nařídila Svan, jako by jí četla myšlenky.

Frisková zaváhala a pak rychle vystoupila za žoldnéři na písek. Svan zalétla pohledem k lodi vytažené na břeh o kus dál.

„Nemůžete mě držet na mušce pořád," poznamenala Frisková.

„Ebulan ti záměrně rozdráždil nervová spojení, aby ses chovala iracionálně," řekla Svan. „Použil tě jako terč, jako raněné zvíře. Ale byl to špatný odhad, který ohrozil jeho hlavní cíl. Látky, které máš v sobě teď, by tě měly stabilizovat." Svan si nedokázala odpustit jízlivost. „Jsi dost stabilizovaná, abys pochopila, že sama se odsud s největší pravděpodobností nedostaneš?"

„Ta krabí svině," ulevila si Frisková. Vztekle se ohlédla po lodi, kterou opustili, a pak obrátila pozornost zpátky ke Svan. „Jsem dost stabilizovaná – dost, abych vám za vaše služby nabídla stejné peníze jako předtím. Domluvíme se?"

Svan se podívala na Shiba, který teď držel v ruce laser.

„Dej jí zbraň," řekla.

Shib sáhl do batohu a vytáhl jeden z krátkých černých granátometů, které si přivezli speciálně na Hoopery. Nedbale jej namířil stranou a laser hodil Friskové.

„O mnoho víc než tohle určitě potřebovat nebudeš," řekl.

Frisková zbraň chytila a chvíli s ní mířila na zem. Po tomto zaváhání si ji zasunula za opasek a obrátila pohled k lodi vytažené na pláž.

„Co teď?" zeptala se Svan.

„Chytíme Jaye," řekla Frisková.

„Je to absolutně nezbytné?" zeptala se Svan.

Frisková se po ní ohlédla. „Je to součást smlouvy. Půjdeme za Jayem a za těmi, kteří ho chtějí dostat. V jejich skupině jsou určitě Staří kapitáni, nikdo jiný by tu loď na břeh nevytáhl. Ty nezabijeme. Přivedeme je sem, aby loď spustili znovu na vodu, a pak zamíříme zpátky do Dómu."

Shib se na loď nedůvěřivě podíval a pohrdavě si odfrkl.

„Máš lepší nápady, žoldnéři?" vyštěkla Frisková.

„Nemáme lepší nápady," připustila Svan. Kývnutím ukázala ke stezce vysekané v džungli. „Nemělo by být těžké je sledovat."

Frisková si oba chvíli prohlížela, pak se prudce otočila a zamířila k průseku. Oba žoldnéři se loudavě vydali za ní. Shib na sebe upoutal pozornost Svan, ukázal na svou zbraň a zakroutil rukou. Svan odpověděla úsměvem, kterého si nevšiml, protože v tu chvíli už ostražitě sledoval okolní džungli.

Forlam byl bílý a nehybný jako mrtvola. V obličeji mu zůstával výraz někoho s poškozením mozku. Obvaz z Janerovy termopřikrývky měl pevně utažený přes šeredné zranění pod hrudníkem. Kalhoty měl potřísněné krví a jinými substancemi. *Co teď?* uvažoval Janer. Jak může žít člověk, kterému v těle chybí polovina vnitřností? Díval se, jak Anne a Pland přivazují vyčerpaného námořníka Ronovi na záda, a přednesl svou otázku Erlin.

„Bude žít," vysvětlila. „Jiná otázka je, jestli bude člověk. Mohl by se stát něčím jako… něčím, jako je Stahovačovo tělo – jako je Stahovač."

„A co živiny, tekutiny? Jak se může tělo uzdravit, když mu chybí polovina orgánů?" nedal se Janer.

„Hooperům dokážou vnitřní orgány dorůst a zahojit se mnohem rychleji než poraněné nebo chybějící končetiny. Spatterjayský virus upravuje DNA pro optimální přežití. Ruka je nepodstatná, trávicí soustava je podstatná. Vezmi si tu zrůdu, kterou jsme právě viděli. Z pohledu přežití nebyl nejpodstatnější věcí, která jí chyběla, mozek, nýbrž ústa – a tak si nechala narůst ústa," řekla.

„Mozek je nutný určitě, a co smysly, které mají v hlavě centra – sluch, čich, zrak?" zeptal se Janer.

„Bude mít stejné smysly jako pijavice: teplo a chvění. Pokud jde o mozek, bude mít nějakou primitivní ganglii na horním konci páteře. Z toho, že stála rovně, můžu usoudit, že si vypěstovala vnitřní ucho, a z toho, že dokáže dál používat končetiny, poznám, že ta ganglie může být dokonce stejně složitá jako hmyzí mozek. Je pravděpodobné, že takové úpravy vyžadovaly méně energie než přeměna těla v podstatě lidského na tělo pijavice."

„Takže je to možné?" zeptal se Janer. Ignoroval vulgární poznámku, která se ozvala z jeho úlového spojení, když se Erlin zmínila o ‚hmyzím mozku'.

„Jistě, virus optimalizuje šance na přežití, optimalizuje růst masa; žně pro pijavice. Ale pro lidi to nutně není nejlepší. Tasemnice umějí přežít lépe než my lidé," řekla.

„Dobře, že to vím," odvětil Janer, i když ve skutečnosti raději *nechtěl* vědět víc. Erlin však bez slitování pokračovala ve výkladu, zatímco šlapali za ostatními od nočního tábora.

„Nejhorší je, když lidský mozek skončí v těle pijavice. Ambelovi se to nestalo, pravděpodobně proto, že ho ožírali příliš často, než aby si na takovou změnu mohl nasbírat dost energie, a když ho Sprage vytáhl z moře, krmili ho dómovou potravou, aby tomu zabránili. Když taková proměna skutečně začne a nedá se jí zabránit, Hoopeři dají oběti sprin. Toho se totiž všichni bojí nejvíc: že skončí tak, že budou schopni cítit jenom chvění, teplo, bolest a hlad."

„Může tu být hodně takových?" zeptal se Janer. S hrůzou pomyslel na obrovskou pijavici, kterou spálil během noci.

U Erlin žádnou útěchu nenašel. „Může," odpověděla.

Jak postupovali dál, hlouběji do džungle, Janer si začal všímat, že flóra a fauna se výrazně mění. Nafouklé kmeny hruškovníků byly větší a často v sobě měly velké pukliny, takže vypadaly spíš jako mřížové klece než pevné stromy. Pijavice v jejich větvích nebyly hnědé jako ty na pobřeží nebo v moři, ale spíš tmavě červené, a žabokrtci chyběli úplně. Po nějakém čase Ambel přestal potřebovat Ronovu mačetu, neboť husté listoví se postupně přesunulo výš. Velké ploché listy, které v blízkosti pobřeží rostly při zemi, teď vyrážely z vrcholků ostnatých kmenů tyčících se do výšky pěti metrů. Byla tady tma a zem pokrývaly mazlavé svitky listů a křehké bílé větvičky. Mezi tím byly jako kapky oranžové krve roztroušeny houby. Teď pro ně nepředstavovaly největší problém pijavice padající shora, nýbrž ty, které číhaly ve spadaném listí a připlazily se člověku ke kotníku, jakmile stál na jednom místě příliš dlouho.

Když Ambel z ničeho nic ohlásil zastávku, Janera napadlo, že si vybral hloupé místo, ale pak zjistil, že si udělali pauzu jenom proto, aby nechali projít jiného obyvatele džungle.

Z kmenů schovaných ve stínu se ozvalo podrážděné zavřísknutí, načež z nich těžkopádně vyšlo něco obrovského. Janerovi to připadalo jako ještěrka ve tvaru buvola, s jistými podstatnými rozdíly oproti oběma tvorům. Nemělo to kopyta ani drápy, ale obrovské ploché tlapy; rohy na hlavě se opakovaly v řadách na krku; ocas chyběl úplně. Janer se mylně domníval, že tvor má čtyři končetiny, dokud si nevšiml kusadlových nožek složených pod trojhrannou tlamou. Na silné kůži byly četné důlky a Janer si uvědomil, že kruhové značky, které považoval za šupiny, jsou ve skutečnosti zahojené jizvy po pijavicích.

Tvor těžkopádně prošel kolem nich a jen po nich loupl svým jediným okem se dvěma zřítelnicemi. V kohoutku byl dvakrát vyšší než člověk a vypadal nebezpečně. To, že je býložravec, se ukázalo ve chvíli, kdy se zastavil u jednoho ostnatého kmene a zubatými kusadly z něho kus odřízl. Vibrace, které tím způsobil, vedly k tomu, že na něho ze stromu napadaly pijavice. Okamžitě se přichytily a zavrtaly se mu do zad. Když zpracoval sousto, které žvýkal, zamručel, pak otočil hlavu všemi směry a použil kusadla k tomu, aby si všechny pijavice, na něž dosáhl, vytahal. Potom rozkousal další sousto – a napadaly na něho další pijavice.

„Obejdeme ho," rozhodl Ambel.

„Je to nebezpečné?" zeptal se Janer, s karabinou připravenou.

„To ne, ale ony jsou," řekl Pland a ukázal na pijavice, které se svíjely na zemi nebo se plazily po kmenech stromu zpátky nahoru.

„Co je to?" zeptal se Janer Erlin, když obrovského tvora a déšť pijavic, který strhl, obcházeli širokým obloukem.

„Jak se jmenuje? Myslím, že se tomu říká stromové prase nebo tak nějak."

„Lesní prase," opravil ji Pland.

Přikývla a pokračovala: „Patří k heirodontům. Jsou jich tisíce různých druhů – některé ne větší než špendlíková hlavička. Tohle je jeden z největších druhů, které najdeš na souši. Traduje se, že oceánské dorůstají větších rozměrů, ale nikdy se to nepodařilo dokázat."

„Jsou nějací dravci, kteří ho napadají?" zeptal se Janer. Vzpomněl si na zvuky, které slyšel v noci.

„Tady na souši jsou jen dva dravci: my –" ukázal do listoví „– a ony."

„Proč jenom dva?"

„Pijavice a virus se vyvinuly společně. Možná někdy dřív existovali jiní suchozemští dravci, ale pijavice jim neponechaly prostor. Odhaduji, že pijavice přešly do moře teprve před několika miliony let, proto tam najdeš dravců víc. Počkej dalších pár milionů let a nenajdeš tady nic než vegetaci, býložravce a pijavice."

„Neradostná vyhlídka."

„Takový je život," odvětila jednoduše Erlin.

Vegetace postupně začala řídnout a znovu se největší hustotou přiblížila k zemi. Janer si všiml, že Pland na něco ukazuje, a chvíli mu trvalo, než mezi okolními kmeny poznal, co to je. Byl to osmiboký kovový sloup, půl metru široký a vyšší než člověk. Jeho povrch pokrývala silná vrstva šedé koroze.

„Jsme blíž, než jsem si myslel," poznamenal Ron.

Janer se podíval nejdřív na něho a pak na Forlama, který projevoval jistý zájem a upíral na kovový sloup oči. „Hranice," dostal ze sebe námořník.

„Otročí sloup," řekl Ambel.

Janer nebyl o nic chytřejší, ale všiml si, že Erlin chápavě přikyvuje. Než se jí mohl zeptat, o čem to Ambel mluví, kapitán je vyvedl z džungle a ona se vrátila k Forlamovi, aby mu dělala doprovod.

Vyšli na vrchol kopce, odkud terén sbíhal do údolí. Pod nimi hučela mezi rudohnědými balvany řeka. Na druhém břehu stála stavba zbudovaná z téhož kamene: vysoké budovy s mnoha okny, rozlezlé jako nějaká středověká pevnost, kterou tam někdo přenesl. Mezi budovami se táhly zdi opatřené cimbuřím a pod hustou vegetací byly stopy něčeho, co byl kdysi vodní příkop. Na jedné straně byl terén rovný a vegetace měla problémy, aby se na sklovitém povrchu udržela. Na témže povrchu stál rozpadající se vrak nějakého přistávacího modulu velice zastaralé konstrukce.

Janer se postavil vedle Ambela a překvapeně se rozhlédl.

„Hoopův hrad," řekl kapitán.

„A ty sloupy?" zeptal se Janer a ukázal palcem za sebe.

„Ty sloupy vysílají signál aktivující výbušninu v obojcích, které jeho zajatci a otroci nosili. Tady je věznil, potom je vyvrtával a odsud je odvážel Pradorům," vysvětlil Ambel.

„Vy si myslíte že… Stahovač se vrátil sem?" řekl Janer.

„Nemusím si to myslet," řekl Ambel a někam ukázal.

Na jednom zubu nejbližšího úseku hradby bylo něco, co by se dalo považovat za chrlič – dokud se to nepohnulo a na okamžik to nerozevřelo svá krátká křídla. Hlava Spatterjaye Hoopa sledovala jejich postup.

Za vším je pradorská politika, uvědomil si konečně Strážce. Pokračoval ve sledování situace prostřednictvím mnoha očí policejních robotů dole a viděl lodě flotily, které se sjíždějí k místu Konventu u Stahovačova ostrova, a daleko před nimi loď, jíž se zmocnila Frisková. Pochopitelně: Ebulan se chtěl zbavit všech žijících svědků, aby na sebe mohl znovu strhnout moc ve Třetím království. Jedna velká exploze, až flotila dopluje k ostrovu, a všechny Pradorovy problémy, přinejmenším zde, budou vyřešeny.

„PM Dvanáctko, chci, aby se čtyři policajti dostali mezi hlavní flotilu a tu loď. Pokud by jevila známky přesunu ze současné polohy, chci ji zničit."

Získat přístup na Větroplachův server trvalo o maličko déle, neboť plachta byla zabraná do studia politických dějin Země a očividně byla jimi

fascinována. Větroplach z toho mohl mít bolesti hlavy, ale Strážce plachtě přerušil spojení a připojil se sám.

„Větroplachu.“

„Jasně, no co, co chceš?“ utrhla se rozladěná plachta.

„Chci, abys oznámil kapitánovi Spragemu, že by měl flotilu zastavit přinejmenším deset kilometrů od Stahovačova ostrova. Já sám budu informovat ty kapitány, kteří mají vysílačky nebo superky.“

„A proč bych jim to měl říct?“ zeptala se plachta, stále nevrlá.

„Protože když to neuděláš, celá flotila – včetně tebe – skončí jako příkrov popela rozprostírající se nad oceánem.“

„Proč?“

„Protože považuji za vysoce pravděpodobné, že na flotilu čeká u Stahovačova ostrova PTD. Snadno by sis měl dokázat najít informace o takových zařízeních prostřednictvím své superky. A kdybys s tím měl vážně problémy, zkus ‚protiterénní dezintegrátor‘.“

Když Strážce přerušil spojení, Větroplachovi nedělalo žádné problémy vyhledat si encyklopedické heslo týkající se PTD. Poté, co si je přečetl, si najednou připadal velice zranitelný a malý. Prudce zvedl hlavu z paluby a pokusil se najít Sprageho. Jenže kapitán byl ve své kajutě, a tak plachta přistrčila hlavu k Olian, která stála u zábradlí a rozhlížela se po přibývajícím počtu lodí. Dloubla ji čenichem do zad.

„Co je, Větroplachu?“ zeptala se ho Olian.

„Věděla jsi, že PTD o velikosti termosky na kávu může zničit celé město?“

„To se mezi námi všeobecně ví a žijeme s tím už několik století. Věděl jsi, že během pradorských válek jimi bylo zničeno celých pět planet?“

Větroplach na okamžik mírně zašilhal. „Tato flotila se nesmí přiblížit na méně než deset kilometrů k ostrovu, upozorňuje Strážce. Tvrdí, že tam na ni čeká PTD. Předpokládám, že to bude zařízení o relativně malé ráži, ale i to je příliš. Myslím, že když budeme pokračovat v přibližování, budu považovat svou smlouvu za neplatnou a odletím odsud.“

Olian maličko zbělela ve tváři, když jí pomalu došlo, co jí plachta právě řekla. Odstrčila se od zábradlí a rychle zamířila do Sprageho kajuty.

Větroplach zvedl hlavu výš, aby se mohl rozhlédnout po tom množství lodí pod plachtami. Zatím osmnáct. Usilovně a hluboce přemýšlel o všech věcech, které se za posledních několik dní dozvěděl. Existoval Řád, obrovský, obsahující tisíce planet, existovalo pradorské Třetí království a kromě nich bylo pravděpodobně ještě mnoho dalších. Pochopil, že jeho rasa potřebuje získat nějaký opravdový vliv – měřeno politickou,

ekonomickou a možná i vojenskou silou. Ne proto, aby se stala významným hráčem na velkém jevišti dějin, ale jen proto, aby ji ostatní jen tak nevyhladili.

A jak tak Větroplach dumal, začal spřádat plány pro *svou* rasu a *svou* planetu.

16

Obrovská ulita surmovky teď byla prakticky prázdná a heirodont se cítil dostatečně sytý, aby se vrátil do hlubin. Zanedlouho se všechny pijavice, které se drží na jeho povrchu, promění rostoucím tlakem v pouhé nitky, a jelikož se nebudou schopny krmit, pustí se a vyplavou zpět k hladině. Pro heirodonta pijavice představovaly životní kletbu: jelikož se u něho nevyvinul masitý plášť bez nervů jako u trnoků nebo svačinek, nájezdy menších pijavic mu působily soustavnou bolest, a některé větší ho dokonce mohly zabít. Vzhledem k tomuto poslednímu riziku si měl možná lépe všímat okolí. Byl sice dost inteligentní, aby poznal, že obři surmovka byla tatáž, která mu předtím unikla, ale byl také dost hloupý, aby se na své jídlo soustředil příliš zaslepeně. Stále měl nos hluboko v prostorné ulitě, ověšený cáry masa, jako by to byl jeskynní mech, když ho z boku napadla obrovská pijavice.

PM3 přirovnávala svůj vzhled k Harrieru, starému proudovému letadlu s kolmým startem, které našla na stránkách ‚historických zbraní', ale PM4 tvrdila, když si prohlédla tutéž stránku, že vypadá spíš jako těžce ozbrojený vrtulník. Na počátku nebyly mezi oběma podmyslemi dostatečné duševní rozdíly, aby se měly o čem bavit, ale s přibývajícími hodinami postupně začaly získávat individualitu.

„Proč myslíš, že nám šéf dává za velitele takovou buznu?" zeptala se Trojka své společnice, zatímco prohledávaly přidělený sektor.

„No, já bych za tím hledala to, že má z dřívějška fyzickou zkušenost s touhle planetou," řekla Čtyřka, která se stávala dominantnějším z obou policejních robotů. „Máme programy, ale nemáme zkušenosti."

Trojka ohnula gondoly a odkašlala si.

„Jo, Dvanáctka toho možná má za sebou trochu víc než my, ale chybí jí palebná síla."

Čtyřka, která dělala ‚ďáblova advokáta', přešla do defenzivy. „Nejde jenom o to, co můžeš udělat, ale o to, co dokážeš pochopit." Ale ještě než to dořekla, znejistěla, co tím chce vlastně říct.

„Dvanáctka možná má víc zkušeností s fyzickým světem, ale stoprocentně nemá watty, aby v něm mohla něco dokázat. Od toho jsme *my*," namítla Trojka.

„No," začala Čtyřka – a pak na okamžik zmlkla. „Všimla sis toho?"

„Jasně!" vyhrkla vzrušeně Trojka.

Policejní roboti se spustili níž a nechali se zpomalit fúzními plameny. Vyryli do moře pod sebou dvě brázdy zpěněné tříště, když se jako jeden otočili a zamířili zpátky do míst, odkud přilétli. Pohybovali se teď pomaleji a zaujali větší rozestup. Otáčeli talíři a anténami, jako by tušili kořist.

„To je ono: podprostorová stopa," řekla s uspokojením Čtyřka.

Roboti se znovu obrátili a zůstali viset nad mořskou hladinou jako dvě vosy, které zaměřují limonádu. Pohupovali se ve vzduchu a snažili se něco vyčíst z úzce zaměřeného signálu – snažili se pochytit něco induktancí, bez narušení signálu.

„Něco máme!" zařvala do éteru Čtyřka.

Z jejich přijímačů vycházely zákmity kvaternárního kódu, jak se snažily nějakou sekvenci kódu rozluštit.

„Vysílejte přímo všechno, co zachytíte," poučila je PM12.

„Jdeme po tom!" vykřikla Trojka. Snažila se dát dohromady něco souvislého, co by mohla poslat dál. Pak řekla: „Co to bylo?"

Čtyřka už nedostala šanci své společnici odpovědět. Hladinu prořízla černá čára mířící přímo na PM3. Robot se rozpadl v kotouči světla a jeho zbraňové gondoly se v saltech rozlétly po vlnách. Čtyřka vystřelila od hladiny a něco pod ní detonovalo. Pak se na jedné straně vynořil z moře pradorský válečný robot a zamířil k ní. Čtyřka vypustila dvě samonaváděcí střely a pokusila se uletět. Jedna střela explodovala mimo účinný dosah, ale druhá vybuchla jen deset metrů od pradorského robota a pohltila jej ohněm. Čtyřka nejdřív zpomalila a vzápětí prudce zrychlila, když pradorský robot prošel ohněm jen s vrstvičkou sazí na svém pancéřovaném povrchu.

„Nemáš šanci přežít," vzkázal pradorský robot.

Dvě rakety vyrazily za Čtyřkou jako kostlíni na lovu. Robot se prudce vznesl výš, ale hned nato ucukl stranou, neboť mu dráhu zkřížila palba z probíječky. Z těla mu odpadávaly kusy, jak se snažil prudkým manévrováním uniknout této drtivé kanonádě, ale střelba si ho vždy znovu našla. Čtyřce nezbývalo nic než vrhnout energii do svého fúzního motoru. Elektromagnetický granát jí motor vyřadil z provozu jen zlomek sekundy předtím, než k ní zdola přisvištěly dvě rakety. Ani si jich nestačila všimnout. Zmizela ve dvojité explozi, kterou nepřežilo nic většího než nehet.

Břeh byl už na dohled, když se červorožec rozhodl zaútočit. Narazil do skútru, otočil jej na bok a stiskl Roachovu nohu do rypákovité tlamy. Roach zařval a upustil Keechovu antifotonovou zbraň do vody. Keech chytil Roache za kabát. Boris skočil přes sedadlo řidiče a rukama objal Roache kolem hrudi.

„Zastřel tu svini!“ zařval Keech na Borise.

„Nemůžu! On spadne do vody!“

Keech zanadával a pokusil se dosáhnout na zbraň v Borisově opasku.

„Já tam nejdu! Já tam nejdu!“ křičel Roach.

„Drž se!“ zařval zbytečně Boris.

Keech se pokusil uvést rukou do pohybu kybermotory, ale měl pocit, jako by byla z olova. Pak mu v zápěstí něco křuplo a jeho obličej se zkřivil bolestí. Nakonec se mu podařilo zbraň vytáhnout a namířit na červorožce.

„Sakra! Nemůžu zmáčknout spoušť! Snaž se ho udržet na mašině!“

Keech námořníka pustil a přendal si zbraň do pravé ruky. Červ se pokusil strhnout svou oběť do moře a přitom stáhl Borise, který Roache držel, ze sedadla. Keechův první výstřel propálil červovi díru do hlavy. Přestal tahat jen na tak dlouho, aby po nich zamžoural, a hned začal tahat znovu. Keech vystřelil znovu, pak potřetí, čímž vyrobil v kosti mezi červovýma očima kouřící kráter. Tvor najednou pustil kořist a vztyčil se z vody jako kobra, která se chystá zaútočit. Keech zamířil na spodní stranu jeho hlavy. Následující výstřel rozstříkl cosi měkkého a žlutého. Červ znehybněl, zakašlal a pak spadl do moře jako loutka, které někdo přeřezal provázek.

„Říkal jsem ti, že nikam nejdu!“ vykřikl Roach za tvorem, který bezvládně plaval za skútrem.

„Do hajzlu,“ řekl Boris, který se díval jiným směrem.

Keech a Roach se otočili a vytřeštili oči na blížící se obrovitou hmotu mařeny.

Keech zvedl svou pulzní pistoli. „Tohle ji nezastaví,“ řekl. „Potřebujeme něco, jako byla má AFZ.“ Vyčítavě se podíval na Roache, který se ze všech sil snažil nevypadat úlisně.

„Já za to nemůžu. Ruka mi nefunguje tak, jak by měla,“ hájil se námořník.

„To je konec,“ zašeptal Boris.

Mařena se zvedla ke skútru, ale v posledním okamžiku změnila směr a popadla červorožce. Vzhledem ke zvláštnímu způsobu pohybu, který

používala, dokázala zastavit na místě, jakmile se kořisti zmocnila. Zastavila se hned vedle nehybného skútru, jedním okem pozorovala pasažéry a hlasitě žvýkala červorožcovu hlavu.

„Hodná mařena," řekl konejšivě Roach. Keech se zatím snažil vymáčknout z motoru dost antigravitace, aby se zvedli nad vlny, které začínaly jeho vozidlo zaplavovat. Motor jen kvílel a skřípal.

„Šprk vyhořel, Snajpr v bezpečí," ozvala se PM13 zpod sedadla.

„Nemůžeš nás ještě trochu zvednout?" zeptal se jí tiše Keech.

PM tupě narazila na spodní stranu sedadla a zvedla celý skútr z vln. Roach zaklel, protože málem znovu spadl, ale vytáhl se zpátky. Mumlal přitom něco o ‚mluvících hromadách šrotu'. Keech se pozorně zadíval na mařenu. Pak sáhl na ventil, který přiváděl čistou vodu do jediného fungujícího raketového motoru. Sotva ho otevřel, motor zakašlal a začalo se z něj kouřit. Když některé partie začaly rudě žhnout, Boris dal rychle nohy pryč.

„Co takhle nějaký tah?" zašeptal Keech.

„Ani náhodou," řekla PM13.

Raketový motor znovu zakašlal a vyplivl něco, co se syčením klouzalo po mořské hladině, než se to potopilo.

„To byla mřížka," řekl Keech.

Motor začal chrlit páru a ven se začala lít čistá voda. Keech sundal ruku z ventilu a sledoval ten stálý proud.

„Ventil můžu klidně nechat otevřený. Aspoň nám to sníží váhu." Shýbl se a podíval se dolů na PM. „Ty jsi poslední, co mi zůstalo. Měla bys něco zkusit."

„Už dojedla," ozval se Roach.

Všichni tři se otočili k mařeně, která do sebe právě vcucla poslední kousek červího ocasu. Teď někdy by měla hlasitě říhnout, pomyslel si Keech. Ale mařena nic tak zábavného neudělala. Zato se otočila ke skútru a pohybem tak prudkým, že to vypadalo, jako by ji samotnou překvapil, vyrazila čelně proti němu. Než Keech stačil zvednout pulzní pistoli a vystřelit, tvor narazil do skútru a postrčil ho přes vlny. Vzápětí nabral skútr podruhé, ale i tentokrát ho posunul před sebou.

Keech mu zamířil na oči, ale Roach ho chytil za zápěstí.

„Jenom si hraje. Bude lepší ji nedráždit," varoval ho.

Skútr se naklonil, když ho mařena znovu postrčila ke břehu. Tak rychle jako teď se nepohyboval už několik hodin. Vlny pleskaly o spodní stranu, antigravitační motor vyfukoval kouř a znepokojivě skučel. Pak mařena s

postrkováním znenadání přestala. Skútr pokračoval dál, zpomalovaný jen občasnými vlnami.

„Před námi pláž!“ vykřikl Boris.

Skútr přeskočil hrb vyčnívající z vody a spodkem rozmačkal surmovky. Dál poskakoval po vlnách jako žabka, když antigravitace začala vysazovat úplně. Robot řekl něco nesmyslného, co nicméně znělo vulgárně. Skútr najel přímo na pláž a vyhodil své pasažéry do písku.

Keech zanadával, posadil se a vyplivl písek z úst. Boris zaúpěl a zůstal ležet na zádech. Roach vstal jako první a nejistě odkulhal k vodě. Mařena obeplula pahorek, přes který přeskočili, a připlavala těsně ke břehu, kde se prudce zastavila.

„To udělala schválně?“ zeptal se Keech.

„Řekl bych, že jo,“ řekl Boris.

„Starou belu,“ nesouhlasil Roach.

Mařena se najednou začala třást, tak divoce, že voda všude kolem ní pěnila. Potom se naklonila dozadu, otevřela tlamu doširoka a vydala ze sebe hlasitý, sténavý zvuk.

„To je divný,“ řekl Boris.

Najednou se zvíře potopilo a zmizelo jim z dohledu – ale ne na dlouho. V explozi vodní tříště vylétlo z vody do vzduchu, kde jako by zůstalo chvíli viset hlavou dolů, než dopadlo zpátky do moře.

„Nikdy jsem neviděl, že by některá udělala tohle,“ poznamenal Roach.

„Já také ne,“ řekl Boris.

Keech na tvora zmateně zíral. To, jak zůstal viset dlouho ve vzduchu, bylo… prostě hodně zvláštní. Mařena znovu zmizela z dohledu, ale důkaz o její poloze zůstal v podobě plynu a kalových zbytků probublávajících k hladině. Přes vlny se ke břehu donesl hnilobný puch.

„Asi jí není dobře,“ podotkl Boris.

V tom okamžiku se ozvalo zasvištění a zablesklo se. Něco vystřelilo z vody a zůstalo to viset nad nimi.

„Už chápu,“ řekl Keech, třebaže si tím nebyl jistý.

Snajpr slétl níž, otevřel silové klepeto a pustil do písku kontrolorovu antifotonovou zbraň. Protáhl si nohy a oklepal se. Z poškrábaného pancíře opadaly zatuchle páchnoucí kusy masa. Keeche zašimrala paměť: nepodílelo se něco takového na zdejší čistící operaci před všemi těmi stoletími? Uvědomil si, že to je válečný robot velice staré konstrukce, a i když byl starý a neměl lidský výraz, rozhodně se mu dařilo vypadat naštvaně.

„Jsi v pořádku?“ promluvil robot skřípavě.

Keech se chystal odpovědět, ale okem si všiml nějakého pohybu. Podíval se dolů na mořského koníka, který zabzučel a postavil se na písku. Balancoval při tom na ocase.

„Škrk, zabili je," dostala ze sebe malá PM.

Snajpr se otočil k moři a potom zpátky k nim.

„Zasraní pradorští roboti," řekl. „Uvidíme, jak si poradí s opravdovým válečníkem." Nato Snajpr s rámusem vystřelil k obloze, spustil fúzní motor a zanedlouho z něho byla jen tečka na obzoru.

„Co to mělo znamenat?" zeptal se Keech s pohledem upřeným na PM. Pro Třináctku to zřejmě byl příliš namáhavý výkon, protože se s žuchnutím převalila do písku.

„Pradorští roboti?" zeptal se Keech obou Hooperů. Boris a Roach vypadali stejně zmateně. Keech si došel pro svou zbraň.

„Třeba se vrátili. Třeba je znovu válka," řekl Roach.

Keech zavrtěl hlavou a přešel k zavazadlovému prostoru skútru. Vytáhl z něho přenosnou výrobnu léčiv, kterou mu dala Erlin, sedl si na písek, píchl si injekci do zápěstí a ovázal si je. To byl problém při používání kybermotorů neřízených superkou: mohly přepnout sílu kostí, k nimž byly připojeny. Jako by ho dodatečně něco napadlo, zvedl oči k Roachovi.

„Nepotřebuješ lékárnu?" zeptal se.

Roach ohnul ruku a potom si proklepl nohy. Ze spálenin odhalených přes sežehlé kalhoty odpadly tlusté strupy. Pod nimi se ukázala čistá kůže.

„Takový věci já nepotřebuju," odpověděl.

„Tušil jsem to," řekl Keech.

Když byl Keech se zápěstím hotov, vstal a otočil se k džungli. Nenadálé a znepokojivé zjevení se válečného robota musel pustit z hlavy jako nepodstatné, protože je neuměl nijak vysvětlit. Teď se musel soustředit na to, co bylo aktuální. Napadlo ho, že jestli si Frisková myslela, že je mrtvý, mohla Spatterjay opustit. Ale také bylo možné, že sem přijela hledat Jaye Hoopa. Keech je chtěl oba. „Ambel a ostatní by tady někde měli být a hledat toho vašeho Stahovače," řekl.

Boris si zamyšleně prohlížel Třináctku. „Tak nějak to bude," přisvědčil.

„Jak je najdeme?" zeptal se Keech.

„Určitě přistáli na druhé straně ostrova," řekl Boris.

„Tak uděláme nejlíp, když zamíříme tam."

Vypálil ze své AFZ do džungle. Vyšlehl oslnivý nachový blesk a zahřmělo. Když zbytky vegetace dopadly zpátky na zem, Boris a Roach vstali z písku a vyčítavě se na Keeche podívali. Keech pokynul k ulici, lemované hořícími stromy, kterou právě otevřel v džungli. Ušklíbl se a

rázným krokem vyrazil. Roach se kulhavě vydal za ním. Boris se pohnul také, ale pak zaváhal a vrátil se k Třináctce. Vzal podmysl s sebou a pospíšil si za ostatními.

„Šprk díky," řekla.

Kousky odlehčeného kovu plovoucí v moři označovaly místo, kde oba roboti zahynuli.

„Ten pradorský robot tady nebude," prohlásil Snajpr. „Je ti jasné, že to *byl* tvůj sekundární zdroj a že tady těch hajzlíků bude víc?"

„Vím o tom, Snajpre," odvětil Strážce.

„Chápeš také, že nemáš šanci zachytit ten signál, dokud jich pár nezlikvidujeme a dokud ten, kdo je posílá, nezačne být zoufalý?"

„To vím také, Snajpre."

„Tak co vlastně chceš získat?" zeptal se válečný robot.

„Dostatek kódu, abych ho mohl rozluštit. Potom se budu moci nabourat do vysílání."

„To ovšem bude znamenat regulérní boj. Tihle hajzlíci nebudou jen tak nečinně přihlížet, jak si nahráváme jejich energetický únik."

„V tom případě máme obrovské štěstí, že už nemáš tak říkajíc potíže se stolicí," řekl Strážce.

„Hele, potřebujeme vymyslet, jak to udělat," odsekl Snajpr.

„Co navrhuješ?"

„Navrhuju, abychom ty hajzlíky našli a zlikvidovali. Čím víc jich zlikvidujeme, tím míň jich bude moci fungovat jako sekundární zdroje. Tak určitě získáme víc a víc jejich kódu."

„To nevypadá jako špatný plán. Jak je podle tebe máme lokalizovat?"

„Sarkasmus nám nepomůže," řekl Snajpr. „Znám Pradory, a jestli tady nějaký je, bude v nejhlubší díře, jakou může najít. Co je tedy nejhlubší díra v Severním moři?"

Nastala dlouhá odmlka, než Strážce odpověděl, a když to udělal, jeho tón byl trochu jiný. „Ano, *je* tam jeden velice hluboký příkop."

„A já se vsadím, že z místa, kde jsem teď, vede na dno toho příkopu nepřerušená a přímá linie."

„Proč by na tom mělo záležet?" zeptal se Strážce. „Podprostorový signál jde *pod* prostorem. Nic menšího než planetární gravitace na něj nepůsobí."

„Záleží na tom," poučil ho Snajpr, „protože Pradoři podprostorovou techniku ukradli nám. Pořád si myslí, že je to stejné, jako by používali

vysílače v reálném prostoru, a tak si pořád zakládají na přímém spojení a řízení. Mají takovou psychiku. Postav signálu do cesty horu a Prador si bude myslet, že příjemce toho signálu nemá úplně pod kontrolou. Svoje sekundární zdroje najdeš v oblasti nad příkopem.“

„Tak dobrá,“ řekl Strážce. „PM Dvanáctko, zůstaň s roboty Sedm až Deset u lodi. Vy ostatní se přesuňte do sektorů bezprostředně nad Lamantovým příkopem. Snajpre, ty si to tam vezmi na povel.“

Spolu s touto zprávou přišla mapa oceánských hlubin. Snajpr okamžitě poznal, kam se musí vypravit a že to není daleko. Pomalu se zvedl vysoko nad oceán, zamával anténami a z břišních plátů vysunul talíř. Cestou aktivoval systém, který nepoužil už několik století, a pustil žilou své podprostorové nabíječce. Destičkové gigawattové baterie postupně nashromáždily obrovský náboj. Roztáhl nad mořem svůj antifotonový úsměv. Tušil, že brzy dostane příležitost ukázat zuby – ale neuvědomoval si jak brzy.

Radar ukázal odrazy čtyř policejních robotů, které Strážce do oblasti poslal.

„Rozdělte se po jednom a zahajte pátrání. Zůstaňte vysoko, abyste měli čas reagovat na případný útok.“

„Jasně!“ odpověděli roboti dychtivě.

„Když po vás některý půjde, nesnažte se ho vyřídit sami. Nechejte ho mně.“

Tentokrát byla jejich reakce méně nadšená.

Snajpr sledoval, jak se čtveřice signálů vzdaluje a rozprostírá. Potom si z paměti stáhl různé programy do karuselu chytrých raket. Věděl, že na pradorský pancíř nebude stačit nic menšího než přímý zásah jedné z nich, a to ještě… Tihle pradorští roboti určitě nebyli takové padavky jako za starých časů. Snajpr zrychlil a zanedlouho se ocitl v přesném středu prohledávané oblasti.

„Sakra!“ vykřikla PM1.

Snajpr zachytil rozkouskovaný obraz explozí a jeden letmý záběr na pradorského válečného robota. Na radaru viděl, že PM1 se k němu řítí rychlostí dvou Machů. V těsném závěsu za touto péemkou byl jiný odraz, který se na radaru neukazoval tak ostře. Snajpr druhou charakteristiku zmrazil a prostudoval ji podrobně.

„Exotický kov… to je ono,“ řekl. Potom: „PM Jedna, jdi výš a pak, až budeš kilometr daleko, přímo dolů do moře. Dám ti signál.“ Neuhýbej, budeš mít protisměrnou raketu přímo nad sebou.

„Mámraketuzaprdelí!“ odpověděla PM1.

Snajpr zvýšil výkon fúzního motoru a rozletěl se k robotovi v nesnázích. Propočítal vektory, vypálil raketu a díval se, jak zrychluje. Ve chvíli, kdy dorazí k zamýšlenému cíli, poletí vyšší rychlostí než pět Machů. Málo času na manévrování jak pro cíl, tak pro raketu. Potom Snajpr uhnul doprava a spustil kanonádu ze své probíječky. Hejno karborundových projektilů, ostrých a vyvážených, vyrazilo před něho. V několika sekundách se PM1 objevila na dohled, těsně pronásledovaná pradorským robotem. Snajpr se díval, jak raketa provedla drobné úpravy kurzu, a pak vyslal signál. PM1 se střemhlav vrhla dolů. Bylo vidět odletující kousky, jak ji Prador opakovaně zasáhl palbou z probíječky. Raketa prosvištěla nad PM1 a trefila Pradora přímo do ciferníku. Podařilo se mu před zásahem uhnout stranou jen nepatrně. Snajpr sledoval, jak z exploze vyletěl. Rotoval a pancíř měl rozžhavený doběla. Rychle zkorigoval dráhu a zamířil k němu, ale dosáhl jen toho, že vlétl přímo do roje karborundových projektilů. Zasažený robot se ve vzduchu zachvěl. Z míst, kde projektily prorazily změklý pancíř a roztrhaly mu vnitřek, tryskaly proudy kovových par. Prador se spustil k moři a Snajpr se na něho vrhl jako dravec. Nechal ho přiblížit se na deset metrů k hladině a pak ukázal svůj úsměv. Pradorského válečného robota probodl fialový plamen. Robot dopadl na hladinu a sklouzl po ní jako kapka vody na rozpálené plotně. Potom vybuchl a rozmetal kolem sebe úlomky, které se odrážely a potápěly v oblacích páry.

„Tu máš, hajzle," řekl Snajpr, když nad nimi prolétal.

Hlava bez těla seskočila dřív, než ji Janer stačil dostat do autozaměřovače a vycentrovat paprsek na její bidýlko. Kameny se štípaly a pukaly, jak se snažil její pohyb sledovat palbou. V mžiku se ztratila v popínavých rostlinách, jimiž byla zřícenina obrostlá. Janer přestal střílet až ve chvíli, kdy Ambel položil ruku na hlaveň karabiny.

„Ten zdroj není nevyčerpatelný, chlapče," řekl kapitán.

Janer nechal zbraň klesnout a podíval se na displej. Zanadával, když zjistil, že zbývá pouze čtvrtina zásobníku.

„Půjdeme dovnitř za ním," řekl Ron a rozepnul si popruhy, které mu držely na zádech Forlama. „Erlin, Anne a Pland tady můžou zůstat s Forlamem."

Janer to pochopil tak, že on se má štvanice zúčastnit, takže pro čtvrtinovou náplň ještě bude využití. Díval se, jak Ambel sundal z opasku balíček a podal jej Plandovi.

„Namoč si nůž, kdyby se tělo ukázalo," řekl kapitán. „Pro hlavu platí to samé."

Pland přikývl a velice opatrně si balíček vzal.

Ambel ukázal na KK laser za svým opaskem. „Tohle je oba propálí, ale nezabije." Potom obrátil pozornost k Pecková, který křečovitě svíral svou brokovnici a tvářil se mrzutě. „Ty bys tady nezůstal, kdybych ti řekl, Pecku, že?"

„Ani náhodou, kurva," odpověděl Peck.

Ron položil Forlama na zem, tak aby byl zády opřený o skálu.

„Už je ně trochu líp," řekl Forlam.

Vypadalo to, že má něco s jazykem. Ron si ho chvíli váhavě prohlížel a pak se obrátil k Erlin.

„Není na tom dobře," řekl kapitán významně.

„Seženu mu nějaké další pozemské nutrienty," slíbila.

„Tak pojďme," pobídl Ron.

Jejich čtveřice začala postupovat z kopce k řece a zřícenině za ní. Janer měl nervy napnuté jak struny a každou chvíli zabíhal očima do podrostu. Peck šel tak, že si držel brokovnici u hrudi a Ambel se plahočil stoicky, mušketu položenou na rameni a ruku na střence nože v pouzdře. Kapitán Ron za chůze přejížděl brouskem po ostří své mačety. Když došli do poloviny svahu, brousek schoval a natáhl ruku. Ambel nechal kolovat jeden z balíčků sprinu.

Pijavice se v řece držely při dně. Vypadaly úplně jako pstruzi, kteří plavou proti proudu. V hluboké vodě Janer zahlédl stvoření, které vypadalo jako cibule na pavoučích nohách. Sice se nezdálo, že by to chtělo vylézt z vody za ním, přesto to nespouštěl z očí. Překonali řeku tak, že přeskakovali z jednoho balvanu na druhý, a zanedlouho dorazili k jednomu ze zarostlých vodních příkopů táhnoucích se pod hradbou s cimbuřím. Peck se podíval do příkopu a odplivl si. Janer se tam podíval také, ale viděl jen stojatou vodu vyplněnou houštinou bílých větví. Už už se chystal vykročit za ostatními, když si uvědomil, že to, na co se právě díval, nejsou větve. Podíval se znovu a zjistil, že má před sebou změť lidských kostí.

Kývl hlavou směrem k nim. „To by tady nemělo být."

„Hoopovo sídlo," připomněl Ambel.

„Ale to přece bylo před staletími."

„Lidské kosti tady netlí, pokud to nejsou hooperské kosti," vysvětlil Ron.

Janer se chtěl zeptat proč, ale uvědomil si, že Erlin tam není, aby mu odpověděla. „Řekl bych, že to je příhodnější památník," poznamenal na adresu Hoopova hradu.

„Kurva," řekl Peck jenom tak.

Pokračovali dál, rovnoběžně s příkopem, až došli na místo, kde byly kdysi v hradbě ocelové dveře. Ze zdi dosud trčelo několik úlomků zkorodovaného kovu a půda byla zbarvená rzí doruda. Ron v tomto místě slezl ze svahu k okraji stojaté vody. Zastrčil si mačetu pod paži, navlékl si rukavice a dřepl si. Namočil čepel do vody, potom na vlhký kov velice pečlivě nasypal několik krystalků sprinu a brouskem, který znovu vytáhl, to všechno rozdrtil na kaši. Rozmazal kaši po celé délce čepele, ostré jako břitva, a znečištěný brousek zahodil.

„Přejděte tady," poručil a začal se brodit páchnoucí vodou. Dával si při tom pozor, aby držel mačetu od těla.

Následoval Ambel, po něm Peck. Janer se na kraji zastavil, snažil se zaznamenat pod olejovitou hladinou pohyb.

„Tady pijavice nejsou. Kosti vodu otrávily," řekl Ambel.

Janer se rozhodl vzít ho za slovo a přebrodil se. Snažil se nevšímat si lebky, kterou zvedli ze dna. Pohupovala se teď v bahně jako nějaká halloweenová rekvizita.

Na druhé straně vodního příkopu vylezli a rezivými dveřmi vstoupili na Hoopovo území. Hradba byla silná dva metry a nad jejich hlavami zely otevřené štěrbiny, kterými by se v dobách dávno předtím, než bylo toto sídlo postaveno, lilo na nevítané návštěvníky roztavené olovo. Janer přemýšlel, jestli je Hoop k takovému účelu někdy použil. Pravděpodobně ano, jen pro tu zábavu.

Uvnitř bylo otevřené nádvoří, odkud nahoru na hradby stoupalo několik schodišť. Dále pokračovalo bludiště hradeb a budov. Ron vykročil přes nádvoří jako první. Najednou se zastavil a ukázal na dlažební kameny. Nikdo necítil potřebu komentovat dlouhý deformovaný otisk nohy, který bylo v prachu jasně vidět. Ron zvedl mačetu a pokynul jim, aby šli dál. Provedl je dlouhým tunelem na další nádvoří a pak dál do zarostlé zahrady.

Janer se rozhlížel kolem sebe po známých pozemských rostlinách, jimž se tady dařilo přežívat a po staletí se znovu a znovu vysemeňovat. Jedna zeď byla porostlá planou růží a z černé hlíny pod nakloněnými slunečními hodinami rostla nějaká orchidej. Do zvláštních dekorací zdi, která ohraničovala protější konec zahrady, byla hluboce zapuštěna nějaká popínavá rostlina. Na vrcholku této zdi ležela Stahovačova hlava.

Janer zvedl karabinu přesně v okamžiku, kdy se hlava pohnula, a on si uvědomil, že se podruhé nechal zmýlit. Hlava byla ve skutečnosti za zdí zahrady, neležela na ní. Za zdí – a znovu spojená s dlouhým tělem, které teď vcházelo do zorného pole.

„Kurva," řekl Peck, tentokrát oprávněně.

Stahovač byl znovu celý a Janer tak strašlivý pohled nikdy předtím neviděl. Byla to opravdová zrůda: modrý člověk, čtyři metry vysoký a neskutečně hubený, s pavoučíma rukama, hlavou kříženec prasete bradavičnatého s paviánem a něčím, co vypadalo jako lidská lebka, se zlýma černýma očima a ušima, které byly netopýřími křídly. Lopatkovité končetiny visely pod dlouhou dolní čelistí jako tykadla, a když tvor otevřel tlamu, bylo vidět řady rozeklaných černých zubů.

„Akorát se znovu připojila," řekl klidně Ron. „Podívejte se na jeho krk."

Janer pohlédl na krk a uviděl v místě, kde by měl normální člověk ohryzek, pijavčí ústa. Znovu zvedl karabinu. Divil se, jak může Ron mluvit tak nevzrušeně.

Stahovač zařval a zaútočil na ně komickými a současně děsivými hopkavými kroky. Než Janer stačil vystřelit, Peck už pálil ze své brokovnice. Janerův výstřel spálil monstru kůži na hrudi a sežehl mu jedno ucho, které vypadalo jako netopýří křídlo. Stahovač přesto ani nezpomalil, a tak Janer dál mačkal spoušť – i ve chvíli, kdy se směrem k němu rozmáchla paže, která byla jako dvě softbalové pálky spojené kousky něčeho elastického. Ruka ho zasáhla strašlivou silou – jako by naběhl v plné rychlosti do železných mříží klece. Odletěl do houštiny růží a dopadl na postranní zeď. Náraz mu vyrazil dech a Janer zjistil, že se nemůže hýbat.

Uvědomoval si, že Peck se krčí za slunečními hodinami a střílí dál. Pak najednou sluneční hodiny i Pecka zasáhlo zespod jediné máchnutí, ozval se zvuk drceného kamene a Janer uviděl, jak něco zkrvaveného odletělo stranou. Potom se přiřítil kapitán Ron se svou mačetou a Stahovač zostražitěl. Chvíli se úspěšně vyhýbal Ronovým pokusům osekat mu údy a pak se najednou vrhl vpřed. Ten pohyb byl tak rychlý, že ho ani nebylo vidět. Ozvalo se zařinčení a zasvištění, jak roztočená mačeta prolétla vzduchem. Pak zařinčela znovu, když se odrazila od zdi napravo od Janera. Tento druhý zvuk jako by znovu probudil Janerovy končetiny k životu. Začal se hrabat ven z houštiny růžových keřů. Neobešlo se to bez nadávek, jak ho trny chytaly za kůži na obličeji.

Když Janer znovu popadl karabinu a namířil na Stahovačovu hlavu, uviděl, že netvor se tyčí nad kapitánem Ronem, jako by se kochal

představou, že ho roztrhá na kusy. Ron stál, rozkročený, s rukama založenýma a klidným výrazem ve tváři. Stahovač zaváhal. Janer vyrazil vpřed a nato sebou praštil na obličej – růžové šlahouny se mu omotaly kolem kotníků. Když se pracně postavil a znovu zamířil, uviděl, jak se k tvorovi zezadu krade Ambel.

Stahovač se rozmáchl jednou rukou zaťatou v pěst za sebe, ale Ron se jenom ušklíbl. Ve chvíli, kdy Ambel zarazil nůž otrávený sprinem do lýtka Stahovačovy nohy, Janer znovu stiskl spoušť.

Výkřik, který ze sebe monstrum vyrazilo, byl ohlušující: směsice lidského křiku v agónii a pištění prasete, které jde na porážku, ale pětkrát hlasitější. Janer sebou škubl, když k němu ten odporný zvuk dolétl, ale pálit po Stahovačově hlavě nepřestal. Řvoucí Stahovač švihl nohou dozadu a odmrštil Ambela vzduchem deset metrů za sebe. Potom zaútočil na Rona a narazil ho na zeď tak prudce, že jí kapitán málem proletěl. Kolem se sypala suť. Stahovač udělal dva hopsavé kroky k Janerovi, který si jen stačil pomyslet, že teď zemře. Jeho laser propaloval netvorovu kůži, ale zdálo se, že jiný účinek na něj nemá.

Stahovač ho ignoroval. Přehnal se kolem něho a vrhl se přes šestimetrovou zeď za ním.

„Co to sakra bylo?“ řekl Keech.

„Rozpoutané peklo,“ zamumlal Roach.

„Jak to myslíš?“ zeptal se Keech.

Roach se podíval na Borise a pokrčil rameny. „Něco takového jsem nikdy neslyšel,“ řekl a pak si rychle sedl, aby prozkoumal své ohořelé boty. Když prohledal kapsy roztrhaného kabátu, našel kus rybářského vlasce a přivázal si jím jednu uvolněnou podrážku. Keech ho při práci netrpělivě sledoval. Roach dokončil provizorní opravu a postavil se, aby ji vyzkoušel v plném zatížení.

„Jsi připravený jít dál?“ zeptal se Keech.

„Lepší to nebude. Ruku mám zlomenou a nohy upečené, takže se nikam nepoženu,“ zabručel Roach.

Keech ho zpražil pohledem, ale nenašel vhodnou odpověď, a tak se otočil a vyrazil na další pochod džunglí. Roach a Boris se na sebe podívali a pak pomalu vykročili za ním. Po několika krocích Roach ukázal na PM, kterou Boris choval jako mimino.

„Proč tu věc nezahodíš?“ zeptal se.

„Zachránila nám život,“ odpověděl Boris.

Roach si pohrdavě odfrkl. „Bude tě jenom zdržovat," řekl s tajemným úšklebkem.

Oba se podívali před sebe na Keeche a nasadili o něco pomalejší tempo.

„To je fakt, zpomaluje mě," řekl Boris. Vzápětí překvapeně zamručel.

PM najednou vážila asi tolik, jako kdyby byla z papíru. Podržel ji na natažené dlani a úkosem se podíval na Roache.

Roach zavrtěl hlavou. „Neříkal, že spěcháme."

Boris se nejistě usmál, vrazil si PM pod ruku a oba námořníci se dál společně loudali za Keechem.

„Signál zachycen. Předávám," ohlásila PM5.

Snajpr sebou praštil do moře, což byla jediná účinná metoda rychlého brždění. Jak se ponořil, jeho brzdicí dráha se zařízla pod vlny jako bílý rampouch. Nakonec zpomalil dost, aby se otočil a znovu vyletěl z moře. V několika sekundách už zrychloval k poslední poloze PM5 – jenže robot byl pryč. Na radaru bylo vidět jenom slábnoucí signál.

„Dostal ho," vyhrkla zlostně PM11, která se přihnala od západu.

„Žádná prdel," řekl Snajpr. Protáhl radarové signály čisticím programem a zaznamenal pradorského robota jen několik kilometrů od místa, kde byla předtím PM5. Vzdaloval se.

„Já tě vidím," poslal za ním.

Pradorský robot se prudce otočil o sto osmdesát stupňů a vyrazil zpátky k němu.

„To jsi za mnou ty, Dvojko?" zeptal se konverzačním tónem Snajpr.

„Jasně," odpověděla Dvojka.

„Fajn. Chci, abys změnila kurz a shodila mi hromádku min *sem*." Poslal souřadnice. „Vypadá to, že tihle kreténi nikdy nezvládnou pecku z nečekané strany." Dvojka se za Snajprem uchichtla do éteru a odfičela pryč.

„Jedničko, pusť na něho laser a drž ho na něm," přikázal Snajpr.

„Tomu pancíři to nic neudělá," poukázala PM1.

„Já to vím, ale ten Prador bude muset pořád manipulovat se senzory. Neztratí mě, ale něco menšího by mu mohlo uniknout." Snajpr se otočil, takže teď uháněl bokem napřed, a když dosáhl přesně toho místa, kterého chtěl, vystřelil do moře dvě rakety.

„Strážce, kolik jsi získal kódu?" zeptal se, zatímco sledoval, jak si rakety razí cestu po předem naprogramovaném kurzu.

„Hodilo by se mi víc, Snajpre," odpověděl Strážce. „Copak – nudíš se?"

Pradorský robot se na něho řítil, ale ještě před ním byly jeho dvě ostře zrychlující rakety. Snajpr zanadával a zajel do moře. Byl padesát metrů hluboko, když jedna z pradorských raket detonovala na hladině a vbodla za ním bílé čáry svých střepin. Druhá raketa ho pronásledovala dolů. Vypustil oblak metalizovaných pásků a několik min a pak prudce změnil směr. Za ním se rozlehly výbuchy a pak jedno obrovské cáknutí napravo od něho. Pradorský robot se hnal přímo za ním. Od pancíře zahřátého laserem PM1 bouřlivě unikala pára a bubliny.

„Tady jsem, kreténe," odvysílal Snajpr.

„Jsi mrtvej," odpověděl Prador.

„Teď jsi mi vážně nahnal strach."

Snajpr okamžitě změnil kurz a vystřelil pod úhlem pětačtyřiceti stupňů k hladině. Pradorský robot zamířil nejkratší cestou zpátky na vzduch; věděl, že v něm Snajpra dožene rychleji. V situaci, kdy jeho přístroje byly zmatené nebo ukazovaly špatně, zaregistroval miny, které tam shodila Dvojka, až na poslední chvíli. Robot se prokousal z moře v roji explozí. Vypadalo to, jako by se jenom oklepal a pak znovu začal zrychlovat za Snajprem. Snajpr se k němu otočil a vypálil ze své antifotonové zbraně. Kotouč promítnutého ochranného pole se rozhořel fialovým ohněm.

„Uznávám, máš tužší kořínek, než jsem čekal," odeslal Snajpr.

Prador zpomalil. Stále měl před sebou ochranné pole.

„Těšíš se na to, že?" poslal Snajpr odrazem od moře.

„Těším," odpověděl Prador. „A teď to skončí."

Pod Pradorem vystřelily z moře dvě bílé fumaroly. První raketa měla dost energie, aby mu pancíř propálila proudem plazmy. Druhá raketa vnikla tímtéž otvorem dovnitř a vykuchala ho. Deformovaná skořepina, která byla vším, co z tohoto pradorského robota zbylo, obloukem zapadla do moře. Jelikož uvnitř stále zuřil oheň, chvíli klouzala na přehřáté páře a pak se potopila.

Snajpr sledoval, jak záře mizí v hlubinách. „Pitomče," řekl.

Výkřiky drásaly uši i nervy a Erlin byla ráda, že slyší, jak mizejí v dálce. Kromě toho, že by zemřela, si nebyla jistá, co by udělala, kdyby Stahovač zamířil k ní.

„Čekáš, že tím to skončí?" zeptala se. „Myslíš, že ho otrávili?"

„Nevím o nic víc než ty," řekla Anne.

Erlin zavrtěla hlavou a soustředila se na bezprostřední úkol.

Pland, který nedaleko zatloukal do země kus hruškovníkového dřeva, dokončil práci. Erlin na něj zavěsila nachystanou kapačku a otevřela plastový ventil. Pak přitiskla Forlamovi na nadloktí další náplast se sedativem. Ležící námořník vůbec nevnímal, co se kolem něho děje, a Erlin chtěla, aby to přesně tak zůstalo i nadále – aspoň prozatím. Přitiskla palec na dolní ret a ohrnula jej. Forlamův jazyk se proměnil v pijavičí ústa, ale momentálně ležel ochable za zuby. Erlin si prohlédla hřbet své ruky a díru, z níž byl vyříznut úhledný kroužek masa. To jí udělal Forlam svým jazykem, když se mu pokusila nahlédnout do úst, když byl ještě při vědomí. Potom se velice omlouval.

„Bude potřebovat spoustu dómové potravy," prohlásil Pland. Vyhlížel směrem, kterým odešli ostatní čtyři.

„Já to vím," řekla Erlin, „ale momentálně žádnou nemám. Jen několik doplňků."

„Na *Treaderu* je jí spousta," řekla Anne. „Možná bych se měla proplížit zpátky a nějakou přinést."

Erlin se podívala na Forlama a pak zpátky na ni.

„Rozhodně potřebuje nějakou dómovou stravu. Dokázala bys to, aniž by ses nechala zabít?"

Anne jí věnovala soucitný pohled a pak vstala.

„Poběžím," řekla a otočila se k odchodu.

Právě v tu chvíli se vynořily tři postavy. Všechny měly na sobě černý krabí pancíř. Všechny byly ozbrojené.

„Do prdele," řekl Pland a sáhl po laseru na opasku.

Jeho ruka se dotkla pažby právě v okamžiku, kdy se ozval zvuk, jako když kladivo dopadne na jablko. Pland odletěl dozadu, přistál na zádech a ještě kousek klouzal po zemi. Z hrudi mu stoupaly chomáčky dýmu. Stačil jen zvednout hlavu a zamžourat na útočníky. Nato proměnila tupá exploze jeho trup v rozpínající se ohnivou kouli. V explozi roztrhaného masa a krve odletěla jeho hlava jedním směrem a paže a nohy jinam.

„Nikdo se nepohne," vykřikl střelec.

Anne udělala pohyb ke své automatické pistoli, ale Erlin ji rychle chytila za ruku.

„Nedělej to," varovala ji. „Tvoje kulky ten pancíř neprostřelí."

Vypadalo to, že Anne ji nehodlá poslechnout, a Erlin věděla, že ji zadržet nedokáže. Anne hleděla na pozůstatky svého spoluplavce a ve tváři měla nechápavý výraz. Erlin ten pohled už znala; tím, že smrt mezi nimi

byla tak vzácná, bylo pro Hoopery velice těžké se s touto myšlenkou vyrovnat. Nechápavost pomalu přešla ve výraz rezignovaného hněvu.

Anne obrátila pozornost zpět k blížící se trojici a pomalu odtáhla ruku od zbraně. „Doufám, že toho nebudu litovat," prohlásila.

„Já také," řekla Erlin.

Nejbližší z trojice si sundal helmu a s nepříčetným výrazem se podíval z Anne na Erlin.

Přišlo něco strašného, blesklo hlavou Erlin.

„Co jste udělali s mým Jayem?" zeptala se žena.

Tak tohle je Rebecca Frisková, usoudila Erlin. Zvnějšku vypadala jako atraktivní mladá žena, ale zároveň bylo evidentní, že je to pozlátko na něčem starém a ošklivém. Erlin zůstala zticha.

Frisková se odvrátila, zalétla pohledem k Hoopovu hradu a melancholicky se usmála.

„Půjdete před námi," poručila. „Zkuste něco a uvidíte, co s vámi bude." Pokynula k Plandovým pozůstatkům.

„Co s ním?" zeptala se Erlin a ukázala na Forlama ležícího v bezvědomí. Okamžitě toho zalitovala, protože jeden z Batijců namířil na nehybného námořníka zbraň.

Frisková zvedla ruku. „Ne, myslím, že ne," řekla. Laserem pokynula Anne a Erlin, aby uhnuli, pak přišla k Forlamovi a dřepla si vedle něho. Jedním prstem mu stáhla dolní čelist, aby se mu mohla podívat do úst. Krátce se zasmála a zhoupla se na patách zpátky. „Necháme ho tady," pokračovala, pak mu prudce vyškubla kapačku z ruky a zahodila ji.

Anne ztuhla.

„Ta zbraň – hoď ji na zem," nařídila Svan a namířila ústí své zbraně na její pas. Anne zaváhala jen na okamžik, potom si opasek rozepnula a spustila ho na zem. Svan se otočila k Erlin, která netušila, co po ní může chtít.

Ruka žoldnéřky sklouzla k jejímu opasku, a když se Erlin podívala dolů, zjistila, že přichází o svůj KK laser. *Jak jsem pozorná?* blesklo jí hlavou. Nosila tu věc u sebe tak dlouho, a zapomněla na její účel.

„Ustupte, oba," řekla Svan a oba zajatci její rozkaz splnili.

Svan došla k opasku a shýbla se, aby vytáhla automatickou pistoli schovanou v pouzdře. Sekundu si ji prohlížela, potom se štěkavě zasmála a odhodila ji stranou. KK laser si zastrčila do vlastního opasku.

„Tak jdeme." Znovu se postavila a mávla rukou.

Erlin a Anne se otočily a zamířily z kopce dolů.

Strážce zjistil, že předchozí Větroplachovo varování nezůstalo bez odezvy, a pak zaměřil pozornost na jinou oblast oceánu. I jedním orbitálním okem bylo možné vysledovat občasná vzplanutí energie. Musel uznat, že Snajpr se ve svém oboru vyzná. Přestože byli policejní roboti vybaveni ‚postojem', zůstávali v těchto situacích poměrně neúčinní. Byli konstruováni pro lokální policejní zásahy proti lidským teroristům, takže si uměli poradit pouze s výzbrojí, jakou takové skupiny normálně disponovaly. I tak ale měli starožitného válečného robota překonat, tak jako pradorští váleční roboti s těžkým pancířem překonávali je. Přesto Snajpr pokaždé triumfoval. Strážce tušil, že Snajpr se v průběhu staletí, která od války uběhla, neustále vylepšoval. Tenkrát starý robot určitě neměl tak přesné balistické programy ani antifotonovou zbraň. Přesto měli mít pradorští roboti se svým brněním a výzbrojí převahu. Strážce tušil, že Snajprova vítězství ukazují, že důležitá není velikost zbraně, ale to, jak a kdy se použije. Každé Snajprovo vítězství bylo jako vítězství středověkého kopiníka, který skolil rytíře na koni v plném brnění.

„Signál zachycen. Předávám," spustila PM1.

Strážce vstřebal signál a doufal, že tentokrát bude mít už dost informací, než boj propukne znovu. Pozorně prostudoval přicházející kvaternární kód a potom jej natáhl do stejného programu jako předchozí.

„To by bylo," uzavřela PM1.

„Kde to je?" dotázal se Snajpr, který se k válečnému robotovi řítil.

„Po žádném pradorském válečném robotovi ani stopa," prohlásila PM1. Dařilo se jí, aby to znělo naprosto nenuceně.

„Víš, co to znamená?" řekl Snajpr Strážci.

„Pouč mě."

„Znamená to, že Prador tam dole už si nemůže dovolit ztratit další roboty, a tak jim poručil, aby místo boje raději zamířili do úkrytu."

„Ano, vypadá to tak."

Strážce teď byl rozrušený. Poslední dvousekundová sekvence pro dešifrování stačila. „Snajpre, mám dost. Můžeš se stáhnout," poslal.

„Stáhnout?" zeptal se Snajpr.

„Ano, tak jsem to řekl. Nevidím důvod, proč si nechat zničit další podmysli."

„Jak si přeješ," řekl Snajpr. Než se odmlčel, ozvalo se zapraskání, které podezřele připomínalo nápodobu prdění. Strážce se tím dál nezabýval.

„PM Jedenáct, aktivuj komunikační skořepinu a natáhni se do ní," vzkázal satelitu obíhajícímu mezi ním a planetou. O dvě sekundy později se satelit otevřel a vypustil do atmosféry další rakvovitý tvar. Strážce jej chvíli sledoval, než soustředil celou čtvrtinu své výpočetní kapacity na pět sekund kódovaného signálu, které teď měl. Bylo zbytečné snažit se získat další, protože jestli se nedalo rozluštit těchto pět, určitě se nedal rozluštit zbytek. Po dvou sekundách Strážce zjistil, že kód je založen na náhodném čísle generovaném z kvantového rozpadu směsi tří vzácných izotopů. *Mizera*, pomyslel si. Pradoři se nikdy příliš netrápili budováním UI, protože považovali vlastní mysl za vrchol existence. Bylo to pro ně nešťastné, protože se tak připravovali o pochopení toho, že něco jako ‚náhodné číslo' neexistuje.

17

Jak do něho obří pijavice pronikala ústy, heirodont křičel na nízké frekvenci a zmítal sebou. Jedno mávnutí ocasem shodilo do propasti ulitu surmovky, jako by to byl odpojený potápěčský zvon. Byla to strašná bolest, neboť pijavice mu z těla vyvrtala tunu masa a tuku, a dokonce i kusy ploché černé kosti, která mu tvořila kostru. Krunáti, kteří se vezli na pijavici a nedočkavě přicupitali po jejím dlouhém slizkém těle, představovali jen menši obtíž. Rozběhli se z dravcovy hlavy, aby si pro sebe odsekli kousek kůže a tuku, načež se posadili na bobek a zahájili hostinu. Červená očka jim po krunýři neustále běhala kolem dokola.

Vrell nervózně poposedl. Zadní nohy mu zaskřípaly po palubě. Nedospělý Prador cítil na zadním konci, pod žebrovanou deskou kryjící jeho zadní žaludek, zvláštní napětí. Začínal přemýšlet o tom, jak je nespravedlivé, že možná brzy zemře. Stiskl kusadla, otřásl se a pak zvedl k jednomu ze svých očí dalekohled. Po lodích nebylo nikde ani památky, ale podle záběrů přijatých z otcova sledovacího satelitu se flotila, která dorazila na Konvent, zastavila ve vzdálenosti deseti kilometrů. Vrell pohlédl na příslušný displej: všechny plachty se svinuly a stále se tam nic nehýbalo. Nedospělý Prador přenesl pozornost na výmaza u přístrojového panelu pod obrazovkami.

„Pořád nás sledují?“ zeptal se Vrell.

Výmaz zvedl ruku a dotkl se jedné obrazovky. Na bílém pozadí se pohybovaly čtyři černé tečky. U každé naskakovaly a měnily se pradorské znaky.

„Stále nad sebou máme antigravitační stopy,“ odpověděl výmaz.

Vrell se rozčileně otočil a ostrýma nohama znovu rozdrásal už tak dost rozštípanou palubu. Mluvčí, která se jednou rukou držela toho, co zbylo ze zábradlí na levoboku, k nedospělci otočila hlavu. „Otče,“ promluvil na ni Vrell. „Kapitány někdo varoval. To je neoddiskutovatelný fakt. Nejsou v dosahu exploze. Možná bychom měli akci zrušit.“

„Ty ji chceš zrušit, Vrelle?“ řekla mluvčí.

„Je to těžké, otče. Chci splnit své poslání.“

„Ty své poslání splníš, Vrelle. V tuto chvíli je tam dvacet lodí. Až tento počet dosáhne jednadvaceti, což se jistě stane, tato loď vypluje, aby se k nim připojila."

„Ale v dosahu exploze pak nebude ostrov," namítl Vrell a vrhl pohled ke Starému kapitánovi u kormidla. Muž se znovu škrábal vzadu na krku. Vrell z toho byl velice nejistý, protože nikdy neviděl, že by to dělal některý z otcových výmazů. Zato si vzpomínal, jak se kapitán bránil, když mu krk vzadu otevřeli, aby mu tam zasadili zotročovacího pavouka, a jak znehybněl, jakmile ho napojili. Teď tak klidný nebyl.

„Správně," promluvila mluvčí. „A proto vyjdeš na břeh."

„Na břeh?" Vrell přenesl pozornost zpátky k mluvčí.

„Ano, detonaci bomby spustí tato jednotka. Ty odjedeš se třemi dalšími mými jednotkami na břeh a dokončíš tam své poslání," řekla mluvčí.

Drum se na palubové kabině dál škrábal v týle. Když Prador klapavě odešel, aby se mohl rozhlédnout po břehu, zaryl prsty pořádně. Konečně se mu podařilo zachytit to, co chtěl. Musel potlačit úlevný vzdech, když dráždidlo začalo vycházet ven jako nějaká obzvlášť nepříjemná tříska. Když pak šedý válec otročího aparátu žuchl na palubu a začal mávat nožičkama přesně jako spadlý pavouk, Drum udělal úkrok stranou, rozdrtil jej silnou okovanou podrážkou své boty – a pak jej skopl přes boční zábradlí do moře. Než k němu Prador znovu vzhlédl, stačil se otočit zpět do patřičné polohy a zbavit tvář jakéhokoli výrazu.

„Kdy bych měl vyrazit?" zeptal se pradorský nedospělec mluvčí.

„Opustíš loď okamžitě, Vrelle."

Tři výmazové, kteří seděli u stěny přední kabiny a čekali, prudce vstali. Vrell si je dlouho prohlížel, potom se k nim otočil zády a přikrčil se. Když mu vylezli na krunýř a pevně se chytili okraje, ucítil v zadních partiích zvláštní kroutivý pocit.

Mluvčí prudce přenesla pozornost na Druma. „Ostře doleva a plnou rychlostí," řekla.

„Slyším a poslouchám," odvětil Drum a otočil kormidlem.

Mluvčí se na něho pozorně zadívala. Drum, stále s prázdným výrazem ve tváři, dal plný plyn a loď se prudce rozjela směrem ke vzdálené flotile. Mluvčí se obrátila zpátky k Vrellovi. „Řekl jsem *teď*."

Vrell přešel na místo, kde při příchodu na loď prorazil zábradlí, a vrhl se přes bok. Dopadl do vody s obrovským cáknutím. Jeden z výmazů se neudržel, zašmátral po kluzkém krunýři a spadl do moře. Vrell se díval, jak kope nohama a snaží se znovu zachytit. Výmaz se potopil a znovu se vynořil na hladinu. Vrell muže popadl klepetem a vytáhl si ho zpátky na

krunýř. Muž znovu sklouzl. Nakonec se mu podařilo chytit se, ale nohy táhl za sebou v moři. Ve vodě kolem jeho nohou nastalo zběsilé hemžení, ale výraz jeho tváře neprozrazoval jakékoli pocity.

Vrell se otočil a začal veslovat ke břehu. Zároveň ucítil zvláštní vlnu emocí. Byl rád, že už není na lodi. O dvacet metrů dál náhle vrhla rudá záře na moře Vrellův stín. Na okamžik se otočil a uviděl, jak se z paluby, probodnuté paprsky laserů, valí kouř. Znovu se otočil ke břehu a zabral rychleji. Cítil radostné vzrušení, ale zároveň mu tělo rozechvíval provinilý pocit. Kdyby se nepodíval, třeba by neměl důvod se vracet.

Na obloze se něco zablesklo a projektor instalovaný na přídi lodi začal bzučet. Další laserové útoky byly nad doutnajícím dřevem paluby rychle odcloněny. Drum maličko naklonil hlavu. Uviděl blikající světla a černé, rychle se pohybující siluety na pozadí oblohy. To zařízení na přídi musel být projektor plochého ochranného pole. Sklopil pohled a všiml si výmaza, který u ovládacího panelu zadával instrukce. Raketometná věžička na zádi se otočila a začala z otočného zásobníku chrlit rakety. Oblohu rozzářil bílý oheň, po němž probleskly rudě žhnoucí čáry.

Mluvčí, která se dívala nahoru, znovu na chvíli přenesla pozornost na Druma a potom na výmaza usazeného u ovládacího panelu. Výmaz zadával další instrukce. Mluvčí se otočila, jako by jí někdo škubl, a přešla k záďovému jícnu. Zvedla poklop a začala slézat dolů. Drum se ušklíbl a přitáhl plynovou páčku zpět. Když se nepohnula, zanadával a zvýšil tlak – ale kovová ručička se mu v ruce zlomila. Zahodil páčku, potom popadl, co z ovládání zůstalo, a odtrhl to od optického kabelu. Loď ani teď nezpomalila.

„Sakra," řekl Drum.

Nato se výmaz, který seděl na palubě pod ním, prudce odvrátil od obrazovky a zvedl zbraň opřenou o ovládací panel. Drum znovu zaklel a praštil sebou na zem. Ve stejném okamžiku prozářil vzduch nachový oheň a přední zábradlí i kormidlo se rozletěly na třísky. Drum, který ležel na kabinové palubě vedle toho, co zbylo ze zábradlí, vykoukl přes okraj. Uviděl, že výmaz vstal a začíná postupovat zpátky k němu. Měl několik možností: vrhnout se přes palubu, což by vedlo k pomalejší a bolestivější smrti, než jakou mu mohla poskytnout zbraň – nebo se bude muset pokusit zmíněnou zbraň získat. Odsunul se, připravený skočit dolů na blížícího se výmaza, jenže pak zadní roh kabiny explodoval, paluba, na níž byl, se prohnula a on po ní najednou začal klouzat k hlavní palubě. Zastavil se tím, že dupl na to, co zůstalo ze sloupku kormidla.

„Úplné vyvrtání by byla mnohem účinnější volba," řekl výmaz a ledabyle, od pasu na něho namířil. Drum si uvědomil, že nezáleží na tom, jak ledabyle je zbraň namířená, protože ho zabije i nepřímý zásah.

„Ty si vážně myslíš, že se odsud dostaneš, Pradore?" zařval Drum. „Strážce tě roztrhá na kusy!"

„To už se tebe týkat nebude," řekl výmaz.

Ozvala se tři zřetelná prásknutí a po nich hluboké zavrčení. Jedna ocelová skoba odskákala po doutnající palubě a potom se od stěžně prudce odvinulo něco velkého a růžového, zakončeného hlavou plnou zubů černých jak uhel. Výmaz sotva stačil zvednout hlavu k černé siluetě proti hořící obloze. Plachta tvrdě kousla a zatřásla. Výmazovo tělo spadlo na palubu. Plachta se vytáhla nahoru a vyplivla hlavu do moře.

„Dobrá práce!" zakřičel Drum, sklouzl po propadlé střeše a seskočil na hlavní palubu.

Plachta znechuceně vyfoukla vzduch mezi rty, jako by se jí nelíbila chuť toho, co právě ukousla. Když Drum postoupil dopředu, zpražila ho pohledem a pak se vymrštila. Drum padl na palubu s tváří zakrytou předloktím – a pak ho váhavě sundal, když pochopil, že on o hlavu nepřijde. Plachta se zastavila tak, že měla čumák půl metru od jeho obličeje. Ukázala zčernalé zuby, zavrčela na něho a pak se pokusila promluvit.

„Chak sse menuchu?" zasyčela. Pahýl jazyka, který jí uřezal Shib, se jí vzadu v tlamě obscénně kýval.

„Jak chceš," odvětil Drum.

„Toprá," řekla plachta. „Budeš mi šíkat Věchošach." Plachta se od něho odvrátila a zavětřila. „Tachle loť mě nepošebuje."

Drum se kolem tvora protáhl a zvedl zbraň, která upadla výmazovi. Zkontroloval ovládání a podíval se k záďovému jícnu. Potom se obrátil k věžičce, která stále chrlila dávky raket, k projektoru, který se točil, aby zastavil palbu proti lodi, a zabloudil pohledem na moře. Tímto tempem by dohonit flotilu, která přijela na Konvent, netrvalo nijak dlouho.

„Promiň, starouši," řekl a namířil zbraň na palubu.

Jakmile dorazili na pláž, Vrell shodil výmazy ze zad a prozkoumal škrábance, které do krunýře udělala slídící ústa pijavic. Žádné se nepodařilo proniknout jeho pancířem. Vrell obrátil pozornost k trojici výmazů. Jeden z nich ležel na písku.

„Proč tato jednotka nestojí?“ zeptal se Vrell. Nedostal žádnou odpověď. Jeho otec byl v tu chvíli zřejmě zaneprázdněn někde jinde. Vrell se snažil nezabývat se příliš podrobně vlnou radosti, kterou při tom pocítil. Záměrně se nedíval na moře a soustředil pozornost na ležícího výmaza. Zanedlouho zjistil, co je příčinou mužových potíží: maso ze spodní poloviny těla měl pryč.

„Pojďte za mnou,“ přikázal dvěma dalším výmazům a v jejich čele vykročil do džungle. Kdyby se pradorský nedospělec jenom jednou ohlédl, uviděl by, jak z *Achaba* vycházejí záblesky nachového ohně a loď se potápí. Výmaz, kterého nechal na pláži, se stále snažil vstát, jak mu to přikazoval otročí aparát, ale bezmasé nohy se pod ním pokaždé podlomily.

Strážce očima čtyř svých policejních robotů sledoval jejich snahu proniknout přes projektor ochranného pole na *Achabu*. Obrazy, které mu přicházely, byly zastřené dýmem, zpětnými výšlehy a explozemi střel, které pole zastavilo.

„Střelba z AFZ!“ vykřikla PM7.

„Ne po nás, idiote,“ odpověděla PM12. „Osmičko a Devítko, chci, abyste slétly nízko nad moře, zezadu. Možná najdete otevřené okno v blízkosti toho raketometu. Pokuste se probíječkou udělat díru do trupu.“

„Jdeme na to,“ odpověděly obě PM. Strážce zanedlouho získal jasný obraz, jak se přes moře řítí k cíli. Něco na ně krátce vrhlo shora obrovský stín.

PM8 se za letu naklonila. „To je plachta,“ řekla. Strážce zastavil přijatý obraz. Kdyby mohl, usmál by se. Ve chvíli, kdy PM začala pálit z probíječky, přeskočil zpět do Osmičky.

Záď lodi se na sekundu proměnila v peklo odletujících třísek. Potom zaúřadoval plochý štít a moře před ním zbělalo odraženou palbou. Obě PM se zvedly k nebi.

„Naklání se na bok!“ vykřikla šťastně Devítka.

„To jsi nebyla ty, Devítko. Zkuste se teď dostat pod loď,“ řekla Dvanáctka.

Oba roboti opsali oblouk po obloze a pak zapadli do moře. Strážce dostal sonarové a ultrazvukové záběry, na kterých pijavice prchaly z oblasti jako olihně, potom se objevil záběr na dno lodi. Vypadalo to jako otevřená lucerna. Dřevo bylo roztříštěné a rozlámané a uvnitř zuřily požáry.

„Můžete zatím zůstat dole,“ vzkázal Strážce. „Jestli se loď brzy nepotopí, dejte jí další úder.“

„Co s tím Pradorem, který vyšel na břeh?“ zeptala se Dvanáctka.

„Nechte ho,“ odpověděl Strážce. „Myslím si, že nepůjde moc daleko. Také tam za chvíli budeš mít PM Jedenáctku v retranslační skořepině. Chci, aby ses postaral o to, že se jí nic nestane.“

S tím UI přerušila kontakt a obrátila se celou svou pozorností k těm pěti sekundám pradorského kódu. Oddělila už otročí signál od nosného signálu. Otročí kód měl evidentně pět odlišných nitek, což znamenalo, že dospělý Prador někde pod mořskou hladinou je ve spojení se dvěma výmazy, kteří jsou ještě na lodi, a se třemi, kteří doprovázejí nedospělého Pradora.

„PM Jedenáctko,“ ozval se Strážce. „Tady je nosný signál. Vystopuj ho a spoj mě.“

Jedenáctka, která ještě zpomalovala v atmosféře, rozevřela křídla a vysunula přístrojová pouzdra a signální talíře. Neměla vůbec žádné zbraně, její doménou byly výhradně komunikace a informace.

„Sleduji podprostorový signál. Napojen a dekódován. Navazuji tunelovací spojení… navázáno,“ ohlásila Jedenáctka.

„Buď připravená,“ řekl Strážce a nasadil celou čtvrtinu své výpočetní kapacity, kterou používal jen pro kód nosného signálu. Signál se téměř okamžitě rozdělil do dvou pramenů: vysílací a návratový.

„PM Jedenáct, tady máš svůj dešifrovací program.“ Strážci trvalo dobrou sekundu, než program odeslal. „Chci, abys teď zesílila návratový signál o sto procent. Pokud by to vypadalo, že se vytrácí, chci, abys zesílila výkon a udržela ho na té úrovni.“

„Spouštím,“ řekla PM11.

* * *

Ebulan narazil do stěny své komnaty, potom přehnal korekci antigravitace a připlácl se na strop. Odeslal vypínací kód: návratový signál začal slábnout, ale pak se rychle obnovil. Signál se nechtěl přerušit a byl příliš silný: jeden výmaz byl bez hlavy, přesto dál vysílal, jeden byl spálený a topil se a dalšímu chybělo maso na půlce těla. Ebulan takovou bolest dosud nikdy nepoznal. Zkusil si z těla vyškubnout kazety ovládacích rozhraní. Pahýly v místech, kde měl kdysi nohy, se pohnuly a zachvěly. Sám pro sebe nemohl udělat nic. V panice vyslal signál, kterým k sobě přivolal deset svých zbývajících výmazů. Potřeboval ze sebe ty kazety dostat *okamžitě*.

Lidští výmazové vstoupili do místnosti. Pod stimuly Ebulanova chaotického ovládání se pohybovali nejistě. Dva výmazové na jeho pokyn přistoupili k němu s krunýřovými noži. Jednomu dal za úkol odstranit kazetu ovládající výmaza opuštěného na pláži, který se dosud marně snažil

vstát. Krunýřový nůž pronikl příliš hluboko. Ebulan sebou škubl dopředu, přirazil výmaza, který jej držel, ke stěně, a zubatým okrajem své schránky ho přeštípl v půli.

Žádná bolest. Návratový signál od výmaza, kterého právě rozřízl vedví, se okamžitě odmlčel. Ebulan couvl od dvou chvějících se polovin toho, co byla kdysi před staletími lidská bytost. Na návratový signál muselo působit něco *zvenčí*, chyba nebyla v ovládacích kazetách… Ne, to nebylo možné, kódy byly přece nerozluštitelné. Ebulan tu vyšinutou myšlenku zapudil a soustředil se na řízení druhého výmaza. Ten opatrně řízl mezi ovládací kazety a Ebulanovu skořápku a přeťal vlákna vedoucí do Pradorovy nervové soustavy. Když v jednom okamžiku výmaz zajel hluboko, Ebulan tuto poměrně malou bolest strpěl bez reakce a začal přemýšlet jasněji – alespoň se mu to zdálo.

Když výmaz dospěl k páté kazetě, Ebulan ho zastavil. Se zaťatými kusadly snášel pokračující bolest, která z kazety přicházela. Všechno mělo svůj čas a své místo. Veškerou pozornost soustředil prostřednictvím téže kazety: spálená kůže ve slané vodě… útoky pijavic pronikajících dírami propálenými v trupu a jícnem… Ebulan přinutil mluvčí otevřít jediné zbývající oko a přiměl ji tak k alespoň nějakému pohybu. *Příliš tma.* Nechal ji, aby zabrala zbývající rukou a otočila se v zaplaveném podpalubí. Trvalo neskutečně dlouho, než se v zorném poli objevila displejová světla ovládání motoru. Přiměl ji, aby se k němu přitáhla, chytila se krytu, zapřela se o bok lodi, odtrhla kryt a odhalila blikající detonátor. Ponechal jí v otročím aparátu zpožděnou instrukci, opustil ji a pak si nechal od výmaza s krunýřovým nožem odstranit také její ovládací kazetu. A teď se vypořádat se zdrojem bolesti.

Zrádci. Na palubě jeho kosmické lodě byli zrádci. Samozřejmě ne výmazové, ti ho nemohli zradit o nic víc než některý z lodních motorů. Otočil se ve vzduchu, aby si devět zbývajících výmazů prohlédl, a potom jim dal za úkol vrátit se na svá stanoviště. Jeden po druhém opustili místnost a dveře se za nimi zasunuly. Viděl jejich očima, že všechno venku vypadá, jak má. Ebulan zabublal a zasyčel.

Kdykoli jindy by pro něho byl hlavním podezřelým Vrell. Jenže Vrell tady teď nebyl a od nedospělce by bylo pošetilé spustit útok, ze kterého nemohl mít žádnou výhodu. A Vrell tak hloupý nebyl. Ebulan dokonce odložil nedospělcovo zabití teprve nedávno, protože i když hrozil jeho přechod do dospělého stadia, Vrell vždy dokázal, že je velice schopný a užitečný. Ale i tak bylo možné, že Vrell útok naplánoval – a předčasně jej provedli nedospělcovi spiklenci.

„Druhoděti, přijďte ke mně," řekl Ebulan do vzduchu. Na stěně napodobující kamenný povrch zablikala světélka, z nichž poznal, že o jeho výzvě vědí. Poté, co to zaznamenal, přesunul se na jednu stranu místnosti a pozorně se zadíval na skupinu šestiúhelníkových obrazovek ve stěně. Všechny ukazovaly pouze bílou mlhu. Aby navázal kontakt, odpojil jednu ze svých ovládacích kazet. Dvě obrazovky se rozsvítily a ukázaly atoly a širé moře.

„Váleční roboti," přikázal, „zamiřte k ostrovu. Zaútočte na všechny mé nepřátele. Neskončete, dokud je všechny nezlikvidujete."

„Zabijeme toho starého robota," slíbil jeden z nich.

„To uděláte, jinak se nevracejte."

Zpět začala přicházet nějaká zpráva, ale Ebulan přerušil spojení. Obrazovky začaly blednout, ale on na nich visel pohledem i potom, když se posuvné dveře místnosti znovu otevřely a na podlaze zašramotilo množství tvrdých ostrých nohou. Pak se dveře zavřely a on se pomalu otočil.

„Druhoděti," uvítal čtyři nedospělé Pradory seřazené u protější strany místnosti. Ozvala se dvě hlasitá cvaknutí zajištěných zámků.

„Otče, co po nás chceš?" zeptalo se jedno z druhodětí, které bylo maličko větší než ostatní.

Ebulanův antigravitační agregát zabzučel, jak se Prador naklonil a rychle se pohnul dopředu. Čtveřice se rozutekla, ale i tak přišpendlil dvě z dětí na stěnu. Obě spustily hlasitý kvílivý nářek, když do nich zarazil svůj obrovský krunýř. Jejich schránky jedna po druhé s tupým, čvachtavým zvukem povolily a jejich kvílení zaniklo v syčivém bublání. Ebulan se narovnal a couvl. Na zubatém okraji mu zůstaly kusy rozbitých schránek a jícha. Pomalu se otočil ke zbývajícím dvěma dětem, které zoufale škrábaly po dveřích.

„Zrádci trestu neujdou," řekl.

„My jsme nic neudělali! To jsme nebyli my!" vykřikly obě společně.

Ebulan se rozjel k nim. Tentokrát jedno chytil do kusadel. Už dlouho neochutnal mladé maso.

Výmaz bez nohou se znovu pokusil vstát a znovu upadl. Nevnímal, že se přes něj mihl stín, protože se možná už popadesáté snažil zvednout. Když přes něj stín přešel podruhé, něco ho prudce zvedlo do vzduchu a ozvalo se pronikavé křupnutí. Tentokrát padl do písku bez hlavy a už se nepokusil vstát.

Plachta skousla ještě několikrát, vyplivla změť kostí, masa a otročího aparátu, a pak teprve pustila kapitána na pláž.

„Díky!“ křikl kapitán, když plachta na svých křídlech dunivě vzlétla nad ostrov. Obrátil pozornost ke znetvořené mrtvole na písku, namířil zbraň, kterou si přinesl, a jednou do ní vystřelil. Ozvala se syčivá rána, vyšlehl fialový plamen a Drum vrávoravě couvl. Když se vzduch znovu projasnil, uviděl, že z výmaza zůstaly jen rozptýlené kousky hořícího masa a rychle se rozptylující oblak mastného dýmu. Zadumaně upravil posuvné nastavení na boku zbraně, pak se otočil a rozhlédl se po moři.

Cohorn už zmizel úplně. Loď, na níž se plavil sto padesát let, z toho stovku jako její majitel, teď byla vrakem na mořském dně a podle všeho, co zaslechl, z ní brzy nebude ani to.

„Přišel čas odplaty,“ zašeptal. Nato, jakoby v odpověď na tuto hrozbu, se pod mořem rozsvítila obrovská blesková žárovka a pláž se pohnula.

„Do prdele,“ vyhrkl Drum, když se před ním voda začala vzdouvat. Pak žárovka bleskla podruhé a moře na několik sekund zrudlo až po obzor. Otočil se a rozběhl se do džungle.

Sledovat jejich stopu bylo snadné, neboť kráčející Prador pod sebou drtil vegetaci. Drum přeskočil zlomený strom a dál se pohyboval nejrychleji, jak mohl. Z míst za sebou slyšel hluboké burácení a cítil další záchvěvy. Pijavice padaly ze stromů a on si je v běhu strhával. Džungle před ním začala řídnout a on s úlevou uviděl stoupající terén. Záchvěvy teď přešly do hluboké a stálé vibrace. Drum vyběhl z džungle právě ve chvíli, kdy udeřila prudká vichřice. Srazila ho obličejem dolů do trávy kuličice a přehnala přes něho vlnu listí, větví, a dokonce i pijavic. Vítr byl tak silný, že ho odtáhl po zemi o kus dál.

Když začal vítr polevovat, vstal a znovu se rozběhl do svahu. Na popraskané trávě mu nohy ujížděly a klouzaly. Vlna udeřila na ostrov ve chvíli, kdy doběhl na vrchol kopce.

Záplava se převalila přes pláž a srovnala džungli se zemí. Na jedné straně Drum uviděl loď vrženou do vnitrozemí a okamžitě v ní poznal *Treadera*. Nebyl dost vysoko, aby byl v bezpečí, ale neměl kam utíkat než na druhou stranu. Dva metry hluboký proud mořské vody ho uchvátil v polovině klesání a zbytek cesty ho donesl. Chvíli byl v pokušení pustit z ruky zbraň a plavat. Nakonec se stočil kolem zbraně do klubíčka a nechal se unášet přívalem.

* * *

„Co to sakra bylo?“ podivil se Janer. „Copak tenhle ostrov je vulkanický?“

Peckovi se podařilo dostat ze sebe pouze bublavý zvuk. Pod kůží se mu pohybovaly zlomené kosti. Kapitáni Ambel a Ron se dívali, jak z oblohy vyprchává světlo, a potom se Ambel znovu pokusil dát Ronovi do pořádku vykloubené rameno. Konečně s tlumeným žuchnutím vklouzlo na místo. „Nevím," odpověděl Ron, přimhouřil oči a promnul si zraněný kloub. „Ale máme dost svých problémů." Došel si pro mačetu a opatrně ji zvedl. Prohlédl si ostří opatřené povlakem sprinu a spokojeně přikývl.

„Jak to s tebou vypadá?" zeptal se Ambel nahlas Pecka, jako by mluvil na někoho, kdo špatně slyší.

Peck ze svého lůžka v podrostu odpověděl pokýváním, ale okamžitě s tím přestal, když mu krční obratle křuply. Rovně se posadil a zvedl ruku, aby si srovnal čelist. Janer měl co dělat, aby se neotočil na druhou stranu. Bylo v tom něco opravdu zvráceného dívat se, jak se někdo, kdo má tolik zpřerážených kostí, pořád pohybuje. Peck si prohmatal četné zlomeniny a potom použil brokovnici jako berlu, aby se postavil na nohy. Obě ruce a jednu nohu zlomené neměl. To bylo také nejlepší, co se o jeho zraněních dalo říct.

„Hodný kluk," řekl Ambel a opatrně ho poplácal po rameni.

Peck znovu zkusil přikývnout a ukázal zpátky cestou, kterou přišli.

„Vrátíme se, až se přesvědčíme, že ten hajzl to má za sebou," slíbil Ambel. „Přinesu ti suvenýr."

„Půjdeme po něm?" zeptal se Janer.

„Přesně tak," řekl Ron.

„Je přece otrávený sprinem," podivil se Janer.

„Ale nevypadalo to, že by spěchal umřít, ne?" řekl Ambel.

Ambel a Ron zamířili ke vchodu do zahrady. Janer tázavě pohlédl na Pecka a ten mávl, aby šel s nimi. Ve vchodu se ještě ohlédl a uviděl, jak se Peck kulhavě vydává na zpáteční cestu od Hoopova hradu.

Za zahradou se Ambel ujal velení. Janer nevěděl, co si o tom má myslet. Že by si Starý kapitán vzpomněl na něco z dob svého zdejšího působení?

Zanedlouho došli na druhou stranu zdi, přes kterou Stahovač přelezl. Odtamtud byl jeho další postup lehce sledovatelný. Další zeď proboural přímo do nádvoří, za kterým byl vysoký tunel vedoucí do husté džungle. Janer odhadoval, že jsou na opačné straně Hoopova hradu, než kudy do něho vstoupili. Prošel za Ambelem a Ronem tunelem k místu, kde začínala spoušť, kterou Stahovač rozpoutal v samotné džungli.

„Stopovat ho by neměl být problém," prohlásil Ambel.

Ron se na něho podíval, ale zdržel se poznámek. Vykročili na další cestu.

Vrell sledoval, jak záplava v džungli opadává, a pak přenesl pozornost opačným směrem. Ostrov byl velký, ale to nebylo důležité. Vrell měl dost času na to, aby je všechny vystopoval: Friskovou, Balema, Rona a Hoopa. Teď, když byli všichni Staří kapitáni mrtví, jim nikdo nepřijde na pomoc. Vrell se zamyslel nad svou skličující budoucností. Pokud při tomto lovu nepřijde o život, bude se muset zabít, aby se nestal nebezpečím pro svého otce. Vypadalo to jako jediná možnost, byť Vrell v tu chvíli začínal přemýšlet, proč pro něho otec nemůže přijít a zachránit ho. Po několika dnech, kdy byl odloučen od obvyklé nadvlády otcových feromonů, ho dokonce začínaly napadat věci, o kterých nikdy předtím nepřemýšlel, a trochu víc dumal o spravedlivosti tohoto uspořádání. Také se nedokázal ubránit myšlenkám na své harémové matky, a to v něm rovněž vyvolalo zvláštní hnutí. K tomu všemu měl pocit, že jeho zadní nohy jsou nějaké volné. Možná právě tyto rušivé momenty způsobily, že Vrell polevil v ostražitosti.

Výmaz nevykřikl. Jediné zvuky, které vydal, byl nedůtklivý výdech a pak mastné zapraskání, jak zavrávoral zpátky k džungli. Byl obklopen plameny. Vrell se vrhl do křoví, aby se kryl, a když se ohlédl, zjistil, že druhý výmaz dál stojí na místě. Pochopil, že otec zatím kontakt neobnovil, takže slovní příkazy tomu pitomému otročímu aparátu musel dát on sám.

„Ukryj se a opětuj střelbu," řekl skřípavě Vrell.

Ve chvíli, kdy se výmaz otočil, aby skočil do džungle, ho do zad zasáhl proud antifotonů. Do úkrytu se z něho dostaly pouze dvě hořící poloviny.

„Uděláme si barbecue, Pradore," vykřikl Drum. Nalevo od Vrella explodoval hruškovník a proměnil se v hořící třísky. Vrell s pomocí manipulačních rukou vytáhl současně čtyři zbraně. Jak couval hlouběji do džungle, zmocnil se ho zvláštně příjemný pocit, když se mu ulomila jedna ze zadních nohou. Zamířil, stiskl spoušť a přejel zbraní sem a tam. Džungli pod ním rozervala exploze a zvuk, jak jehlové šrapnely narážely do stromů, se změnil v táhlé, vysoké zavřísknutí. Kolem padaly větve i celé stromy. Nato Vrell stiskl spoušť těžkého KK laseru, který rudými záblesky prořízl zpustošené stromy a rozpoutal ohnivé peklo.

„Minul jsi!" vykřikl Drum. „Ale já neminu!"

Antifotonový výtrysk zasáhl Vrella do boku a převrátil ho. Jedno z jeho hlavních klepet puklo a zasypalo okolí kousky kouřícího masa. Ztratil dvě

ruce i se zbraněmi, které v nich držel, přičemž jednou z nich byla šrapnelová probíječka. Vrell vříškavě zahudroval jako krocan a začal rychle couvat před spalujícím žárem. Antifotonový zásah mu spálil dvě oči a rozpraskal krunýř. Vtom mu odpadla zbývající zadní noha a on nenadále absolvoval přerod z nedospělce v dospělého jedince. Současně s touto proměnou přišly nové rozkazy. Tím prvním bylo přežít.

Vrell se otočil na čtyřech zbývajících, byť nejistých končetinách a utekl.

Jelikož země se chvěla, Keech se přidržel stromu, ale hned toho zalitoval, když mu pijavice o velikosti paže spadla na hlavu a obtočila se mu kolem krku. Zvedl ruce a popadl ji za přední konec právě ve chvíli, kdy se mu slídivá ústa pokusila ukousnout ucho. Znechuceně ze sebe odporného tvora strhl, hodil ho na zem, stáhl nastavení své AFZ a vystřelil na něho. Země explodovala v nachovém ohni, který vyvrhl do vzduchu stěnu kamení a všechny tři muže odhodil dozadu. Pijavice zmizela. Zvuk se ozvěnou nesl džunglí.

„Přestalo to," všiml si Keech, shodil si z prsou doutnající větev a vstal.

„Cože?" zeptal se Boris. Posadil se a s lehce ohromeným výrazem se rozhlédl kolem. Po chvíli si všiml péemky a položil na ni ruku.

„Otřesy, zem se přestala třást," vysvětlil Keech.

„Jo," řekl Roach a pokynul k AFZ. „A nemluvil jsi předtím o tom, že ten pitomý krám má nastavení v hajzlu?"

Keech po něm vrhl mrzutý pohled a pak se otočil k Borisovi. „Jsi v pořádku?"

Boris si vytáhl z ramene třísku a přikývl. Vstal, zvedl PM13 a opatrně ometl popel ze žebrování na jejím krytu. V tom okamžiku se na nebi zablesklo a nato obloha ztmavla. Mraky v barvě podlitin zavířily nad jejich hlavami a pak se protáhly v čáry.

„Nějaká exploze – pravděpodobně pradorské zbraně," poznamenal Keech a znovu vykročil.

Udělal možná deset kroků, když se odněkud zepředu ozvalo prasečí zavřísknutí, jaké už zaslechli dříve, doprovázené zvuky, jak se něco s praskotem prodíralo džunglí.

„Všechno se to děje teď," zabručel Roach, když s Borisem dohnali Keeche.

Keech se vydal na další cestu, ale nepřestal sledovat hlučný postup toho, co se nacházelo před nimi.

Zanedlouho narazili na pěšinu, kterou krátce předtím někdo prorazil v džungli. Kmeny hruškovníků to rozhrnulo do stran a shozené větve rozdrtilo. Keech se rozhlédl oběma směry podél pěšiny a pak se otočil k ostatním.

„Co to je?“ zeptal se rázně.

Roach se přes všechnu snahu nedokázal ubránit tomu, aby se netvářil tajemně, zatímco Boris upíral oči do země jako nějaký provinilý školák.

Keech pokračoval: „To je Stahovač, že?“

Boris něco zamumlal.

„Cože?“ řekl ostře Keech.

„Stahovač,“ vysvětlil Boris. „Asi našel své tělo a pak někdo jiný našel jeho.“

„Hoop? Oni zabíjejí Hoopa?“

„Asi jo.“

Keech je oba zpražil zlostným pohledem a pak vykročil po stezce směrem, odkud se předtím ozvalo to vřískání. Boris se bez dalších poznámek vlekl za ním. Roach se chvíli tvářil vzpurně, potom je s povzdechem následoval. Šli teď opatrněji, částečně kvůli pijavicím v rozdrcené vegetaci, ale hlavně kvůli tomu, co pronásledovali. Před sebou znovu uslyšeli zavřísknutí a všichni tři se zastavili. Keech chvíli kontroloval nastavení své zbraně. Právě se chystal jít dál po stezce, když ho Roach chytil za rameno.

„Někdo jde,“ varoval ho námořník.

Keech kývl stranou a všichni tři se rychle přesunuli do stínu nakloněného hruškovníku. Vzadu na stezce se zanedlouho objevili tři lidé.

„Kdopak se to tam schovává, to jsi ty, Roachi?“ zeptal se kapitán Ron.

„Moje vina to nebyla,“ začal se obhajovat Roach.

Keech se vztyčil a vyšel na volné prostranství. Janer ho okamžik sledoval zvednutou hlavní svého laseru a potom ji provinile sklonil.

„Neviděli jste tady nějaké Stahovače?“ zeptal se Ron.

Keech se na něho ostře podíval.

„Toho byste určitě nepřehlídli,“ pokračoval Ron. „Velkej modrej chlapík, ještě šerednější než Roach, a úplně pošahanej. Šel tudy.“

Keech se podíval kus dál po stezce. Mrzutě se usmál. „Pojďme,“ řekl.

Snajpr pozorně sledoval atoly ležící v dálce napravo od něho a znovu se pokusil navázat spojení.

„Hej, Strážce! Co to sakra děláš?“

Tentokrát – poprvé po mnoha minutách – Strážce odpověděl. „Dělám to, že dešifruji pradorský kód používaný v otročích ovladačích a byl bych vděčný, kdyby už mě nikdo nerušil.“

„A co my?“ zeptal se Snajpr.

„Zamiř k ostrovu a převezmi to tam od Dvanáctky. Ještě není konec,“ odpověděl Strážce a odpojil se.

„Slyšíte to? Musíme odletět a převzít to od Dvanáctky,“ vyprskl Snajpr, který vždycky trochu znervózněl, když neměl po ruce nic, co by mohl rozstřílet.

„Úžasné,“ prohlásila Dvojka, u níž se začínal projevovat sarkasmus.

„Prima,“ řekla Jednička, která byla po zásazích z pradorské probíječky pořád ještě trochu nejistá.

Šestka už se k odpovědi nedostala, protože z kurzu ji srazila exploze a vzápětí ji druhá raketa rozmetala na rudě žhnoucí šrot.

„Rozptýlit se!“

Jeden policejní robot vystřelil k obloze a dva zatočili doleva. Snajpr šel doprava, mířil k atolům. Na vyčištěné radarové obrazovce neměl chvíli nic, pak vyletěli z moře dva pradorští váleční roboti, a aniž věnovali pozornost policajtům, pustili se oba za ním.

„Skvělý,“ zamumlal Snajpr a vzkázal jim: „Proč si nejdete hrát nebe peklo ráj do černé díry?“

Roboti odpověděli raketami, každý po dvou.

„Netýkavky,“ poslal Snajpr. Nato prudce změnil směr a nechal za sebou oblak metalizovaných pásků. Rakety oblakem proletěly, zatočily a znovu se zaměřily na něho. Snajpr vystřelil výš a vypustil hejno malých padáčkových min. Ty se po změně směru dokonale trefily do kurzu raket. Dvě rakety vybuchly a jedna se prudce odchýlila od kurzu, vyrovnala let a pak vyrazila zpátky k místu, kde explodovaly ostatní. Krátce nato vybuchla také.

„Hmm, tak tepelné navádění.“

Snajpr opsal oblouk, zrychlil a nabral směr k atolům. Zbývající raketa jej dohánělа. Slétl nízko k hladině a zamířil přímo k jednomu z atolů. Raketa byla čím dál blíž. Snajpr v posledním okamžiku vypnul fúzní motor a zapadl rovnou do moře. Raketa přelétla nad ním a se senzory zmatenými náhlým zmizením tepelného zdroje, který pronásledovala, neprovedla korekci včas a narazila do atolu.

V mělké vodě nedaleko úzké pláže atolu Snajpr vytáhl tykadla a prozkoumal okolí. Oba Pradoři stále mířili k místu, kde se ponořil.

„Jakpak se vypořádáte s tímhle, ostrostřelci," zamumlal si pro sebe Snajpr. Zůstal ve vodě, rychle upravil programy a nahrál je do svých inteligentních raket. To, jak pradorská raketa udělala přemet, ho přivedlo na nápad. Když se pradorští roboti přiblížili, vylétl do vzduchu, na půl sekundy se zastavil a pak odpálil čtyři rakety. Jedna z nich zasáhla ochranné pole a explodovala, druhá vybuchla pod palbou z probíječky, zbývající dvě jednoduše udělaly přemet – a Pradoři se hnali dál na něho. Snajpr vyrazil k atolu. Vzápětí ho palba z probíječky odmrštila stranou. Cítil, jak se jeho pláty prohýbají, několik noh mu odpadlo. Ve vzduchu se otočil a aktivoval svou AFZ. Vypustil jen krátkou dávku, protože v destičkových bateriích zůstávalo jen málo energie. Jeden z robotů prudkým manévrem uhnul, ale druhý se dál řítil vpřed, aby kořist dorazil.

Snajpr zrychlil přímo proti němu. „Aspoň tě vezmu s sebou, šmejde!" odvysílal.

Pradorský robot rozšířil ochranné pole před sebou, ale sekundu nato ho zezadu zasáhly dvě Snajprovy rakety, které po přemetu nabraly nový kurz. Letěl dál, s pancířem zprohýbaným, bez ochranného pole, s vynechávajícím motorem. Snajpr ho dorazil AFZ, a když se vypálená slupka řítila k moři, přeletěl nad ní.

„Na to si musíš dávat bacha," vzkázal Snajpr, ale neměl čas vychutnat si uspokojení, protože z moře se proti němu náhle vyhouply nové dvě rakety. Znovu změnil kurz, zatočil dolů k atolům. Druhý pradorský robot se řítil těsně nad vlnami k němu. Snajpr zamířil k jednomu z atolů a odpálil další tři rakety. Atol explodoval ve fontáně rozbitého korálu těsně předtím, než by do něj vrazil. Snajpr vylétl na druhé straně a nechal za sebou mraky prachu – ale také dvě exploze. Pak se otočil zpátky k Pradorovi. Když vystřelil z AFZ, vzduch mezi nimi zakalil fialový oheň končící na disku, který vypadal jako doběla rozžhavená mince – Pradorově ochranném poli. Kotouč zhasl a oheň se vyčerpal krátce nato. Oba roboti vystřelili rakety a zahájili palbu ze svých probíječek. Dvě ze Snajprových raket explodovaly v prostoru mezi nimi, ale třetí opsala oblouk a zaútočila na Pradora z boku. Snajpr se spokojeně díval, jak soupeř po výbuchu kolébavě letí vzduchem – a pak vylétla zdola raketa, kterou přehlédl, a explodovala.

„Do prdele," zasténal válečný robot, když se převracel ve vzduchu. AFZ byla mimo provoz a rakety k odpálení sice měl, ale nemohly se dostat přes roztavený kov, který zablokoval odpalovací trubice – stejné svinstvo, které také vyřadilo jeho probíječku. Ve skutečnosti to byl stejně akademický problém, protože v situaci, kdy měl v háji také antigravitační agregát, měl mizivou šanci, že se udrží ve vzduchu. Přerušovaně pozoroval

pradorského válečného robota před sebou. Zdálo se, že má stejné problémy jako on. Ještě jedna šance? Snajpr v přesně načasovaném okamžiku zažehl fúzní motor, rozevřel, co zůstalo z jeho noh, a vrhl se na druhého robota. Prador okamžitě zrychlil a převalil se, pokusil se ho setřást.

„Víš, když jde do tuhého…“ řekl Snajpr. A s těmito slovy zarazil své silové klepeto do pukliny v Pradorově pancíři. Jedinou odpovědí v pádu k jednomu z atolů bylo tiché zavřísknutí do éteru.

„Snajpre… Snajpre?“ vysílal Strážce – a zpět mu nepřicházela ani návratová charakteristika. „PM Jedničko a Dvojko, co se stalo?“

Éterem se neslo neurčité bzučení, než přišla odpověď.

„Snajpr si to rozdal se dvěma pradorskými válečnými roboty. Nemůžeme ho najít,“ vysvětlila Dvojka.

„Jo, dostal je,“ dodala Jednička.

„Ale vypadá to, že také oni dostali jeho,“ podotkla Dvojka a po těch slovech odeslala záznam toho, co zachytila a zaznamenala ze Snajprových posledních okamžiků.

Tvrdohlavý až do konce, pomyslel si Strážce. V tak kritické situaci se Snajpr mohl propojit a přenést se, celý. Jenže Snajpr raději zůstal individualitou, nechtěl se nechat subsumovat. A tak odešel v hrdinském boji, pomyslel si Strážce. Velká škoda a velké zklamání – Strážce docela lákala představa, že by Snajpra změnil.

„Jedničko a Dvojko, připojte se k sesterským robotům u Stahovačova ostrova,“ nařídil Strážce a pak se spojil s Dvanáctkou. „Dvanáctko, chci, aby ses spustila do toho příkopu a prohledala ho, jestli tam není ta pradorská loď. Pořád dost dobře nevíme, co máme proti sobě.“

„Jdu na to,“ vzkázala Dvanáctka.

* * *

V oblasti nebyly žádné sondy, a tak Ebulan vypravil nejbližší dostupnou. Tato sonda – zkonstruovaná ve tvaru malého Pradora s pomocnými tryskami navařenými zdola na krunýř – vyskočila ze sargasu, v němž se krčila, na raketách se vznesla k obloze, a pak přešla na dvacet sekund do nadzvukového režimu, než vypnula motory a doklouzala k okraji tsunami. Ebulanovi poslala záběry flotily lodí vezoucích se na vlnách za počáteční obří vlnou, s plachtami nadmutými k prasknutí. Jedna dvě se možná potopily, ale víc ne – PTD ukrytý v Achabu nebyl dost blízko, aby mohl napáchat opravdu vážné škody. Sonda pak odeslala informaci, že se k ní

nadzvukovou rychlostí blíží nějaké objekty. Tato relace skončila náhle, když se sonda proměnila v žhavý oblak kovových par.

Ebulan v narůstajícím hněvu narážel do všeho možného, co se mu v místnosti připletlo do cesty. Chvíli trvalo, než byl schopen znovu uvažovat jasně. Vrell se brzy změní, takže pro něho bude nepoužitelný.

V místě, kde se nedospělec momentálně nacházel, nebyly feromony, které udržovaly Pradora se všemi končetinami ve stavu nedospělosti, dokud otec rodiny nezemřel, a jelikož ‚proměna' byla tak dlouho potlačována, u Vrella bude transformace v dospělého jedince velice rychlá.

Výmazové venku mu ještě mohli být užiteční, pokud by našel odvahu znovu připojit jejich ovládací kazety, ale zatím ji neměl. Nechtěl znovu riskovat, že bude cítit bolest z jejich těl. Oni ji necítili, protože sice měli nervovou soustavu, ale chyběl jim mozek, který by jejich signály pochopil – tím mozkem byl on. Nejblíž k inteligenci měly jejich otročí aparáty, které pouze převáděly slovní příkazy v činy, nebo fungovaly jako rozhraní mezi nervovou soustavou výmaza a řídící pradorskou myslí.

Žádní výmazové, žádný Vrell a ani žádné druhodítě. Že by váleční roboti? Ebulan se otočil a doplul ke své baterii obrazovek. K pokusu o připojení použil ovládací kazetu výmaza, jehož předtím rozřízl vpůli. Prázdné obrazovky ukazovaly pouze šum. Že by všichni roboti byli zničeni?

Pro Ebulana bylo bolestivé přiznat si, že už nemá žádnou vládu nad situací, a tudíž možná nastal čas, aby zmizel. Představa, že by to měl udělat, mu v ústech zanechala nepříjemnou chuť – jako příliš čerstvé lidské maso – a stejně rušivý vliv měla na jeho trávení. Jaké další možnosti se naskýtaly? Uvažoval o výzbroji, kterou vezla loď. Nakrátko nasadit částicový paprsek, jednou dvakrát přejet sem a tam, nebo použít PTD na ostrov jako takový – a všichni, kteří něco věděli o jeho účasti na obchodě s vyvrtanými otroky, by se proměnili v pouhý popel ve vzduchu. Všechny formy ukládání informací, jichž si lidé tak cenili, nebyly pro Pradory prakticky ničím. Pro ně byli důležití pouze živí svědkové. Ebulan se zamyslel nad důsledky takového postupu.

Strážce by určitě zaútočil… ale byl to takový problém? Strážce sice ovládal nástroje, z nichž šel strach, ale nemohl je přestěhovat z měsíce. Jeho podmysli sice mohly zničit Ebulanovy válečné roboty – něco, s čím se Ebulan stále nemohl tak docela vyrovnat, neboť předpokládal, že tady jsou pouze policejní roboti – ale neměly šanci, že by pronikly pancířem tohoto válečného plavidla ani že by přečkaly útok jeho zbraní. Jak těžkým zbraněmi Strážce skutečně disponoval? A byly by tak účinné, pokud by v

jejich nasazení překážela planeta? Živí svědkové jeho zamýšlených skutků by sice existovali dál, ale jediné, čeho by ve skutečnosti byli svědky, by byl útok anonymního pradorského torpédoborce. Ebulana osobně ještě nikdo neviděl, tak jako ho viděli kdysi, když si sem každý spatterjayský rok jezdil pro náklad vyvrtaných lidí.

Čím víc o tom Ebulan přemýšlel, tím mu varianta útoku připadala lákavější. Rozproudila v něm hormony a šťávy, které se posledních tisíc let nedostaly do oběhu – tak jako kdysi v dobách, kdy ještě měl všechny nohy a spoustu paží. Nad tím, že pradorská lékařská věda už dávno identifikovala takové pocity jako první známky senility, se vůbec nepozastavil.

18

Když se heirodontovi podařilo ohnout se dost daleko, aby na pijavici dosáhl kusadly, přitáhl si horu kluzkého masa k ústům a skousl. To však stále ještě nestačilo, aby ji zabránil krmit se dál. Houfný úprk krunátů z heirodontova těla signalizoval, že pijavice se chystá pustit, což také udělala a zanechala v boku oběti velký kruhový otvor, který by vypadal skoro úhledně nebýt zlomené kosti a rozpáraných orgánů, jež se tlačily ven. Heirodont byl teď příliš slabý na to, aby pijavici udržel, a tak ji pustil a klesl do hlubin, přičemž za sebou táhl nový oblak jíchy a tráveniny. Jak klesal, jeho tělo se stlačovalo a únik životně důležitých tekutin postupně slábl, ne však dost, aby nedošlo k poklesu tlaku v jeho mozku. Znovu nabyl vědomí, až když dopadl na dno, a vzápětí zjistil, že je obklopen davem obřích surmovek, jimiž se obvykle živil a které přišly prozkoumat vyprázdněnou ulitu jedné ze svých družek. Krátce nato se hlubinami rozlehl jeho nízkofrekvenční křik, když se tento dav rozhodl odčinit to, co považoval za jistou… nespravedlnost.

Erlin přemýšlela, kolik života ještě jí a Anne zbývá. Zanedlouho v nich Frisková a její ochočení Batijci začnou vidět spíš překážku než užitečná rukojmí. Jakmile ta chvíle nastane, s jejich zabitím nebude nikdo váhat. Batijci by to udělali s řemeslnou precizností. Koneckonců, bylo to jejich zaměstnání. Ale Frisková to udělá s obrovskou chutí a pravděpodobně co nejpomaleji a nejbolestivěji. Erlin dovedla lidi odhadnout dost dobře, aby poznala běsnícího psychopata.

„Tady zastavte," nařídila Svan.

Když s Anne zůstaly stát uprostřed nádvoří, Erlin si všimla, že námořnice drhne zápěstími o lanová pouta, jimiž měly ruce svázané za zády. Napadlo ji, že by ji měla upozornit na marnost snahy přetrhnout spletený keraplast, ale rozmyslela si to – ostatně nevěděla, jak je Anne stará – a místo toho se pátravě rozhlédla po okolí.

Erlin nedokázala nemyslet na to, co se tady kdysi stalo, a hrůznost toho všeho. Před tisícem let Jay Hoop a jeho banda pirátů přistáli na tomto ostrově, aby zde zřídili trvalé skladiště zbraní a kořisti. Dřív nebo později

všechny pokousaly pijavice a oni ke svému úžasu zjistili, že nestárnou a neumírají, nýbrž s přibývajícím věkem získávají sílu a stávají se odolnějšími vůči zranění. S drzostí, kterou jim to dodalo, pak po staletí terorizovali celý kvadrant a používali planetu – podle přezdívky Jaye Hoopa nazvanou Spatterjay – jako svou základnu. Pak přišli Pradoři, válka a…

Hrůzné zavřísknutí z dálky vytrhlo Erlin z úvah. Ohlédla se a uviděla, jak Frisková přešla k jedné straně nádvoří a pak vykročila podél ní.

„Půjdeme tudy," ukázala na dveře ve zdi. „Já první." Ukázala na Erlin a Anne. „Vy dvě za mnou."

Obě zajatkyně přešly nádvoří a pustily se za Friskovou do bludiště vlhkých chodeb, kolem místností, v nichž se válely věci schopné vydržet sedm století hniloby a rozkladu. Na podlaze se povalovaly předměty z keramalu, skla, silikonu a umělých drahokamů. Z osobních jednotek, počítačů a mnoha jiných přístrojů, které u sebe nosili občané Řádu před sedmi stoletími, zůstaly jen prakticky nezničitelné čipy – kovy a plasty už dávno zkorodovaly a rozpadly se na prach. Byly tam také ozdoby, paměťové krystaly, hledí z vojenských přileb, různé součásti keramalového brnění. Erlin si dobře uvědomovala, že jsou to věci, které kdysi nosili Hoopovi zajatci – věci, které se během války staly pro Hoopa a jeho bandu nejméně cennými. Stáli o osoby, které je nosily.

Frisková je vedla hradem dál, dokud nedošli do vysokého tunelu na druhé straně. Za ústím tunelu byla džungle polámaná a udusaná.

„Svan, běž se podívat po stopách," zavolala Frisková.

Svan je poklusem minula, proběhla tunelem a začala si prohlížet zem na druhém konci. Frisková se ohlédla po svých dvou zajatkyních a vesele se zašklebila.

Jaké číslo Keech onehdy zmínil? Deset milionů. *Deset milionů* lidí, které tady během pradorsko-lidské války vyvrtali. A *tato* žena byla jedním z vrahů. Erlin už chápala, jak to Keech myslel, když předpověděl, že Frisková už nebude mít tvář, se kterou ji zná. Při tom pomyšlení se jí udělalo špatně.

„Prošli tudy, ale je tady také otisk nějakého zvířete," nahlásila Svan.

Frisková se ušklíbla a prošla tunelem za ní. Anne a Erlin zůstaly tam, kde byly, dokud na ně Shib nevyštěkl, aby se také pohnuly. Když pak nechali tunel za sebou a postupovali džunglí, Svan šla první a Frisková se přesunula na jednu stranu. Erlin si vzpomněla, že sem přijela, aby se od Ambela naučila žít – ale teď to vypadalo, že ve skutečnosti sem přijela

zemřít. Když za sebou uslyšela strašlivý, pronikavý výkřik, prudce se otočila.

Žoldnéř, kterému říkali Shib, udělal tu chybu, že se otřel o strom. Teď měl kolem krku pijavici jako kožešinový límec a vypadalo to, že nedokáže přemoci svůj odpor natolik, aby ji strhl a zahodil. Tvor se mu obtočil kolem krku a zarazil mu ústa do líce. Žoldnéř ani pak nedokázal patřičně zareagovat.

Svan se přehnala kolem Erlin a popadla pijavici oběma rukama. Škubnutím mu ji odtrhla od obličeje a mrštila na zem. Shib pořád jen stál a kvílel. Na tváři mu chyběl kus masa a v otvoru bylo vidět obnažené zuby. Svan ho jednou dvakrát udeřila hřbetem ruky do zdravé tváře a srazila ho na zem. Kvílení najednou zmlklo.

„Vstaň."

Shib se pomalu postavil. V jeho výrazu sváděly boj o nadvládu hanba, strach a šílenství.

„Vy dvě běžte," řekla Svan a vrátila se zpátky na své místo, aby se znovu ujala vedení. Erlin od ní považovala za šílené nechat si toho poníženého muže v zádech. Když Shib vytáhl ruční laser, napadlo ji, že chce Svan propálit díru do zad. Místo toho zpopelnil pijavici a vrátil laser do pouzdra.

„Tak pohni sebou," utrhl se na ni.

Srdcovkovité tělo PM12 mělo velice pevnou konstrukci: vnější lastury byly z centimetrové vrstvy pěnové oceli a vnitřní součástky byly zasazené do mřížky z keramalového kompozitu, ale i tak věděla, že tlak v kilometrové hloubce by ji rozmáčkl stejně snadno jako svěrák hlemýždě, pokud by se nepřipravila. Dokud plavala na hladině, zatáhla svůj jediný laser a pak s pomocí vnitřního systému napumpovala tlumicí pěnu pod vysokým tlakem do všech svých vnitřních dutin. Nechala lastury maličko rozevřené, vypnula antigravitační agregát a potopila se jako to, co byla – kus kovu.

V hloubce pěti set metrů Dvanáctka se zájmem pozorovala, jak kolem proplul jeden z býložravých hlubinných heirodontů. Tlak udělal z pijavic na jeho těle šňůry. Tvor připomínal zmrzačenou velrybu, ale jeho tvář byla jen stěna se síty pro příjem potravy. Krátké, svalnaté tělo bylo poseté kulatými ploutvemi a končilo širokým, vertikálně posazeným ocasem. Když minul péemku, náhle se spustil dolů, a jak rychle klesal, pijavice, které se mu držely na kůži, se začaly pouštět. V hlubinách najde jen

krátkou úlevu, než se bude muset vrátit nahoru, aby se nakrmil a sám se stal zdrojem potravy.

Dvanáctka jej následovala dolů. Robotova tlumicí pěna se zatím zbortila v silnou tvrdou vrstvu obalující jeho vnitřní součástky. Látka poskytovala jistou ochranu, ale podmysl věděla, že některé její části se nevyhnutelně poškodí. Základní součásti však budou v pořádku, neboť byly celé konstruovány z tvrdých křemíkových kompozitů a pěnového keramalu.

V hloubce sedmi set metrů program pro automatickou kontrolu péemce oznámil, že válcový reflektor v jeho laseru praskl. Dvanáctka čekala, že se to stane, protože do dutiny ve válci se nedala vstříknout tlumicí pěna, nebo dokonce napustit mořská voda – kdyby to udělala, optická dokonalost systému by tak jako tak vzala za své. Úměrně tomu, jak stoupala hustota vody, se také zpomalovala rychlost sestupu. Robot neměl odvahu přepnout antigravitaci na opačný režim, aby klesal rychleji, protože by se to dalo až příliš snadno zachytit. Zanedlouho minul heirodonta, který byl rovněž tenčí než nahoře, jak voda stlačila i jeho. Tvorovy oči se v jamkách zaleskly, jak se otočil a váhavě zabral ploutvemi směrem k Dvanáctce, ale robot se mu vzdálil dřív, než se stačil rozmyslet, jestli je tato podivná věc živočich nebo rostlina.

Ochlazovalo se a světla ubylo natolik, že Dvanáctka musela přejít z vizuálního pozorování na slabý sonar. Vysílaný signál se náhodně měnil, aby se nedalo zaznamenat nic stálého. Pradorská loď, která tady možná někde číhala, určitě pracovala s nějakým detekčním zařízením. V hloubce jednoho tisíce metrů se konečně objevil na dohled okraj příkopu. Dvanáctka se však neobtěžovala měnit kurz: v oblaku jemného bahna dopadla na pevnou skálu a odrazila se přes okraj. Vyrovnala své přemety pomocí vodních trysek a zaměřila se na skalní stěnu, kolem níž padala. Tady dole, v zaplevelených puklinách, byly surmovky velké jak dům a pohybovaly se na polštářích plochých, bílých chapadel. Zvláštní medúzy kosočtverečného tvaru se držely čistých povrchů a dodávaly některým plochám skály vzezření obrovského šupinatého zvířete. Dlouzí modří lesklouni lovili baňaté svačinky, které by se daly snadno zaměnit za mýdlové bubliny. Všechno to bylo velice zajímavé a všechno se zaznamenávalo a ukládalo do archivu na Coramu. Dvanáctka zaměřila svou pozornost dolů, neboť dno příkopu se blížilo. Odrazila se v oblaku kalu a úlomků lastur, ostrých jako břitva. Pak velice opatrně zvýšila dosah svého sonarového průzkumu.

Nic – alespoň nic v dosahu – ale zbývalo prozkoumat ještě velký kus příkopu, protože byl dlouhý mnoho kilometrů. Dvanáctka si náhodně zvolila směr a vypuzením silného proudu vody se jím rozjela. Ještě než se pořádně dala do pohybu, všimla si, že od jednoho balvanu napravo, který měl velmi pravidelný tvar, se signál odráží zvláštním způsobem. Riskla změnu frekvence a okamžitě dostala výsledek: balvan byl dutý. Už pradorskou loď našla! Ale ne, to nemohla být pravda; toto těleso bylo příliš malé, než aby se do něho vešel dospělý Prador. Dvanáctka opatrně připlula blíž a blíž a potom se rozhodla dosednout na dno. Padl na ni pocit, který se hodně podobal zklamání, když zjistila, že skoro polovina průzkumných signálů se teď vrací s toutéž zvláštní ozvěnou, jaká přišla od neznámého objektu. Mrzutě si připustila, že její sonar se mohl tlakem poškodit. Ledaže…

PM12 zmapovala tvar balvanu a porovnala jej s vyobrazeními pradorských lodí, která měla uložena v archivu. Toto těleso byl zploštělý ovoid s jedním koncem jako by seříznutým. Neodpovídal tudíž tvaru žádné lodi v archivu Dvanáctky. Odpovídal však části jedné z nich. Dvanáctka si náhle uvědomila, že to, co našla, je zbraňová věžička, a že to, na čem leží, není dno příkopu. Vyskočila ze dna, zvedla se ještě výš a propátrala, na čem to vlastně přistála.

„Kurva," řekla PM12, která – na rozdíl od Třináctky a Snajpra – se normálně k vulgaritám neuchylovala.

Záplava proměnila půdu v měkkou bažinu a usnadnila zahrabávání. Vrell se ani nepohnul, když ten šílený člověk s křikem dupal kolem.

„Vylez ven, vylez ven, neschovávej se!" řval Drum.

Antifotonový výstřel náhle spálil strom, který byl jen několik metrů napravo od Vrella. Žhnoucí kousky popela zasypaly zem kolem oka, které se ze své zrakové vížky otevřelo nahoru. Pomalu oko otočil a díval se, jak se člověk blíží a pozorně si prohlíží blátivý terén.

„Zasranej Prador," zavrčel Drum.

Vrell předpokládal, že směřuje svůj hněv osobně na něho, protože to byl on, kdo tomuto konkrétnímu člověkovi nainstaloval otročí aparát. Copak tenhle Drum nechápal, že Vrell jenom poslouchal rozkazy? Vrell člověkovy šaškárny ještě chvíli pozoroval a potom oko pomalu ponořil hlouběji do bahna, v němž se mohlo skrýt. Zanedlouho bude člověk přímo na něm. Co pak udělá? Před několika hodinami by z tohoto bahnitého úkrytu vyskočil a začal střílet ze svých zbraní, jenže teď… co kdyby se

netrefil? Ten člověk ho mohl zabít. Vrella se zmocnila hrůza. Hluboko v nitru cítil jistotu, že násilí je vyhrazeno pro jiné. Jeho úkol teď obnášel časté používání složitého orgánu obnaženého odhozením dvou zadních noh – orgánu, na němž teď seděl, aby ho chránil.

Člověk postupoval dopředu, až se zastavil přímo na kraji bažiny. Nejdřív ji jednou nohou vyzkoušel a pak na tu nohu přenesl váhu. Vrell se ani nepohnul, když mu noha došlápla na krunýř. Díval se, jak se Drum škrábe na hlavě. Když pak přešel přes Pradorova záda na močálovitou půdu za nimi, Vrell pomalu otočil zablácené oko. Jakmile kapitán zmizel z dohledu, Vrell se maličko pohnul a znovu zvážil možnost úniku. Na druhou stranu ho tady Drum neobjevil. Vrell se rozhodl, že ještě chvíli zůstane zahrabaný.

Kapitán Sprage stál na hlavní palubě *Vengeance*, palce zastrčené za silný kožený opasek, dýmku vraženou do koutku úst. Vypadalo to, že houpání lodi zdolávající vlny na něho vůbec nepůsobí. Stál pevně na místě, jako by měl nohy přibité hřebíky k palubě. Všiml si, že vlny se zmenšují a největší nebezpečí pominulo. Překvapivě nebylo zas tak veliké. Jistě, první obrovská vlna potopila *Bogus* a *Rull*, ale kapitáni *Jestera* a *Orlanda* i se svými posádkami ztrátu lodi přežili. Ironií bylo, že podmořská exploze, která vlnu vyvolala, postihla také prakticky všechny mořské tvory v oblasti. Sprage si vytáhl dýmku z úst a rozhlédl se po pijavicích a lesklounech plavajících na hladině. Napočítal patnáct různých druhů surmovek a všiml si, že podvodní rázová vlna rozrazila schránky krunátů, kteří teď ve velkém množství plavali mrtví na hladině. Dokonce postřehl formy života, jaké ještě nikdy neviděl: obyvatele hlubokého mořského dna, při výstupu k hladině nafouknuté do groteskních obřích tvarů. Žádný z těchto tvorů nejevil známky regenerace.

„Jak je možné, že nikdo z nich neožívá?“ zeptal se jen tak do prázdna.

Větroplach zvedl hlavu z paluby a podíval se přes bok. Sprage nenápadně zalétl pohledem k jeho kovové superce a hlavou mu blesklo, jestli právě ona stojí za potřebou plachty změnit status quo. Na druhou stranu měla nejspíš buřičské sklony už dávno předtím, protože proč jinak by si superku vůbec pořizovala? Větroplach dlouho upřeně hleděl přes bok, pak hlavu otočil a zvedl ji na palubu.

„Hyperšok způsobil těžké narušení buněk. Elektromagnetický impulz zabil osmdesát až pětadevadesát procent virových vláken. Kombinace

těchto dvou faktorů nenapravitelně poškodila všechny životní systémy," odpověděla plachta s mimořádně netypickou precizností.

Sprage se poškrábal v licousech. „A co my?" zeptal se.

Tay, která stála opřená o zábradlí, se otočila a podívala se na plachtu. Neušlo jí, jak Větroplachovy oči zašilhaly. „To poslední jsi přehnal přes výukový program na zbraňových stránkách," řekla. „Doporučuji ti, abys další odpověď zkusil vytáhnout ze Strážce."

Větroplach přestal šilhat, na okamžik naklonil hlavu a pak odpapouškoval: „Hyperšok postihl pouze tvory ve vodě a elektromagnetický impulz značně utlumilo husté dřevo trupů vašich lodí. Strážce odhaduje, že ta část impulzu, která přece jen prošla, zabila méně než deset procent virových vláken ve vašich tělech."

Sprage si s hlasitým mlasknutím strčil dýmku zpátky do úst. „Takže to bylo užitečné," poznamenal.

„Signál z *Pemzy*!" vykřikl Lember ze strážního koše.

Sprage vytáhl z kapsy kovový váleček, který mu dala Tay, a podržel si ho nad tabákem napěchovaným do dýmky. Po několika záblescích červeného světla tabák začal znovu žhnout a Sprage vděčně natáhl do plic pořádný doušek kouře. Když jej pak nechal nosem utíkat zpět, dospěl k závěru, že musí poděkovat řádové technice za mnohé, přičemž možnost zapálit si dýmku za větrného počasí na palubě není to nejméně důležité.

„Štafetový signál!" vykřikl Lember. „Chtějí vědět, jestli není na čase jít do toho!"

Sprage potáhl z dýmky. „Řekni jim, že je. Na noc zakotvíme a ráno přistaneme. Nemá smysl motat se na Stahovačově ostrově potmě. To by bylo riskantní."

Když Dvanáctka zaječela z hlubin svou zprávu a vystřelila z moře, Strážce zachytil podstatu jejího sdělení a okamžitě zareagoval. Spěšná analýza jeho archivů mu poskytla určitý základ, od něhož mohl své hypotézy odvodit. UI si teď byla na osmdesát sedm procent jistá, že Prador na palubě válečného plavidla je starý Prador jménem Ebulan. Ebulan byl za války Hoopovým hlavním pradorským kontaktem a stál v popředí některých jeho riskantnějších akcí. Takže potvrzeno: Ebulan přiletěl zahladit stopy. Každý jiný Prador by zůstal v bezpečí Třetího království a poslal by agenty, aby hájili jeho zájmy. To, že Ebulan se sem vypravil osobně, naznačovalo – stručně řečeno – kterým směrem by se teď mohl dát. Bylo možné, že

Ebulan nezajde tak daleko, aby přímo zapojil svou loď, ale jelikož se jednalo o pradorský lehký torpédoborec, Strážce nechtěl riskovat.

„Prioritní zpráva: Brána se uzavírá pro všechny příchozí pasažéry. Další pokyny budou následovat.“

Strážce pozoroval účinek tohoto oznámení v hlavní dvoraně a v příjezdových halách. Lidé se okamžitě začali radit se svými osobními počítači. Za první minutu Strážce napočítal dvě stě dotazů odeslaných z panelů na coramské základně. Strážce je odbyl toutéž zprávou a pak zaměřil pozornost na dešifrovací programy, které měl spuštěné. Zatím se nijak nepřiblížil k rozluštění kódu, který byl nejsnazší cestou, jak proniknout slupkou pradorského plavidla, pokud by se přece jen ukázalo. Strážce vydal ještě jeden příkaz.

V halách a dvoranách lidé a adaptovaní lidé pozorovali – panoramatickými okny z makroskla – jak z ledu a sirných usazenin vyrazily zbraňové věže. Byly černošedé a vzdáleně připomínaly hlavy, jimiž přijímali potravu velcí vodní červi. Někteří lidé kývali hlavou a popisovali nově příchozím, že je to za dobu, co jsou tady, teprve podruhé, kdy se to stalo. Děti ukazovaly na různé výstupky na věžičkách a identifikovali je jako antifotonová děla, projektory částicových svazků, baterie inteligentních raket, podsvětelné probíječky a podobně. Znepokojení rodiče prohlašovali, že v této soustavě je určitě silná meteoritická aktivita, a divili se, proč je nikdo nevaroval.

VÝSTUPNÍ BRÁNA FUNGUJE JAKO OTEVŘENÝ PORTÁL DO LOKÁLNÍCH SOUSTAV.

Jakmile na tabuli naskočila tato zpráva, na základně zavládlo ticho. Těch několik kmetů, kteří byli dost staří, aby si pamatovali pradorské války nebo ještě dřívější konflikty, okamžitě zamířilo k runsiblové bráně, aby prošli, ještě než vypukne panika. Mnozí z nich si pamatovali podobné evakuace stanic a měsíců v blízkosti vesmírných bitev. Několik z nich si pamatovalo, jaký osud některé tyto stanice a měsíce následně potkal.

Strážce ponechal věcem chvíli volný průběh, neboť už po jeho prvním oznámení začala odchozí brána fungovat na plnou kapacitu. Obrátil svou pozornost k planetě, ke své podmysli na základně Řádu.

„Úplná uzávěra a pohotovost pro obranné systémy,“ nařídil podmysli.

„*Sračky na obzoru?*“ otázala se podmysl.

„S největší pravděpodobností,“ potvrdil Strážce.

Kolem celé základny Řádu se začaly z moře vynořovat projektory ochranného štítu. Tři raketoplány, které tam právě stály, zajistila obrovská upínadla a plošiny, na nichž se nacházely, se začaly potápět do moře.

Z vystupujících mol hromadně startovaly aerotaxíky, neboť základna tato mola pomalu zasouvala jako mořská hvězdice, která zatahuje svá ramena. Aerotaxíky zamířily maximální rychlostí k Dómům na nedalekém ostrově. Jen co se spustily dovnitř, brány Dómů se uzavřely. Zároveň byli občané Řádu pobízeni k návratu do Dómů z hooperských měst mimo ně, kde byli na návštěvě. Ne všem se to bohužel povedlo, protože pancéřované dveře se zasunuly a nechaly mnoho vyděšených občanů venku se zmatenými Hoopery. Zmatek těchto Hooperů se ještě zvýšil, když se z půdy jejich ostrova začaly zvedat věže, hodně podobné těm, které se krátce předtím ukázaly na Coramu.

„Pozor všem občanům Řádu," ohlásil Strážce. „V soustavě byl zaznamenán pradorský lehký torpédoborec s nepřátelskými úmysly. Spořádaně postupujte k bráně."

Po tomto oznámení Strážce umožnil informační přístup stovkám valících se dotazů. Občané Řádu se dozvěděli, že ‚otevřený portál' znamená, že budou branou prohozeni nejrychleji, jak to půjde, a budou přijati runsibly kdekoli jinde, které ten nápor zvládnou. Takže všichni dorazí… někam. Strážce si s malým, ale příjemným překvapením všiml, že nevypukla žádná výrazná panika. Jeho spokojenost se zmírnila, když si spočítal, kolik přicházejících otázek se týká Pradorů a kolik občanů Řádu se vůbec poprvé dozvídá o válce, která skončila před více než sedmi sty lety.

Jak se plahočili vzhůru, terén byl čím dál kamenitější a vegetace se tomu přizpůsobovala. Hruškovníky tady byly malé, sukovité a opletené stejnými popínavými rostlinami, které pokrývaly balvany a skalní desky vystupující ze země. Janer šel několik kroků za Keechem, karabinu položenou na rameni. V pološeru si všiml, že Keech se ušklíbl, vyzkoušel zápěstí, pak zatnul ruku v pěst a znovu ji otevřel.

Kapitán Ron, který byl krok dva vedle Janera a také si Keeche prohlížel, se zeptal: „Co se stalo, když jste zaútočil na její loď?"

„Narazil jsem na tvrdou obranu, která mě málem sestřelila." Keech ukázal palcem na Borise a Roache. „Když jsem odlétal, uviděl jsem, že vaše loď hoří, a na zpáteční cestě jsem přibral tyhle dva."

Ron se podíval na Roache.

„Nebyla to moje chyba," zaprotestoval Roach.

„Já to vím," řekl Ron, protože spolu s Ambelem už měl dlouhý rozhovor s Borisem a většinu faktů si zjistil. Ukázal na sondu, kterou Boris pořád nesl, a prohodil ke Keechovi: „Zajímalo by mě, co se děje teď."

„Řekněme, že Strážce bude dění tady dole bedlivě sledovat," vysvětlil Keech. „Spatterjay má sice oficiálně mimořádový statut, ale i tak spadá pod ochranu Řádu. Alespoň tak jste se s Řádem dohodli."

„Co je teda tam?" zeptal se Ambel a ukázal k moři.

Keech se na něho dlouze zahleděl a pak řekl: „Tam, kde je pradorský nedospělec, je blízko také dospělý Prador. V nepřítomnosti dospělého takový nedospělec velice rychle dospěje. Pradorští dospělci si na své bezpečnosti velice zakládají, takže jestli tady někde nějaký je, bude těžce vyzbrojený."

„Šprk lehký torpédoborec," vpadla mu do řeči PM13.

Všichni se otočili k robotovi, jehož Boris nesl.

Keech pokračoval: „Taková loď zalezlá někde v úkrytu a pradorští agenti, kteří se potloukají po celé planetě – něco takového nemůže Strážce tolerovat."

„Ale může s tím Strážce něco dělat?" zeptal se Ambel.

Keech se na něho znovu podíval a Janer pochopil, jaké otázky asi kontrolorovi probíhají hlavou.

„Nevím," odpověděl Keech.

Ušli ještě kousek, když se Ron znenadání zastavil a upřeně se zadíval na zem.

„Řekl bych, že stopa se stáčí zpátky. Ale jestli půjdeme v tomhle světle dál, ztratíme ji," varoval.

Janer si s povzdechem shodil z ramen batoh. Ambel ukázal na chráněné místo pod jednou mohutnou skalní deskou vystupující šikmo ze země. Šestice k ní došla a posadila se do jejího tmavého stínu. Krátce nato Ambel otevřel batoh a rozdal sušené proužky červorožčího masa. Janer se do jednoho pustil a zároveň vytáhl z batohu to, co zbylo z jeho termopřikrývky. Roach začal odstraňovat odumřelé popínavé rostliny z nedalekého balvanu. Udělal z nich hromadu a Boris ji zapálil krátkým impulzem z laseru, který nesl. Potom se podíval na kapitána Rona a laser mu hodil. Kapitán jej jediným rychlým pohybem chytil a strčil do kapsy.

„Za Goss bude někdo muset zaplatit," řekl Ron.

Boris přikývl, dřepl si k ohni a začal ho rozhrabávat klackem.

Drum klopýtal tmou. Věděl, že si potřebuje odpočinout, ale zároveň věděl, že kdyby si udělal zastávku, neměl by nikoho, kdo by mu hlídal záda, a po probuzení by našel na obličeji přisáté pijavice. Byl unavený, ale ze všeho nejvíc byl hladový. Zranění, která mu způsobili jak Frisková, tak ten Prador, se už dobře zahojila, ale vyčerpala jeho zásoby na samou mez. Potřeboval potravu, aby nabral sílu, ale potřeboval hlavně dómovou potravu, aby se z něho ‚nestal domorodec'. Uvažoval, že by se zastavil a rozdělal si oheň, ale nakonec si to rozmyslel. Teplo by mu jedině přivodilo ospalost a nijak by nezahnalo pijavice.

Jak postupoval, slyšel nedaleko zvuky krmících se heirodontů a jejich kvílení, jak se pijavice krmily na nich. Na chvíli to zaměstnalo jeho pozornost, ale zanedlouho mu hlava začala klesat a jeho cesta nekonečnou džunglí byla čím dál klikatější. Zásluhou nějakého nevědomého instinktu se mu stále dařilo vyhýbat se kmenům stromů, z nichž by se mu na hlavu snesl déšť pijavic, kdyby se jich dotkl. Tentýž instinkt mu ovšem nezabránil, aby prudce nenarazil do kovového sloupku.

Couvl a zanadával. Pak natáhl ruku před sebe a přejel jí po zkorodovaném kovu, který měl před sebou. *Otročí sloup*. Okamžitě poznal, kde je, a získal novou naději, že by mohl najít místo, kde nebudou žádné pijavice – místo, kde by si mohl odpočinout. Šel dál džunglí, která postupně řídla, až světlo Coramu osvítilo zem.

„Kdo je to, kurva?" ozval se stranou něčí hlas.

„Gdó? Gdó?" řekl hlas, který nebyl úplně lidský.

„To seš ty, Pecku?" zeptal se Drum jedné z nezřetelných siluet.

„Jo."

„Kdo je to s tebou?"

„Forlam," řekl Peck. „Je trochu zdrblej," vysvětlil.

Když se úplně setmělo, Vrell konečně sebral odvahu k tomu, aby se vysoukal ze svého bahnitého úkrytu. V první chvíli se ukázalo, že to nebude tak jednoduché, protože bahno nad ním mezitím zaschlo a vytvořilo tvrdou krustu. Když se konečně vyprostil, většina této krusty mu na krunýři zůstala. Teď, když si musel vystačit se čtyřma nohama, se mu taková váha nesla ještě hůř.

S touto zátěží navíc Vrell pomalu postupoval k pobřeží. Dával si záležet, aby dělal co nejméně hluku. I to se ukázalo jako obtížné, protože Pradoři nebyli od přírody uzpůsobeni pro pohyb hustou džunglí. Jejich rodnou planetu pokrývala mělká moře, široké a rovné přílivové oblasti a

rozsáhlé solné pánve. I když se Vrell snažil postupovat nanejvýš opatrně, cestou vyvracel stromy, takže se po něm hemžilo tolik pijavic, že musel každou chvíli zastavit a shodit je ze sebe. Nejhorší bylo, že už nebyl za strany těchto tvorů nezranitelný. Mohli zaútočit na citlivou sežehlou tkáň jeho prasklého klepete a také na otevřenou oblast na boku, kde měl krunýř spálený tak, že se rozpadal na prach. Pokaždé, když ze svých ran vyškubl nějakou horlivou pijavici, zasyčel jako papiňák a proklel všechny lidi.

Vrellovi zabralo půlku noci, než dorazil na pobřeží. Když se nakonec přikrčil na pláži, čekal ho pohled na zářící světla lodí zakotvených v zátoce. Chvíli byl zmatený, potom pochopil a deprimovaně klesl do písku. Samozřejmě: Drum. Kapitán nějak překazil otcův plán, což znamenalo, že selhal také Vrell. Otec teď odletí a najde si jiné prostředky k dosažení svých cílů.

Vrell roztáhl jednu ze zbývajících paží a zadíval se na předmět, který držel ve své složité ruce tvořené prsty a háčky. Až dosud měl všude kolem sebe výmazy přímo napojené na otce, a proto jej nepotřeboval. Ale i tak si jej vzal s sebou, pro případ, že by všichni jeho výmazové byli zabiti. Byl to komunikátor, který ho spojoval přímo s otcovým torpédoborcem. Mohl zavolat a požádat otce o instrukce. Věděl, jaké instrukce to budou: „Vrať se do vnitrozemí, zabij je a zemři," něco v tom duchu. Ale to Vrell nechtěl slyšet. Místo aby použil komunikátor, odplazil se po pláži do moře, aby nechal rozmočit břemeno bahna na svých zádech.

Zatímco mu studená voda konejšila rány a odplavovala bahno, Vrell se opatrně rozhlédl kolem a všiml si všech mořských tvorů, kteří plavali na hladině. Pohled na takové množství mrtvých pijavic ho trochu povzbudil na duchu, takže začal uvažovat pozitivněji. Udělal všechno, co udělat mohl, a neuspěl jedině proto, že překážky byly nepřekonatelné. Třeba by si otec udělal malou zajížďku, aby ho naložil, než z planety odletí. Třeba by se Vrell mohl dostat k torpédoborci a na palubu.

Znovu zkontroloval komunikátor a přepnul na jednu z jeho mnoha funkcí. Majákový režim odeslal jeho polohu torpédoborci a zároveň mu odhalil polohu torpédoborce. Stále seděl na dně příkopu. Vrell se vysoukal na břeh a vytáhl zpod své spodní strany ošetřovací soupravu. Několik krunýřových náplastí mělo stačit, aby se mu žádné další pijavice nedostaly do ran, bude-li muset přeplavat obrovskou dálku, která ho od torpédoborce dělila. Vroucně doufal, že to nebude nutné.

Zatímco Vrell změkčoval krunýřové náplasti a mazal je lepidlem, uvědomoval si, že jen všechno odkládá. Na druhé straně platilo, že čím lepší pocit si navodí, tím přesvědčivěji na svého otce zapůsobí. Dal si na

připevňování záplat záležet a potom je vysušil fénem ze soupravy. Když byl hotov a ošetřovací soupravu měl úhledně sbalenou, s jistým překvapením zaznamenal, že se obloha jasní. Náhle mu došlo, jak bude zanedlouho viditelný z lodí v zátoce. Vycouval po pláži nahoru, kde se mohl skrýt v džungli, a znovu vyndal komunikátor.

„Otče?“

Nastala dlouhá pauza, než dostal odpověď.

„Vrelle, můj synu, teď jsi dospělý,“ řekl Ebulan. „Splnil jsi na ostrově svůj úkol?“

„Totiž… setkal jsem se s neočekávaným odporem,“ řekl Vrell. Jako Pradora, který byl dospělý teprve velmi krátce, ho nenapadlo lhát otevřeně – pouze maličko překroutit pravdu.

„Takže jsi zklamal,“ řekl Ebulan.

„Není to jenom moje chyba. Kapitán Drum se dostal na břeh –“

„To je jedno,“ skočil mu do řeči Ebulan. „Ujmu se té věci teď sám.“

„Přijedeš sem?“ zeptal se s novou nadějí Vrell.

„Přijedu.“

„A naložíš mě?“

Skřípavý, bublavý zvuk, který z komunikátoru vyšel, byl pradorským ekvivalentem smíchu – a tedy něčím, co Vrell slýchal vzácně. Podržel komunikátor od těla a věnoval mu plnou pozornost všech svých zbývajících očí.

„Vrelle, teď jsi dospělý samec a jako takový už mi nejsi vůbec k ničemu. Jsi spíš překážka a hrozba. Takže až dosáhnu tvé polohy a hodím na ni PTD, abych zabil Staré kapitány, tvoje smrt bude bonus navíc.“

„Ale otče –“

Ebulan přerušil spojení. Vrell na komunikátor dlouho civěl, než se v něm opožděně probudil pud sebezáchovy. Vstal a chystal se proběhnout přes pláž do moře. Ale pohled na dvacet veslic mířících ke břehu ho donutil klesnout zpátky na břicho, jako když spadne talíř. Pomalu ustupoval džunglí, pozoroval muže vystupující na břeh a přemýšlel, jestli je půda ještě dost měkká, aby se do ní dalo zahrabat.

Snajpr pomocí silového klepeta a několika zbývajících noh dolezl k pradorskému válečnému robotovi, vysoukal se na něho a nahlédl do široké díry, kterou ho vykuchal. Robotovo centrální jádro teď bylo změtí pradorské mozkové tkáně, izolačního materiálu a optických nervových spojů. Na dně pancéřované ulity byla louže amniotu, v němž byl mozek

bleskově zmrazen. Robot byl nepochybně mrtvý, ale Snajpr se zájmem zaznamenal, že některé jeho systémy nejsou příliš vážně poškozené. Klepetem pro jemnou práci sáhl dovnitř, uchopil jedno optické spojení a vytáhl je, aby si je mohl lépe prohlédnout. Rozhraní byla jednoduchá elektrochemická záležitost, se kterou se v dávno minulé válce setkal mnohokrát. Jelikož byl sám často poškozen, součástky pro svou opravu hledal v pradorské technice, pokud byl daleko od řádových zařízení. Tentokrát nebyly okolnosti úplně stejné, ale Snajpr nechtěl jenom sedět na atolu jako trosečník a čekat, až ho nakonec najde jedna ze Strážcových PM.

Snajpr se odstrčil od pradorské skořepiny a vnitřním příkazem spustil svoji spodní hlavovou desku. Deska se zasekla v polovině, zkřivila se a částečně se na místo přivařila cákanci roztaveného kovu z jeho chybějících noh, a tak ji chytil silovým klepetem, odtrhl ji a odhalil své pevné útroby. Znovu sáhl do pradorské skořepiny, vytáhl propletenec optických propojení a jedno po druhém je zasunul do rozhraní, které si před sedmi stoletími nainstaloval. Po deseti minutách přehazování optických kabelů a třídění návratových signálů ve strojovém kódu se z nitra pradorského pláště ozvalo pronikavé zakňučení, načež se zvedl několik centimetrů nad atol a znovu sebou praštil o zem.

„Sakra," řekl Snajpr. Tentokrát odeslal vnitřní příkaz, kterým se otevíraly dolní pláty jeho těla, aby odhalil hustou spleť svých životních mechanismů.

Později ze zapuštěné trysky na boku Pradorova pláště nakrátko vyšlehl fúzní plamen, který plášť málem převalil přes horní část starého válečného robota. Snajpr, který měl hlavu skoro uvnitř mrtvého nepřítele, si toho téměř ani nevšiml, tak byl zabraný do práce: odstraňoval kusy pokrouceného kovu a spálené součástky a nahrazoval je součástkami, které bral ze sebe.

„Probuď se," řekl ten žoldnéř, Shib.

Erlin se hbitě posadila. Zpola čekala, že ucítí botu v boku. Anne už byla vzhůru a apaticky seděla na bobku u popela z ohně. Kroucením zápěstími se stále snažila uniknout z pout, oči upřené na zbraně, které měli Batijci u sebe.

„Potřebuju se vymočit," řekla rozhodně Erlin.

Shib se na ni podíval. „Tak to udělej." Žoldnéřův hlas zněl slabě. Byl deformovaný dírou ve tváři a obvazem, který mu zakrýval jednu stranu obličeje. Erlin měla dojem, že je na tom z nich všech nejhůř. Všimla si, že

někde přišel také o několik prstů. Vstala a podívala se po něčem, za co by si mohla dřepnout, strom nebo balvan. Když pak vykročila k nejbližšímu stromu, Shib jí vrazil zbraň do břicha.

„Řekl jsem, abys to udělala. Neřekl jsem, abys někam chodila."

Erlin na něho překvapeně pohlédla a pak se odvrátila. Bylo jasné, že je vystrašený a že v něm strach probouzí zlost. Bude to muset vydržet. Musela by se propadnout hanbou, kdyby se měla vyčurat před ním.

Do tábora se poklusem vrátila Frisková. „No tak, popožeň je," zařvala.

Shib střídavě píchl obě zajatkyně do zad. Pomalu se vydali hruškovníkovým porostem za Friskovou. Naštěstí nepadaly žádné pijavice. Za stromy čekala Svan se zbraní položenou na rameni.

„Vypadá to, že dál do kopce by to mělo jít líp," poznamenala žoldnéřka. „Míň stromů a míň svinstva na zemi. Až tam vylezeme, měli bychom získat nerušený výhled do všech stran."

„Tak pojďme," řekla Frisková s lehce šíleným výrazem.

Svan šla tedy jako první a Frisková těsně za ní. Shib zůstal u toho, že je píchal hlavní své zbraně do zad. Erlin mrzutě uvažovala, že přece úplně stačí, že zemřou – bylo nutné je navíc neustále ponižovat?

Opustili hustou džungli a ocitli se v jiném terénu, který byl kamenitý a opletený popínavými rostlinami. Hruškovníky a další zvláštní druhy stromů tady měly řidší koncentraci každoročně opadavého lesa. Pijavice, které ležely na větvích, měly stejnou barvu a odstín jako jejich příbuzné blíž k pobřeží. Putrefaly rostly osamoceně a plucnáci, kteří občas polekaně vzlétli, byli menší a měli zbarvení plesnivého chleba. Erlin cestou přemýšlela a rozhodla se, že další nedůstojné zacházení už snášet nebude. Přišla sem hledat důvody, proč žít dál – zjistit, jak toho dosáhl Ambel. Přišla sem s pochopením, že život jen pro život nestačí. Nestála by za nic, kdyby se vzdala všeho ostatního jen pro život jako takový. Navíc jí něco říkalo, že tento čím dál vystrašenější žoldnéř se dá zmanipulovat. Prudce se zastavila a zpražila Shiba pohledem.

„Jdu tamhle – vymočit se za ty kameny." Ukázala na skupinu balvanů obrostlých popínavými rostlinami. „Můžeš mě zabít, jestli musíš. Nechám to na tobě."

Otočila se na patě a vykročila k balvanům. Čekala, že bude mít strach, ale cítila jen zvláštní svobodu. Shib neřekl nic. Erlin věděla, že ostatní se zastavili a dívají se za ní.

Jakmile na ni nebylo vidět, začala zápasit s háčkem na boku kalhot. Bylo by hodně trapné, kdyby musela požádat o pomoc. Zkroutila se tak, až měla pocit, že si určitě vykloubí rameno, a konečně spoutanýma rukama

háček uvolnila. Když se po blažené úlevě snažila dostat kalhoty zase nahoru, zjistila, že teď nedokáže háček zapnout. Sakra, bude se muset vrátit a požádat o to Anne.

Když vyšla zpoza balvanů, všimla si, že skupinka se mezitím shlukla. Anne byla na kolenou a ostatní stáli nad ní. Erlin k nim přišla a postavila se před ně. Čekala nějaký trest. Frisková se na ni jen dlouze dívala a potom vytáhla z opasku laser. Erlin si všimla pohledu, který si vyměnili oba žoldnéři.

„Jsi Hooper," řekla Frisková. „Máš v sobě virus."

Erlin přikývla.

Frisková pokračovala: „Došla jsem k závěru, že teď potřebuju jenom jednoho rukojmího. Proto tě teď spálím laserem od nohou nahoru. Zabere to několik hodin, ale já si vychutnám každou minutu."

Pak se najednou stalo všechno v jediném okamžiku. Anne vyskočila, vrhla se na Friskovou a vyrazila jí laser z ruky, ale obě tak ztratily rovnováhu. Na Erlin padl obrovský stín a oba žoldnéři couvli – Svan ostražitá, ale připravená, Shib s absolutní hrůzou ve zmrzačené tváři. Blízko něco syčivě zavrčelo v mocném výdechu.

Frisková znovu nabyla rovnováhu, podtrhla Anne nohy, a když se pokusila znovu zvednout, prudce ji kopla z boku do hlavy. Pak Frisková zvedla oči.

„Jayi, miláčku," zavrkala.

Erlin blesklo hlavou, jak prázdný byl její pocit znudění životem. Stála tady s rukama svázanýma za zády, před sebou měla lidi, kteří ji chtěli zabít – a měla zatraceně dobrou představu o tom, co stojí za ní. Ještě nikdy si nepřipadala tak zranitelná a smrtelná. Pak uslyšela přátelský, známý hlas.

„Erlin, lehni!" zařval Ambel.

Erlin se vrhla na zem obličejem dolů v témže okamžiku, kdy zahřměla Ambelova mušketa.

19

Tuna čerstvého heirodontího masa obsahovala dostatek bílkovin, aby v těle pijavice nastartovala určité změny, protože byla tak obrovská, že kořist, z níž by mohla vykousnut tak obrovské špalky masa, teď byla vzácná. Orgán, který v ní nějaký čas rostl, teď protrhl membránu, která jej spojovala s tvorovým žaludkem, a začal produkovat jinou žluč. Tak se tato pijavice začala měnit v pijavici, která se může živit celými zvířaty, a ne jenom jejich částmi. Když teď plula u hladiny, cítila nutkání pozřít kořist celou. Naneštěstí narazila na vhodného kandidáta – mařenu přežranou lesklouny, kteří se předtím nacpali trnoky – dřív, než se její vnitřní transformace dokončila. Otevírala jícen víc a víc, aby instinktivně polykala svou oběť celou. Mařena, která se nenadále ocitla uvnitř tvora, jímž se často sama živila, byť nerada, se začala prokousávat ven – pijavice dosud neměla ve své žluči dostatek sprinu, aby zabíjel.

Janer si schoval náplň své laserové karabiny na příhodnější chvíli. Ambelova hlaveň plná kamenů a rezivých hřebíků Stahovače vyvedla z rovnováhy a Ronovy přesně mířené výstřely mu spalovaly kůži v obličeji. Ale zbraň, kterou na netvora používal Batijec, byla nejúčinnější ze všech. Vřískající muž před ním zděšeně couval a explozivní projektily, které ho opakovaně zasahovaly, vytrhávaly kusy z jeho chorobně vyhlížejícího těla.

„Nažeňte ho dozadu. Nažeňte to dozadu," zařval Keech. Ústí jeho AFZ přejíždělo od Stahovače k Friskové a zase zpátky. Janer věděl, protože mu to předtím Keech vysvětlil, že s takto nepředvídatelným nastavením kontrolor nemůže riskovat výstřel, když Erlin a Anne jsou tak blízko jeho cíle.

Žoldnéř se najednou otočil a dal se na útěk. Žoldnéřka zůstala po boku Friskové a nečekaně spustila palbu na skalní desku, za níž se krčili Ambel a Ron. Projektily explodovaly o skálu, odsekávaly z ní velké kusy a zasypávaly oba kapitány horkými úlomky.

Janer namířil na Batijku a přenechal její sledování automatickému zaměřovači. Stiskl spoušť a uviděl, jak ji to odmrštilo dozadu. Z krabího

pancíře jí šlehaly plameny a stoupal dým. Překulila se a pokoušela se odlézt někam, kde se mohla skrýt, zbraň však nepustila z ruky.

Frisková popadla laser, který předtím upustila, namířila Anne na hlavu a stiskla spoušť. Pak ji stiskla znovu a ještě jednou, bez sebe vzteky, že se nic neděje. Janer otočil karabinu k ní, ale automatické zaměřování se stále vracelo k povalené žoldnéřce. Proto vystřelil v manuálním režimu. Ze stromu za Friskovou se začalo kouřit. Frisková odhodila nefunkční zbraň na zem, otočila se a rozběhla se pryč. Janer nechal zaměřovač najet zpátky na žoldnéřku, které se však mezitím podařilo schovat.

„Zaměření čisté," řekl zřetelně Keech.

Janer předpokládal, že myslí na Friskovou. Ale bylo to jinak.

Vzduch prozářil fialový blesk a Stahovač padl na zem jak široký tak dlouhý. Vztekle zaskučel.

V tom okamžiku vyskočil zpoza skalní desky Ron se zdviženou mačetou.

„Dorazíme ho!" zařval a rozběhl se k padlému netvorovi. Janer se pokusil znovu vystřelit na Friskovou, která kličkovala mezi stromy, ale minul, pak zanadával a rozhlédl se. Boris a Roach zmizeli, i když je neviděl odcházet. Keech se najednou vztyčil a vyskočil z úkrytu. Kontrolor jednou vystřelil do lesa a tlumený nachový záblesk strhl kus za unikající Friskovou spršku hořícího listí. Potom se otočil a zadíval se ke Stahovači. Ambel k němu přistoupil a stanul mu po boku.

„Ty ho zabiješ," prohlásil Keech stroze. Když Ambel přikývl, Keech pokračoval: „A Frisková bude moje."

Pak kontrolor vyrazil poklusem ze svahu, kde Frisková zmizela.

Ambel se rozběhl za Ronem, který mezitím dorazil k povalenému Stahovači. Janer vykročil za ním.

Najednou toho prostě bylo příliš. Když mu Svan tu práci nabídla, vypadalo to celkem atraktivně: nanejvýš měsíc strávený na technicky zaostalé planetě, kam zřejmě přiletěl Sable Keech, bez podpory. Popsala mu to jako akci kombinující ochranu klienta, který se tam s nimi setká, a spálení několika místních obyvatel, akci, která vyvrcholí úderem na Keeche, za což patrně dostanou k obvyklé denní taxe prémii. Jenže po neuvěřitelném štěstí na začátku, kdy vystoupili z raketoplánu a uviděli Keeche přímo před sebou, se to všechno strašlivě zvrtlo.

Nejdřív umrlec odpráskl Nolan, potom se červorožec pokusil překousnout jim člun vedví a vyklopit je do moře plného pijavic,

následovalo fiasko na Tayině ostrově, pak cesta pradorskou kosmickou lodí se všemi těmi nestvůrnými, páchnoucími tvory všude kolem a nakonec – po nalezení vhodné lodě – plavání v moři, kde mu pijavice skřípavě dorážely na pancíř a jiné věci se ho snažily stáhnout pod hladinu. Nevěřil historkám, které se o Hooperech vyprávěly, dokud neviděl, že je skutečně obtížné je zabít, dokud neviděl, co se stalo nejtvrdšímu a nejprofesionálnějšímu z jeho druhů, dokud neviděl, jak zemřel Dime… Potom už nepřišla žádná úleva. Polevil v ostražitosti jenom na okamžik a věc, která vypadala jako ze starého kresleného filmu, ho připravila o dva prsty. Potom krunáti… křičící Tors…

Shib běžel naslepo. Nevěděl, kam míří. Jenom chtěl být někde, kde nebude ta věc. Plachty, krunáti a surmovky žabí byly hrozné a pijavice ještě horší. Útroby se mu stahovaly hanbou nad tím, jak zareagoval, ale nemohl jinak. Prostě se nedokázal pohnout. Ani bolest, když se mu ta pijavice zavrtala do tváře, neprolomila ochromení strachem. Teď… teď ta věc…

Když vyšla z džungle, Shib zapochyboval o svém zdravém rozumu. Na mnoha planetách byly strašlivé věci a on jich viděl mnoho, ale tato je všechny překonávala. Bylo to něco z pohádek a z pekla. Bylo to *zlé*. To vycítil okamžitě. Tato věc mohla přinést *jedině* bolest a hrůzu. Přesto ta věc kdysi byla člověkem. Zoufale čekal na rozkaz ke střelbě, čekal, až samotná Svan začne po té věci střílet, toužil vidět její zánik.

„Jayi, miláčku.“

To stačilo, aby se Shib zlomil. *Ne. Prostě ne. Já toho bubáka zabiju.* Jenže ono to nezemřelo. Granáty, které vypálil, nadělaly do chorobně vyhlížejícího těla díry, ale ta věc jenom zaskučela a zatvářila se ještě naštvaněji. Znovu se zastyděl, že utíká. Ale aspoň teď ta věc zůstala za ním.

Jak běžel, pomalu začal svůj strach ovládat. Když zpomalil a ohlédl se, zaslechl zvuky přestřelky. Možná kdyby se obloukem vrátil a napadl ty nově příchozí zezadu… Ne. Svan by tím nepřesvědčil. Věděla, že utekl, a zabila by ho za to. V takových věcech byla neoblomná. Shib se zastavil a prudce oddechoval. Z tohoto ostrova – z této planety – musela existovat nějaká jiná cesta. Možná kdyby přímo kontaktoval Strážce, mohl by se nechat odvézt, předat důkazy a svědectví…

Pohyb napravo. Shib jediným pohybem poklesl, otočil se a vystřelil.

Granát prolétl mezi stromy a explodoval v místech, kam nedohlédl. Zděšeně si uvědomil, že stojí pod hruškovníkem plným pijavic, couvl, potom se otočil a běžel dál.

Opět: zvuky. Byl si jist, že slyšel běžící nohy, lidské nohy. Byla to Svan, aby vykonala batijský trest za dezerci? Třeba to byl jeden z těch ostatních a mohli by se domluvit. Třeba odsud existovala snazší cesta.

„Shib, co?“ promluvil hlas napravo od něho. Shib se zastavil, klesl na jedno koleno a zvedl svou zbraň. Kdyby se někdo ukázal, tentokrát by neminul. Ale ani stopa – ani stopa po nikom.

„Víš, Shibe,“ řekl ten hlas, tentokrát víc stranou, „Goss měla tři sta dvaadvacet let a rozhodně věděla, jak udělat chlapa šťastným.“

„Já myslím, že to ho nezajímá,“ řekl jiný hlas za ním. Shib se otočil a vystřelil, potom se přikrčil a rozběhl se. Předpokládal, že střelba bude opětována. Poslal další granát tam, odkud se ozval první hlas, prudce změnil směr, uviděl dokonalý úkryt mezi dvěma balvany a shýbl se, aby do něho vlezl.

„Není trochu nervózní, Borisi?“ řekl ten pitomý druhý hlas. Byl teď blízko.

„Šprc fóbie,“ řekl někdo jiný.

Shib se rozhlédl na všechny strany. Znovu cítil, jak v něm sílí strach. Neměl se tady zastavit. Měl běžet dál. Hoopeři. Byli všude.

Roach se nahnul přes skálu. „Je ti tam dole dobře?“

Shib po něm vystřelil, ale Roach už byl pryč.

„Tady.“

Shib se otočil. Do výhledu vstoupil muž s dlouhým mrožím knírem. Nebyl ozbrojený, ale kupodivu držel v ruce spálenou PM, kterou Shib hodil do moře, jak si jasně vybavoval. Pak žoldnéř Hoopera poznal – a také toho, kterého zahlédl těsně předtím. Tenhle zmizel v moři a toho druhého nechali přivázaného ke stěžni hořící lodě. Přežili, ale ne na dlouho. Shib otočil hlaveň své zbraně. Ve stejném okamžiku mu Hooper hodil PM.

„Na, chytej,“ řekl Hooper.

„Šprt,“ řekla PM a prudce zrychlila. Vrazila Shibovi do břicha, takže jeho výstřel šel mimo a udělal kráter v zemi před ním. Pokusil se znovu zamířit, ale nemohl popadnout dech. Pak byl najednou ten druhý Hooper vedle něho a on měl čas jenom na to, aby zahlédl jeho spokojený škleb, než se mu proti obličeji vymrštila pěst jako kus skály.

* * *

Ron doběhl ke Stahovači ve stejném okamžiku, kdy Keech kvapně zmizel v džungli. Netvor byl mnohokrát zasažen. Po celém těle měl spáleniny, dutiny po zásazích žoldnéřovými granáty a velké žluté skvrny, které hnisaly. Páchl jako kanalizace z jatek. Pravá noha mu úplně zežloutla a

skoro jako by se rozpadala. Janer usoudil, že to je zásluha sprinu. Ale přestože byl netvor zraněný a umíral, než se k němu Ron přihnal, dokázal se postavit. Starý kapitán zařval a máchl mačetou. Ruka podobná obrovskému pavoukovi odlétla v kotrmelcích, dopadla na zem a několik metrů po ní poskakovala, než se obrátila hřbetem dolů a zahrabala prsty ve vzduchu. Pahýl Stahovačova zápěstí udeřil Rona do prsou, potom se vymrštil jako hydraulické beranidlo a porazil ho na záda. Mačeta odlétla vzduchem a zabodla se ve vzdálenosti několika metrů do země.

Janer vystřelil a Stahovačovi se ze zad sloupl pás dýmající kůže. Netvor hlasitě zasyčel, druhou rukou Rona popadl, zvedl ho a zakousl se do něho, jako kdyby to byl sendvič. Ron zařval. Janer začal pálit netvorovi po nohou, ale pak přestal, když se mu do rány dostal Ambel, který chtěl sebrat mačetu. Stahovač se prudce otočil a odhodil Rona jako jídlo z rychlého občerstvení, které mu není po chuti. Teď stáli Ambel a tvor proti sobě: Gosk Balem a jeho někdejší pán, Hoop.

Stahovač na Ambela zasyčel a přikrčil se. Ambel postoupil blíž, s mačetou sevřenou oběma rukama a nakloněnou na stranu. V tu chvíli možná zapůsobil nějaký pud sebezáchovy a netvor couvl. Náhle se otočil a rozběhl se dlouhými, nejistými kroky pryč. Ambel se dostal k Ronovi skoro zároveň s Janerem.

Kapitán Ron ležel na zemi a jeden bok měl rozdrcený a roztržený. Když se k němu Ambel přikrčil, Ron zvedl paži a chytil kolegu kapitána za ruku. Janer za sebou zaslechl pohyb a ohlédl se. Uviděl Erlin a Anne, které se při chůzi navzájem podpíraly.

„Sundej mi to," řekla Erlin a nastavila zápěstí. „Vím, jak mu pomoci."

Janer se podíval na spletená pouta a pak zkontroloval zásobu energie ve své karabině. Omluvně zavrtěl hlavou, než znovu obrátil pozornost k oběma kapitánům.

„Musí zemřít," trval na svém Ron. „Musí zemřít, konečně a úplně."

„Zemře," slíbil Ambel. Ohlédl se po Erlin, potom se vyprostil z Ronova sevření, vstal a přešel k ní. Skoro ledabyle uchopil materiál pout mezi jejími zápěstími a zatáhl. Pouta se s tupým třesknutím rozlomila a on přistoupil k Anne, aby osvobodil také ji. Erlin okamžitě zamířila k Ronovi a prohlédla si jeho roztržený bok.

„Žádná hrůza," zamumlal Ron. Pak zvedl hlavu k Ambelovi. „A na co čekáš *ty*?"

Ambel se otočil k Anne. „Odveď všechny někam do úkrytu. Boris a Roach by se měli zanedlouho vrátit. Až dorazí, běž najít Pecka s Forlamem.

Ať jsou kdekoli, počkej tam s nimi," řekl. Potom se vrátil k Janerovi a ukázal na jeho laserovou karabinu. „Ty pojď se mnou."

Janer úsečně přikývl a vyrazil za kapitánem do džungle.

Svan se na kraji široké mýtiny zastavila, opřela zbraň o zem a pak rychle odepnula část pancíře, která jí chránila bok. Oblečení pod ní bylo zuhelnatělé a při doteku se rozpadalo. Spálenina na kůži však nebyla tak hrozná, jak očekávala. Aby umrtvila bolest, vytáhla z lékárničky na opasku sprej a překryla místo syntetickou kůží. Pancíř doléhal tvrdě a řízně, přesto si jej připnula zpátky. Co teď, blesklo jí hlavou, co mám sakra udělat teď?

Vstala a napila se z láhve vody. Pak vyrazila džunglí dál. Satelitní lokátor jí oznamoval, že se nachází na jednom ze Segreských ostrovů a ukazoval ji jako tečku v blízkosti jeho středu. Jinak jí nebyl k ničemu, neboť měla jen mlhavou představu, kde je a kam musí jít dál. Frisková se jí ztratila téměř okamžitě a ona si teď vyčítala, že ji nechala nést laser s odpojeným zdrojem. Frisková byla jejich jediná šance, že se odsud dostanou, a teď byla na útěku, neozbrojená, pronásledovaná napůl šíleným kontrolorem s AFZ. Svan jí nedávala mnoho šancí. Co tedy musí udělat ona? Neměla ponětí, kterým směrem se šílená žena dala, tak jako neměla ponětí, kam zmizel Shib. Ale v jeho případě to ani vědět nechtěla; pokud by ho ještě někdy potkala, byla by to jeho smrt.

Svan se rozhodla, že zůstane v pohybu. Zdálo se, že nejlepší z možností, které má, je zamířit dolů na pobřeží. Její první prioritou bylo dostat se pryč z tohoto ostrova a potom pryč z této proklaté planety se všemi jejími divnými lidmi a ještě divnějšími živočichy. Pohybovala se rychle, všímala si zvuků v džungli kolem sebe a byla odhodlána přežít. Po hodině zaslechla první výkřiky a poznala v nich Shiba. Neobtěžovala by se změnit směr a jít mu na pomoc, ale výkřiky se ozývaly z míst přímo před ní, kde džungle houstla.

Svan zamířila do nejhlubšího stínu, kde byly stromy vysoké a zem pokrývala silná vrstva organických zbytků, které se vršily v návějích potečkovaných oranžovými houbami. Všimla si stop nějakého obrovitého zvířete. Některé vysoké stonky či kmeny byly viditelně okousané. Zvířata ji neznepokojovala, na rozdíl od původce toho křiku. Nakonec Svan uviděla, jak před ní z hruškovníku visí něco bílého a okamžitě poznala, co to je.

Než se k němu dostala, Shib přestal křičet. Pouze sténal, lapal po dechu a chvílemi plakal. Někdo ho pověsil nahého za nohy z větví hruškovníku. Tělo měl zbrázděné křížem krážem čůrky krve a po zemi pod ním se

plazily nasycené pijavice, které se nakrmily a odpadly. Čtyři, které se na něm držely, se ještě cpaly. Chodidla měl úplně na kost, ale od kotníků dolů bylo vykousnutých krvavých otvorů čím dál míň. Ztratil mnoho krve a masa, ale pořád zůstával při vědomí. Svan přemýšlela, jestli ti, kdo mu to udělali, věděli, že když se někdo pověsí hlavou dolů, neztratí vědomí, a že Shib by vzhledem ke své síle pravděpodobně musel přijít o polovinu masa, aby zemřel. Dívala se, jak jedna pijavice spadla a tím pohybem visící tělo pomalu roztočila.

Podíval se na ni okem, které mu zbývalo.

„Svan," zašeptal.

V tom jediném slově bylo tolik úpěnlivosti, že mu Svan dlouho mířila zbraní na hlavu, ale nakonec ji pomalu sklonila. Další pijavice už vyrazila na průzkum po jeho noze a Shib začal znovu zajíkavě dýchat. Měla s takovými věcmi dlouhou zkušenost, a tak věděla, že zakrátko začne znovu křičet. Kdyby zasáhla a jeho křiku udělala přítrž, upozornila by tím na sebe, a tak prostě odešla a nechala žoldnéře svému osudu.

Shibův zmučený řev se zanedlouho znovu rozlehl džunglí. Svan se na okamžik zastavila, ale hned znovu odhodlaně vykročila. Další výkřik ji pobídl do klusu, který se změnil v běh. Přesvědčovala sama sebe, že neutíká od něho a od toho, co se s ním děje; prostě sebou musela hodit, aby se odsud dostala pryč. Náhle před sebou zahlédla tři postavy. Otočily se, když zaregistrovaly její příchod, a jedna zvedla Shibovu zbraň.

Svan jediným plynulým pohybem klesla na kolena a zamířila.

„Zahoď to! Hned!" zvolala.

Ten, který se jmenoval Roach, odhodil zbraň na zem. Svan na něho chvíli nevěřícně zírala a snažila se pochopit, jak se sem sakra mohl dostat. Aniž spustila všechny tři z mušky, vstala a pomalu šla k nim. Druhého, který měl knír, také znala z lodi, kterou Frisková spálila. Třetího, jenž se opíral o hůl a nevypadal dobře, neznala.

„Ty," ukázala na něho. „Kdo jsi ty?"

„Jdi do prdele," byla jediná odpověď, kterou dostala.

Uvažovala, že by ho hned na místě zlikvidovala, ale zoufale se potřebovala dostat z tohoto ostrova a k tomu potřebovala pomoc. Přišla blíž.

Najednou ze země před ní vyšlehl nachový plamen. Výbuch ji odhodil dozadu. Cítila, jak ztrácí vědomí, a snažila se s tím bojovat. Zatímco kolem pršely hořící úlomky, překulila se a zkusila vstát. Plocha dlaně ji srazila zpátky na zem a někdo jí vytrhl zbraň, kterou svírala, jako kdyby byla dítě.

Po chvíli ji neznámý zvedl a podržel před sebou. Rozložitá postava patřila kapitánu Drumovi.

„Kde je Frisková?“ zeptal se Drum a znovu ji odhodil na zem. Svan se zkusila posadit a přitom pozpátku narazila do někoho jiného. Uslyšela zasyčení, a tak se otočila a vytřeštila oči na muže, který stál hned za ní.

„Pusssu, číčo,“ řekl Forlam a zamával na ni svým pijavčím jazykem.

* * *

Bylo to k vzteku. Frisková byla kousek před ním, přesto se jí dařilo zůstávat mimo dosah. Keech se pokusil vystřelit, ale jeho AFZ přešla do řezacího režimu, takže z ní vytryskl pouze silný nachový paprsek, který dosáhl jen metr od ústí. Sotva se přikrčila za houštinu putrefalů, druhý výstřel vyšel naplno a rozmetal stěnu hořící vegetace. Z nebe se sesypali vřískající, hořící plucnáci.

„Frisková!“ zařval Keech a znovu se rozběhl za rychle se vzdalující siluetou. Pohled na displeje zbraně mu prozradil, že mu zbývá velice málo energie, ale ani přesností tohoto údaje si nemohl být jist. Bylo nejlepší dávkami šetřit, a tak vyrazil ještě úporněji. Bylo to příjemné. Bylo příjemné běžet a cítit hněv. Překvapeně si uvědomil, že takovou radost necítil už… sedm set let.

Terén před ním začal znovu klesat. Keech si uvědomil, že minul nejvyšší bod ostrova a od této chvíle, cestou dolů, začne džungle znovu houstnout. Nemohl si dovolit nechat ji, aby se tam dostala. Nemohl jí dovolit uniknout. Při představě, že by ji měl dalších několik století honit po celém sektoru, ho jímalo absolutní zděšení. Muselo to skončit teď! *Dnes*.

Najednou ji spatřil přímo před sebou a nedokázal odolat, aby nevystřelil. Z AFZ vyšel přerušovaný pulz, což bylo neklamné znamení, že bude brzy vybitá. Ale teď neměl odvahu zastavit se a vyměnit zásobníky. Mohl by ji ztratit. Mohl ji ztratit kdykoli. Viděl, že se ohlédla. Určitě dobře věděla, co znamená ten rozptýlený emisní proud z AFZ.

„To stačit nebude, Keechi!“ křikla.

Vystřelil znovu. Okamžitě si za to vynadal, ale nedokázal jinak. Tentokrát vyšlo světlo, ale oheň žádný a také žádná škoda.

Pak najednou Frisková běžela proti němu, s křikem a tváří zkřivenou nenávistí. Dál na ni mířil AFZ a mačkal spoušť. Krátké výšlehy ohně způsobily, že jí začalo doutnat oblečení, ale jinak ze zbraně nevycházelo nic, co by mělo nějaký účinek. Zahodil ji a vytáhl svou pulzní pistoli. První výstřel ji zasáhl do levého bicepsu, vytrhl kus masa a rozmetal částečky tkáně. Druhým výstřelem jí udělal díru do břicha a skoro ji zlomil v pase,

ale nezpomalil ji. Na třetí výstřel už nedošlo, protože v tu chvíli už do něho vrazila jako hroutící se zeď.

Keech upadl. Friskovou měl na sobě, pulzní pistole mu vyletěla z ruky. Frisková mu vrazila pěstí do obličeje – jednou, dvakrát. Cítil, jak se mu láme lícní kost a pod kůží se uvolňují kontakty superky. Pak z něho seskočila a začala ho zvedat. Byla *silná*, silnější než Starý kapitán. Keech zjistil, že letí vzduchem, a v dalším okamžiku přišel o všechen dech, jak narazil do kmene stromu. Kolem začaly padat pijavice.

„Celé tohle tělo je starý Hooper," zaskřehotala Frisková. Stiskla si kaši, kterou jí udělal z ramene, a pak strašlivě zasténala. Než k němu pomalým krokem došla, usilovně se snažil popadnout dech a odrazit pijavice, které se k němu plazily. Aby ji přemohl, potřeboval by mnohem víc než pomalu se navracející sílu člověka z těžké planety.

„Měla jsem to udělat sama už dávno. Neměla jsem to nechávat na najatých zabijácích," ušklíbla se. „Myslím, že ze všeho nejdřív ti utrhnu ruce."

Keech začal dýchat pomalu a rovnoměrně. Vzpomněl si, že byla vždycky užvaněná a vždycky ráda zacházela do detailů, když mluvila o tom, jak svou oběť zabije. To očekávání pro ni představovalo značný díl rozkoše. Vztyčila se nad ním, potom se shýbla a popadla ho za přední část kombinézy, aby ho postavila. Jediným rychlým pohybem ji chytil oběma rukama za krk a vší silou stiskl. Frisková se mu vysmála do obličeje.

„Já vím, že to nestačí," řekl. „Klidně mě teď zabij, ale ten stroj, který jsem, bude fungovat dál i po mé smrti. Tak prosím, utrhni mi ruce."

Když pak spustil kybermotory v prstech a úplně se vzdal psychické vlády nad nimi, pochopila.

Jeho prsty začaly svírat její tvrdý hooperský krk.

* * *

Přestože se Stahovač potácel značně nevyrovnaným krokem, snadno si před nimi udržoval náskok. Zkrátili odstup jen tehdy když upadl, nebo když si potřeboval prorazit cestu houstnoucí džunglí, ale když byl terén volný, rychle se jim znovu vzdálil. Ambel postupoval tímtéž zarputilým tempem, ale Janera začínalo pronásledování vyčerpávat. Dostal se do stadia, kdy cítil, že se bude brzy muset zastavit. Právě tehdy začal Stahovač klopýtat a jevit známky zpomalování.

„A máme tě, chlapče," zabručel Ambel.

Stahovač najednou ve volném kamenitém terénu přepadl a rozplácl se jako něco mrtvého, co vyplavil příliv. Rychle ho dostihli a Ambel s

neochvějným odhodláním přistoupil až k němu, mačetu připravenou u boku. Janer zůstal pozadu a se zvráceným okouzlením se díval, jak mačeta zasvištěla dolů.

Sek. Nemocná noha sebou škubla a odpadla. Zpětným pohybem Ambel usekl Stahovačovi zbývající ruku. Janer se podíval na hlavu: černé oči plné nenávisti a ústa otevřená dokořán. Nejevila ani náznak zežloutnutí, které označovalo otravu sprinem, a byla od těla téměř oddělená.

„Ambele!“ vykřikl, aby kapitána varoval, a pak začal střílet.

Ambel se otočil a mrštil mačetou. Se zvonivým třeskem dopadla na kameny a vykřesala z nich jiskry. Janerovou zásluhou se ze stejných kamenů začalo kouřit, jak tiskl spoušť a znovu a znovu střílel. Ale hlava dupala mezi kameny jako prase, které utíká před řezníkem, a byla tak rychlá, že se jí podařilo dostat se do úkrytu. Doběhli na místo, kde zmizela, a zadívali se do tmavé díry, jež se zařezávala hluboko do země. Janer přiklekl, vrazil do otvoru hlaveň své karabiny a stiskl spoušť. Nestalo se vůbec nic. Odstoupil a pohlédl na displej karabiny. Byla prázdná.

„Do prdele,“ řekl Ambel.

Dál civěli do díry. Janerovi se dokonce zdálo, že zahlédl záblesk v očích, které vyhlížejí ven.

„Mohli bychom ji tam zasypat,“ navrhl Janer.

Ambel zavrtěl hlavou. „Zase by se vyhrabala ven. Na tu platí jen jedno.“ Se silou stroje se shýbl, uchopil kámen a vytrhl jej z okraje otvoru. Potom se shýbl pro další. Kapitán měl v sobě zarputilost, jejíž pochopení dělalo Janerovi trochu potíže.

„Proč nezabíjel sprin také hlavu?“ zeptal se.

„Nikdy se úplně nepřipojila. Zranil jsem tělo,“ řekl Ambel a pokračoval ve vytrhávání kamenů. Janer se na něho ještě chvíli díval, potom si sundal batoh a vytáhl z něho šestiúhelníkovou krabičku. Nedokázal se ubránit pocitu jisté nevyhnutelnosti tohoto okamžiku.

„Vím o způsobu, jak ji můžeme zabít,“ prohlásil. „Jediné, co potřebuji, je krystal sprinu.“

„*Konečně*,“ hlesla Úlová mysl.

* * *

Ebulan pevně ovládl pilota, který vzápětí sáhl na různé složité ovladače a udělal, co bylo třeba pro nastartování antigravitace a zahřátí raketových motorů. Prostřednictvím jiného výmaza pak Prador aktivoval zbraňový panel a zkontroloval výzbroj. Všechny údaje byly na optimu. Záďové gondoly obsahovaly sto čtyřicet čtyři střel vybavených PTD, tříštivými a

rovinnými výbušninami. Byly osazeny čtyřmi obrannými lasery a dvěma gigajoulovými částicovými svazky. Dokonce i staré probíječky byly v dokonalém stavu a jejich zásobníky byly plné keramokarbidových projektilů, které se daly vystřelovat poloviční rychlostí světla.

Jiní výmazové se mezitím řídili podprogramy nahranými do jejich otročích aparátů a prováděli údržbu lodě nebo byli připraveni nahradit pilota či výmaza sedícího u zbraňového panelu. Všichni byli vybaveni trupovými záplatami a protipožárními prostředky pro případ, že by loď dostala zásah.

Pradorský torpédoborec se zvedl z příkopu a shodil ze svých horních ploch nahromaděnou vrstvu bahna a rozbitých ulit. Vystoupal kolem heirodontů, kteří se zastavili v hlubinách, aby si dopřáli krátkou úlevu ve svém bolestivém životě, a nakonec vyplul pod jeden sargasový ostrov. Při vynoření s sebou zvedl tuny chaluh, takže se kolem něj sypal organický déšť pijavic a krunátů. Trup si krátce ponechal barvu a texturu plovoucí masy mořských řas, potom proběhla po lodi od přídě po záďové trysky ohnivá čára. Chaluhy na pancéřovaném trupu explodovaly a v plamenech spadly do moře. Oblaka přehřáté páry se prudce rozplynula a pak znovu zkondenzovala do šířícího se oblaku, jak se torpédoborec dal do pohybu. Když se naklonil, moře pod ním se zploštilo, pak ze tří pravidelně rozmístěných trysek vyšlehly modré plameny a torpédoborec s třeskem nabral rychlost směrem k nebi.

Pilot přesunul ruku na zbraňový panel a tlačítkem spustil odpalovací a vyhledávací program. Záďová gondola se otevřela a ven vylétly tři ohnivé čáry. Ebulan se na ně díval jen okamžik, potom se znovu začal věnovat detektorům seřazeným před jeho očima a očima výmazů. Prakticky nezáleželo na tom, jestli tyto odpálené rakety najdou cíl; jejich účelem bylo pouze odvrátit pozornost.

Strážce mikrosekundu sledoval dráhu tří raket a pak poslal varování do Dómu.

„Příjem potvrzen," řekla se silným důrazem tamní podmysl. Strážce maličko zapátral a zjistil, že podmysl o raketách ví od okamžiku, kdy byly vypáleny, takže je sleduje přinejmenším už celou sekundu. Ignoroval její sarkasmus a přenesl pozornost té své části, která nebyla vázána snahou rozluštit pradorský kód, jinam.

„Dvanáctko, vezmi péemky od ostrova a zaútočte na pradorskou loď," vzkázal.

„Jo, nakopeme někomu prdel," odpověděla jedna z nich.

Dvojka poznamenala: „Všimla jsem si, že říkáš ‚zaútočte', ne ‚zničte'. Uvědomuješ si, že budeme mít štěstí, když se nám ji podaří aspoň zpomalit?"

„Když si to uvědomuješ ty, pak o tom Strážce ví určitě," řekla trpělivě Dvanáctka.

Strážce sledoval, jak sedm robotů zrychluje od ostrova a zaujímá šípovou formaci. Připravil se přijmout všechny podmysli, pokud by – v okamžiku svého fyzického zničení – vůbec měly čas se přenést. Jejich očima se díval, jak se pradorský torpédoborec objevil v dohledu. Hlubším pátráním zjistil, že policejní roboti jsou připravení a ochotní jít do boje a PM12 je sice připravena udělat, co bude v její moci, ale je si jistá, že skončí jako kovová skvrna na hladině oceánu.

„Půjdeme na to takhle," vysvětlila Dvanáctka a poslala jim podrobnosti o útočné formaci, kterou vybrala z knihovny. Jednička, Dvojka a Sedmička se posunuly dopředu a vytvořily tři vrcholy trojúhelníku. Zbývající roboti zaujali místa v rozích čtverce. Oba útvary začaly rotovat.

„A jaký to má smysl?" zeptala se Dvojka.

„Budeme představovat rozptýlenější a nesnadnější cíl," řekla Dvanáctka. „Také máme větší šanci, že obstřelíme projektory ochranného pole a vyhneme se laserům a salvám z probíječek."

„Leda hovno," řekl nějaký hlas.

„Kdo to…?" začala Dvanáctka, ale v tom okamžiku už dorazili k pradorské lodi.

Formace robotů se navlékla na torpédoborec jako hadice. Lasery jim při tomto průletu pouze zahřály skořepiny. Oni měli na střelbu pouze půl sekundy. Z raket, které se na zlatý pancíř sesypaly, většina vybuchla na ochranném poli, takže torpédoborec na půl sekundy obklopily ohnivé kroužky. Některým raketám se přece jen podařilo proniknout polem a vykoupat trup lodi v soustředných vlnách ohně. Ale na místě, které zasáhly, zůstala jen zářící skvrna na pancíři, která rychle vybledla.

„Udělejte looping a vraťte se" řekla Dvanáctka. „Tentokrát zaútočíme z boku."

„Fajn, a tím dosáhnete čeho?"

„Pradorský válečný robot od východu!" vykřikla Sedmička.

„*Byl* to pradorský robot, ale teď jsem to já."

„Snajpre, to jsi ty?" zeptala se Dvanáctka.

„Copak jsem to právě neřekl?" odsekl Snajpr.

Starý válečný robot se stal spojením otlučeného pradorského robota s bezhlavým hliníkovým rakem, který mu seděl na plášti a škvírou byl napojený dovnitř přes fontánu optických kabelů.

Snajpr pokračoval: „Rozptýlený a nesnadnější cíl, to mě poser. Ten Prador si s vámi hraje. Sice to vypadá, že byste ho mohli poškodit, ale on ví, že proti němu sotva můžete poslat něco víc. Jinak by z vás všech už byl mastný flek.“

„A co bys navrhl ty?“ zeptala se Dvanáctka.

„Já nenavrhuju. Říkám, že rozptýleným útokem nedosáhnete ničeho, co by ten pancíř mohlo poškodit. Musíte nalétávat nahodile a soustředit se na jediné místo. Vyberte si něco zranitelného, senzory nebo trysku. Jděte na to, teď!“

Dvanáctka se sklonila před Snajprovou zkušeností a formace se rozpadla. Když se roboti řítili zpátky k lodi, kličkovali tentokrát po celé obloze. Snaha laserů zasáhnout je se sotva dala označit jinak než jako vlažná.

„Sedm až Deset, soustřeďte všechno, co máte, na tu levou trysku,“ vzkázal Snajpr. „Jednička a Dvojka, až ji zasáhnou, udeřte probíječkami na levý laser. Dvanáctko, ty máš jenom geologický laser – tak proč tady sakra jsi?“

„Na odvedení pozornosti?“ nadhodila Dvanáctka.

„Fajn, jestli chceš,“ odvětil Snajpr.

„Kam máš namířeno ty?“ zeptala se Dvanáctka, když si všimla, že Snajpr se vzdaluje.

„O mě si nedělej starosti. Budu zpátky dřív, než si toho stačíš všimnout. Nebo spíš než si toho stačí všimnout náš přítel v té lodi.“

Péemky vystřelily nad torpédoborec a jejich rakety ho obestřely jako hejno komárů. Všechno vypadalo nahodile, dokud se hejno najednou nezaměřilo na zadní část torpédoborce. Záď se rozhořela dlouhotrvající mihotavou explozí a kryt trysky začal žhnout. Torpédoborec se naklonil, jako kdyby jej do zádě udeřila ruka obra – ale rychle let vyrovnal. Krátce nato se zableskl nachový oheň. Výstupek na přídi pradorské lodi náhle zčernal a praskl. Hned nato vytryskla z torpédoborce zářící zelená čára. Něco před ní zatančilo, bliklo a změnilo se v pouhé smítko prachu na obloze.

„To byla Sedmička,“ řekla Dvojka.

„Částkový svazek,“ poznamenala Devítka – a hned potom: „Elektromagnetické granáty!“

Dvanáctka přelétla přes vrchní část lodi, stěnou ohně. Nemohla dělat nic: její slabý geologický laser nemohl pradorský pancíř poškodit ani v případě, že by fungoval. Když prolétala ohněm, uzavřela své lastury. Pak se dostala do rotace, jak elektromagnetický pulz rozhodil synchronizaci jejího antigravitačního agregátu. V posledním okamžiku let vyrovnala, ale všimla si, že tlumicí pěna uvnitř se začíná roztékat a v mikrovlasu jejího krytu vznikají jemné trhlinky.

„Vezmi mě k sobě, Strážce," řekla a zamířila k nejbližší zbraňové bublině. Z lodi vyšlehl částicový svazek, takže jediné, co ji zasáhlo, byl oblak kovových par.

„Co teď, Snajpre?" zeptala se Dvojka, která se prudkým manévrem vyhnula a sledovala Devítku, jak se snaží uniknout z průsečíku tří nebo více laserových paprsků, ale ve vzduchu se deformuje a roztéká.

„Útočte dál," instruoval je Snajpr. Byl tak daleko, že signál měl ozvěny.

PM, jimž se podařilo přežít, se otočily a s kulometným třeskem se vrhly se do nového útoku.

„Kde jsi?" zeptala se Dvojka, když vyprázdnila zásobník probíječky a zbývaly jí jen poslední rakety.

Starý válečný robot neodpověděl.

Strážce sledoval bitvu zlomkem své mysli. Velká část jeho pozornosti procházela přes PM11, která geostacionárně visela nad ostrovem. Prostřednictvím čidel tohoto robota se díval, jak Snajpr vzlétl s pláštěm pradorského robota a opustil atmosféru. Věděl, jak účinné jsou Snajprovy balistické programy, a tak poznal, co má robot za lubem. Ze základny Řádu pozoroval, jak projektory ochranného pole srazily dvě vypálené rakety dolů do moře. Tyto dvě rakety zmizely ve dvou explozích, které se jevily jako ohnivé kotoučky: čistá plošná výbušnina – odvedení pozornosti. Třetí raketa se od štítu odrazila, vylétla nahoru a znovu se obrátila dolů. Inteligentní raketa vypuštěná o něco dříve a vyslaná na hlídku, se rozhodla ji zlikvidovat. Obě rakety se srazily vysoko nad základnou. Následné exploze se táhly až dolů ke štítům, které se pod zátěží zahřály. Rojová hlavice, zaznamenal nevzrušeně Strážce.

Zbytkem svých kapacit se Strážce soustředil na své dešifrovače. Chvilkový průlom… ale sekvence po půl sekundě přestala. Zásluhou Jedenáctky získal určitou zpětnou vazbu od výmaza jménem Pilot, a tak teď věděl, že je na správné stopě.

Podružné automatické systémy přijímaly přenesené podmysli, jak pradorská loď jednu po druhé likvidovala skořepiny policejních robotů. Strážce je odsunul hluboko do paměti a rozhodl se, že se jimi bude zabývat později.

Teprve, když se pradorský kód konečně začal hroutit, dala UI najevo nějaké zaznamenatelné emoce.

Ostrov byl teď na dohled a na dostřel, ale odpálit rakety s PTD zatím nepřicházelo v úvahu, protože by byly zastaveny mnohem dřív, než by doletěly k cíli. Částicové svazky se ale zastavit nedaly. Ebulan dal výmazovi za úkol ostřelovat ostrov a potom se na své obrazovce spokojeně díval, jak obrovské plochy džungle zachvacují požáry, a dokonce i skály se roztékají všude, kde se jich svazky dotkly. V duchu dal Pilotovi příkaz nalétnout nízko nad lodě Starých kapitánů, aby na ně mohl použít PTD. Když se nic nestalo, zkontroloval spojení – a zaznamenal nulovou reakci. Pilot byl zřejmě zničen. Museli dostat zásah, o kterém Ebulan nevěděl. Podíval se očima jiného výmaza ve velínu, ale žádné známky poškození neviděl. Pilot se jednoduše zvedl od panelu a odešel. Ebulana se zmocnila hrůza: jeho výmazy ovládal někdo jiný. Přikázal výmazovi ženského pohlaví, aby vytáhl zbraň a šel za Pilotem. Ale Pilot jednal dřív. Aktivoval nouzové dveře mezi velínem a hlavní chodbou, pak vytáhl svou zbraň, nastavil ji na vysoký výkon a jediným výstřelem svařil dveře s jejich rámem.

Ebulan se zaměřil na výmaza sedícího u zbraňového panelu a na dvojici, která ještě byla s ním. Zanedlouho je postavil na nohy a nechal je vyběhnout do hlavní chodby. Výmazům ve velínu dal rychle za úkol střílet do dveří. Ale žena, kterou přiměl vytáhnout zbraň jako první, najednou přestala střílet po dveřích, otočila se ke svým dvěma společníkům a zabila je. Potom si sama strčila hlaveň zbraně do úst a ustřelila si hlavu.

Ebulan v panice provedl nouzovou reinstalaci náhodného kódu. Ale na Pilotovi se to nijak neprojevilo. Zatímco Ebulan pracoval na reinstalaci, výmaz se chopil prvního ze společníků, kteří pro něho přišli, několikrát mu narazil hlavou o stěnu a pak mu vyškubl týl. Spolu s masem a kostí vyšla ven páteřní část otročí jednotky a mrtvola se svezla k zemi. Další dva výmazové, kteří od Ebulana nedostávali žádné instrukce, tomu bez hnutí přihlíželi.

Loď se po několika otřesech prudce naklonila na bok. Ebulan přikázal jednomu ze dvou výmazů vytáhnout zbraň a prostřelit Pilotovi hruď. V

panice poslal dalšího výmaza zpátky ke zbraňovému panelu. Potom zkontroloval údaje a zjistil, že útočícím PM se nakonec podařilo zlikvidovat trysku.

Nenadálá bolest. Odříznout. Ebulan ztratil kontakt s výmazem, který právě zastřelil Pilota. Poslal toho od zbraňového panelu, aby se šel podívat, a zatím převedl přímé řízení na sebe. Získal tak plné výhledy ven a mohl sledovat útočící péemky, dokonce viděl i očima výmazů, kteří mu zbývali. Pálil z obranných laserů, přepínal štíty a ostřeloval oblohu částicovými svazky.

Pilot nebyl mrtvý – měl jenom díru v prsou. Starý Hooper. Ebulanův výmaz vytáhl zbraň, ale jeho paže i s rukou svírající zbraň spadla na palubu.

Další útok péemek. Ebulan vypustil pět raket po náhodných drahách, aby je ze sebe setřásl.

Cože? Poslední výmaz, který mu zbýval, ho opustil rovněž, rozpadal se na kusy. Pilot držel krunýřový nůž a šel směrem sem. *Cože*? Pancéřované dveře se otevřely a zavřely. Jak je to možné? Něco se objevilo nahoře, ale řídicí kódy teď byly zmatené a vnější obraz se ztrácel. Za Ebulanem se do pancéřovaných dveří s jekotem zařízl krunýřový nůž. Otočil se a zděšeně se zadíval na dveře. Z dění mimo loď teď neviděl nic.

Snajpr se podíval dolů na planetu očními důlky pradorského robota a jediné, co uviděl, byly obrazy v odstínech šedi. Jestli vidí vesmír takhle, napadlo ho, není se čemu divit, že jsou tak nepřátelští. Když přepnul na své zbývající makadlové oko, získal tentýž obraz v panoramatické barvě. Obrátil oko ke hvězdám. Napadlo ho, že je možná vidí naposledy, a vzápětí se pokáral za sentimentálnost. Pak na svém sflikovaném stroji přehodil antigravitaci a střemhlav se vrhl k planetě pod sebou.

„Hej, Strážce, co je to SP?“ zeptal se.

„Snajpre, vidím, že tvoji nepřátelé udělali chybu, když tě podcenili. Myslíš, že se ti podaří udržet směr na cíl?“

„Jo, ale možná se tam nedostanu vcelku.“

„V tom případě tě jistě potěší, že jsem právě rozluštil pradorský řídicí kód a že pán té lodi nezažívá zrovna příjemné časy,“ řekl Strážce.

„Jestli jsi rozluštil kód, znamená to, že ti zbývá trocha volné kapacity, abys mě vzal k sobě,“ odpověděl robot.

„Takže jsi připravený na subsumpci?“ zeptal se Strážce.

„To ani ne," řekl Snajpr, „ale vždycky je to lepší než umřít." V okamžiku, kdy to řekl, ucítil, jak se otevřelo a upevnilo podprostorové spojení se Strážcem. Bylo to čistě jeho rozhodnutí a připadalo mu to jako vykopaná past. „Znal jsem jednoho chlapíka," pokračoval, „kterej mi jednou řekl, že jsem skrz naskrz zkaženej."

„A co jsi mu na to řekl?" zeptal se Strážce.

„Ufikl jsem mu hlavu," odpověděl Snajpr a začal si do éteru broukat melodii. Pak starý válečný robot skřípavě připojil slova:

„Bylo nebylo ošklivé káčátko, co mělo peří hnědé a zcuchané."

Pancéřovaný plášť překonal ve stratosféře rychlost patnácti tisíc kilometrů za hodinu. Snajpr nasměroval veškerou energii, kterou nevysávaly přesměrované antigravitační agregáty, do pradorského štítu a deformací jeho ohniska se mu podařilo dát mu vepředu kuželový tvar. Navzdory rostoucímu odporu vzduchu tak získal dalších několik tisíc kilometrů za hodinu. Také vstříkl čistou vodu do fúzích motorů a zrychlil.

„Všichni ostatní ptáci naň křičeli –"

Pradorská loď, která byla v přesně vypočtené poloze pod ním, nezačala střílet ze žádných zbraní, ani proti němu nenatočila žádný štít. Snajprovi se v poslední sekundě, než se přenesl, podařilo odvysílat poslední slova:

„Kvá, kvá, ošklivé, my tě tu nechceme."

Exploze vrhla plazmu do hlavní chodby. Mrtvé výmazy, kteří tam leželi, příval strhl s sebou a proměnil v čadivý plamen. Vlna ohně zasáhla oslabené dveře do velínu a ohnula je dovnitř. Výbuch připlácl přístrojové panely i mrtvé výmazy na vnitřní plášť trupu a zpětná vazba vyhazovala jeden generátor za druhým. Antigravitační motory vysadily; jiné se rozběhly, ale prudkým zvýšením proudu se okamžitě spálily. Raketové motory zhasly a Ebulanova loď začala padat z oblohy jako kámen. Ebulan, který teď byl přímo napojený na řízení, ze sebe vyrážel bublavé výkřiky, neboť tato spojení do něho přivedla elektřinu a zapálila mu dvě ovládací kazety. Narazil do stěny místnosti. Pak také jeho antigravitace vypověděla službu. Podařilo se mu zmobilizovat síly a přesunout štíty pod loď, aby absorbovaly většinu nárazu, ale projektory shořely. Loď se dál řítila k moři a vzápětí narazila do vln. Torpédoborec nakonec dosedl téměř elegantně a mořská voda zpod něho vychrstla do výšky. Pak se voda nahrnula zpátky. A loď se potopila.

Žiju, pomyslel si Ebulan. *Můžu to přežít*. V tom okamžiku dveře za ním povolily a Pilot se s krunýřovým nožem v ruce vpotácel do místnosti, připraven vykonat poslední instrukce, které mu Strážce naprogramoval.

Ebulanovy bublavé výkřiky se ozývaly dál, dokud otvorem, který v trupu prorazil Snajpr, nevtrhla do lodi voda.

Ale ani to starého výmaza nezastavilo. Pilot dál sekal do svého pradorského pána, až v zakalené vodě nebylo nic vidět – a akumulátor nože byl úplně vybitý.

Když Snajpr dorazil, Strážce cítil z nadcházející subsumpce skoro radostné vzrušení. Paměť starého robota jistě vydá mnohé: vzpomínky a zkušenosti, přímé záznamy událostí, které Snajpr viděl svýma makadlovýma očima, dávné bitvy a výjevy z planet, které teď pokrývaly metrové vrstvy radioaktivního popela. Pak přijde už dlouho potřebný – a příjemný – úkol: přeprogramovat nakažlivě hrubou osobnost a udělat ze Snajpra někoho tolerantnějšího. Strážce si přichystal překryvné osobnostní programy a nezbytné programy pro vyhledávání a ničení. Jeho vzrušení se však začalo měnit ve zděšení, když robotova mysl přicházela dál a dál… bez konce.

20

Obří pijavice se vynořila na hladinu a převalila se, když se jí mařena prokousala bokem ven. Potom se potopila a se zploštěnými chapadly maximální rychlostí táhla zpět ke svému atolu. Obrovská rána, kterou pijavice utrpěla, by ji sama o sobě zabít nedokázala, pokud by její žlučovod do rány dál nepumpoval žluč se zvyšující se koncentraci sprinu. Pijavice tedy zemřela tak, že sama sebe otrávila, a když zemřela, potopila se. Nějakou dobu se žádní tvorové nepřišli mrtvým tělem krmit, protože je odpuzoval sprin unikající do moře. Jakmile se sprin dostatečně rozředil, první připlavaly svačinky. V obrovských hejnech rychle urvaly, co mohly. Po nich dorazila od nedalekého ostrůvku skupinka surmovek žabích s úmyslem nakrmit se jak pijavicí, tak svačinkami. Pak se ke svým příbuzným přikradly surmovky kladivové a roztloukly jim ulity s nadšeným rámusem, který samozřejmě přilákal trnoky… a potom lesklouny… Byla smůla, že toto všechno se stále odehrávalo na okraji oceánského příkopu. Oči o velikosti talířů pozorovaly klesající kousky a mozečky přemýšlely, co přilákalo ostatní místní usedlíky sem nahoru – a tak zahájily výstup, aby to zjistily. A jak se organický oblak znovu rozprostíral po mořském dně, nálevky, nosy, tykadla a nesnadno popsatelné orgány se zacukaly a rozechvěly a přízračná ústa se nedočkavě otevřela.

Janer se posadil a vyklepal si z vlasů uhlíky. Kolem nich padal červenočerný déšť a z hořící džungle pod nimi se valil dým. Zalétl pohledem k Ambelovi, který stále dřepěl u Stahovačova úkrytu a protíral si oči.

„Co to sakra bylo?“ zeptal se Janer.

Přes vodu k nim dolétly zvuky explozí a oni s ústy dokořán civěli nahoru na obrovskou loď, která se na ně řítila jako plovoucí aglomerace, obklopená energetickými projevy, rychle se pohybujícími předměty a aktinickými explozemi. Pak: oslnivé nazelenalé světlo, oheň a dým po celém ostrově a nakonec exploze, která ze dna lodi vyvrhla kužel ohně.

Vzápětí torpédoborec sklouzl na bok a s ohnivou stopou zapadl do moře; jako žhavý uhlík, který si propaluje cestu do hlubin.

„Prador," zamumlal Ambel a zamžoural, aby zapudil skvrny, přes které neviděl. „Nevím, co do něho Strážce napral, ale sílu to mělo pořádnou, to vím jistě, chlapče."

Janer se rozechvěle nadechl, pak zvedl ruku a rozevřel ji. Byl v ní jediný červený krystal na kousku látky. Naštěstí jej neztratil, když se vrhl na zem, aby se kryl. Rozhlédl se po šestiúhelníkové krabičce, zvedl ji z místa, kam ji upustil, a přešel k Ambelovi. Položil krabičku na nedalekou skálu a stiskl dotekový senzor po straně. Na jednom konci se rozevřela malá dvířka.

„Víte, co to znamená?" zeptal se kapitána.

„Myslím, že vím," odpověděl Ambel, „a možná víc než ty. Ty si myslíš, že Strážce o tom neví?"

„Proč by to potom dovolil? Proč by sem úl pouštěl?" zeptal se Janer.

„Kvůli rovnováze," řekl Ambel. „Strážce má přehled a ví, že je třeba tady nastolit *rovnováhu*. Není možné, aby tak houževnatí lidé, jako jsou Hoopeři, pobíhali po galaxii a neměli aspoň jednu Achillovu patu." Ambel se usmál bezděčnému vtipu. „Dopadlo by to tak, že by se z nich stali ničitelé, nebo by byli zničeni. Moc potřebuje nějakou protiváhu."

Janer po chvíli promluvil: „Podle Erlin se povídá, že Řád z vás má strach, proto brání dalšímu rozvoji planety. Ale Erlin říká, že tomu sama nevěří."

„Erlin ráda věří v dobro," poznamenal Ambel.

„A vy?"

„Já raději věřím tomu, co je pravda."

„A pravdu poznáte, když se plavíte na své lodi, že?" zeptal se se širokým úsměvem Janer. Manévroval s rukou tak, aby krystal sklouzl po látce, ze které udělal mezi prsty korýtko do otvoru v krabičce. Sršeň, který tam čekal, krystal popadl a vtáhl ho dovnitř. *Deset milionů šilinků*, zamyslel se Janer. *No a co?*

„Zjistíte, že jak přibývají léta, myslí vám to čím dál jasněji, a po čase přijdete na to, že je jen velice málo věcí, o kterých jste hluboce nepřemýšlel. Pravda a jasnost jsou jedno," řekl Ambel. Vypadal při tom klidně.

„Myslím, že to dává smysl." Otvor se rychle uzavřel. Janer se na něj chvíli díval a pak vzhlédl k Ambelovi. „Jsem zvědavý, jaká ta vaše pravda bude."

Kapitán na to neměl odpověď.

Janer si ho chvíli prohlížel a potom kývnutím odpověděl na vnitřní monolog. „Mysl mi oznámila, že vše je připraveno," řekl. „Bude to chvilička."

Stahovači zbylo jen málo lidského uvažování. Nenáviděl teď s intenzitou člověka a hladový byl jako pijavice. Pochopil také strach, ale věděl, že tady ve tmě je v bezpečí.

Paměť pro něho byla zvláštní věc. Obrazy a pojmy se v jeho mozku, silně vyplněném vlákny, čas od času spojily, ale on tato spojení nechápal. Jeho imperativem bylo prostě jíst a růst, přesto však některé z tvorů, kteří tam byli, *poznal*.

„Jayi, miláčku."

Ta dvě slova byla někde hluboko v jeho nitru a vyvolala v něm něco, co se podobalo – a zároveň nepodobalo – hladu. Tvor, který na něho nakonec zaútočil, probudil hluboký strach a odpor, nějakým způsobem spojený s jinou tmou a dobou velkého hladu. Ten tvor ho kdysi dávno krmil, ale zároveň mu ubližoval. Chtěl ho teď stejně, jako chtěl všechny tvory. Chtěl se ho najíst, ale chtěl, aby to probíhalo pomalu: dlouhé odstrojování a pomalá hostina. Ale zatím neměl dost síly. Jeho druhá část byl mrtvá, protože ji ten tvor zabil. Potřeboval uniknout, dostat se hluboko a živit se věcmi, které tam jsou – a pak se vrátit silný a připravený na… *další* potravu.

Stahovač potmě přešlápl na svých lopatkovitých nohách a přejel si černým jazykem po zubech. Ty mě tady nedostaneš, uvažoval svým nesouvislým způsobem, ale já tebe dostanu. Stáhnu ti kůži a ohryžu ti kosti. Budeš se mi svíjet v ústech a budeš řvát jako jedinec pro vyvrtání… Jedinec pro vyvrtání? Stahovač byl chvíli zmatený. Nerozuměl těm… slovům. Odkud se vzala?

„Hej, Spatterjayi Hoope! Máme pro tebe dárek!"

Byl to tvor, který doprovázel toho, jenž mu působil bolest: ten, který ho popálil rudým sluncem. Stahovač soustředil svůj černý pohled na kotouček světla daleko nad sebou. Kotouček na okamžik něco zastínilo a potom se ozval zvuk. Bylo to bzučivé, hučivé chvění. Stahovač byl znovu zmatený, dokud nenašel souvislost ukrytou hluboko, velmi hluboko. Z této souvislosti povstal atavistický strach a on couvl hlouběji do trhliny, do níž se vklínil. Znovu si jazykem olízl zuby. Vtom mu na jazyku přistálo něco tvrdého. Zvedl si to něco před oči a pokusil se na to ve skrovném světle, které bylo k dispozici, zaostřit zrak. Tak tak rozeznal, že je to něco, co má

mnoho nohou, hrudní článek a tělo jako useknutý palec, pomalovaný světélkujícími čarami.

Pak přišla bolest.

Stahovač se pokusil zaskučet – jenže primitivní plíce, které si nechal vyrůst, zatím neměly potřebnou kapacitu. Prudce zatáhl jazyk zpátky do úst a pokusil se zavrtat ještě hlouběji do své štěrbiny. Druhé žihadlo dostal do čenichu. Vystřelil ze štěrbiny, která ho měla chránit, a rozběhl se ke světlu. Znovu to bzučení. Další žihadlo do křídlového ucha. Cítil, jak se ze všech těch míst šíří smrtící bolest. Jazyk byl ochablý a měl hnilobnou chuť. Stahovač se hrabal blíž ke světlu a cítil, jak se body mučivé bolesti rozlézají po něm celém.

Bylo to na světle! Ten tvor –

Ambel ustoupil, vytáhl z opasku hadřík, který předtím půjčil Janerovi, a očistil jím čepel své mačety. Stahovačova hlava ležela na zemi rozseknutá na dvě úhledné poloviny. Tyto poloviny se ještě hýbaly, ale umíraly následkem sprinu vpraveného do organizmu sršním žihadlem. Sršní královna vylétla z díry v zemi, chvíli kroužila a pak Janerovi přistála na rameni. Janer otočil hlavu, aby se na ni podíval, a náhle ucítil, jak se mu strašlivě stáhl žaludek. *Můj ty bože, co jsem to udělal?*

Na okamžik si myslel, že oslepl, ale po chvíli se mu zrak začal vracet. Rozhlédl se z místa, kde ležel na boku, a uviděl, že do svahu nad ním byl vypálen příkop a okraje toho příkopu jsou ze žhnoucího magmatu.

Souvislé myšlení se mu obnovilo až několik minut poté, co se mu navrátil zrak. A jeho první myšlenka byla: *Cítím bolest.* Druhá myšlenka byla: *Proč jsem živý?* Sevřel jí hrdlo a ona mu vztáhla ruce ke krku. Měla stisk jako střihací nůžky a on pochopil, že mu hlavu utrhne. Pak přišlo to světlo jasné jako slunce, exploze a oheň. Částicový svazek – téměř jistě z pradorské lodi. Loď už musela být pryč, jinak by z celého tohoto ostrova nezbylo nic než magma.

Keech se posadil a rozhlédl se kolem sebe. Frisková ležela na zemi před ním, krk zkroucený a rozdrcený, průdušnici vytrženou z těla. Sklopil zrak na své ruce: zatínal je v pěst a mezi prsty mu zůstaly zachycené kousky masa. Poslal instrukci kybermotorům v prstech. Ruce se pomalu rozevřely a on okamžitě zalitoval, že je nenechal zavřené. Měl v nich totiž pocit, jako by mu je někdo zpracoval kladivem.

„Člověče, málem jsi jí utrhl hlavu.“

Keech se pomalu otočil. Cítil se, jako kdyby ho někdo přes obličej přetáhl rýčem. A pokud šlo o krk… Nedaleko seděl na skále Starý kapitán, kterého neznal. Na menší skalce seděl Boris. Vedle něho stála vzpřímeně PM ve skořepině mořského koníka. Balancovala na ocase a do vyhaslého oka se jí přerušovaně vracelo topasové světlo. Na dalších dvou skalách trůnili Roach a Peck. Keech si tu scénu chvíli prohlížel, než sklopil oči k Forlamovi, který se opíral o skálu pod nimi a ruce a nohy měl pevně svázané. Rty měl vtažené dovnitř, jako by se usilovně snažil nechat ústa zavřená, a ve tváři měl zvlášť dementní výraz.

„Začíná být trochu nebezpečný," vysvětlil kapitán. „Potřebujeme do něho rychle dostat dómovou stravu, než pochytí až moc nepříjemných stravovacích návyků. Sám bych trochu potřeboval."

To jo, pomyslel si Keech. Kapitán byl vychrtlý a měl stejný zřetelně namodralý odstín a lehce šílený pohled, jaký předtím viděl u Olian Tay – bylo však evidentní, že není zdaleka v tak pokročilém stadiu jako Forlam. Přemýšlel, co se tady stalo, Všiml si, že Forlam se provinile dívá na nohy, ale pijavčí jazyk mu stejně vyjíždí z úst a zase zpátky. Keech potlačil nutkání pokrčit rameny – příliš by to bolelo – a nechal to prostě plavat. Forlamovy stravovací návyky ho ve skutečnosti nezajímaly; nebyl si jistý, o kolik hlubší poznání Hooperů by snesl. Zvedl ruku a ohmatal si obratle na krku. Doufal, že žádný není zlomený. Pak mu blesklo hlavou, do jaké míry na tom vlastně záleží, když je teď Hooper i on. Prodělal proměnu z někoho, kdo byl mrtvý, v někoho živého tak úporně, že pro něho byl zlomený krk pravděpodobně něčím vcelku podružným. Ta myšlenka ho navedla k tomu, aby se podíval po Rebecce Friskové. Uvědomil si, že dva výstřely, jimiž se mu ji podařilo zasáhnout, mu nejspíš zachránily život. S utrženou rukou mu nedokázala krk stisknout *pořádně*.

Kapitán vstal a došel k němu. „Chtěl jsem jenom, abys ji viděl."

Keech na něho nechápavě pohlédl.

Drum kývl směrem k Friskové a Keech se podíval pozorněji. Teď poznal, že má oči otevřené a ústa se jí pomalu hýbou. *Jak dlouho může trvat, než se její tělo opraví?* napadlo ho. *Za jak dlouho by dokázala znovu vstát a zabíjet – a znovu šířit hrůzu?*

„Má tělo Hoopera," pokračoval Drum. „A my nechceme, aby tady pobíhali další Stahovači." Keech se díval, jak zvedl k rameni zbraň. Poznal, že je pradorské konstrukce, ale určená pro lidi – pro jejich výmazy.

„Vím, že teď nemůžeš mluvit, Rebecco," řekl Drum. „Také vím, jak moc tě to bude bolet. Ale budu se snažit, aby to bylo rychlé… i když, to je vlastně lež. Udělám to nejpomaleji, jak to půjde."

Drum snížil nastavení AFZ a namířil na Rebeccu Friskovou.

„Ne, nedělej to!“ vykřikl někdo.

Keech se díval, jak Starý kapitán sklonil AFZ a pak se zmateně rozhlédl kolem sebe.

Boris na něco ukázal. „Co to je?“ zeptal se.

Keech zvedl oči k malému kovovému předmětu, který se vznášel nad nimi. Právě se jim chystal vysvětlit, že je to holorekordér, když se objevila Olian Tay a kapitán Sprage. Tay držela v ruce displej a ve tváři měla dychtivý výraz.

„Vypadáš pozoruhodně dobře,“ řekla Keechovi.

Keech její ironii přešel. „Bylo mi i líp,“ odvětil. Ale ještě než to dořekl, věděl, že to není pravda. Navzdory všemu, co ho bolelo, se cítil skvěle – nikdy mu nebylo líp. Tay se teď otočila k Drumovi. „Nechci, abys ji zlikvidoval, Drume. Na to je moc cenná,“ hájila své.

Drum jí věnoval neústupný pohled a znovu zvedl svou zbraň.

Sprage kývl směrem k Friskové. „Víš, Drume,“ řekl. „Způsobila hodně lidem hodně utrpení. Možná není špatný nápad, aby dostala nějaký čas přemýšlet o tom.“

Drumův výraz se nezměnil, dokud Sprage neukázal troubelí své dýmky dolů ze svahu. Na dohled se právě objevili dva námořníci, kteří nesli dvě kovové rakve, zavěšené na tyčích. Drum se ještě chvíli tvářil nechápavě a pak se mu obličej pomalu roztáhl do širokého úsměvu.

„Jak dlouho?“ zeptal se, stále s úsměvem.

„Řekl bych, že zhruba stejně jako Grenant,“ odpověděl Sprage a pohledem vyhledal potvrzení u Olian Tay.

„Několik tisíc let probouzení v těch rakvích, až jim nezbude nic, o čem by se dalo mluvit jako o mysli,“ řekla Tay. „Chci, aby oba chvilku vydrželi.“

Zatímco Drum se smál, Keech jen zmateně přihlížel, dokud mu plány Olian Tay nevysvětlili. Potom s chmurným uspokojením sledoval, jak rakev otevřeli a pomalu se regenerující Rebeccu Friskovou uložili dovnitř. Kdysi měl pocit, že žádné utrpení nemůže být dostatečným trestem pro někoho z Osmy. Teď si tak jistý nebyl.

Kapitán Ron byl na nohou, když se vrátili, a zvedl pěst ve vítězném gestu, když uviděl, co Ambel nese.

„Grendel je mrtvý,“ řekl stručně Ambel.

Ron, jediný z nich, kdo nejasnou narážku pochopil, se zeptal: „Myslíš, že matka taky?“

„Doufám, že mi to vysvětlíte,“ řekla s předstíraným hněvem Erlin.

Janer začal dávat pozor. Byl zabraný tak hluboko do rozhovoru s Úlovou myslí, že mu předchozí konverzace unikla: domlouval převod svých deseti milionů šilinků. Díval se, jak Ambel došel ke kapitánu Ronovi. Ambel nesl dvě poloviny Stahovačovy hlavy přivázané na stejně dlouhých provázcích a pověšené přes rameno jako nějaké obrovské groteskní boty. Chystal se dát je Ronovi.

„Uděláš líp, když si je necháš u sebe. Bude to působit dobře,“ řekl Ron a ukázal ze svahu dolů, za zjizvené skály a hořící vegetaci, kde džungle unikla zničení. Janer se tím směrem podíval také a uviděl, jak zpod stromů vycházejí postavy. Bylo jich mnoho a všechno to očividně byli Hoopeři.

„Konvent,“ řekl Ambel a upřel velmi naléhavý pohled na Erlin. Sundal z opasku balíček se sprinem a hodil jí ho. „Pamatuj si, co jsem řekl,“ připomněl jí.

Janera to překvapilo. Ambel teď určitě nebude mít žádné problémy. Přece se nezpochybnitelně osvědčil, ne? Zvedl svůj zesilovač obrazu a zaostřil jej dolů na blížící se postavy. Keech šel s kapitánem Drumem a dalším kapitánem, který kouřil dýmku – něco, co Janer ještě nikdy v životě neviděl. Šli tam i ostatní a Janer snadno poznal, kteří z nich jsou Staří kapitáni. Vyzařovala z nich pevnost, jistota.

Jak se Janer dozvěděl později, Sprage se jmenoval ten, který jako první vyzkoušel slupku na chladnoucím magmatu a přešel přes něj, takže k nim následně dorazil jako první.

„Máš jeho čestné slovo?“ zeptal se Sprage Rona.

„Mám,“ řekl Ron.

Sprage přikývl a potáhl z dýmky. Janer se fascinovaně díval, jak mu dým pomalu uniká nosem.

„Rozhodneme to tedy zde,“ řekl Sprage a pak ukázal na dvě poloviny Stahovačovy hlavy. „Ale nejdřív rozděláme oheň a definitivně se zbavíme jeho.“ Teprve po těchto slovech se podíval Ambelovi přímo do očí.

„*Ty* jsi mi dal jméno Ambel, takže jsi to musel vědět,“ řekl Ambel.

„Věděl jsem, kdo jsi,“ přisvědčil Sprage.

„Opravdu?“ zeptal se Ambel.

„Ovšem že jsem to věděl – tak jako to vím teď. Jsi tentýž Gosk Balem, kterého jsme hodili do moře, tentýž, který pálil Hoopery,“ odpověděl Sprage.

* * *

Třináctce se konečně podařilo odstranit poslední občasné závady svého antigravitačního agregátu. Vznesla se do vzduchu a rozhlédla se po okolí. Na svahu kopce se shromáždily bezmála dvě stovky lidí. Třiadvacet z nich byli Staří kapitáni – včetně Druma, Rona a Ambela. Všichni společně natahali padlé kmeny a zbudovali z nich náležitě efektní hranici, na niž naházeli Stahovačovy pozůstatky. Nebylo třeba velkých diskusí, aby rozhodli, kdo si tento okamžik vychutná, a tak hranici nakonec zapálil Keech. Použil k tomu laser, který si vzal zpátky od Janera. Zatímco odpoledne přecházelo ve večer, všichni stáli v zamyšleném tichu a sledovali, jak se Stahovač nakonec scvrkl a shořel. Nekonaly se žádné nečekané pohyby, žádná nenadálá vzkříšení, a žádná ani *nebudou*.

Třináctka udělala ve své paměti pod tímto okamžikem čáru a potom se po n-té pokusila odeslat signál někam, někomu.

„Strážce? Strážce? Dvanáctko, slyšíš mě? Co se to tam děje? Snajpre? Snajpre?“

Opět jí z éteru neodpovědělo nic než prázdný šum. Musela se stát nějaká katastrofa, protože i server na Coramu si dával na čas a Třináctka z něj dostala jen málo informací, které měly nějaký význam.

Jediný, kdo mohl něco nabídnout, byla PM na planetární základně. „Šéf přerušil spojení, když bouchla ta loď. Hrál si s pradorskými řídícími kódy, takže mohl chytit nějakou zpětnou vazbu.“

Třináctka tuto možnost vzala na vědomí, ale silně o ní pochybovala. Nakonec robotek usoudil, že do doby, než bude kontaktován, stejně nemůže nic jiného dělat, a rozhodl se pokračovat v pozorování a zaznamenávání toho, co se děje zde. Když si robot všiml, že Sprage a Ambel stojí poněkud stranou od ostatních, zatímco oheň dohořívá, spustil se do stromů za nimi a nenápadně se k nim přiblížil. Oba kapitáni dlouho mlčeli. Teprve když si Sprage nacpal dýmku a zapálil si ji, řekl: „Když padne rozhodnutí proti tobě, bude to oheň. Nikdo nebude chtít, aby ses znovu vrátil.“

„Pak tedy musím být přesvědčivý,“ řekl Ambel. „Proč jsi řekl, že jsem Gosk Balem? Vůbec si na něho nepamatuju. Nic z něho nezůstalo.“

Sprage odpověděl: „Dům může být vyrabovaný, dokonce i vnitřní stěny, podlahy a stropy můžou být vybourané – ale dům pořád stojí.“

„Moc moudré. A já za to shořím,“ řekl trpce Ambel.

„To je třeba rozhodnout," ozval se hlas z šera. Vzápětí vyšel kapitán Ron, postavil se vedle Ambela a pokračoval: „Je čas, abys to všechno odvyprávěl znovu."

Třináctka z šera sledovala, jak se kapitáni a členové posádek shromáždili a jak plameny vrhají po okolí jejich mihotavé stíny. Byla přítomna většina kapitánů, takže to představovalo platný Konvent. Všechno, co tito kapitáni rozhodnou, když budou spolu, bude zapsáno do kamene. Třináctka vylétla výš a kousek stranou, aby získala na dění lepší výhled. Ihned zjistila, že má ve vzduchu společnost. To, že její let vytrvale sledoval holorekordér Olian Tay, ji nemělo vůbec překvapit.

Janer seděl na kládě se sršní královnou na rameni a se zájmem přihlížel shromáždění. Měl Ambela rád a rozhodně ho nechtěl vidět upáleného zaživa, ale pokud by padl rozsudek o kapitánově vině, co mohl dělat? Zalétl pohledem k Erlin, která události sledovala s výrazem, jenž neměl daleko k hrůze. Janer si všiml, že si přisvojila zbraně jednoho z Batijců, a napadlo ho, jestli nemá v úmyslu něco ukvapeného. Pokud by měla, cítil, že musí zasáhnout – třebaže si nebyl jist, za jakým účelem. Otočil se k Borisovi a Roachovi, kteří seděli na kládě vedle něho.

„Co se stalo s těmi dvěma žoldnéři?" zašeptal.

„Oba je sežraly pijavice… svým způsobem," odpověděl mu šeptem Boris.

Zezadu na ně sykla žena z některé posádky, která mohla být dvojčetem Goss, aby byli zticha. Ambel začal vyprávět svůj příběh monotónním, od emocí oproštěným hlasem. Janer věděl, jak působivé to vyprávění může být, ale už je slyšel, a tak se teď začínal nudit.

„Kde si uděláš první hnízdo?" zašeptal.

„Ta díra, do které se schoval Stahovač, vypadá jako dobrá volba," odpověděla mysl.

„Ale neříkáš to úplně přesvědčeně."

„Ještě před dvěma hodinami jsem přesvědčená byla. Potom jsem si promluvila s plachtou jménem Větroplach, která má superku. Nabídla mi místo na skále, kde plachty nocují. Myslím, že Větroplach má plán," řekla mysl.

„Vláda nad světem? Lidé, běžte domů?"

„Ne. Větroplach chce, aby tady lidé a všichni zůstali. Chce tady Řád. Chce tady Úlové mysli. Chtěl by tady i Pradory, kdyby to šlo. Zdokonalil si

vrozenou inteligenci a teď vstřebává vědomosti udivujícím tempem. Docela to chápu, protože měl po těchto věcech hlad mnoho tisíc let.“

„Tisíc?“

„To je opatrný odhad. Samotné plachty to ve skutečnosti nevědí. Neumírají příliš často.“

„Okamžik,“ řekl Janer. Otočil se k Borisovi. „Co se stalo s tím nedospělým Pradorem?“

„Ještě ho hledáme. Nejspíš se schoval do moře,“ odpověděl Boris a byl znovu zezadu napomenut. Janer si všiml, že Ambel ještě nedospěl ke konci svého vyprávění, a tak se vrátil k rozhovoru s Úlovou myslí.

„Pořád žádné odpovědi na otázku, proč chce zrovna to, abys měla hnízdo na jeho skále?“ zkusil Janer.

„Větroplach chce, abychom tady byli všichni, protože čím víc řádových jedinců tady bude, tím víc šancí pro něho a jeho plemeno. Myslím, že konkrétně nás chce na té skále proto, aby nám mohl naúčtovat nájem.“

„A jakou formu by ten nájem měl?“ zeptal se Janer.

„Obyčejné peníze – za které by mohl nakoupit superprotézy pro všechny příslušníky svého plemene. Spojení na UI, nejmodernější nástroje… veškerou stafáž techniky. Jak mi to Větroplach velice výstižně vysvětlil: ‚Zkus strávit tisíc let tím, že budeš sedět na nějaké skále a vést rozhovory, které se skládají hlavně z poznámek k tomu, jak je větrno, a hned budeš umět opravdu ocenit knihovní počítače, stěny a solární vytápění.‘ Něco mi říká, že v blízké budoucnosti se Hoopeři budou muset naučit vystačit si na lodích s plátěnými plachtami a lanovím.“

„Když si to odmyslíme, jsi ochotná ten nájem platit? Mohla by sis stejně snadno udělat hnízdo tady.“

„Ta skála má své přednosti. Jednou z nich je, že není snadno přístupná pro Hoopery.“

„Považuješ je za nebezpečí?“

„Nemůžu říct, jak zareagují, až zjistí, že se tady chystají ke kolonizaci tvorové se sprinem v žihadlech?“

„Myslím si, že nebude od věci, když podnikneš několik bezpečnostních opatření,“ přisvědčil Janer.

Ambel právě dokončil své vyprávění a kapitáni mu kladli otázky. Co si pamatuje? Považuje se nyní za nevinného? Myslí si, že na mnohonásobnou vraždu by se mělo vztahovat promlčení? Byl by ochoten podstoupit psychosondu řízenou UI? Zdálo se, že Ambel na všechny tyto otázky odpověděl správně. Pak konečně padla otázka na kapitána Sprageho.

„Proč jsi tvrdil, že je to tentýž Gosk Balem, kterého jsme hodili do moře?“ zeptal se kapitán Ron.

Sprage vstal a zhluboka potáhl z dýmky. Žhnutí tabáku se mu odráželo v očích, takže matně zářily jako uhlíky.

„Je to on. Vzpomínky jsou pryč, ale kostra zůstala. Má stejnou morálku, pochopení a empatii jako Gosk Balem. Kdyby se ocitl ve stejné pozici, do jaké se dostal před tisícem let, pravděpodobně by dělal přesně tytéž věci znovu,“ řekl Sprage.

„Chceš říct, že by zase házel Hoopery do pece?“ zeptal se jeden kapitán a pochybovačně se na Spragea zadíval.

„Házel do pece jenom mozky a míchy Hooperů. Zbytek těl se prodával Pradorům jako prázdné nádoby, které se naplní kovem a pradorským uvažováním.“

„Velice poetické, Sprage. Všichni známe vyvrtávání,“ zabručel někdo ze tmy.

Sprage pokračoval: „Gosk Balem byl voják ZBC, kterého Hoop a jeho banda zajali. Přivezli ho sem, aby ho vyvrtali jako ostatní zajatce, ale jelikož byl ze ZBC a viditelně ho zděsilo, co tady provádějí, Hoop se rozhodl nechat ho naživu, aby jeho utrpení prodloužil. Vnutili mu otročí límec a poslali ho pracovat k peci, spalovat tělesné pozůstatky po vyvrtání. Netušil tenkrát, že tyto pozůstatky ještě žijí, a i kdyby to věděl, byl by se rozhodl, že je nespálí? Rozhodl by se tak někdo z vás?“

Jeho otázka se setkala s mlčením, a tak Sprage pokračoval. „Vyvrtaní Hoopeři byli infikováni virem příliš krátce, než aby v této ganglionové podobě mohli přežít dlouho. Ti, které by nesežraly pijavice, by zemřeli, nebo by se sami pomalu proměnili v pijavice. Nikdy nespálil nic, co ještě mělo šanci žít. Pracoval pro Hoopa, protože se rozhodl přežít.“

„To je hezký,“ ozval se Boris. „Ale ten otročí límec neměl celou dobu.“

„Opět otázka přežití,“ řekl Sprage. „Hoop mu límec sundal, aby jeho utrpení ještě zvětšil. Mohl se pokusit utéct do divočiny, ale nebylo pravděpodobné, že by se mu to podařilo. Hoop ve skutečnosti chtěl, aby to zkusil. Ale on zůstal a dál ládoval ostatky do pecí. A víte proč? Protože dokud tam byl, mohla se mu naskytnout příležitost, aby proti Hoopovi něco udělal.“

„Odkud to všechno víš, Sprage?“ zeptal se Ron.

Sprage vytáhl z kapsy krátký kapesní nůž a objel jím vnitřek hlavičky své dýmky. Vyklepal si zbytek tabáku na dlaň a okamžitě začal dýmku znovu naplňovat.

„Vím to, protože jsem ho tenkrát viděl dělat něco, co jsem pochopil až několik let poté, co jsme ho chytili a hodili do moře. V pecích se topilo starým fúzním reaktorem, který Hoop vymontoval z jednoho svého přistávacího modulu. Měl jsem tenkrát ještě límec a virus se ve mně zabydloval. Do vyvrtání mi zbývaly tři týdny, možná měsíc. A právě tenkrát jsem ho viděl, jak nese kus stínění reaktoru a hází ho do vodního příkopu.“

Keech, který seděl na bobku u plamenů, prudce vyskočil. „Co že udělal?“ zeptal se kontrolor.

Sprage pokračoval, jako by Keeche neslyšel. „Válka končila a Pradoři se stahovali. V průběhu války byla malá šance na záchranu, ale na konci byla naděje.“ Otočil se ke Keechovi. „A tenkrát jsi přijel ty. Ty ses naboural do programu ovládajícího otročí límce, a pomohl jsi osvobodit ty, kteří zůstali. Ale jak jsi věděl, kdy máš přijet?“

Keech se pozorně podíval na Ambela, který vypadal čím dál zmateněji.

„Věděli jsme, ve které části *sektoru* má obchod s vyvrtanými otroky základnu, ale nevěděli jsme, u které hvězdy nebo na které planetě. Propátrávali jsme celou oblast, hledali jsme jakoukoli stopu, jakoukoli známku kosmické lodi, orbitálních stanic, technologie využívající pole – použili jsme všechny dostupné metody zaznamenávající použití moderní techniky.“

„A co vás nakonec přivedlo sem?“ zeptal se Sprage.

„Zřetelný signál fúzního reaktoru. Normálně se zachytit nedá, jenže tenhle reaktor byl kompletně zbavený stínění,“ řekl Keech.

„Do hajzlu,“ řekl Boris, který stále seděl vedle Janera. Nebyl sám, kdo se takto neudržel. Náhle se zvedla vlna hlasů. Sprage ji utišil zvednutím ruky.

„Když jsem ho našel, dal jsem mu jméno Ambel. Poznal jsem ho hned. Nikomu jsem o tom neřekl, protože by mohlo padnout rozhodnutí hodit ho zpátky. Nechal jsem ho, aby si našel vlastní život, a celou dobu jsem doufal, že to nikdy nikdo nezjistí. Ano, je to Gosk Balem. On je ten, kdo v průběhu let postupně odstrojil vnitřní kryt fúzního reaktoru, aby ZBC posloužil jako maják. Jeho zásluhou všichni my bývalí otroci ještě žijeme. Vůbec jsme ho neměli házet pijavicím. Měli jsme v sobě tenkrát příliš mnoho nenávisti a udělali jsme chybu. Neměli bychom k ní teď přidat další.“

Sprage si s mlasknutím strčil dýmku zpátky do úst a pak si ji znovu zapálil. Zatímco opět propukla bouře hovoru, Keech došel k Ambelovi a postavil se před něho. Rozhostilo se ticho a Hoopeři se dívali, co se bude

dít. Všichni věděli, že kontrolor po staletí pronásledoval a zabíjel členy Hooperovy bývalé bandy.

Keech podal Ambelovi ruku a Ambel si s ní potřásl. Tvářil se při tom vážně. Boris vstal a přišel ke svému kapitánovi. Nato se ze tmy vynořili ostatní členové Ambelovy posádky. Pak Staří kapitáni a další posádky. Hoopeři si s Ambelem potřásali rukou, plácali ho po zádech. Třásli si rukou mezi sebou a poplácávali se navzájem.

Janer našel pohledem Erlin a zjistil, že pláče. Bylo jasné, že Konvent už o Ambelovi rozhodl.

„*Dojemné*," promluvila Úlová mysl. Janer se zlostně podíval na sršní královnu na rameni, pak vstal a sám si šel potřást rukou s Ambelem. V krku cítil malý knedlík a nestál o to poslouchat chladnou analýzu mysli. Když Janer k Ambelovi přistoupil, kapitán měl na tváři široký úsměv. Jeho obvyklá vyrovnanost byla rozrušena… *štěstím.*

„Blahopřeji, kapitáne," řekl Janer.

Ambel vzal Janera za ruku a potřásl jí.

„Co teď, chlapče? Zdržíš se?" zeptal se Ambel. S Janerovou rukou si potřásal dál.

„Myslím, že ano," odpověděl Janer.

„Dobře děláš," řekl Ambel a volnou rukou ho plácl do ramene. Potom se kapitán obrátil k Erlin a opatrně ji vzal do náruče.

Janer vycouval z davu rozradostněných Hooperů a šel si sednout zpátky na svou kládu. Na tváři mu zůstal potměšilý úsměv. Přemýšlel, jestli to, co Ambel právě udělal, bylo záměrné. Podíval se na rameno a na kaši, která kdysi byla královnou, s níž měla mysl kolonizační plány. Z úlového spojení se ozvalo bzučivé zaječení, jako když se cirkulárka zařízne do tvrdého dřeva. Janer se ušklíbl, vytáhl si komunikátor z ucha a hodil si ho do kapsy. Převod se už uskutečnil a on měl teď na soukromém účtu deset milionů šilinků. Budoucnost vypadala dobře.

Třináctka došla k závěru, že v blízkosti ohně se už neodehraje nic důležitého, a tak se vznesla nad stromy a slétla po svahu ostrova dolů k pláži. Tam zůstala, aby mohla sledovat něco jiného a tím pádem aby její záznam zdejších událostí byl kompletnější. Přesný popis mohl být ‚kvůli zvrácené zvědavosti', ale Třinácka si podobné úvahy nepřipouštěla.

Rakev, připravenou k návratu na Sprageho loď, položili do jedné z veslic vytažených na pláž. Třináctka se snesla nad ni a poklepala na dlaňový zámek ocasem, ale žádný účinek to nemělo. Robot následně

promítl na zámek složitý laserový obraz, znovu na něj poklepal a tím otevřel pozorovací okénko. Tento konkrétní čin chtěl z definitivního záznamu vyeditovat, než dovolí, aby byl tento záznam uvolněn pro obecnou veřejnost. Nebylo by dobré, kdyby se Strážce dozvěděl, že jedna z jeho PM si nakoupila a nahrála pirátský software, který normálně používali méně prospěšní členové společnosti.

Robot okénkem pozoroval, jak Rebecca Frisková hází hlavou ze strany na stranu a koulí očima. Pokaždé, když její ústa prošla pod panelem, makrosklo se orosilo jejím dechem. Když se Třináctka dotkla povrchu rakve svým ocasem, aby zachytila vibrace, usoudila, že Frisková křičí. Bylo *úžasné*, kolik má ta žena energie. Robot na sklo poklepal ocasem. Frisková se přestala zmítat a podívala se na něho vypoulenýma očima. Začala křičet a prosit, oči jí zalily slzy. Robot se spojil s coramským serverem, aby se pokusil najít program pro odezírání ze rtů, ale už neměl čas stáhnout si pomalý proud informací, protože jej vyrušil pohyb něčeho velkého v džungli na horním konci pláže.

Třináctka vystřelila do vzduchu. Dívala se, jak Prador vyšel na pláž, a poté, co mu spočítala nohy, se dopustila pochopitelné chyby. Byl to dospělec! Pradorovi z kosmické lodi se nějakým způsobem podařilo přežít a dostat se na pobřeží!

„Strážce! Strážce! Ten Prador je tady!“ vykřikl robot do éteru.

Tentokrát přišla odpověď ihned. „Tak se na to podíváme,“ řekl někdo. V dalším okamžiku se s Třináctkou spojilo něco obrovského, hrozivého a podívalo se robotkovýma očima.

Všichni lidé byli ještě na kopci a něco slavili. Předtím sešlo několik skupinek dolů pro soudky s alkoholem a různé dary moře, ale nakonec se veškerý pohyb omezil na kopec. Dokonce i lodě zůstaly při příležitosti noční slavnosti opuštěné, a kdyby Prador chtěl, snadno se mohl některé zmocnit. Ale on o primitivní dřevěné lodě nestál.

Vrell zvedl před oči komunikátor a spokojeně zabublal. Maják teď fungoval, a přestože voda signál zkreslovala, Vrell viděl, že otcova loď je jen necelý kilometr od ostrova. Stačilo, aby k ní doplaval a dostal se dovnitř. To nebyl problém. Znal všechny přístupové kódy a stejně tak věděl, že na lodi jsou k dispozici záložní antigravitační agregáty a generátory. Opravy by mu trvaly dlouho, možná roky, ale pokud fungovalo operační zařízení, mohl si vždycky obstarat nějakou pomoc. Věděl, že Ebulan s sebou vždycky vozil zásobu náhradních otročích aparátů.

Přesunul se do míst, kde byly vytaženy na pláž veslice, a v jedné z nich zaznamenal pohyb. K dřevěné konstrukci jednoho z těchto člunů byl připevněn velký kovový kontejner a Vrell přes svítící okénko v něm uviděl, že uvnitř je Ebulanův nástroj, Rebecca Frisková. Chvíli uvažoval, že by ji vzal s sebou a nasadil jí otročí aparát, ale rychle ten nápad zavrhl. Nechtěl zanechat žádnou stopu, že je ještě naživu. Protáhl se kolem člunů do moře a začal plavat.

Deset metrů od břehu se potopil, aby proplul pod loděmi. Pijavice, které se stěhovaly z opačné strany ostrova, aby znovu osídlily ozářené vody, skřípavě narážely na jeho krunýř a odpadaly. Zaútočil na něho také jeden leskloun, ale Vrell ho svým funkčním klepetem rozřízl vpůli. Deset metrů za loděmi se znovu vynořil a plaval dál. Občas ze sebe vyrazil bublavé spokojené zakašlání. Opraví loď a odletí s ní z této soustavy zamořené lidmi tak rychle, že Strážce nebude mít čas zareagovat. Jakmile se vrátí domů, zaujme Ebulanovo postavení a možná věnuje svou pozornost některým samicím, které Ebulan držel ve své podmořské rezidenci. Budoucnost vypadala dobře. Teď už ho nemohlo nic zastavit.

Olejově temné vody za Vrellem zavířily, jak je prořízla strmá hlava, která za sebou zanechávala hlubokou brázdu. Mařena se nacpala mrtvými pijavicemi, ale po nedávných výstřelcích a těch podivných zažívacích potížích jí zůstal pocit prázdného břicha, které je třeba naplnit. Rovněž lechtavý, bodavý pocit, který jí před několika minutami začal v hlavě, ustal pouze tehdy, když zatočila tímto směrem – ale ona byla ráda, že byla zavedena sem. Tvor před ní zanechával ve vodě velice zajímavou chuť, trochu jako leskloun, ale bez té poněkud zatuchlé pachuti. Mařena se s kručením v břiše rozhodla, že se na to podívá blíž.

Z Coramu teď byli všichni lidé pryč. V práci pokračovali pouze údržboví roboti nezávislí na Strážci. Zbraňové věžičky mimo základnu znovu zmizely z dohledu a rozpraskaná kůra ze síry a ledu poklesla na místo a začala si hojit rány. Fyzický tank obsahující to, co byl ve své podstatě Strážce, se nijak nelišil oproti tomu, jak vypadal vždy předtím. Uvnitř však nastaly velké změny.

„Taková chyba se dá udělat snadno, ale to není ten, který se jmenuje Ebulan, ten z lodi. Stal se dospělým teprve nedávno a nebude žít dost dlouho, aby si to vychutnal," informoval Třináctku Snajpr. „Zuby té mařeny udělaly důlky i do mého pancíře, takže s pradorským krunýřem by neměly mít potíže."

„Kde je Strážce?“ zeptala se Třináctka z planety dole.

„Nevím,“ odvětil Snajpr a přerušil spojení.

Mysl válečného robota našla v nedávno uprázdněné křemíkové nesmírnosti své místo a zeptala se svého okolí: „Tak je to subsumpce, nebo ne? Necítím žádný rozdíl.“

Strážce odpověděl zpoza stěny paradoxů a zkratů v té nesmírnosti. „Víš, Snajpre, i tvoji přátelé udělali tu chybu, že někoho podcenili.“

„Co tím chceš říct, sakra?“

„Chci tím říct, že to není subsumpce, Snajpre… protože já nijak netoužím nechat se subsumovat tebou.“

Snajpr vyzkoušel množství spojení, která měl teď k dispozici, tisícovkou očí se rozhlédl se po svém nezměrném okolí a ušklíbl se… nějak.

Neal Asher (* 1961)

Britský autor fantastiky, narozen 4. 2. 1961 v Billericay v hrabství Essex, do žánru vstoupil povídkou Another England (1989) v magazínu Back Brain Recluse. Následovala celá řada kratších titulů, z nichž jmenujme především samostatně vydané novely Mindgames: Fools Mate (1992) a The Parasite (1996). Některé povídky shrnul do souborů The Engineer (1998), Mason s Rats (1999), Runcible Tales (1999) a Africa Zero (2001). Řada z nich se odehrává ve stejném prostředí jako autorovy pozdější romány, podobně je tomu například i u povídky Spatterjay (Grotesque 8 1995, č. Spatterjay – Pevnost 11/2004). Z kratších prací stojí za zmínku rovněž u nás nedávno vydaná noveleta Snow in the Desert (Spectrum SF 2002, č. Snížek v poušti – Ikarie 7/2004).

Všechny výše jmenované práce byly publikovány v malých nakladatelstvích bez větší pozornosti širší čtenářské pozornosti mimo Velkou Británii. Ovšem situace se zcela změnila po úspěchu debutového románu Gridlinked (2001), v němž musí zvláštní agent Ian Cormac vyšetřit zničení časoprostorové brány na planetě Samarkand, čeká ho zde setkání s nepochopitelnou bytostí neznámého původu a pronásledování sebevražedným zabijákem toužícím po pomstě, to vše vůbec poprvé za posledních 30 let mimo uklidňující přítomnost sítě a bez pomoci umělých inteligencí. Následoval román The Skinner (2002, č. Stahovač – Polaris 2004), příběh z odlehlé vodní planety Spatterjay, kde se většina obyvatel tísní v bezpečí Dómu před nebezpečnými formami zdejší ekologie. Tam někde venku je však legendární zločinec, jehož dopadnutí je vytouženým cílem jednoho z nových návštěvníků této galaktické výspy. Přímé pokračování ponese pravděpodobně název Voyage of the Sable Keech. Ian Cormac se vrací na scénu v románu The Line of Polity (2003), jehož dějištěm je tentokrát teokracií ovládaná planeta Masada, na níž je pod hrozbou orbitálních laserů tvrdě vykořisťováno zotročené obyvatelstvo pracující v nelidských podmínkách jedovaté atmosféry a pod neustávajícími útoky zástupců zdejší vražedné fauny. Další příběh Iana Cormaka vzniká pod předběžným názvem Brass Man. Téma cestování v čase rozvíjí letos vydaný román Cowl (2004), příběh nedobrovolných

účastníků neobvyklé občanské války zuřící mezi dvěma nesmiřitelnými frakcemi s rozdílným názorem na budoucí podobu lidstva.

V záloze má Asher hned několik fantasy titulů, vedle románu Creatures of the Staff, což je první svazek série Infinite Willows, jde o trilogii Yellow Tower: The Stqff of Sorrows, Assassin out of Twilight a The Yellow Tower. Další z rozpracovaných titulů, prozatím známý pod pracovním názvem Frog Wine, má být patrně nefantastickým příběhem ze současnosti.

Martin Šust

Neal Asher

STAHOVAČ

Z anglického originálu *The Skinner*
vydaného nakladatelstvím Macmillan
(Pan Macmillan Ltd) přeložil Petr Kotrle.
Ilustraci na obálce vytvořil Steve Rawlings,
grafickou úpravu obálky provedlo Vertigo, a.s.
Vydal Bohuslav Svoboda – POLARIS,
Podkopčí 464, Frenštát p. R.,
e-mail: svoboda@polarissf.cz,
v roce 2004 jako svou 159. publikaci.
Tisk – Slezská Grafia s.r.o., Veleslavínova 7, Opava.
Vydání první.

Cena: 239 Kč

ISBN 80-7332-048-7